

Giới thiệu Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi

Thâm cung phượng say sau màn: Phế phi, Phế phi: Thâm cung phượng duy xuân túy

Convert: ngocquynh520

Số chương: khoảng 400 chương ^^!, truyện ngược nhưng HE

Edit: Ny, Thảo Trần, pinkpinkpig (Q1 C1-44), Ndmot99 (Còn lại)

Đêm hôm đó, sau mảnh lụa vài màu đỏ, nàng chủ động hôn lên môi hắn, nhưng hắn chỉ cười rồi đem nàng giao cho người khác. Vì hắn, nàng đi bên cạnh một nam nhân khác. Địa vị cao, nàng cho rằng nàng đã có thể ly khai. Cũng không nghĩ, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi lên ngôi, đó là phong nàng làm phi. Đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ tước, lại có thể xóa sạch không còn một chút tôn thương. ...

Cùng nhau ân oán, dây dưa cả đời, nàng cùng bọn họ, yêu hận đúng sai.

Phế phi, phải chăng là lạnh lùng phế đi chức vị phi tử hay là lòng người. ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thượng trang

Mờ sáng, tin thành bị tấn công không ngừng truyền vào trong tầm cung.

Thành đổ. Nước cũng tan.

Hoàng cung Lê Quốc vô cùng hỗn loạn. Vào lúc này, những thay đổi trong cung cảm hiện ra rất rõ ràng. ...

“Dự nhi, đến đây nào”. Cô tay mảnh khảnh của nữ tử đuổi đến trước mặt đứa bé.

Đứa bé trông chỉ mới bốn tuổi, ánh mắt mở to, hoảng sợ nhìn nàng, hồi lâu vẫn không bước lên. ...

Nàng sợ run lên, cuối cùng bước lên, cúi người, dịu dàng cầm chặt tay đứa bé, thở dài một tiếng rồi ôm nó vào lòng. Đứa bé run rẩy, tai nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của nàng: “Dự nhi sợ sao?”.

Đôi môi đỏ mọng của đứa bé khẽ lắp bắp, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng.

Khóe miệng nữ tử nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp, ngón tay dài nhọn xoa nhẹ cái cổ trắng nõn của nó, nàng đột nhiên nhắm hai mắt, hai hàng lệ từ đôi gò má chảy xuống. Tay nàng, từ từ siết lại.

Đây là con nàng, hôm nay, nàng lại phải tự tay giết nó.

Cảm giác đau tận tâm can, chỉ có bản thân nàng mới hiểu.

Đứa bé cuối cùng cũng hiểu ra, theo bản năng mà bắt đầu giãy giụa, đôi mắt sáng tràn ngập hoảng sợ và thương tâm. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng, nhưng, khí lực của nó lại quá yếu.

Nữ tử không đành lòng, nhìn nó, hai tay cùng thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này, tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ sơ sinh truyền đến.

Thân thể nàng run mạnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn đến trên giường.

Cửa bị ai đó tông vào, người vừa đến nhìn thấy cảnh trong phòng, sắc mặt liền hoàn toàn biến đổi, vội xông lên trước, dùng sức vịn tay nữ tử ra, mở miệng nói: “Nương nương, người đang làm gì vậy?”.

Nàng giống như bị rút hết sức lực, tê liệt suy sụp té trên mặt đất. Đứa bé ho khan dữ dội, hoảng sợ khóc thành tiếng:

“Mẫu hậu. ...”

Mẫu hậu. ...

Nàng càng run rẩy hơn, con của nàng, máu thịt của nàng, nàng làm sao cam lòng bỏ được? Muốn tự mình giết nó, nhưng lại không nỡ nhẫn tâm, lòng lại mong đợi có người đến cản nàng lại.

Nhưng, ngăn cản rồi lại sẽ như thế nào đây?

Đôi môi nàng run rẩy, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi: “Bổn cung, không còn cách nào. Bổn cung không thể để con mình rơi vào tay giặc. Không thể để cho bọn chúng bị lãng nhục mà chết đi”.

Thân thể người mới đến dao động, âm thanh nặng nề: “Điện hạ cùng công chúa người giao cho mặt tướng, mặt tướng dùng đầu đảm bảo sẽ bảo vệ bọn họ an toàn!”

Nói xong hần quay đầu lại nói: “Người đâu!”

Bên ngoài, một thị vệ xông vào, hần đem đứa bé giao cho y, thị vệ không nhiều lời, ôm lấy đứa bé liền rời đi.

Bảo mẫu đi vào, bế đứa trẻ sơ sinh trên giường, mắt rung rung nhìn thoáng qua nữ tử, có ý muốn rời đi. Nữ tử dường như nhớ ra cái gì, run run lấy từ trên người một ngọc bội, nhét vào trong tả lót, nức nở nói: “Đây vốn là vật Hoàng Thượng muốn ban cho huynh muội bọn chúng”. Ngón tay nàng chạm vào bụng đứa bé, lướt qua da thịt nó.

Đứa trẻ ngưng khóc liền ngủ thiếp đi, không biết giờ phút này xảy ra chuyện gì.

“Nương nương, không kịp nữa rồi!”. Tướng quân cầm tay bảo mẫu kéo ra, ý bảo nàng đi mau.

Tay nữ tử lập tức đắm vào khoảng không, nước mắt chảy ra như suối.

Bảo mẫu ôm công chúa chạy ra cung điện, bên ngoài có một đội binh lính tinh nhuệ bảo hộ quanh nàng. Mọi người cùng chạy ra ngoài. Bảo mẫu đưa mắt nhìn nơi cửa cung, bốn phía đã nổi lên khói thuốc súng mịt mù. Nàng không nhìn được, vành mắt đỏ lên, bây giờ, đứa trẻ trong ngực hừ một tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần.

Ánh mắt nhìn ngọc bội nhét trong tả lót của đứa trẻ, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới...

Ngước mắt nhìn, nhưng lúc này, không thấy đội thị vệ mang thái tử rời đi kia đâu.

Lúc này, có gì đó văng lên mặt nàng, đưa tay lên sờ, là máu nóng. Nàng giật mình, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống, một mũi tên huyền thiết dài cắm giữa ngực.

Bảo mẫu sợ ngây người, không biết ai đó đẩy vai nàng, hô: “Đi mau!”

Dứt lời, nàng mới quay lại nhìn, một đám tên bay vút đến. Ở phía sau, là một nhóm binh sĩ.

Quần áo... như thế kia, nàng vừa liếc nhìn liền biết.

Binh lính Tây Chu.

Trong lòng run lên, ôm chặt đứa trẻ trong ngực, liều mạng chạy về phía trước.

Khắp nơi, đều có người ngã xuống. Khắp nơi, đều là mùi máu tươi nồng đậm.

Đứa trẻ, cuối cùng cũng “Oa——” khóc thét lên.

Bảo mẫu nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng tiến nhanh lên phía trước, bất ngờ thấy thị vệ hộ tống thái tử!

Nàng vui mừng, bước chân càng nhanh hơn, nhưng lại không thấy bóng dáng thái tử đâu!

Mọi chuyện, không đợi nàng phản ứng kịp, sau lưng, có người đẩy mạnh bả vai nàng, hô to: “Đi!”

Nàng mới nhìn thấy, bên phải, có một cái cửa thông...

....

Ngày đó, khi ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi, có thể thấy được ở hoàng cung Lê Quốc, chỉ là máu, máu chảy thành sông.

Hoàng đế Lê Quốc, bị một mũi tên bắn lên mà chết.

Còn hoàng hậu, khi quân Tây Chu xông vào, đã thấy nàng treo cổ tự tử trên dải lụa trắng.

Tấm lụa mỏng, trong khoảng khắc đó, dường như càng ưu thương, buồn bã

Ba năm lại trôi qua, Tuyên Khánh trị vì đã được mười lăm năm. Cuối mùa thu, lại tiếp tục một vòng lựa chọn.

Vốn dĩ, chuyện hoàng đế tuyển tú cũng không có gì đáng trách, chỉ là Tuyên Khánh Đế đã gần sáu mươi. Thiên kim danh môn vọng tộc, người người e sợ tránh không kịp lần này.

Thượng Trang vô tình ngồi ở hậu viện An Lăng phủ, nghe bọn nha đầu líu ríu bàn về việc này, nói là tiểu thư nhà nào đó hôm qua không chờ được vội vàng gả cho người. Đồng thời tiểu thư nhà nào đó cũng vội vã tìm người gả ra ngoài.

Thượng Trang không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi nghe, nhưng bỗng nhiên nha đầu mới vừa rồi mặt mày còn hớn hờ lập tức cứng ngắt. Nàng không khỏi quay đầu nhìn lại liền thấy Tần mama đứng phía sau các nàng, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kia giờ phút này dường như càng trở nên dữ tợn.

Tất cả bọn nha đầu đều đứng lên, cúi đầu, câm như hến.

Thượng Trang cũng theo quy củ cúi đầu chỉ nhìn mũi chân của mình, nghe thấy tiếng bước chân của Tần mama tiến lên, trái tim từ từ treo lên cao.

Tần mama tuy chỉ là bà vú nhưng lại được phu nhân đưa từ nhà mẹ đẻ qua, tuy cũng chỉ là hạ nhân nhưng một chút cũng không hề thua kém chủ tử. Ngay cả thiếu gia cùng tiểu thư cũng phải nhường bộ ba phần, càng không phải nói đến hạ nhân như các nàng. Nay các nàng lại tụ ở chỗ này bàn tán chuyện Hoàng Đế tuyển tú, vừa vặn đụng phải cái đình, trong phủ ai chẳng biết vốn dĩ tiểu thư cùng thiếu gia Trầm gia có hôn phối, bởi vì bận chuyện buôn bán, nên còn ở tại Định Châu cách nơi này khá xa, cho nên không thể trở về kịp. Cho dù tiểu thư muốn gả, nay cũng không còn kịp nữa.

Tần mama tiến lên trước, đột nhiên mở miệng gọi: “Thượng Trang.”

Bờ vai Thượng Trang khẽ run lên, vội vàng nhỏ giọng đáp lời: “Vâng!”

Cảm thấy có chút hối hận, rõ ràng cái gì nàng cũng không nói, nếu sớm biết trước xảy ra chuyện này, nàng chắc chắn chạy thật xa a.

“Người đi theo ta.” Thanh âm Tần mama vẫn trầm trầm như trước, nói xong, bà ta liền xoay người hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang sợ run lên, xong liền phục hồi tinh thần, vội cất bước đi theo.

P phía sau nàng đồng thời truyền đến một trận thờ phào nhẹ nhõm, tất cả bọn nha đầu đều cảm thấy may mắn là Tần mama không đem các nàng ra xả giận. Song lại tụ tập đứng nhìn một lát, mới cảm thấy không có gì vui liền tản ra.

Thượng Trang đi theo Tần mama, đi được một đoạn, bỗng nhiên Tần mama dừng cước bộ. Thượng Trang lấy làm kinh hãi, cũng vội ngừng lại, đã thấy Tần mama xoay người lại, đưa tay tới kéo lấy tay của nàng.

Nàng thật sự giật mình không nhỏ, muốn rút về, lại phát hiện bà ta nắm rất chặt.

“Tần mama. . . . .”

Tần mama cũng chỉ nở nụ cười, vỗ vỗ tay của nàng và nói: “Thượng Trang a, người vào An Lăng phủ cũng đã năm năm, lão gia phu nhân cũng chưa từng bạc đãi người. Nếu không phải thấy người nhu thuận lành lợi, cũng sẽ không cho người làm thiếp thân thư đồng. Thư đồng, chức vị này so với những nha đầu thô sử bình thường cũng mạnh hơn nhiều, người vào phủ năm năm, chắc cũng chưa từng làm qua việc nặng?”

“Vâng!” Thượng Trang cúi đầu đáp lời.

Nàng tiến An Lăng phủ đã năm năm, năm ấy nàng mười tuổi, nhưng không ai biết, trước khi nàng tiến An Lăng phủ cũng đã một mình lưu lạc năm năm.

Năm tuổi, một đám cường đạo xông vào trấn nhỏ của các nàng, đem tất cả mọi người ra đường, toàn bộ giết sạch không chừa một ai, tiền tài vật chất đều bị cướp sạch không còn gì. Nếu không phải nàng cùng muội muội ham chơi, về nhà muộn một chút, có lẽ ngay cả các nàng cũng sẽ phải chịu kiếp nạn đó rồi.

Có thể là trời cao thương hại, nên giúp nàng cùng muội muội thoát khỏi kiếp nạn và còn sống đến bây giờ.

Nhưng mà, cha mẹ, đều đã chết hết.

Các nàng thành cô nhi.

Từ đó về sau, lưu lạc khắp nơi.

Năm năm trước, nàng vì một cái bánh bao, nên đi cầu người ta bỏ thí, khi quay đầu lại liền phát hiện muội muội của nàng vốn dĩ ngồi ở góc đường chờ nàng lại có thể không thấy đâu!

Nàng vừa vội lại vừa hoảng, khóc lóc, tìm ba ngày ba đêm, cuối cùng tìm không thấy bóng dáng muội muội.

Cho đến khi vào An Lăng phủ làm nha hoàn, chưa một giây phút nào nàng từ bỏ hy vọng tìm kiếm tung tích của muội muội.

Chính là, năm năm trôi qua, vẫn không có lấy một tin tức nào.

Nay, nàng mười lăm, muối muối của nàng, cũng là mười bốn .

“Cùng đi học, cùng ra ngoài với tiểu thư, nếu nói về ăn mặc, nhà khác không biết còn tưởng rằng ngươi cũng là tiểu thư đó.” Lời của Tần mama lập tức đem suy nghĩ của nàng kéo trở về.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng run lên bần bật, lời của Tần mama, là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nguyên ý

Tần mama vẫn cứ lôi kéo tay nàng như trước, ngoài cười nhưng trong không cười, lại nói: “Ngươi cũng biết, ba ngày sau, Thánh Thượng muốn tuyển tú, trái tim của tiểu thư chúng ta sớm đã giao cho thiếu gia Trầm gia, Tần mama biết là ngươi đau lòng thay tiểu thư, không muốn để cho nàng thương tâm”

Nghe Tần mama lái nhai một hồi, cuối cùng Thượng Trang cũng dần dần sáng tỏ.

Ý bà ta là muốn nàng thế chỗ tiểu thư vào cung tuyển tú.

Không, có lẽ không phải là ý của Tần mama. Mà là ý của lão gia và phu nhân.

Nàng cắn môi, tất nhiên là nàng hiểu được đằng sau bức tường cung cấm kia, một khi bước chân vào thì đừng mơ tưởng được đi ra, gần như là không có khả năng. Nàng còn muốn tìm muối muối nha, làm sao có thể tiến cung chứ?

Đây là lần đầu tiên nàng cãi lại lời của Tần mama, dùng sức rút tay ra, lắc đầu nói: “Không, ta không thể vào cung. Nếu ta vào cung, muối muối của ta làm sao bây giờ? Ta. . . . . Ta còn muốn tìm muối muối!”

Sắc mặt Tần mama liền thay đổi, nhưng cũng không có mắng nàng, chỉ nói: “Lão gia sẽ phái người tìm kiếm tung tích muối muối của ngươi, ngươi nói thử xem, nhiều năm qua lão gia phu nhân cũng giúp ngươi tìm muối muối, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

Thượng Trang lập tức nói không ra lời, quả thật, lão gia thương hại nàng, năm năm nay, vẫn giúp nàng tìm muối muối.

“Lão gia phu nhân đối với ngươi ân trọng như núi, nay tiểu thư gặp nạn, ngươi tốt nhất nên thay nàng vào cung đi!” Tần mama thấy hốc mắt của nàng ửng đỏ, liền không nổi giận, nên nhẹ giọng nói:

“Thượng Trang a, không phải là Tần mama nói dối ngươi, ngươi vào cung biết đâu lại được Hoàng Thượng coi trọng, một khi được phong Phi, đây chính là sinh mệnh đời cũng tu không được nha.”

Nàng im lặng không nói, vào cung vốn không phải là điều mà nàng mong muốn, làm Phi nàng lại càng không muốn. Điều mà nàng mong muốn rất là đơn giản, chỉ cần tìm được muối muối thất lạc nhiều năm, rồi sau đó gả phu quân, sống một cuộc sống nhân nhả, tiêu điều tự tại cả đời.

“Đi thôi.” Tần mama vẫn cứ tiếp tục lôi kéo nàng đi tới phía trước, một mặt lại nói:

“Trong phủ, người có tuổi tương đương với tiểu thư, lại xinh đẹp nhu thuận, còn hiểu cảm kỳ thư họa, cũng chỉ có ngươi. Lăn vào cung này, nói không chừng, chính là một vinh hạnh lớn đó nha!”

Nàng vẫn không nói lời nào, cũng không giãy dụa, Tần mama cũng đã nói như thế, xem ra việc này lão gia phu nhân đã sớm có dự định, chỉ là chưa thông báo cho nàng một tiếng.

Tần mama đem nàng tới trước cửa thư phòng lão gia, đưa tay gõ cửa: “Lão gia, ta đã mang Thượng Trang đến.”

Cách một lát sau, mới nghe giọng nói từ bên trong truyền ra: “Àn, mời nàng vào.”

“Vâng!” Tần mama nhìn nàng nhỏ giọng nói:

“Mau vào đi, ngàn vạn lần nên nhớ cho kỹ lời ta nói với ngươi, vào cung thế nhưng lại là một cơ hội tốt để ngươi trở mình. Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia!” Đường như câu nói cuối cùng kia bà ta có ý tăng thêm một chút lực. Kỳ thật, nói đi nói lại cũng chỉ đơn giản một câu, chính là muốn nói câu này. . .

Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia.

Lão gia muốn nâng vào cung, nàng cũng chỉ có thể vào cung.

Tần mama giơ tay lên giúp nàng đẩy cửa thư phòng ra, lưỡng lự một chút, nhưng cuối cùng Thượng Trang cũng nâng chân bước vào bên trong.

Lão gia đang cầm bút vẽ bảng chữ mẫu, nghe có người tiến vào, mới buông bút, ngược mắt nhìn. Thượng Trang vội rũ mí mắt xuống, thấp giọng nói: “Lão gia.”

Hắn “Ngô” một tiếng, mới nói:

“Hôm nay gọi ngươi tới đây, ta nghĩ chắc là Tần mama cũng đem mục đích lần này nói cho ngươi biết. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có nguyện ý hay không?”

Lão gia lại còn hỏi nàng có nguyện ý hay không?

Aiz, nàng không muốn còn có thể như thế nào? Hỏi nàng, đó là cho nàng một chút thể diện, nếu nàng không muốn, cho dù người ở An Lăng gia không ép bức đem nàng nhét vào cung, thì cuộc sống sau này cũng không dễ chịu gì.

Có thể lão gia hiền từ nhưng mà còn phụ nhân cùng Tần mama....

Tâm tình Thượng Trang rối bời, nửa muốn nửa không.

“Ngươi có bằng lòng hay không?” Người trước mặt lại hỏi thêm một câu.

Bỗng dưng, Thượng Trang quỳ xuống, gật đầu nói: “Nô tỳ nguyện ý, chẳng qua, nô tỳ còn có điều thỉnh cầu, mong lão gia đáp ứng!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Ngọc bội

Lão gia không nhìn nàng, chỉ nói: “Nói.”

Thượng Trang quỳ thẳng người, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Lần vào cung này, cũng chính là ngày không thể đặt chân ra ngoài một lần nào nữa. Nô tỳ cầu xin lão gia giúp nô tỳ tìm muối muối, nếu tìm được muối muối nô tỳ, cũng cầu xin lão gia có thể cho nàng một nơi để ở.” Nàng dừng lại, từ trong cổ lấy ra một miếng ngọc bội, lại nói:

“Muối muối tên gọi là Diệc Trang, trên người nàng cũng có một miếng ngọc bội, nó vốn là một đôi với ngọc bội của nô tỳ.”

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Lão gia không có một chút do dự, mở miệng liền đáp ứng, lại nói:

“Nếu có thể tìm được muối muối của ngươi, ta nhất định sẽ đổi đãi nàng như con gái.”

Thượng Trang đem ngọc bội trình lên, mở miệng nói: “Vâng! Lão gia có thể nhìn một chút, để nhớ kỹ hình dạng của nó. Chỉ vì, đây là vật duy nhất mà cha mẹ để lại, cho nên nô tỳ không thể lưu nó lại được.”

Ngọc bội trong tay nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể nhìn thấy điều khác kia vô cùng tinh xảo.

An Lăng lão gia không khỏi nheo mắt lại, cúi người tiến lên, khối ánh sáng màu xanh ngọc nằm lẳng lẳng ở trên lòng bàn tay của Thượng Trang. Hoa văn, thật giống như Long án.

Lão gia lấy làm kinh hãi, đưa tay cầm lấy, lại cẩn thận nhìn kỹ, hoa văn này đồng thời giống lại không giống hình rồng. Đột nhiên hắn xuất hiện động tác đó làm cho Thượng Trang hoảng sợ, bật thốt lên, gọi hắn:

“Lão gia. . . . .”

Ngược mắt nhìn khuôn mặt kính ngạc của nữ tử, mở miệng hỏi: “Ngọc bội này, là như thế nào mà có?”

Thượng Trang bình tĩnh lại, cúi thấp đầu, mở miệng nói: “Nô tỳ từ nhỏ đã mang ở trên người, muối muối cũng có một khối, cha mẹ chưa kịp đề cập. Có lẽ là đồ gia truyền, cũng có thể là lúc cha buôn bán, người ta đem đến cầm.”

“Ngà?” Lão gia nhíu mày:

“Nhà ngươi trước kia là hiệu cầm đồ?”

Nàng gật đầu: “Vâng!”

Vì thế lão gia không có nói gì nữa, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay một chút, hoa văn này, hẳn càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Càng cảm giác không giống rồng, lắc đầu một cái, có lẽ là thợ thủ công nào đó muốn phát triển ý hoa văn mới thôi.

Trừ bỏ người trong hoàng thất, ai dám đeo Long tộc Đồ Đằng a?

Đưa tay, đem ngọc bội trả lại cho nàng, hần mở miệng: “Được, điều kiện của ngươi, ta đáp ứng. Nhưng mà, ta cũng có một điều kiện.”

Hơi siết chặt ngọc bội trong tay, ngược mắt nhìn người trước mặt, nghe hần nói: “Sau khi vào cung, ta không hy vọng ngươi nổi bật. Ngươi vĩnh viễn phải nhớ, ngươi không phải là tiểu thư An Lăng chân chính. Không thể đem đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Thượng Trang nhìn hần có chút ngạc nhiên, mới vừa rồi lời của Tần mama còn vang vọng ở bên tai. Bà ta muốn nàng nắm lấy cơ hội vào cung lần này, có lẽ còn có thể có cơ hội trở mình.

Mà giờ phút này, lão gia lại muốn nàng không tranh.

Đây cũng là lời mà nàng định cầu xin tiếp theo, chính là bảo toàn thân phận của mình.

Đây không phải là ý nàng muốn sao?

Một mực đáp ứng: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Người phía trên vòng qua mấy văn kiện đi tới trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng đứng lên, mở miệng nói: “Đứng lên đi, từ giờ trở đi, ngươi chính là tiểu thư của An Lăng phủ ta.”

Tiểu thư An Lăng phủ, An Lăng Vu.

Cả ngày hôm nay, Thượng Trang cũng không có trở lại phòng ở của bọn nha hoàn. Tần mama mang nàng đến khuê phòng của tiểu thư, nàng mới phát hiện, thì ra tiểu thư sớm đã không còn ở trong phủ. Đi nơi nào? Nàng không hỏi, cũng biết, hỏi, cũng là hỏi vô ích.

Hôm sau, đột nhiên phát hiện, toàn bộ hạ nhân trong An Lăng phủ, đều được thay đổi, có rất nhiều khuôn mặt lạ hoắc. Những nha hoàn gia đình vốn thích bàn tán chuyện thị phi, từng người từng người một cũng không thấy đâu.

Mọi người thấy nàng, đều cung kính kêu “Tiểu thư”.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Những người kia đi đi nơi nào? Đầu ngón tay khẽ run, có lẽ, nàng đã biết

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Xuất hành

“Tiểu thư.”

Đột nhiên nghe có người gọi nàng, Thượng Trang quay đầu lại thì thấy Tần mama đang tiến lại gần nàng và cười nói: “Hôm nay, không phải tiểu thư muốn đến Chi Hoa Trai để mua son bột nước sao, vì sao còn đứng ở đây thất thần làm gì?”

Thượng Trang lập tức giật mình, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tần mama, vì sao phải đi Chi Hoa Trai?” Trước kia, không phải tiểu thư muốn mua son bột nước đều có nha đầu đi ra bên ngoài mua sao?

Tiểu thư An Lăng phủ chưa bao giờ xuất đầu lộ diện.

Mặc dù thỉnh thoảng có đi Tự Miếu cầu phúc, nhưng cũng là ngồi trong kiệu, dùng lụa mỏng che mặt.

Tiểu thư An Lăng Vu luôn ở trong khuê phòng.

Nghe vậy, Tần mama vẫn cười như trước: “Tiểu thư ngày kia sẽ vào cung, lão gia nói ngài thích cái gì cứ chọn. Muốn tiểu thư tự mình chọn lấy, sợ là bọn nha đầu chọn ngài lại không thích.” Bà ta nói xong liền kéo nàng đi tới phía trước, lại nói: “Kiệu đã chuẩn bị xong, tiểu thư an tâm”

Thượng Trang có chút kinh ngạc, thì thân thể đã bị bà ta lôi kéo đi.

Không có như tiểu thư trước kia đi ra ngoài luôn bật một mảnh lụa mỏng.

Mà nàng, cũng chột hiểu ra.

Đây là muốn nàng đi ra ngoài, để cho mọi người ở kinh thành, đều nhìn thấy mặt đại tiểu thư An Lăng phủ.

Từ nay về sau, nàng chính là tiểu thư An Lăng Vu “Chân chính”.

Ai cũng không dám nói nàng không phải.

An Lăng là một đại gia tộc, lão gia lại từng đảm nhiệm chức Kinh Triệu Doãn*(* nắm việc trị an ở kinh đô), cho nên tiểu thư An Lăng gia đi ra ngoài, tất nhiên là khiến nhiều người tò mò.

Thượng Trang ngồi ở bên trong kiệu, nghe thanh âm bên ngoài truyền đến:

“Aiz, mau xem, kiệu của An Lăng tiểu thư! Nghe nói An Lăng tiểu thư lớn lên rất đẹp, không biết có thể có may mắn được chiêm ngưỡng hay không?”

“Aiz, người ta là đại tiểu thư, mỗi lần đi ra đi vào trên mặt đều có một cái khăn mỏng. Chẳng qua, ánh mắt kia có thể câu hồn người khác nha!”

.....

Thượng Trang bất giác đưa tay lên xoa xoa gương mặt của mình.

Đúng vậy, dáng dấp của tiểu thư rất đẹp.

Mà, mình thì rất đẹp sao?

Bất giác cười nhạt một tiếng, kể từ khi vào An Lăng phủ, nàng cũng chưa từng đi ra ngoài. Cũng chưa hề có người nào nói về diện mạo của nàng. Chỉ có một năm, lúc thiếu gia về, có nói nàng lớn lên xinh đẹp. Đột nhiên nàng nghĩ, nếu giờ phút này nàng đi ra ngoài, đám người kia nhìn thấy, không phải sẽ thất vọng về diện mạo của An Lăng tiểu thư sao?

Sau đó, lại duỗi ngón tay ra, nhìn kỹ càng.

Lúc ở nhà, mặc dù trong nhà cũng không giàu có gì nhưng cha mẹ cũng là thương yêu như bảo vật. Sau lại vào An Lăng phủ, liền làm thư đồng của tiểu thư, đôi tay này của nàng, thật sự cũng chưa từng làm qua việc nặng.

Chẳng trách Tần mama nói chỉ cần thay đổi cách ăn mặc, nàng liền giống như một tiểu thư.

Các tiểu thư, mười ngón tay đều không dính nước mùa xuân*.

* Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: ý nói con cái được cưng chiều, không phải làm một việc gì, gia đình có điều kiện tốt.

Nàng đang suy nghĩ, chột cảm thấy hình như kiệu ngừng lại.

Hơi lấy làm kinh hãi, lại nghe giọng nói của Tần mama từ bên ngoài truyền vào: “Aiz za, xe ngựa nhà ai còn không mau tránh ra!”

Đầu ngón tay của Thượng Trang đã nắm lấy màn xe, nàng theo bản năng muốn nhìn một chút chuyện gì xảy ra, rồi lại giật mình. Hiện tại, nàng là tiểu thư An Lăng gia, việc này không phải chuyện nàng nên quản. Nàng chỉ cần ngồi im, Tần mama sẽ giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

Một lát sau, người bên kia mới nói: “Chờ một chút, xe ngựa hư rồi!”

Tần mama nhíu mày, gia đình nhà ai dám can đảm nói như thế? Vội bước nhanh về phía trước, tức giận nói: “Hư thì né sang một bên! Không nhìn thấy kiệu An Lăng phủ sao? Tránh ra tránh ra!”

Phu xe kia cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Công tử không có bảo chúng ta né tránh, các người vẫn là nên chờ đi

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tinh mâu

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu lắng tai nghe, xem ra, hai bên đều không có ý muốn nhường nhau.

Lúc này, nghe được thanh âm nhàn nhạt của một nam tử truyền đến: “Thì ra là kiệu An Lăng phủ. Mạc Tầm, nhường đường.”

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang khẽ run, không nhìn được bên vén rèm cửa sổ lên. Nhìn thấy nam tử áo trắng kia, yên tĩnh ngồi ở một bên, tóc dài xõa tới vai hấn, gió khẽ thổi khiến nó ngổn ngang, dường như hấn không hề hay biết.

Đứng bên cạnh hấn là một người mặc y phục màu đen huyền, buộc tóc, tay phải cầm một thanh trường kiếm. Phía chuôi kiếm treo một chùm tua kết hợp với ngọc bội, hơi đung đưa, liếc mắt một cái, Thượng Trang liền nhìn ra ngọc bội kia là hảo hạng!

Ngay cả tùy tùng cũng có thể dùng tới ngọc bội hảo hạng này, xem ra người này không phú thì quý.

Nàng lại nhìn không được, đem ánh mắt dời về trên người nam tử đang ngồi kia.

Hấn mới vừa nói nhường đường, nhưng ánh mắt của hấn vẫn chưa từng liếc nhìn lấy một cái. Giống như tất cả chuyện phát sinh lúc này cùng hấn không có quan hệ gì.

Từ phía nàng nhìn lại, vừa vặn chỉ có thể nhìn thấy gò má của hấn, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất như nhìn thấy vàng sáng bên kia.

Đẹp quá. . . . .

Nàng hơi lấy làm kinh hãi, vì sao lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Lúc này, người gọi là Mạc Tầm nhìn về phía xa phu nói: “Công tử nói, nhường đường.”

Mới vừa rồi xa phu còn la hét ầm ỹ với Tần mama, lúc này có chút ảm ức, nhưng cũng không nói gì, chỉ đành chịu, không thể làm gì khác hơn là kéo xe ngựa qua một bên. Quay đầu nhìn Tần mama với vẻ đầy khinh miệt.

Tần mama lúc này mới hài lòng, xoay người lại, nhìn người phía sau nói: “Được rồi, đi thôi.”

Thượng Trang mới phát giác kiệu chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn kiệu đi qua, chỉ thấy một chút ý cười hiện lên khóe miệng hấn, im lặng tìm gì đó trong tay áo, tìm một lần liền tìm thấy hạt châu kia. Sáng nay, từ trên chùm tua ở trường kiếm rơi xuống, còn chưa kịp gắn vào, lúc này vừa vặn lại có tác dụng.

Trừ đương kim Thánh Thượng ra, còn chưa có người nào, dám bảo công tử bọn họ nhường đường.

Chẳng qua chỉ là một An Lăng tiểu thư!

Thượng Trang vừa buông màn xe xuống liền nghe tiếng thở nhẹ của ai đó từ bên ngoài, sau đó, bỗng nhiên kiệu lắc mạnh một cái. Chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, một bên kiệu vừa chạm đất, Thượng Trang chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng chưa kịp nắm lấy cái gì, cả người lập tức bị văng ra ngoài.

“A ——” Theo bản năng la lên một tiếng, lòng bàn tay đã ma sát với mặt đất, nhất thời dâng lên cảm giác đau rát.

Bên tai truyền đến hai thanh âm

“Tiểu thư cẩn thận!”

“Công tử cẩn thận!”

Câu trước, không thể nghi ngờ gì, là thanh âm của Tần mama.

Rồi câu sau. . . . .

Đội khi Thượng Trang ngược mắt nhìn, liền thấy trường kiếm trong tay Mạc Tầm đã để ngay trước mặt nàng. Nàng mới phát hiện, thì ra, phía trước nàng là gậy của nam tử.

Chỉ cần nàng đưa tay, liền có thể chạm đến.

Mạc Tầm này chắc cho rằng, nàng sẽ đụng phải công tử nhà hấn cho nên vội vàng phòng bị.

Mà nam tử trước mặt nàng, cuối cùng cũng quay mặt lại, nhìn về phía nàng.

Ánh mắt của hấn thật là đẹp mắt, lông mi dày hơi hơi run run, con ngươi lại bình tĩnh thâm thúy đến như vậy.

Thượng Trang lập tức ngây dại, nàng chưa bao giờ ở khoảng cách gần mà nhìn nam tử xa lạ như thế. Thiếu gia cũng đẹp, nhưng lại không bằng hấn. Hai

tròng mắt hần hẹp dài như nước hồ thu, đẹp như ánh sao.

Đây mới là tình mẫu * trong truyền thuyết.

* Tình: sao ; Mẫu: mắt => Mắt như sao @@

Đúng vậy, đẹp quá.

Nhìn thấy nam tử này, trong đầu nàng liền hiện lên một chữ, duy nhất, một chữ.

Lúc này, nhìn thấy trực tiếp, dường như nàng cảm thấy chỉ có thể dùng một chữ này để hình dung hần.

Có lẽ, rất tục, nhưng, lại phù hợp với hần.

Lông mi tuyệt đẹp của hần hơi nhú lại, mở miệng hỏi: “Tiểu thư có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giáo huấn

Lòng bàn tay đau rát, liền lan tràn đi lên.

Thượng Trang rút tay lại có chút khó khăn, ánh mắt của hần vẫn chưa nhìn về phía tay nàng. Lại đột nhiên đưa tay về phía nàng, Thượng Trang hoảng sợ, mới nhớ tới, lúc này nàng còn ngã trên mặt đất.

Ngón tay thon dài, vẫn chưa chạm đến thân thể của nàng, liền bị Mạc Tầm cản lại. Lại nghe hần mở miệng: “Công tử, nàng không có việc gì.”

Không biết vì sao, nghe thấy những lời này, Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng lấp bắp kinh hãi. Mới vừa chuẩn bị ngược mắt nhìn liền nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng chạy tới, không cần quay đầu lại, cũng biết là Tần mama.

Bà ta vội đỡ nàng dậy, nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không?”

Nàng che tay của mình, lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Tần mama hung hăng trừng mắt nhìn hai người trước mặt một cái, vịn nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Xoay người, bà ta lại hướng về phía kiệu phu mà mắng: “An lăng phủ không có cho người ăn cơm no sao? Nói người non tay! Cẩn thận đi về, coi lão gia trách phạt người như thế nào!”

Kiệu phu kia mặt trắng bệch, nhỏ giọng thở dài nói: “Hình như cái gì đập vào chân của ta. . . . .”

Tần mama dìu Thượng Trang lên kiệu, lại liếc nhìn kiệu phu một cái, mới nói: “Còn tìm có! Còn không mau khiêng kiệu?”

Kiệu lại được nâng lên, chậm rãi đi về phía trước.

Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng, đi tới giữa đường, xoay người nhặt hạt châu kia lên. Lại giấu vào trong tay áo.

Nam tử đứng phía sau hần lên tiếng nói: “Mạc Tầm, người làm việc rất lỗ mãng.”

Hần xoay người lại, cũng không sợ hãi, chỉ mỉm cười nói: “Chủ tử nào thì nô tài đó, Mạc Tầm chỉ là thay đại công tử giáo huấn người hung hăng can quấy một chút thôi.”

Bỗng nhiên nam tử trầm mặt một hồi, sau mới nhẹ giọng nói: “Theo ta cảm thấy, tiểu thư An Lăng gia này không giống như một nữ tử điều ngoa.”

Trong lòng Mạc Tầm cả kinh, bước nhanh đi tới bên cạnh hần, cúi người hỏi: “Công tử cảm giác được?” Trực giác của công tử nhà hần vẫn rất chính xác.

Hần cũng chỉ là mỉm cười, không hề nói gì nữa.

. . . . .

“Ưiii za ——”

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu, lúc này mới chăm chú nhìn lòng bàn tay bị trầy da.

Da bị rách hèn chi đau như vậy.

Sau đó, lại nhớ tới nam tử mới nhìn thấy khi nãy.

Hắn khiến nàng cảm giác, có chút là lạ.

Từ lúc Tần mama cùng xa phu của hắn bắt đầu tranh chấp, cho đến lúc nàng từ trong kiệu ngã ra ngoài, ngã ngay trước mặt hắn, trên mặt hắn, trừ bỏ giữa hai hàng lông mày kia hơi nhíu lại, thì cũng không thấy biến hóa mấy.

Mà ngược lại, thì tùy từng bên cạnh hắn rất là kỳ quái, về mặt hắn, dường như là cao hứng.

Thượng Trang khẽ cắn môi, thật kỳ quái, tại sao lại nghĩ đến chủ tớ bọn hắn làm gì?

Cúi đầu dùng khăn tay cẩn thận lau đi bùn cát dính trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi thổi, cảm giác buốt rắc khi nãy cũng đã giảm xuống. Chỗ da bị rách dường như có một chút máu ẩm ướt, xung quanh tất cả đều là màu đỏ nhạt.

Hít vào một hơi.

Lúc này, kiệu cũng từ từ ngừng lại. Thượng Trang theo bản năng ngẩng đầu, thấy màn kiệu đã bị nhấc lên, Tần mama cười nói: “Tiểu thư, đến rồi.” Nói xong, liền đưa tay đến dìu nàng.

Thượng Trang suy nghĩ một chút, dùng tay trái nắm lấy tay bà ta. Tay phải bị thương kia, cố ý để ở bên hông.

Nàng cũng không rõ, vì sao phải giấu đi.

Gần như là một loại bản năng.

Rất là kỳ quái.

Lão bản Chi Hoa Trai họ Trần, lúc này đã sớm ra nghênh đón, cười nói: “A, Tần mama, hôm nay, tới lựa chọn son phấn cho tiểu thư sao?” Đây là một nam nhân trung niên, cười rất là vui vẻ, trên mặt hiện ra rất nhiều nếp.

Tần mama cười, mở miệng nói: “Trần lão bản, hôm nay là tiểu thư của ta tự mình đến chọn!”

Nghe vậy, Trần lão bản nhìn về phía Thượng Trang một cái, vội vàng chấp tay cười nói: “A, An Lăng tiểu thư! Mau mời mau mời!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tranh chấp

Vừa mới cất bước đi vào, liền có một luồng hương thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi.

Đủ loại hương thơm hòa vào nhau tụ lại một chỗ, nhưng lại không cảm thấy chút tạp nham nào.

Tần mama dìu Thượng Trang đi vào bên trong ngòi, sau mới xoay người nói với Trần lão bản: “Trần lão bản, người cứ đem son bột nước tốt nhất ở đây ra đi. Lão gia chúng ta nói, tiểu thư sắp vào cung, nay nàng thích cái gì, thì chọn cái đó, tiền không là vấn đề.”

Trần lão bản cười ngoác miệng ra tận mang tai, vừa quay đầu lại nói: “Mau, đem hàng mới nhập ngày hôm trước cho An Lăng tiểu thư xem một chút.”

Tiểu nhị đứng ở đằng sau lên tiếng trả lời, rồi lập tức lui xuống.

Trần lão bản liếc nhìn Thượng Trang một cái, mỉm cười nói: “Thì ra tiểu thư muốn vào cung. Ôi, An Lăng tiểu thư tuyệt sắc như thế, nếu dùng son phấn ở Chi Hoa Trai ta, thì nhất định là khuynh quốc khuynh thành nha!”

Tần mama cười nhạo một tiếng nói: “Trần lão bản thật biết nói chuyện.”

Thượng Trang hơi ngần ra, tuyệt sắc? Là nói nàng sao?

Sau lại có một tiểu nhị khác đi lên rót trà, Trần lão bản vẫn không ngừng nói dù chỉ một khắc. Tóm lại là nói son bột nước Chi Hoa Trai tốt đến mức

nào, rồi nó xúng với Thượng Trang ra làm sao, và thích hợp như thế nào..v..v Tùm lum và tùm la =))

Tần mama cũng không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, mới vừa chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe có một người lên tiếng nói: “Trần lão bản, son phấn mà tiểu thư của chúng ta muốn đã có chưa?”

Thượng Trang theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, thấy người tới là một nha đầu mặc quần áo màu tím nhạt.

Trần lão bản bước lên phía trước nói: “Nga, có rồi có rồi, hàng về từ hôm qua, nhưng không thấy cô nương ngài tới lấy.”

Nghe vậy, dường như nha đầu rất hài lòng, vừa đi vào bên trong, vừa nói: “Hôm qua, tiểu thư nhà ta đi miếu cầu phúc ở ngoài thành, khi trở về thì trời đã tối, cho nên hôm nay mới đến.”

Trần lão bản cười cười và tỏ vẻ lắng nghe, sau đó vội vàng gọi tiểu nhị lấy đồ ra. Khi Thượng Trang nhìn thấy thì những thứ đó đã được đựng trong hộp gấm gói lại rất kỹ càng, Trần lão bản cẩn thận đưa cho nha đầu.

Đột nhiên Tần mama hỏi: “Trần lão bản, những thứ này cũng là hàng mới?”

Trần lão bản sững sốt một chút, liền lập tức gật đầu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy hơi ngẩn ra, quả nhiên, Tần mama đã tiến lên, mở miệng nói: “Cũng là hàng mới, theo lý nên để cho tiểu thư của chúng ta xem qua trước đã, đợi tiểu thư chúng ta chọn xong, mới để nàng mang đi.”

“Tần mama. . . . .” Thượng Trang khẽ nhắc bà ta một tiếng, bà ta làm cái gì vậy?

Quả nhiên, nha đầu kia nghe thế, vẻ mặt liền không vui, nhúu mày liếc nhìn Tần mama một cái, không nói một lời, chỉ cầm lấy đồ rồi đi.

Tần mama vội ngăn nàng lại, mở miệng nói: “Lời của ta vừa nói, ngươi không có nghe thấy sao?”

“Tần mama. . . . .” Thượng Trang đứng lên, muốn mở miệng, nào ngờ lại bị Tần mama trừng mắt nhìn một cái, nàng lấy làm kinh hãi.

Nha đầu kia ngược mắt nhìn Tần mama một cái, sau lại cười lạnh một tiếng nói: “Việc gì cũng có thứ tự trước và sau, đây là đồ mà tiểu thư chúng ta đã đặt từ trước, ngươi còn chưa tránh ra?”

Trần lão bản lau mồ hôi, tiến lên khuyên nhủ: “Tần mama, thật ra cùng một loại hàng, trong kho cũng còn, ngươi nhìn. . . . .”

“Nhìn cái gì, tiểu thư nhà ta muốn đồ trong tay nàng!” Tần mama đánh gãy lời của hắn, nhìn nha đầu kia nói: “Ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai?”

Từ đầu đến cuối, nha đầu vẫn không nhìn Thượng Trang một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không cần biết tiểu thư nhà ngươi là ai, ta chỉ cần biết tiểu thư nhà ta là ai!”

“Thanh Nhi.”

Lời của nha đầu mới vừa rơi, liền nghe thấy giọng nói của nữ tử từ cửa truyền đến: “Xảy ra chuyện gì? Làm sao lấy có ít đồ mà chậm như thế?”

“Tiểu thư!” Thanh Nhi thật giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ vào Tần mama nói: “Người này không biết tốt xấu, cứ nói son phấn mà tiểu thư đặt là tiểu thư nhà nàng nhìn thấy trước, không cho nô tỳ đi!”

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, dáng người thướt tha, trong suốt mà nhẹ nhàng. Trên mặt của nàng che một tấm lụa mỏng, đôi mắt trong suốt kia nhìn ngó xung quanh như muốn xuyên thấu.

Trần lão bản vội cười làm lành nói: “Hiểu lầm a, Mộ Dung tiểu thư, đó là sự hiểu lầm lớn.” Trần lão bản thật biết làm người, hai bên, ai cũng không muốn đắc tội, hắn chỉ muốn dẹp chuyệnặng yên thân.

Mà Thượng Trang, hơi có phần giật mình.

Mộ Dung tiểu thư? Chẳng lẽ là muội muội của đương triều Thừa tướng Mộ Dung Vân Sở?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Thân phận

“Tiểu thư.” Thanh Nhi đẩy cánh tay đang ngăn chặn của Tần mama ra.

Thượng Trang không khỏi đi vài bước về phía trước, giữ chặt ống tay áo Tần mama, nhỏ giọng nói: “Tần mama, nếu Mộ Dung tiểu thư nói là của nàng, vậy chúng ta coi những cái khác thôi.”

Tần mama thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Liền nghe nha đầu Thanh Nhi kia cười khinh miệt, nói: “Ồi trời, cũng không chịu soi gương một chút, xem mình là cái thân phận gì!”

Nói xong, nha đầu trước mặt mới chịu xoay người rời đi, ngay tức khắc con giận dữ của Tần mama bộc phát, bước nhanh lại, bóp chặt cổ tay của nàng, tức giận nói: “Thân phận gì hả? Ngươi cũng chỉ là một con hầu nhỏ mà thôi, ta ở An Lăng phủ mấy thập niên, cũng không ai dám nói như thế với ta!”

Thượng Trang thật sự hoảng sợ, sĩ diện của Tần mama là cao nhất, lời của Thanh Nhi vừa rồi là chạm vào điểm mấu chốt của bà ta.

Nàng muốn tiến lên khuyên giải, lại thấy Thanh Nhi giằng co, lớn tiếng nói: “Buông!”

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại, trong lúc nhất thời Thanh Nhi cảm hộp gấm trong tay không được chặt lắm, “Ba ——” một tiếng toàn bộ đánh rơi trên mặt đất. Các loại hộp lăn đầy đất, tất cả son phấn đều rơi vãi ra ngoài.

“Nha!” Tần mama giật mình hô một tiếng, theo bản năng lui ra vài bước, dậm chân, chà những bột phấn dính ở đế giày ra.

“Tiểu thư. . . . .” Thanh Nhi quay đầu lại nhìn nữ tử phía sau.

Sắc mặt Trần lão bản khê biến, bước lên phía trước, chỉ vào mảnh hỗn độn trên mặt đất và nói:

“Này. . . . . Này. . . . .”

Hắn không khỏi lúng túng nhìn mấy người trước mặt này, son phấn rơi vãi, tiền còn chưa có lấy nha!

Ai nha! Biết vậy hắn nên lấy tiền trước, giờ thì tốt rồi, kêu ai trả mới đúng đây?

Tần mama hừ một tiếng, xoay người nhìn Thượng Trang nói: “Tiểu thư đừng nhìn, ta vào bên trong coi một chút.”

Thượng Trang hơi ngần ra, thì bà ta cũng đã xoay người rời đi.

“Uy!” Thanh Nhi kêu bà ta, nói: “Những thứ này bị người làm đổ, giờ người lại muốn đi. . . .”

“Thanh Nhi.” Nữ tử ở phía sau kêu nàng lại, nhủ mày nói: “Không cần cãi, thanh toán tiền, chúng ta đi.” Nói xong, liền lập tức xoay người.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nữ tử ngoài cửa, về mặt Thanh Nhi không tình nguyện tí nào, giờ lại nghe tiểu thư nhà nàng nói như thế, cũng không tiện nói cái gì nữa. Cẩn trọng nói: “Trần lão bản, người thật không biết buôn bán, ngày sau người đừng có mơ là tiểu thư của chúng ta lại đến!” Nàng hừ một tiếng, dồn sức đem bạc nhét vào lòng bàn tay của hắn, xoay người đi ra ngoài.

Trần lão bản cuống quýt đuổi theo, vừa gọi: “Ai za, Mộ Dung tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư. . . . .”

Thanh Nhi ngoái đầu nhìn lại nói: “Đuổi theo làm chi? Còn không trở về tiếp đón khách quý của người!” Nói xong, điu tiểu thư nhà mình lên xe ngựa.

Màn xe bị một người nhấc lên, từ bên trong truyền ra một giọng nam: “Vân Khương, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Vân Khương hơi kinh hãi, vội vào bên trong, cầm tay hắn nói: “Sao huynh lại thức?”

Dường như Trần lão bản loáng thoáng nhìn thấy mặt nam tử bên trong xe, hơi lấy làm kinh hãi, cuối cùng không dám tiến lên, biết điều xoay người trở về.

Đứng trước xe ngựa, Thanh Nhi vẫn còn bất mãn, mở miệng nói: “Mọi chuyện đều tại tiểu thư An Lăng gia kia, dám cướp son phấn của tiểu thư! Nô tỳ thấy, may là An Lăng lão gia không còn là Kinh Triệu Doãn, nếu không thiếu gia nên trừng trị hắn, để cho bọn họ mở to mắt chó mà nhìn một chút!”

Mộ Dung Vân Khương trừng mắt nhìn nàng một cái, quay đầu hướng nam tử trước mặt nói: “Ca, đừng nghe nàng nói bậy, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Đường trở về phủ còn một đoạn, huynh nghỉ ngơi một chút nữa đi.”

Giúp hắn dựa vào đệm mềm ở phía sau, nàng thở dài nói:

“Nghe nha đầu nói hôm nay huynh vào triều không thấy thoải mái lắm, mỗi ngày đều nghỉ ngơi trễ như thế, thân thể có làm bằng sắt cũng chịu không nổi nha! Vân Khương thật không hiểu, rốt cuộc Thánh Thượng cho huynh lợi ích gì, có thể khiến cho huynh liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Vân Sở cười nhạt một tiếng, khép nhẹ hai mắt tựa vào trên đệm mềm.

Hắn không cần cho hắn lợi ích gì, hắn cũng sẽ liều mạng đi làm tốt mọi chuyện.

Nhưng, không biết vì sao, hắn lại nghĩ tới lời nói mới vừa rồi của Thanh Nhi.

Tiểu thư An Lăng gia, chưa từng có người ngoài nào gặp qua. Nay, nàng lại chọn thời điểm này mà đi ra. Việc này, thật có chút kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Duyên phận

Tần mama nhìn thấy Trần lão bản quay trở về, liền lên tiếng cười nhạo nói: “Thế nào, Trần lão bản bị cự tuyệt nên vấp phải bụi trở về đó sao?”

Trần lão bản lau mồ hôi, sau lại cười nói: “Tần mama thật biết nói đùa, Thừa tướng đại nhân đang ở trên xe ngựa, ta nào dám tiến đến chứ?”

Dường như hắn lại nghĩ tới cái gì, vội quay đầu nói với Thượng Trang: “Tiểu thư thích cái gì, cứ chọn nha.”

Một đại khách hàng thân thiết cũng đã đi, hắn không thể để tuột tay một cái nữa nha.

Vừa vặn, tiểu nhị lấy hàng mới đi ra ngoài, Trần lão bản vội chạy qua.

Tần mama lập tức giật mình, tiểu thư mới vừa rồi kia, thật là muội muội Thừa tướng? Sắc mặt của bà ta càng thêm trắng bệch, đặc tội Thừa tướng, chuyện này có chỗ nào tốt chứ? Bà ta thấy tiểu thư kia rất hiền lành, còn nghĩ chắc chắn không phải là vị Mộ Dung tiểu thư kia. Nếu là muội muội Thừa tướng, sao còn có thể để bà ta la lối om sòm như vậy chứ?

Thượng Trang cũng không biết vì sao, bước chân gằng như không chịu nghe theo sự sai khiến, cứ nhiên ngây ngô đại dốt làm sao mà lại đi đến bên cửa ra vào vài bước. Xe ngựa bên ngoài cũng đã đi khá xa, mà dưới ánh mặt trời, ngay cả một chút dấu vết bụi cuộn cuộn nổi lên cũng không còn thấy.

Mộ Dung Vân Sở, là Thừa tướng trẻ tuổi nhất từ khi Tây Chu khai quốc cho tới nay. Nghe nói năm nay, hắn cũng vừa tròn 20 tuổi mà thôi.

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy phong thái của hắn.

Thượng Trang ở dưới đáy lòng suy nghĩ.

Trần lão bản đã lấy son phấn đi ra, cười cười, muốn nàng chọn.

Giờ phút này Tần mama lại không có khí thế như trước, mãi cho đến khi ra khỏi Chi Hoa Trai, bà ta vẫn mang một dáng vẻ mệt mỏi chán chường.

.....

Trở về An Lăng phủ, vừa vặn gặp lão gia cùng phu nhân đang tản bộ ở trong vườn hoa. Thượng Trang liền bước lên phía trước hành lễ với hắn, lão gia nói: “Sao rồi, hôm nay có chọn được món gì vừa lòng không?”

Nàng vội gật đầu.

Lão gia lại nói: “Người cũng mệt rồi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” nàng ứng thanh, sau đó, xoay người lui xuống.

Dù sao, cũng không phải là cha mẹ của mình, hai câu xưng hô kia, nàng thùy chung không thể nói ra khỏi miệng được.

Nhưng Tần mama lại không đi theo sau, thấy nàng đi xa, mới lộ ra vẻ mặt hoang mang rối loạn, nhìn lão gia nói: “Lão gia. . . . . Lão gia ngài nói, muốn tiểu thư hôm nay đi ra ngoài để cho mọi người nhìn một chút. Ta. . . Ta liền nghĩ hay là tạo một cái náo nhiệt ở Chi Hoa Trai. Nhưng không ngờ tới lại đụng phải Mộ dung tiểu thư!”

Mặt phu nhân liền biến sắc, vội hỏi: “Người nói Mộ Dung tiểu thư của phủ Thừa Tướng?”

Tần mama sợ run lên, đành phải gật đầu.

An Lăng lão gia cũng chỉ im lặng một lát, thật ra thì, cũng chưa chắc đó không phải là chuyện tốt. Có người ở phủ Thừa Tướng làm chứng, nữ nhi này của hắn, giả cũng thành thật. Không khỏi lại đưa tầm mắt nhìn về hướng Thượng Trang rồi đi một chút, mở miệng nói: “Việc này cũng không quan trọng, có lẽ Mộ Dung Tướng (* ta nghĩ là nói về người ở phủ Tề Tướng) cũng chỉ là nghĩ tiểu nữ điều ngoa tùy hứng mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, Tần mama mới nhẹ nhàng thở ra.

.....

Thượng Trang trở lại trong phòng, liền thấy bọn nha đầu đã đem son phấn đặt cẩn thận ở trên bàn trang điểm, sau mới nhẹ giọng lui xuống.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh bàn.

Lúc nàng giơ tay lên, mới nhớ tới vết thương ở tay phải.

Lúc này, mảng lớn màu đỏ kia đã vơi bớt, chỉ còn để lại một mảnh xước da mà thôi. Hiện giờ, nơi rỉ ra chút ít máu cũng đã đông lại, chạm vào liền cảm giác có chút thô sấp, cũng không còn đau nữa.

Vừa lấy lại tinh thần liền nhớ tới, từ nay trở đi, đó là phải vào cung.

Chẳng biết tại sao khi nhớ tới chuyện này, dường như cảm thấy trong lòng có một món đồ vật gì đó bị mất, thật trống trơ.

Đầu ngón tay, chạm đến ngọc bội đeo trên cổ, cẩn thận lấy ra, nắm ở trong tay. Trên ngọc bội còn dính nhiệt độ cơ thể của nàng, cho nên, một chút cũng không lạnh.

Nàng cùng muội muội, đời này, thật sự là vô duyên.

Suy nghĩ một hồi lại cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Lúc này, liền thấy một tiểu nha đầu đi vào, đem một bọc đồ đưa cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, bên ngoài có người nói đem cái này giao cho ngài.”

Thượng Trang thấy nó được gói bởi khăn tay, liền lấy làm kinh hãi.

Nam nhân, khăn tay.

Vội vàng mở ra liền nhìn thấy một hộp thuốc trị thương.

Bất giác, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, người biết nàng bị thương. . . . .

Là hắn!

Ngước mắt hỏi: “Người đâu?”

Nha đầu sợ run lên, vội nói: “Vừa rồi còn ở bên ngoài.”

Tiếng nói vừa mới rơi, Thượng Trang cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đứng dậy, phóng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Xin lỗi

“Tiểu thư!” Phía sau truyền đến thanh âm của nha đầu, mà lúc này bước chân của Thượng Trang lại dừng không được.

Tới cửa chính, loáng thoáng nhìn thấy xe ngựa kia quay đầu quẹo về phía bên trái mà đi. Nàng cắn răng một cái, không có tiếp tục bước ra cửa chính mà là chạy dọc theo tường vây bên trái, chạy được một đoạn.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao vậy, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Công tử, xin đợi một chút!”

Nàng cũng không biết một tiếng này hô lên, người bên ngoài phủ có nghe được hay không.

Nhưng, nhưng nếu không nghe được, thì nàng cũng sẽ không kêu lại lần hai.

Cho tới bây giờ, nàng đều là người biết giữ quy củ, lần này, phải nói là nàng đã phá lệ.

Vừa chạy nàng vừa hỏi mình vô số lần: Vì sao, muốn đi ra ngoài?

Chắc có lẽ là do nàng rất nhanh sẽ tiến cung. Như vậy, sẽ không còn cơ hội nói với hắn câu ‘Cảm ơn’, cho nên nàng mới có thể có dũng khí lớn như vậy.

Phải không?

Hỏi, nhưng là cảm thấy tâm trạng rất là rối ren.

Nàng chỉ nghe thấy, tiếng thờ đốc nặng nhọc của mình.

Nha đầu ở phía sau, rớt cuộc cũng không có đuổi theo nàng, mà, bên ngoài tường vây cũng không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Nàng không khỏi có chút thất vọng.

Bước chân cũng từ từ chậm lại, tay vỗ tường vây, cúi đầu, thờ phì phò.

Cách một lát sau, dường như nghe tiếng bánh xe chuyển động.

Càng ngày càng gần.

Nàng giật mình kinh ngạc, đứng cách bức tường mà hỏi: “Xin hỏi, phải . . . .” Nói được một nửa, bỗng nhiên im lặng, nàng cũng không biết phải xưng hô với hắn như thế nào.

Nghe bên ngoài có người nói: “Công tử nhà ta cũng tự mình đến tặng thuốc, người còn muốn gì nữa?”

Giọng nói người nọ lạnh như băng, không nghe ra một tia ấm áp. Mà nàng, rất nhanh liền nhận ra, đó là giọng nói của Mạc Tầm!

Hết sức kỳ lạ, nơi nào đó ở trong lòng, tự nhiên lại có chút cao hứng.

Như vậy, thật sự là hắn!

Hít một hơi thật sâu, nàng mở miệng nói: “Ta chỉ là, muốn nói tiếng cảm ơn.”

Mạc Tầm lập tức giật mình, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại công tử nhà mình một cái. Hắn còn tưởng rằng, An Lăng tiểu thư kia là muốn công tử nhà hắn đứng trước mặt nàng mà giao thuốc. Cũng không nghĩ, người ta chỉ muốn nói câu —— cảm ơn.

Nói, nói ra, cảm thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thượng Trang dựa tường, khóe miệng cười yếu ớt.

Bên ngoài, rớt cuộc truyền đến thanh âm của hắn: “Hôm nay nếu không phải xe ngựa của ta cản tiểu thư, có lẽ tiểu thư cũng không bị thương. Thuốc này, nhân tiện nói lời xin lỗi.”

“Công tử!” Mạc Tầm muốn mở miệng, lại thấy hắn ta giơ tay lên, ý bảo hắn đừng nói chuyện. Hắn cắn răng, là hắn lỗ mãng, muốn chinh An Lăng tiểu thư kia, lại làm công tử phải đến xin lỗi, hắn thực là đáng chết!

Thượng Trang hơi nắm chặt hai tay, một khắc này, nàng có loại xúc động, muốn đi ra ngoài, nhìn thấy hắn.

Nhưng, nàng biết, không thể nào thực hiện điều đó được.

Gia đình canh cửa, sẽ ngăn nàng lại.

Bỗng nhiên người bên ngoài lại hỏi: “Không biết danh tánh tiểu thư?”

Nàng giống như giật mình hoàn hồn, cuống quýt mở miệng: “Thượng . . . .” Lập tức, lại giật mình. Nàng là choáng váng đến đầu óc đần độn sao? Bây giờ, nàng làm sao còn là Thượng Trang gì nữa chứ? Nàng là đại tiểu thư An Lăng phủ.

“An Lăng Vu.”

Hôm nay gặp nhau, nàng cũng dùng thân phận An Lăng Vu, không phải sao?

Nhưng, vì sao, nàng lại cảm thấy có chút tiếc nuối?

Nói chung, đã có một lần nói chuyện với nhau, thì nàng cũng không còn cách nào dùng lại thân phận của mình nữa.

Người nọ khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Vậy thì, sau này còn gặp lại.” Dứt lời, Thượng Trang liền nghe được thanh âm của bánh xe ngựa chuyển động.

Rồi sau đó, thanh âm kia, càng ngày càng xa.

Nàng thậm chí cũng chưa kịp hỏi tên hắn.

Sau này còn gặp lại . . . . .

Aizz.

Nàng nhin không được bèn cười, làm sao còn có cơ hội chứ?

Sau này, nàng phải vào cung rồi, từ đó, bọn họ sẽ cách xa nhau, làm sao còn giống như tường vây An Lăng phủ này chứ?

Bức tường cung điện kia, một mình trải qua

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: He giấu

“Vu nhi.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng người truyền đến từ phía sau lưng, nàng lấy làm kinh hãi, mới nhớ tới là kêu nàng.

Vội xoay người lại, liền nhìn thấy lão gia đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nàng cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng liếc mắt nhìn tường vây bên hông một chút. Không biết chuyện vừa nãy, lão gia có nhìn thấy hay không?

“Vu nhi.” Hắn lại gọi một tiếng, rồi bước đến.

Thượng Trang vội chỉnh người ngay ngắn lại, song hướng hắn, cẩn rắng, cuối cùng kêu một tiếng: “Cha. . . . .”

Thanh âm kia, rất nhỏ, dường như hoàn toàn không nghe được. Nàng vẫn không có thói quen.

Lão gia đã tiến lên trước, mở miệng nói: “Theo cha đi dạo một chút, cha có một ít chuyện muốn nói cùng ngươi.” Nói xong, cũng không nhìn nàng, chỉ vòng qua người nàng, hướng phía trước đi.

Thượng Trang do dự một chút, song cũng nâng bước đi theo.

Đi theo phía sau hắn, nàng cúi thấp đầu, không biết giờ khắc này lão gia sang đây, muốn nói cái gì với nàng.

Đi được vài bước, mới nghe giọng nói của lão gia truyền đến: “Lúc trước, Tàn mama đề nghị để ngươi vào cung thay thế, ta liền đồng ý. Ngoài ra, khi ngươi còn nhỏ lại là thư đồng, còn có.” Hắn nói đến việc này, đột nhiên quay đầu lại nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang hơi kinh hãi, bất giác dừng cước bộ.

Lão gia lại nói: “Tuy rằng, người bên ngoài, không người nào được thấy qua An Lăng tiểu thư, nhưng mỗi người đều biết, nữ nhi An Lăng Vu ta xinh đẹp vô song. Cho nên, không phải ai cũng có thể thay thế.”

Thượng Trang hiểu được, diện mạo của An Lăng Vu ở trong kinh thành là được người người khắp nơi tuyên dương, cho nên, không phải ai cũng có thể giả mạo nàng. Ngưng mắt nhìn lão gia, giờ này, hắn nói với nàng điều này, là nói cho nàng biết, nàng cũng rất đẹp, có phải không?

Không biết vì sao, hai tay của nàng hơi hơi buộc chặt.

Giờ phút này, diện mạo đối với nàng mà nói cũng không phải là một loại may mắn.

Trong lòng nàng hiểu được.

“Thượng Trang.” Đột nhiên, hắn kêu tên của nàng, rồi lại mỉm cười nói: “Diện mạo của ngươi, một chút cũng không hề kém hơn so với Vu nhi.” Hắn biết, trước kia, là vì còn có An Lăng Vu, cho nên người trong phủ, không dám đề cập tới diện mạo xinh đẹp của nhà đầu này.

Nói ra, đó là bất kính với tiểu thư.

Nơi này, là không cho phép lấy ai ra để đi so với chủ tử.

Thượng Trang không khỏi đưa tay xoa gương mặt của mình, nàng nhếch miệng cười nhẹ, nhìn lão gia, mở miệng nói: “Lão gia là sợ sắc đẹp của Thượng Trang như vậy, ở kỳ tuyển tú sẽ trở hết tài năng, đúng không?”

Con ngươi lão gia hơi căng, xem ra, nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn rất thông minh.

Hôm qua, nói với nàng ở thư phòng, nàng còn nhớ rất kỹ.

Không đợi hần mở miệng, nàng lại nói: “Thượng Trang hiểu rồi.”

Ngày tuyên tú đó, nàng phải ăn mặc cho thoát nhìn liền thấy xấu xí, vì không để cho Hoàng Đế chú ý. Không gì đơn giản hơn việc này, đợi đến ngày đó, nhóm tú nữ đều ăn mặc rất xinh đẹp. Còn nàng, chẳng qua là điểm một chút xanh biếc ở giữa muôn hoa.

Lão gia xoay người, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta biết, lấy trí tuệ của ngươi, ắc sẽ có cuộc sống rất khá đàng sau hậu cung.” Nữ nhân hậu cung, chẳng qua là so tâm kế.

Thượng Trang sợ run hạ, lập tức quỳ xuống: “Lão gia xin yên tâm, Thượng Trang tuyệt đối sẽ không mang đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Mà, cuộc sống như vậy, không phải là điều nàng muốn.

Lão gia hơi lấy làm kinh hãi, nữ tử như vậy, trước kia hần lại chưa từng phát hiện. Nhưng mà cũng tốt, để nàng thay thế An Lăng Vu vào cung, cũng sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì.

An Lăng Vu không tiến cung, trừ bỏ hôn sự cùng Trầm thiếu gia, kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác.

Việc này, hần cũng không có nói cho ai biết, kể cả Thượng Trang.

Mà hần tin tưởng, nàng, có thể bảo vệ được chính mình

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Phục linh

Tuyên Khánh, mười lăm hàng năm, ngày 23 tháng 9, kỳ tuyên tú cuối cùng cũng bắt đầu.

Thượng Trang chỉ mặc quần áo đơn giản, cũng không đáng chú ý lắm.

Tần mama có mấy lần muốn giúp nàng đổi trang phục khác, đều bị nàng cự tuyệt.

Tất cả người trong An Lăng phủ, đều đến đưa tiễn nàng.

Trong năm năm qua, mỗi lần phu nhân nhìn nàng, đều mang ánh mắt không vui. Thời gian cuối cùng này, cái gì cũng không nhìn ra được ngoài sự bình tĩnh. Nàng hướng bọn họ dập đầu, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Lúc xoay người, liền nghe lão gia nói: “Diệc Trang, ta vẫn sẽ phái người tìm Ngươi, phải sống.”

Nàng không có quay đầu lại, chỉ gạt đầu một cái.

Nàng sẽ sống, chỉ có còn sống, mới có hy vọng gặp lại muội muội.

Lúc lên xe ngựa, không cẩn thận sẩy chân rơi vào khoảng không, nha đầu tay mát lạnh đỡ lấy nàng, thở nhẹ: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nàng nhìn nàng ta một cái, nha đầu này thật thông minh, là lão gia đặc biệt chọn cho nàng.

Vừa vào bên trong, thì xe ngựa đã đi tiếp.

Nha đầu theo vào ngồi, nhìn khăn trong tay Thượng Trang, nhíu mày nói: “Tiểu thư là đang nhớ người nào sao?”

Nàng lấy làm kinh hãi, vội vã lắc đầu rồi đem khăn tay cất đi.

Đó là ngày hôm qua, vị công tử kia đưa thuốc đến, nó được dùng để gói ở ngoài hộp, nàng không có để lại, cũng không biết nên cất nơi nào. Nàng cũng chỉ nghĩ, để lại An Lăng phủ thì bọn nha đầu cũng dọn dẹp rồi không biết thất lạc nơi nào, chỉ bằng, tự mình mang theo.

Có lẽ, ở thâm cung, nàng còn có thể từ trên khăn tay này cảm nhận hương vị cuộc sống mà nàng từng trải qua ở ngoài cung.

Chán nản cười nhẹ một tiếng, nhìn nha đầu trước mặt, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nha đầu mỉm cười nói: “Nô tỳ tên Phục Linh.”

“Phục Linh?” Thượng Trang nhủ mảy: “Nếu ta không nghĩ sai, thì đây chính là tên một loại dược liệu.” Dùng tên dược liệu làm tên, nàng cảm thấy rất là kinh ngạc.

Phục Linh gật đầu nói : “Đích thật là tên dược liệu, nô tỳ khi còn bé đã từng làm việc tại tiệm thuốc, bởi vì đều là cô nhi, cho nên chương quây liền lấy tên dược liệu mà đặt tên cho chúng ta. Sau lại, cũng không biết chương quây đắc tội với ai, tiệm thuốc bị niêm phong. Nô tỳ không có chỗ đi, may mắn là lão gia chịu chứa chấp, mới lưu lại ở An Lăng phủ.”

Thượng Trang lắng nghe, theo lời của nàng ta, thì nàng cũng biết được, Phục Linh là người lão gia tín nhiệm.

.....

Hai người nói chuyện ở bên trong xe, bất tri bất giác mới phát hiện xe ngựa đã ngừng lại.

Phục Linh vội đứng dậy xuống xe, nhắc màn xe lên đỡ Thượng Trang.

Nàng do dự một chút, rồi mới đứng dậy xuống xe.

Nhóm tú nữ cũng đều tới đây, nàng xoay người lại, mới nhìn thấy cửa cung to lớn đằng sau kia. So với trong tưởng tượng, cao hơn, còn muốn lớn hơn.

Giờ phút này, đột nhiên mặt trời sáng rực, gay gắt hơn. Nàng mơ hồ cảm thấy hơi choáng váng muốn ngất xỉu.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Một bên, truyền đến thanh âm nha đầu, có chút quen thuộc.

Thượng Trang không khỏi ngoái đầu nhìn lại, thấy một nữ tử từ bên trong xe ngựa đi ra. Mà nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu bên cạnh nàng ta, dường như, tên là ‘Thanh Nhi’.

Hơi lấy làm kinh hãi, như vậy, nàng kia chính là Mộ Dung tiểu thư!

Ngày ấy, nàng còn lạ mông che mặt, nay, đã sớm không cần dùng đến.

Mộ Dung gia tiểu thư, dung nhan cũng thật đẹp, giống như mây bay sang tháng.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt Mộ Dung Vân Khương nhìn sang nàng, nàng chỉ hơi ngẩn ra. Thanh Nhi cũng liếc mắt nhìn sang bên này một cái, hừ một tiếng khinh miệt, diu tiểu thư nhà nàng ta đi qua trước mặt các nàng.

Phục Linh liếc nhìn Thượng Trang một cái, sau nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư biết các nàng sao?”

Thượng Trang sợ run lên, lập tức lắc đầu: “Chỉ là gặp mặt một lần.”

Vậy không tính là biết chứ?

Giống như vị bạch y công tử ngày hôm đó, chỉ là gặp qua, cũng không tính là biết.

Văn Văn: (...) Ha ha, vào cung, rất là rối rắm, cũng không phải rối rắm bình thường đâu nha

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thiên điện

Giờ thìn canh ba(* 7- 9h sáng), cánh cửa cung màu đỏ thẫm cũng từ từ mở ra.

Nhóm tú nữ đã đứng đợi ở ngoài cung từ lâu, trên mặt đều mang vẻ mặt khác nhau.

Hoàng đế đã lớn tuổi, như thế thì những thiếu nữ tuổi thanh xuân này, phần lớn, đều không muốn gả cho hắn làm phi.

Song, bên trong này, lại có rất nhiều lợi ích liên quan tới quan hệ.

Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, nhưng, nữ tử hậu cung lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến sự hưng suy của nhà mẹ đẻ.

Lấy tôn vinh một nữ tử đến dẫn dắt sự hưng thịnh của một gia tộc, đây thật là một giao dịch rất tốt, không phải sao?

Có lẽ giờ phút này, Thượng Trang có chút kính nể An Lăng lão gia, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn bằng lòng xem trọng tâm nguyện nữ nhi của mình. Lấy

thân phận tầm thường của nàng để đổi lấy phần vinh cho An Lăng phủ.

Mà nàng, dùng tự do chính mình, đổi lấy một câu hứa hẹn của lão gia, như vậy cũng đủ rồi.

Thái giám cùng cung nữ đều lần lượt đi ra, cũng không phô trương mấy, lại làm cho người ta cảm giác được một loại trang nghiêm.

Bước chân cùng biểu tình đều theo quy củ.

Kia chính là cuộc sống trong tương lai mà Thượng Trang phải đối mặt.

Phục Linh điu nàng tiến lên, theo mọi người đi qua cửa cung cao lớn này.

Cửa cung, cũng chỉ là mở cửa hông hai bên ra mà thôi. Chi riêng cửa hông cũng đã rất cao to rồi. Còn cửa cung chính giữa kia, chỉ khi cưới chánh cung Hoàng hậu nương nung, mới có thể mở ra.

“Tiểu thư.” Phục Linh ở bên tai nàng nhỏ giọng gọi.

Rốt cuộc Thượng Trang cũng hoàn hồn, ánh mắt nhìn về hướng phía trước.

Giờ phút này, mọi người đã băng qua cửa cung, trước mắt, chính là bên trong cung điện hoàng gia.

Phù điêu Huyền Long được tạo hình rất sống động, rườm rà nhưng hợp lý, chạm trổ như vậy, người bình thường khó có thể sánh kịp. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống dưới, chiếu vào trên phù điêu, rọi ra đầy màu sắc.

Đi một đoạn dài, ngoài long ra, vẫn là long.

Thượng Trang hiểu, tại đây vẫn còn ở phía trước chính điện. Chính điện, không phải hậu cung tần phi nào có thể đặt chân.

Theo sát đội ngũ phía trước, đi thật lâu, mới nhìn thấy trước mặt là Tuyên Thanh Điện.

Hàng năm tới kỳ tuyển tú, đều bắt đầu tại nơi này, và kết thúc cũng tại nơi này.

Thái giám mang các nàng đi tới trước điện, đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại nói: “Canh giờ còn chưa tới, thỉnh các vị tiểu chủ đi qua Thiên Điện chờ, đợi thánh giá đến, tự sẽ có công công đi qua Thiên Điện truyền các người vào điện.” Hắn nói xong, nhìn cung nữ bên cạnh nháy mắt một cái.

Cung nữ tiến lên phía trước nói:

“Nhóm tiểu chủ mời đi theo nô tỳ.” Nói xong, nàng đã xoay người bước đi.

Mọi người, ai cũng không dám nói chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Mặc kệ vào cung tự nguyện hay không tự nguyện, nay đã ở trong cung, liền không thể vượt qua quy củ trong cung.

Cung nữ mang các nàng đến Thiên Điện, lúc đi ra ngoài liền nói: “Nhóm tiểu chủ hãy nghỉ ngơi trước đi, chốc lát nữa Thánh Thượng sẽ tới, liền có người đến mời, nô tỳ chờ ở bên ngoài, nhóm tiểu chủ nếu có chuyện gì, chỉ cần phân phó nô tỳ.” Nói xong, cúi người hành lễ, rồi lui xuống theo quy củ.

Cửa, được đóng lại.

Thượng Trang nghe được thanh âm thở phào nhẹ nhõm, nàng không khỏi ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương cùng Thanh Nhi đang đứng cách mình không xa. Nàng suy nghĩ một chút, cất bước tiến lên, thấp giọng kêu: “Mộ Dung tiểu thư.”

Mộ Dung Vân Khương không ngờ tới Thượng Trang sẽ chào hỏi với nàng, có chút kinh ngạc, một lát, mới cười nói: “An Lăng tiểu thư.” Thanh Nhi bên cạnh nàng có chút không vui, nhìn nữ tử trước mặt, nàng luôn không quên ngày hôm đó, chuyện người bên cạnh Thượng Trang làm đổ hộp son phấn của tiểu thư nhà mình.

Tiểu thư hiền lành, nàng lại nuốt không trôi cục tức kia, hừ khê một tiếng nói: “Thế nào, nay mới nghĩ đến nịnh bợ ư?” Nhất định là khi nàng trở về, ngẫm lại thân phận của mình hôm nay, và lại còn có địa vị của Mộ Dung gia hiện giờ, cho nên hỏi hận chứ gì?

“Thanh Nhi, không được vô lễ!” Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nhiễm bệnh

Phục Linh vốn định nói chuyện, nhưng thấy một cái ánh mắt của Thượng Trang, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống. Nàng mới chợt nhớ tới, Mộ Dung tiểu thư trước mắt này ắc không phải là muội muội của Mộ Dung Tường như trong lời Tần mama nói chứ?

Nàng mới vừa suy đoán, đã thấy nữ tử trước mặt tiến lại đây, nàng cười nói thân nhiên: “Nha đầu kia từ nhỏ bị ta làm hư, khiến An Lăng tiểu thư chê cười.”

Thượng Trang lắc đầu nói: “Làm sao có thể, ta là vì chuyện hôm đó mà nói lời xin lỗi.”

Tần mama đắc tội với người trước mắt này, mà nay, lại chỉ có một mình nàng ở trong cung. Người ta tức giận, tất nhiên cũng là rơi trên đầu nàng, nàng tội gì phải để cho mình gặp chuyện không hay. Tuyền tú chưa bắt đầu, nhưng nàng biết, nữ tử có diện mạo xinh đẹp không chỉ có một mình nàng, nàng lại chỉ có một mình, ăn mặc cũng bình thường, không thu hút chút nào. Vì Mộ Dung tiểu thư này là muội muội Thừa tướng, thân phận rất là tôn quý, nếu nói không được tuyển chọn, căn bản là không có khả năng. Thượng Trang nàng cũng không phải là người thích nịnh bợ, nhưng, gây thù hằn không bằng xưng bằng hữu. Nàng còn nhớ rõ, có một muội muội, ở nơi nào đó ngoài cung, đang chờ nàng.

Nay, ai cũng không giúp được nàng, mọi sự, chỉ có tự bản thân nàng.

Phục Linh là một nha đầu thông minh, nghe Thượng Trang nói như thế, cũng im lặng cúi đầu, không nói thêm một câu gì.

Ngược lại, Mộ Dung Vân Khương hơi giật mình, thật ra ngày đó, nàng cũng nghĩ rằng vị An Lăng tiểu thư này là một người điều ngoa. Ngày đó không có biểu hiện ra trước mặt nàng, cũng chỉ là giả bộ. Vậy còn hôm nay? Là đã biết thân phận của nàng, nàng ta không thể trêu vào, cho nên vẫn giả bộ như cũ sao?

Trong đầu nghĩ như vậy, trên mặt cũng không có biểu tình gì, mở miệng nói: “Hôm đó, chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta đều đã quên.”

Thượng Trang cười gật đầu.

Hai người lại nói chuyện một lát, thời gian liền qua nhanh hơn.

Lại không biết qua bao lâu, vẫn không thấy có người đến tuyên bắt kì ai trong các nàng vào điện. Nhóm tú nữ bắt đầu cảm thấy bất an, thanh âm ồn ào càng ngày càng nhiều, đại khái là thảo luận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang liếc mắt nhìn đến trước cửa một cái, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh người bên ngoài. Thanh âm bên trong như thế, nhất định là bọn họ không thể không nghe. Nhưng, cũng không có một người nào di chuyển một cái.

“Tiểu thư.” Phục Linh khẽ kêu nàng một tiếng.

Nàng giơ tay lên, ý bảo nàng ta không cần nói. Xem ra, canh giờ tuyền tú sớm đã qua, Hoàng Thượng không phải thật đem một đoàn tú nữ này quên sạch chứ.

Như vậy, là thử dò xét cái gì sao?

Đáy lòng nàng hơi lấy làm kinh hãi, nhìn một nhóm tú nữ ở trong phòng. Giờ phút này, nơi này cũng không thấy người của Hoàng Thượng, có thể thử dò xét cái gì đây?

Nàng mới vừa suy đoán, liền nghe có người đẩy cửa ra.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn vào trước cửa, thấy một thái giám tiến vào. Thanh âm ồn ào khắp phòng lập tức im bật, đột nhiên im lặng lại khiến cho Thượng Trang cảm thấy có chút không thích ứng.

Thay vào đó, là một bầu không khí căng thẳng.

Người được mang vào điện đầu tiên sẽ là ai? Có thể hay không chính là mình?

Thái giám tiến lên đây, hắng giọng nói: “Thánh Thượng có chỉ, hôm nay hủy bỏ tuyền tú. Vì thế liền sẽ có cung nhân mang các vị tiểu chủ đi Sở Viện(* gốc conver Sở 璟 viện ==”) nghỉ ngơi.” Hắn nói xong, vung phát trần trong tay.

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh xôn xao.

Có thất vọng, có may mắn.

Thượng Trang cũng nói không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì, nàng cảm thấy, chuyện này không có đơn giản như vậy. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Cung nữ mang các nàng đi Sở Viện, an bài xong xuôi từng gian phòng rồi mới lui ra.

Các nàng mới chỉ là tú nữ, trong cung sẽ không an bài cung nhân hầu hạ, bắt quá là ở Sờ Viện sẽ lưu lại vài người trông nom, nhưng cũng không phải là hầu hạ các nàng.

Có người bí mật an bài nha đầu đi hỏi thăm, nha đầu trở về nói, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, long thể không khoẻ, cho nên hôm nay mới hủy bỏ tuyển tú.

Có người khóc lên, đúng vậy, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, là chuyện rất không tốt. Một đám các nàng, cũng mới bấy lớn? Đòi người còn chưa bắt đầu, liền phải kết thúc ở trong sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thánh chỉ

Thượng Trang ngồi ở trong phòng, Phục Linh đứng hầu ở một bên, giúp nàng rót trà, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Thánh Thượng long thể không khoẻ, nhóm tiểu chủ đều lo lắng, nô tỳ thấy, ngài ngược lại rất yên tâm.”

Thượng Trang cười nhẹ một tiếng, nhấp một miếng nước trà, mở miệng nói: “Có cái gì cần lo lắng chứ, ký đến chỉ, tặc an chi(1).”

(1) Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Phục Linh mỉm cười, cũng không thêm nhắc lại.

Thượng Trang cũng không nói lời nào, nàng không hỏi Phục Linh có biết chuyện nàng không phải là nữ nhi thân sinh của lão gia hay không. Chỉ có điều, trong lòng nàng biết, Phục Linh, là người mà nàng có thể tin nhiệm.

Trời gần chuyển sang hoàng hôn, liền nghe được người bên ngoài tiến vào trong viện, sau đó có thái giám lớn tiếng kêu: “Thánh chỉ đến ——”

Thượng Trang lấy làm kinh hãi, không phải nói long thể Hoàng Đế không khoẻ sao? Đã trở thế này, cư nhiên đang êm đẹp, lại đến đây tuyên Thánh chỉ.

Cùng Phục Linh, hai người liếc nhau, lại vội đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhóm tú nữ lần lượt đi ra, trên mặt đều là thần sắc hoảng loạn. Ngược lại nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương, là một bộ dáng lạnh nhạt như trước, khiến Thượng Trang nhìn không ra nguyên do nào.

Mọi người cúi đầu quỳ xuống, trán chạm đất.

Thái giám run run, đem Thánh chỉ màu vàng mở ra, hắng giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, tuyên Mộ Dung Vân Khương, Lưu Nghiên, Trang Tĩnh Nhi, Úc Chi Nhu, Lã Tây. . . . .” Thái giám một hơi niệm đi xuống: “An Lăng Vu kiến giá ——”

Tới lời nói cuối cùng của thái giám, Thượng Trang chỉ cảm thấy hết sức kinh hãi, nàng mặc dù không biết những người trước đó là phân biệt theo thân phận gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, chắc sẽ không tầm thường. Nhưng, vì sao tên An Lăng Vu cũng xuất hiện ở trên đó?

Tay chợt buộc chặt, tâm điền cuồng nhảy loạn không ngừng.

Đã rất rõ ràng, Hoàng Thượng căn bản không có ý muốn theo dõi việc lựa chọn từng người, hẳn bắt quá là y theo tên trên danh sách tuyển tú, hoặc là nói đến gia thế sau lưng các vị tú nữ, đại khái là lựa chọn qua loa.

Một cuộc tuyển tú rất đặc biệt, không phải sao?

Rất là, có phong cách riêng.

Như vậy, An Lăng Vu là thứ gì?

Đã không còn là tiểu thư Kinh Triệu Doãn, luận về thế lực, căn bản nàng không có gì hơn.

Chẳng lẽ, là nghe tin đồn trong kinh về diện mạo xinh đẹp của An Lăng Vu sao?

Không.

Phủ nhận ngay lập tức, lời đồn đãi như vậy, là không thể truyền vào trong lỗ tai Hoàng Thượng. Nơi này là hoàng cung, chứ không phải chợ. Còn nữa, lần tuyển tú này cũng đâu thiếu người xinh đẹp.

Như vậy, là vì sao?

Tâm loạn như ma mà nghĩ, cuối cùng, không có cái đáp án nào.

Thái giám đã thu hồi Thánh chỉ, lại nói: “Tiểu chủ được Thánh Thượng điểm danh, mời đi theo nô tài.” Nói xong, hấn lại hướng phía dưới quét mắt một cái, mới xoay người.

Mọi người phía dưới không dám nói lời nào, bị điểm danh, đều chậm rãi đứng dậy.

Thượng Trang bắt gác liếc mắt nhìn hướng Mộ Dung Vân Khương một cái, chỉ thấy nàng hơi nhú mào, lại chỉ trong nháy mắt, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thái giám hướng bọn nha đầu nói: “Cũng không cần hầu hạ.” Hấn dừng lại, song khom người nói: “Nhóm tiểu chủ, bên này, mời.”

“Tiểu thư.” Phục Linh cúi đầu khẽ gọi một tiếng.

Thượng Trang lắc đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vung tay nàng ra. Nay, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Tâm tư Hoàng thượng, nàng thật không nghĩ ra.

Mọi người được mang tới Càn Thừa Cung.

Thượng Trang hơi lấy làm kinh hãi, nơi này là tẩm cung Hoàng Thượng, như vậy, nói long thể Hoàng Đế không khỏe, là thật? Nếu không, hấn cũng sẽ không ở trong này tiếp kiến các vị tú nữ mới phải.

Thái giám tiến lên thì thầm với một thái giám khác, thái giám kia đẩy cửa đi vào. Chỉ chốc lát sau, liền đi ra, mở miệng nói: “Các vị tiểu chủ vào đi thôi.”

Thượng Trang khẽ hít vào một hơi, tên của nàng là ở cuối cùng, tất nhiên là đi cuối cùng.

Vào bên trong, mùi Long Tiên Hương nồng đậm, xen lẫn mùi thuốc nồng nặc. Thượng Trang khẽ nhú mào, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tứ hôn

Thượng Trang cúi đầu, ánh mắt không tự giác hướng phía trước nhìn thoáng qua, chỉ thấy một chút thân ảnh bên cạnh giường rồng.

Nàng nhìn thấy, là y phục nữ nhân.

Áo Phụng dài, không thể nghi ngờ, đó là Hoàng Hậu.

Mà trên giường rồng, màn trướng màu vàng sáng được hạ xuống, toàn bộ bên trong đều mông lung, lờ mờ không nhìn thấy rõ được gì.

Mọi người vội quỳ xuống hành lễ: “Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Khụ khụ. . . . .” Trừ trong màn, truyền ra một chuỗi tiếng ho khan. Song, cũng là Hoàng Hậu mở miệng: “Tất cả hãy bình thân.”

“Tạ nương nương.” Mọi người cảm tạ thánh ân, rồi mới ngoan ngoãn đứng dậy theo khuôn phép.

Thượng Trang cúi đầu, cảm thấy Hoàng Hậu đứng dậy tiến lại đây, rồi sau đó nghe nàng nói: “Thánh Thượng long thể không khỏe, theo ý của Bôn cung, tuyền tú ở nơi nào cũng giống nhau. Nay đem nhóm người các người truyền đến, cũng là truyền đạt ý của Thánh Thượng.”

Mọi người không nói, lẳng lặng mà nghe Hoàng Hậu nói.

Nàng liếc nhìn thái giám ở bên cạnh một cái, thái giám hiểu ý, bước lên phía trước, đem mâm gì đó trình lên. Hoàng Hậu đưa tay lấy lớp trên vải lụa, trên đó viết rất nhiều tên.

Nàng đọc khẽ: “Úc Chi Nhu.”

Nữ tử bị kêu tên hết sức kích động, vội bước ra một bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ ở đây.”

Hoàng Hậu cúi đầu liếc nhìn nữ tử trước mặt một cái, chậm rãi mở miệng: “Thánh Thượng long ân, sắc phong nữ nhi Thiếu phủ Úc Chi Nhu làm tứ phẩm, Thuận Nghi.”

Nữ tử cuồng quít dập đầu: “Nô tì tạ Thánh Thượng long ân!”

“Đứng lên đi.” Hoàng Hậu hướng nàng nói.

Úc Thuận Nghi lại cảm tạ thánh ân rồi mới đứng dậy.

Ngay sau đó, lại sắc phong nữ nhi Đình Úy Trang Tĩnh Nhi làm Phân Nghi, nữ nhi Thái Bộc Lã Tây làm Đức nghi.

Ba vị phụ thân của các nàng có chức quan cấp bậc giống nhau, cho nên cấp bậc của các nàng cũng như nhau, đều là theo tứ phẩm.

Làm Thượng Trang cảm thấy khó hiểu nhất là những tú nữ còn lại, thế nhưng không được sắc phong làm phi tần. Cũng là mượn miệng Hoàng Hậu, đem từng người chỉ hôn cho các vị Vương gia.

Rất nhiều điều kỳ quái nha, thái giám mang đến gần hai mươi tên tú nữ, thế nhưng Hoàng Đế chỉ để lại ba tên cho mình. Quang Thành Vương, liền ban thưởng ba tú nữ cho hắn.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy, sự tình càng ngày càng kỳ quái.

“Mộ Dung Vân Khương, tứ hôn cho Hoàn Vương.”

Hoàng Hậu vừa mới nói xong, Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, ngẩng đầu nhìn người trước.

Mà Thượng Trang, cũng hết sức kinh ngạc.

Mộ Dung Vân Khương lại lạc tuyền, đây là điều mà nàng nghĩ không bao giờ xảy ra.

Cư nhiên, lại đem nàng chỉ hôn cho Hoàn Vương!

Nàng không biết, đây có thật sự là ý của Hoàng Đế, hay là chủ ý của Hoàng Hậu.

Tay giấu trong tay áo từ từ nắm chặt, vậy còn nàng thì sao? Vận mệnh của nàng, là gì đây?

Hơi hơi cắn môi, nếu như cũng đem nàng chỉ hôn cho một vị Vương gia nào đó, có lẽ, lại là một chuyện tốt. Ít nhất, nàng không cần phải đội lên cái thân phận An Lăng Vu giả này, ở trong cung nhắm mắt theo đuôi (*giống như là sống dưới thân phận kẻ khác ý) mà sống.

Nhưng, sự thật sẽ như nàng mong muốn sao?

Bất giác ngừng lại hô hấp, nàng gần như quên mất, giờ phút này còn đang an bài chỗ cho Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng Hậu thấy Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng vào nàng, bất giác lấy làm kinh hãi, chưa từng có người nào dám cả gan nhìn thẳng nàng như vậy. Lạnh mặt, mở miệng: “Còn không tạ ơn?”

Ánh mắt của mọi người đều lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, nàng vẫn giữ khuôn mặt nhỏ nhắn lên như cũ, nhưng là khoảnh khắc này, đột nhiên chuyển hướng đến người trên giường rồng. Dùng sức cúi đầu, cắn răng nói: “Thánh Thượng, nô tỳ không muốn!”

Thượng Trang chỉ cảm thấy hít vào một ngụm lạnh khí, mặc dù là từ miệng Hoàng Hậu nói ra, nhưng vẫn là ý chỉ của Hoàng Đế.

Mà Mộ Dung Vân Khương nàng, cư nhiên lại kháng chỉ!

“Lớn mặt!” Hoàng Hậu lớn tiếng quát.

“Khụ khụ. . . . .” Hoàng Đế lại ho khan vài tiếng, Thượng Trang nhìn thấy, màn trướng màu vàng sáng kia đột nhiên hơi hơi có động tĩnh. Nghe thanh âm của hắn truyền đến: “Hửm? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Kháng chỉ

Vì sao. . . . .

Đây là điều mà tất cả mọi người có mặt tại bên trong tâm cung này đều muốn biết.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, đầu nàng cúi thấp, tay nàng đặt trên mặt đất, từng đốt ngón tay cho thấy rõ cảm giác. Mà, thân thể của nàng, vẫn chưa thấy run rẩy.

Nàng, là thật không có gì, hay là thật sự có gan lớn như vậy?

“Khụ khụ. . . . .” Người trên giường rùng lại tiếp tục ho khan, Hoàng Hậu vội xoay người đi tới bên giường rùng, nhẹ nhàng xoa màn trướng màu vàng sáng lên, ngồi trên mép giường khẽ vuốt lưng hắn, nói nhỏ: “Thánh Thượng vẫn là nên nghỉ ngơi, việc này nô tì sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Khụ.” Hoàng Đế nâng tay đẩy cánh tay Hoàng Hậu ra, chống người lên, nhìn thẳng nữ tử phía dưới lấy trán chạm đất, hơi hơi nheo ánh mắt lại, mở miệng nói, “Hoàn Vương đến nay chưa có hôn phối, Trăm hôm nay tứ hôn, người chính là Hoàn Vương phi. Như thế, cũng không có ủy khuất người.”

Mấy năm nay, Mộ Dung Vân Sở giúp hắn đem quốc gia thống trị rất là ngay ngắn rõ ràng, hắn tứ hôn như thế, cũng không hề giục mặt mũi của Mộ Dung Vương. Nàng là muội muội Thừa Tướng, lấy thân phận Vương phi, là quá thích hợp rồi.

Tuổi của hắn đã quá già, thân thể cũng ngày càng sa sút, nay tuyển tú vào cung làm tần phi, còn có thể có cái gì hi vọng chứ? Hắn an bài Mộ Dung Vân Khương như thế, tất nhiên cũng là hi vọng sau khi hắn chết, Mộ Dung Vân Sở có thể lại tiếp tục phụ tá cho con hắn.

Mà, hắn không đem nàng chỉ hôn cho con của chính mình, đó là vì tránh cho sau này quyền lực của gia tộc Mộ Dung càng lớn mạnh. Lúc đó, hắn sợ tân Đế sẽ ngăn cản không được.

Chỉ vì hắn tin tưởng, không ai có khả năng chống lại được cảm dỗ của quyền lực.

Cho nên, hắn mới nghĩ ra cách đem nàng chỉ hôn cho Hoàn vương, con nhỏ nhất của Tiên Đế, đệ đệ cùng cha khác mẹ với hắn.

Nhưng, vẫn là huyết mạch đầu tiên của gia tộc.

Toàn bộ lợi ích quan hệ, hắn đã cân nhắc rất chu đáo. Duy nhất thật không ngờ, đó là Mộ Dung Vân Khương sẽ ở trước mặt cự tuyệt.

Không, phải nói là kháng chỉ.

Mộ Dung Vân Khương đem trán cúi thấp, hít một hơi thật sâu nói: “Xác thực, về thân phận, Thánh Thượng chưa từng bạc đãi nô tỳ. Nhưng, vì sao nô tỳ không muốn, trong lòng Thánh Thượng, hiểu rõ nhất.”

Thượng Trang hít vào một ngụm lãnh khí, nàng kinh ngạc cho tới giờ phút này mà nói. Trong thiên hạ, nàng còn không biết, thì ra có người dám nói như thế với đương kim Thánh Thượng!

Vậy ý nàng là gì?

Về thân phận không có bạc đãi nàng, nhưng, Hoàng Đế đúng là vẫn còn bạc đãi nàng, thật không?

“Làm càn!” Hoàng Hậu gầm nhẹ một tiếng: “Ca ca người mặc dù cấp vị Thừa Tướng, nhưng, chung quy quân thần có khác. Người bất quá chỉ là một nữ tử nhỏ bé, dám can đảm nói chuyện như thế với Thánh Thượng, Bôn cung thấy, người là không muốn sống nữa. Người đâu!”

“Hoàng Hậu, khụ.” Hoàng Đế ngăn cản nàng, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Mộ Dung Vân Khương như trước, tay hắn đặt bên giường rùng hơi hơi buộc chặt, nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng: “Trăm trước không biết, nay, trái lại thật sự đã biết.”

Xem ra, chuyện Hoàn Vương, nàng có để ý.

Nhưng, dường như không phải như thế, Hoàn Vương lại như thế nào cho đến nay chưa từng sắc phi?

Thậm chí hắn nhiều lần đề cập, đều bị Hoàn Vương cự tuyệt. Hắn chưa từng so đo, chỉ là bởi vì, ở trong mắt của hắn, Hoàn Vương cho tới bây giờ là, không đủ gây sợ.

Nhưng hôm nay, hắn hi vọng Hoàn Vương có thể giúp hắn mượn sức gia tộc Mộ Dung, cũng không đến mức sử dụng thế lực lớn mạnh của gia tộc Mộ Dung như một quân cờ.

Nhưng mà, sự thật lại nói cho hắn biết, quá hoàn mỹ, cuối cùng không dễ dàng.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu như cũ, Hoàng Đế là một người thông minh, nói tới mức này, hắn đã minh bạch rồi. Về phần, hắn sẽ làm như thế nào, nàng không biết.

Có lẽ, nàng vui vẻ lĩnh chỉ, ca ca cũng sẽ vui vẻ.

Nhưng, nàng đã có lý do lưu lại.

Đó là, lý do rất trọng yếu.

Móng tay thật dài đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn khiến nàng căng lúc căng thanh tỉnh. Nàng lặng lẽ chờ, nam nhân chí cao vô thượng kia tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Độc lưu

Người phía trên cuối cùng đã mở miệng: “Thập lục đệ của Trẫm tài trí hơn người, lớn lên cũng tuân mỹ vô song, Trẫm . . . . Ha ha ——” Nói tới một nửa, hần cư nhiên lại còn cười ha hả.

Thượng Trang chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng xác thực không hề nghe hiểu cuộc nói chuyện đầy ẩn ý này là gì?

“Thánh Thượng.” Hoàng Hậu nhỏ giọng kêu.

Hoàng đế bỗng ngừng cười, hướng Mộ Dung Vân Khương nói: “Trẫm hôm nay không phạt ngươi, Trẫm sẽ cho ngươi thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

Tâm buộc chặt cuối cùng cũng hơi thả lỏng. Mộ Dung Vân Khương vốn định nói không cần suy nghĩ, sau lại lợc một lần lời này ở trong đầu, cuối cùng đáp lại thành: “Tạ Thánh Thượng ân điển.”

Không nói nàng kháng chỉ, đó chính là loại ân điển to lớn, không phải sao?

“Thánh Thượng!” Hoàng hậu muốn nói nữa, lại nghe Hoàng đế mở miệng nói: “Trừ An Lăng Vu, những người khác, đều lui xuống.”

Thượng Trang lúc này mới chấn động, hai tay chợt nắm chặt.

Nàng nghĩ rằng, số tử nữ đã bị điểm danh từng người, sẽ trừ nàng.

Mà nay, Hoàng đế cư nhiên lại muốn một mình nàng lưu lại.

Nơi nào đó tận đáy lòng, tựa như thoáng cái bùng tỉnh, An Lăng lão gia không cho tiểu thư tiến cung, không lẽ, trừ bỏ hôn phối cùng với Trẫm thiếu gia, còn có nguyên nhân khác?

Nghĩ đến điều này, trong lòng càng lúc càng khẩn trương, nàng thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng, tiếng hít thở nặng nề của chính mình.

Chợt Mộ Dung Vân Khương từ trong cảm xúc mới vừa rồi mà phục hồi tinh thần lại, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại Thượng Trang ở đằng sau, thấy vẻ mặt nàng ấy tràn đầy hoảng hốt. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, một mình lưu lại, hần là, chuyện không tốt.

Than nhẹ một tiếng, bất quá việc này, không phải là chuyện nàng nên quản. Chính mình mới vừa rồi, cũng thiếu chút nữa chọc giận thánh nhan, Thánh Thượng không so đo, cũng là nhìn vào thể diện của Mộ Dung Vân Sở. Cho nên, nàng phải hiểu được cái đạo lý này.

Từng tử nữ cùng nàng cáo lui, đứng dậy, lùi bước xuống.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu cũng lui ra đi.”

Hoàng Hậu lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Thánh Thượng. . . .”

Hần dơ tay ngăn lại, không cho nàng nói thêm gì nữa, chỉ xua tay nói: “Lui ra.”

Hoàng Hậu cắn môi, khó hiểu, rồi lại hướng nhìn thoáng qua Thượng Trang, chần chờ một chút, cuối cùng đứng lên, đi ra cửa.

Bên trong tâm cung lập tức chỉ còn lại hai người, là nàng và Hoàng đế.

Thượng Trang hồi hộp gần như muốn ngừng thở, càng không ngừng suy nghĩ lung tung xoay vòng, nàng còn chưa hề phản ứng kịp.

Nhưng, sự thật lại là, Hoàng đế ra lệnh mọi người rời khỏi, độc lưu nàng ở Càn Thừa Cung.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau lại ngồi dậy, hướng nàng nói: “Lại đây.”

Thượng Trang cả kinh, mới ý thức được, người trước mặt là đang nói nàng.

Nàng chậm rãi hít vào một hơi, đứng lên, cúi đầu tiến lên vài bước, lại quỳ xuống.

“Đến trước mặt Trẫm.” Hoàng đế mở miệng lần nữa.

Nàng lại đứng dậy, đi đến phía trước. Ánh mắt rơi trên mặt đất, đã có thể nhìn thấy giày màu vàng sáng kia, còn có, màu vàng sáng của quần bên trong ống quần. Ánh mắt, cũng không thể hướng lên trên nữa, nàng biết, giờ phút này là không tiện để chiêm ngưỡng thánh nhan.

Quý xuống theo quy củ, cúi đầu trầm tư một cách phức tạp.

Hoàng đế cúi đầu dừng ở trước mặt nữ tử, để ý đến nhất cử nhất động của nàng, đều là quy củ như vậy, chưa từng có chút vượt quá.

Hắn cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Vì sao không ngẩng đầu nhìn Trẫm?”

Thượng Trang vẫn cúi đầu như trước: “Hồi Thánh Thượng, nhìn thẳng thánh nhan, là tội đại bất kính.”

Hoàng đế cười: “An Lăng Thuần dạy người thật tốt!”

Những lời này, mặc dù là cười nói, nhưng, nghe vào trong tai Thượng Trang, lại chợt nghe ra giai điệu mờ nhạt của sự tức giận?

Lại nghe hắn nói tiếp: “Trẫm xá người vô tội.”

Hoi ho kinh ngạc, chần chờ, cuối cùng ngược mắt.

Hoàng đế già rồi.

Cái trán, khoe mắt, đều đã xuất hiện nếp nhăn li ti. Đầu đầy tóc, cũng là một màu trắng. Mặc dù, chưa trắng toàn bộ, nhưng những sợi tóc đen cũng đã rất ít.

Mà ánh sáng trong đôi tròng mắt kia bắn ra lại vẫn sắc bén như trước, đến mức làm cho người ta run sợ.

Hắn đã chậm rãi mở miệng: “Trẫm trước phong người làm phi, sau lại đem người đầy vào lãnh cung, người cảm thấy như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Sợ hãi

Thượng Trang chỉ cảm thấy đầu óc “vo ve”, không thể tin mà nhìn người trước mặt.

Hắn nói gì?

Đây là mục đích hắn giữ mình nàng lại à?

Con người nữ tử xinh đẹp hơi căng ra đầy kinh ngạc pha lẫn tia sợ hãi.

Khoé miệng Hoàng Đế chậm rãi nhếch lên độ cong hài lòng, nàng rất đẹp.

Nữ nhân An Lăng gia từ trước đến giờ đều rất đẹp.

Nhưng, nữ nhân An Lăng gia trước giờ đều như Hoa Anh Túc.

Đó là một loại độc.

Ai chạm vào nó đều sẽ trúng độc rất nặng.

Ai cũng trốn không khỏi.

Lúc này, hắn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của nàng lại cảm thấy có chút hài lòng.

Hắn thích nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng. Biết đâu, nàng sẽ cầu xin hắn.

Hắn là thiên tử Tây Chu. Nếu hắn muốn. Hắn còn có thể giết nàng.

(*Tây Chu: triều đại Tây Chu, Trung Quốc khoảng từ thế kỷ XI trước Công Nguyên đến năm 771 trước Công Nguyên)

Oh.

Chỉ là hấn biết có nhiều cách chết, đó cũng không phải là cách trừng phạt hữu dụng nhất.

Ít nhất, trước mặt nữ tử này hấn không muốn.

Sau khi hấn nói câu kia, Thượng Trang nhìn thấy trên mặt Hoàng Đế lộ ra vẻ cười nhẹ. Ánh mắt vốn bén nhọn nhưng lúc này lại từ từ biến mất, đó là dáng vẻ nghiền ngẫm.

Hoặc, còn một chút hận.

Nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc. Nàng chợt hiểu ẩn ý trong lời lão gia. Hấn muốn mình cẩn thận hành vi, không muốn mình bị Hoàng Đế chú ý.

Nhưng, lão gia không biết rằng, nàng còn chưa kịp vào cung thì tên An Lăng Vu đã được đề lên trên danh sách tuyển tú. Nàng đã bị chú ý rồi.

Dù nàng ăn mặc mộc mạc cũng không giúp ích được gì.

Chỉ vì, ngoài sự khiêm tốn ở thể xác nàng còn là An Lăng Vu.

Hoặc là dòng họ An Lăng này.

Ánh mắt dần chăm chú chìm vào suy nghĩ. Hoàng Đế liếc nhìn nàng, mở miệng nói: “Ngươi không cầu xin trăm sao?”

Lúc này, Thượng Trang mới hoàn hồn, cúi đầu nói: “Nô tỳ chưa nghĩ ra lý do gì để xin Thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Cả người đều bối rối vì khẩn trương mà cứng ngắc, nhưng nàng phải tận lực giữ bình tĩnh. Ít nhất, không thể để hấn thấy nàng đang run.

Hoàng Đế cười lớn dẫn đến ho khan, chậm rãi thả lỏng nói: “Trăm chưa bao giờ vô có phong thưởng, cũng không vô có trách phạt.”

“Nô tỳ hiểu.” Nàng vẫn cúi đầu nhưng nàng không hiểu ý của hấn.

Hoàng Đế hơi ngần ra, nữ tử trước mặt tuổi tuy còn nhỏ nhưng có định lực. Nàng thật khẩn trương và cũng sợ hãi, điều này hấn không hề nghi ngờ. Nhưng có thể làm hấn nhìn với cặp mắt khác là nàng có thể làm ra vẻ trầm ổn.

Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Đường đường là An Lăng tiểu thư, trăm không tin An Lăng phủ ngay cả một thân gấm vóc sang quý cũng mua không nổi. Trăm cảm thấy kỳ quái với cách ăn mặc của ngươi.”

Trong lòng Thượng Trang chấn động, Hoàng Đế nói rất rõ. Chính là muốn nàng trả lời vì sao ăn mặc khiêm tốn như vậy.

Nhưng, nàng không trả lời sao, cũng không thể nói vì lão gia dặn không được đề Thánh Thượng chú ý nên nàng mới làm như thế. Tuy nàng không biết mục đích lão gia làm như vậy là gì, cũng không biết vì sao Hoàng Đế lại hỏi nàng như thế. Mà nàng lại biết, một khi nàng nói như vậy thì chính là ở trước mặt Hoàng Đế thừa nhận An Lăng phủ muốn che giấu sự thật nào đó.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, cắn môi nói: “Chỉ vì, Thánh Thượng đã thấy khá nhiều quần áo lụa là. Còn ở trong cung, lại khó thấy được quần áo và trang sức thanh nhã.”

Hậu cung, ngay cả quần áo và trang sức cung nữ tuy đơn giản nhưng cũng không có vẻ thanh nhã hoàn toàn.

Hoàng Đế kinh hãi, hấn vốn tưởng nàng vì tránh ánh mắt của hấn mà lựa chọn như thế, không ngờ là hoàn toàn trái ngược

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đường lui

Dù sao cũng đã đến bước này. Thượng Trang nói tiếp: “Nếu ngay từ đầu, nô tỳ biết sẽ có kết cục như vậy thì nô tỳ bằng lòng không làm Thánh Thượng chú ý.” Không thể lấy ‘trang phục đơn giản’ như vậy làm Hoàng Đế chú ý chứ không phải là họ ‘An Lăng’ này. Lúc này, không phải nàng đã quên lời dặn dò của lão gia nhưng mọi chuyện đã ngoài dự đoán. Nhưng, nàng vẫn hiểu một điều. Đó chính là không thể mang đến rắc rối cho An Lăng Phủ. Muội muội thất lạc nhiều năm của nàng còn phải trông cậy vào lão gia. Nàng tự nhủ An Lăng Phủ sẽ là nhà của muội muội nàng. Mặc dù không nhất định là sẽ tìm được nhưng luôn luôn có một chút hy vọng. Chỉ cần có hy vọng, nàng sẽ cố gắng. Nàng sẽ không quên thân phận hiện tại của mình. Một khi có người biết nàng không phải là An Lăng Vu thật thì nàng là người đầu tiên đón nhận tội khi quân phạm thượng. Người chết đầu tiên sẽ là nàng. Rất đơn giản, nàng không muốn chết. Trước giờ, nàng luôn cho rằng không ai có thể vui vẻ chịu chết. Nhưng nếu thật sự phải như vậy thì nhất định đành chịu vì không có đường lui. Ánh mắt Hoàng Đế vẫn nhìn thẳng vào nữ tử đang quỳ trên mặt đất, rồi hấn bỗng lên tiếng cười nhạt, chậm rãi đứng dậy và bước xuống. Thượng Trang hoảng sợ, bản năng muốn lui lại. Nhưng quỳ gối còn dùng trán chạm đất. Một đôi giày màu vàng tươi sáng đã bước xuống

đứng trước mặt nàng. Nàng mở to mắt không thể không liếc nhìn, hẳn thực sự đi xuống. Vậy, hẳn sẽ phong nàng làm phi sao? Sau đó sẽ đẩy vào lãnh cung? Hắn ngồi xuống, dùng lực mạnh nâng cằm nàng. Thượng Trang bị đau liền nhắm mắt lại nhưng là cằm môi không thốt lên một tiếng. Dùng sức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cách hẳn thật gần. Mùi nguy hiểm dần dần lan tràn. Cuối cùng, Hoàng Đế cũng từ từ nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Có biết vì sao trẫm không đem nàng ban cho các vị Vương gia không?” Thượng Trang im lặng. Hắn lại nói: “Nữ tử An Lăng gia đều là hoa thủy. Cho nên, trẫm phải đem nàng đặt ở bên người, luôn luôn giám sát nàng.” Bỗng nhiên, hắn lại cười: “Nàng cho là trẫm thật sự phong nàng làm phi? À, trẫm vốn không muốn cho nàng bất cứ danh phận gì. Thời gian trẫm cũng không còn nhiều, mặc dù ngày sau tuần táng(* chôn theo người chết), vậy cũng sẽ có được thân phận phi tần cao nhất. Trẫm sẽ không.” Ba chữ cuối cùng hắn nói rất nhẹ nhàng. Nhưng rơi vào trong tai Thượng Trang là rất nặng. Đó là nỗi hận thù gì mà có thể làm hắn thành như thế? Nàng thật rất muốn hỏi hắn một chút là vì sao, nhưng nàng hiểu rằng không nên hỏi. Nàng là An Lăng Vu cho nên không thể hỏi những điều này, đây là chuyện nàng vốn ‘biết’. Tay bóp chặt cằm nàng đã buông ra, sau đó xoa nhẹ gương mặt nàng. Lòng bàn tay của hắn có nhiều vết chai sạn. Nhưng khi tiếp xúc lại không hề có cảm giác rất mát. Hoàng Đế lại nói: “Nàng cho rằng vẻ đẹp của mình là có thể mê hoặc trẫm à? Trẫm trước giờ không hồ đồ.” Nói xong, hắn đứng nhanh dậy. Có thể là do đứng dậy quá nhanh, cả người hắn lắc lư nhưng vẫn đứng vững. Giọng nói nặng nề từ miệng hắn truyền tới: “Người đâu, đem nàng tới Hoán Y Cục.” Thượng Trang hoảng sợ nhìn hắn, Hoán Y Cục là nơi thấp nhất dành cho cung nữ. Nàng là tú nữ mà. Tuy, cũng có tú nữ không được chọn. Nhưng, tú nữ không được chọn đó dù hầu hạ các chủ tử trong các cung cũng có cấp bậc chính là nữ quan. Chưa bao giờ nghe nói có tú nữ trực tiếp bị đẩy đến Hoán Y Cục. Từ xưa đến nay, nàng chính là người đầu tiên. Có thái giám từ ngoài tiến vào, lên tiếng đáp “Vâng!” Rồi tiến lại vung phát trần, lạnh giọng nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 21: Mỹ nhân

Thái giám thúc dục nàng ra khỏi Càn Thừa Cung, vừa nói: “An Lăng tiểu chủ. À không, người đã không còn là tiểu chủ.” Thái giám cười gian hai cái, lại nói: “Người thật có thể chọc giận Hoàng Thượng đến triệt để ư, đi mau nào!” Thượng Trang cười lạnh, gần vua như gần cọp. Hôm nay coi như nàng đã thấy. Chỉ cần một câu nói của hắn là có thể khiến cho nàng sa vào vạn kiếp bất phục. (* muôn đời muôn kiếp không thoát ra được) Làm cung nữ Hoán Y Cục. Ừm, biết đâu được nàng lại có thể rời xa vòng xoáy tranh đấu trong hậu cung. Thường nói hoa phúc khôn lường nào biết đâu là phúc là họa. Việc này đối với nàng mà nói cũng chưa hẳn là chuyện không tốt. Thái giám thấy nàng không trả lời cũng bất giác thấy mất mặt, khinh miệt hừ một tiếng, bước nhanh hơn. Lúc bước xuống bậc thang, thái giám nhìn thấy trước mắt thoáng hiện một chút bóng dáng, liền hoảng sợ vội quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương kim an.” Thượng Trang cũng giật mình kinh hãi. Lúc này, nàng mới nhìn thấy Hoàng hậu phía trước, vội quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh an nương nương.” Hoàng hậu nhìn thoáng qua nữ tử trước mặt, nàng cũng cảm thấy giật mình. Hoàng đế lưu một mình nàng ấy lại, nhưng khi quay lại thì đây nàng ấy đến Hoán Y Cục. Song, đó là quyết định của Hoàng đế, nàng dĩ nhiên sẽ không hỏi thêm. Lúc đi qua người nàng, Hoàng hậu bỗng dừng mở miệng: “Trong cung, dù cho người là chủ tử nhưng vẫn là nô tài, phải trung thành với Thánh thượng. Chỉ một câu của Thánh thượng, người muốn người sống thì tốt, muốn người chết cũng thế. Người không thể không cãi lời cũng không thể ghi hận.” Thượng Trang có chút giật mình, cúi đầu nói: “Nô tỳ xin nghe theo sự dạy bảo của nương nương. Đối với Thánh thượng, nô tỳ tuyệt không hai lòng.” Con không nhớ thù cha, thần không nhớ việc quân qua đời. Còn nàng chỉ là một thiếu nữ không có quyền lực gì để chống lại. Làm một nô tỳ, tôn nghiêm hay kiêu ngạo đều bị chà đạp. Còn lại chỉ có hèn mọn. Việc này, nàng biết rõ. Hoàng hậu rất vừa lòng, dừng bước, ngoái đầu nhìn lại nàng một lần. Nàng ấy thật khiêm tốn, từ lúc thấy nàng ấy bước vào điện đã nhìn ra. Kỳ thật, so với Mộ Dung Vân Khương thì nàng lại càng thích nữ tử như vậy. Chỉ là Hoàng Đế không thích. Giờ Hoàng đế tự mình ra lệnh, nàng tất nhiên cũng sẽ không mở miệng nói muốn nàng ấy. Lúc này không biết ai hô một tiếng: “Thái tử điện hạ.” Thượng Trang liền nghe thấy có tiếng bước đang đi tới khá nhanh, nàng hạ thấp người xuống hơn đợi cước bộ người gần tới, vội mở miệng: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.” “Nhi thần thỉnh an hầu hạ.” Giọng nói nam tử vang lên, không lớn nhưng nghe qua cũng rất thư thái. Hoàng hậu khẽ nhíu mày nói: “Phong nhi sao đến đây?” Nguyên Duật Phong đứng thẳng người nói: “Nhiều ngày không gặp phụ hoàng, trong lòng nhi thần rất lo lắng. Hôm nay không bận gì nên tới. Mẫu hậu cũng đang muốn đi gặp phụ hoàng à?” Hoàng hậu gật đầu nói: “Vây cùng đi với bốn cung.” Lời của nàng vừa mới dứt, Nguyên Duật Phong đã bước lên đỡ lấy tay nàng đi về phía trước. Đi được hai bước, hắn chợt ngoái đầu nhìn lại nữ tử quỳ trên mặt đất. Nàng kia không mặc quần áo trong cung, vậy thì đó là tú nữ vào cung lần này. Nhưng, lạ là vì sao chỉ có một mình nàng? “Mẫu hậu, nàng...” Hắn không khỏi tò mò hỏi. Hoàng hậu không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng người đem nàng đây đến Hoán Y Cục, tiếc thay một mỹ nhân như vậy.” Thật không? Hắn không khỏi nhìn về phía sau lần nữa, thấy nữ tử đã chậm rãi đứng dậy. Thái giám đứng bên cạnh nàng nói gì đó, rồi hai người cất bước rời đi. Bóng lưng nhỏ nhắn yếu đuối, quả nhiên là một mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 22: Hiền phi

Thượng Trang đi phía sau thái giám, nàng hít nhẹ một hơi. Mọi thứ đều không thay đổi, làm nha hoàn năm năm ở An Lăng phủ, giờ vào cung cũng làm nô tỳ. Nàng khẽ cười. Có lẽ, đây chính là số phận của nàng. Nàng không nên mơ tưởng thay đổi nó làm gì. Thái giám đi rất nhanh, hẳn muốn nhanh chóng đem nàng tới Hoán Y Cục để rồi còn vội trở về bẩm báo lại. Trong cung, thái giám cung nữ đi qua đi lại, thỉnh thoảng sẽ có ánh mắt nhìn bọn họ. Lúc này, quần áo Thượng Trang đang mặc chọc đến sự chú ý của bọn họ, không phải vì quần áo lộng lẫy mà là bởi vì nó không phải là quần áo trong cung. Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng nặc kệ chuyện này. Lại đi thêm một đoạn đường, xa xa nhìn thấy chớp kiêu ở phía trước đang đi tới. Nàng im lặng liếc nhìn nét mặt thái giám một chút, gương mặt giận dữ của hắn thoáng hiện chút kính sợ, kiêu chưa tới hẳn đã quỳ ở một bên, hành lễ nói: “Nô tài thỉnh an

Hiền Phi nương nương.” Thì ra là Hiền phi. Thượng Trang hành lễ theo. Liền nghe giọng nói nữ tử vang lên: “Ngừng kiệu.” Kiệu dừng, nhưng nàng không xuống chỉ nhắc một góc màn kiệu lên. Bên ngoài, quả nhiên là thái giám Càn Thừa Cung. Không phải nói Thánh Thượng cho gọi nhóm tú nữ vào tắm cung à? Sao kết thúc nhanh vậy? Hiền phi nhíu mày, do dự một chút mới mở miệng hỏi: “Tuyển tú đã xong?” Thái giám không có ngừng đầu, chỉ lên tiếng trả lời: “Hồi bẩm nương nương, đã kết thúc rồi ạ.” Hiền phi lại hỏi: “Vậy còn An Lăng tiểu thư đâu?” Nàng vừa dứt lời, Thượng Trang liền giật mình, theo bản năng ngước mắt nhìn lại. Màn kiệu chỉ nhắc lên một góc, nhưng vẫn có thể thấy rõ người trong kiệu. Nữ tử bên trong có mái tóc vấn cao, gương mặt xinh đẹp với đôi môi thoa một lớp son mỏng. Nàng chăm sóc rất kỹ, không nhìn ra được tuổi thật. Thượng Trang không biết vị Hiền Phi này là ai, càng không biết vì sao đang yên lành nàng ấy lại nhắc đến tên An Lăng Vu. Thái giám cũng có chút hoảng sợ, im lặng quay đầu lại nhìn người bên cạnh một cái. Thượng Trang hiểu ý vội cúi đầu. Thái giám lại nhìn về phía Hiền Phi, mở miệng đáp: “Bẩm. . .bẩm nương nương, nàng chính là. . .là An Lăng thị.” Con người xinh đẹp của Hiền Phi tròn lớn, lập tức nhìn về phía nữ tử đang quỳ. Thái giám không có gọi là tiểu chủ cũng không có gọi là An Lăng tiểu thư mà trực tiếp dùng An Lăng thị. Điều này chứng tỏ cái gì, không cần người ta nói Hiền Phi cũng đã đoán được vài phần. Không khỏi buột miệng hỏi: “Công công muốn dẫn nàng đến nơi nào?” Thái giám lau mồ hôi xong mới nói: “Nô tài phụng lệnh Thánh Thượng mang nàng đến Hoán Y Cục.” Hắn thận trọng trả lời. Hiền Phi giật mình, đến Hoán Y Cục ư? Nàng thật không ngờ. Trực tiếp đem tú nữ đưa đến Hoán Y Cục, điều này trước giờ chưa từng có. Chỉ là, lúc này nàng không nên hỏi. “Nương nương. . . .” Thái giám thấy nàng đột ngột im lặng, liền thận trọng gọi nàng rồi nói: “Nương nương, nô tài còn phải về bẩm báo.” Lúc này, Hiền Phi mới hoàn hồn, ho nhẹ một tiếng rồi hạ màn kiệu xuống và nói: “Khởi kiệu.” Cung nữ bên cạnh vội hỏi: “Nương nương, vẫn đi Càn Thừa Cung sao?” Một lát sau mới nghe bên trong truyền ra một chữ: “Đi.” Kiệu đã dần đi xa, Thượng Trang đứng lên liền nghe thái giám nói: “Ây da, thật đúng là không nhìn ra, người rất lợi hại. Mới vào cung, mà ngay cả Hiền phi nương nương cũng hỏi thăm người!” Nói xong, hắn hừ một tiếng rồi hướng phía trước mà đi. Thượng Trang không khỏi quay đầu lại nhìn, vì sao Hiền Phi hỏi thăm chuyện An Lăng Vu, thật ra nàng cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Đổ tội (Giá họa)

Thái giám mang Thượng Trang tới Hoán Y Cục liền gặp một ma ma tươi cười nghênh đón, nói: “Không biết ngọn gió nào đưa công công tới đây?” Ánh mắt bà ta khá sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra thái giám Càn Thừa Cung, ai không đến định bọ được chứ?

Thái giám khẽ hừ một tiếng chỉ vào Thượng Trang đang đứng đằng sau: “Nàng ta, về sau chính là cung nữ của Hoán Y Cục.” Hắn ngừng nói, và nở nụ cười châm biếm, lại nói: “Ma ma, đây là khẩu do Thánh Thượng đích thân ban xuống.”

Ma ma hiểu ý, vội gật đầu trả lời: “Dạ dạ.”

“Được rồi, người ta cũng đã đưa, giờ còn phải trở về bẩm báo lại.” Nói xong cũng không nhìn lại Thượng Trang một cái, đã quay người vội vàng rời đi.

Đợi cho bóng dáng thái giám khuất dần sau lối rẽ, ma ma mới thu lại ánh mắt. Nhìn nữ tử ở trước mặt, ma ma có hút kinh hãi, đúng là xinh xắn! Mặc dù nàng không rõ vì sao Thánh Thượng lại muốn điều nàng ta đến Hoán Y Cục, bất quá nhìn quần áo trang sức trên người cũng có thể biết được thân thế của nàng ta.

Mà vừa trước lúc rời đi, thái giám còn có ý nói cho nàng biết Thánh Thượng đã truyền lệnh đưa nàng đến đây thì không cần phải khách khí với nàng.

Biết đâu không khách khí với nàng, chính là thể hiện lòng trung thành với Thánh Thượng.

Cúi đầu ho nhẹ, nói: “Ta là quản sự ở đây. Ta họ Từ. Mọi người đều gọi ta là cô cô.”

Giọng điệu lạnh như băng, Thượng Trang khẽ thở dài, ma ma ở trong cung đều là những cung nhân phải trải qua bao năm nhẫn nhịn mà đạt tới, mà với thân thế của nàng, ngày sau có mong muốn sống an ổn sợ là cũng khó.

Cúi đầu ngoan ngoãn đáp: “Nô tỳ là An Lăng Vu, sau này phải làm phiền đến cô cô chỉ dạy.”

Đuôi lông mày Từ ma ma nhếch lên với vẻ khinh thường, cười nhẹ một tiếng nói: “Được rồi, sau này gọi người là Vu Nhi đi, họ kia của người cũng không có tác dụng, sớm đã không còn rồi.”

Ai chẳng biết việc Hoàng Đế tuyển tú, nhưng chỉ chọn ‘họ tên’ của tú nữ, bởi vì đằng sau nó là quyền lực. Mà nàng, nếu không được Hoàng Đế thích thì xem ra cái ‘họ tên’ này của nàng cũng không quan trọng mấy.

Thượng Trang nhỏ giọng đáp lại,

Không có ‘họ tên’ . . . . .

Aiz, nhưng họa cũng là do ‘họ tên’ gây ra.

Đúng lúc này, một cung nữ bụng chầu đầy quần áo từ xa đi tới, Từ ma ma gọi nàng lại, nói: “Qua đây, đem cái này đưa cho người mới tới.”

Cung nữ kinh hãi, thấy sắc mặt Từ ma ma u ám vội vàng bước tới. Nhìn về phía người đứng bên cạnh Từ ma ma, nàng không nhận được nói: “Cô cô, nàng ... nàng còn chưa thay quần áo ...”

Từ ma ma cười lạnh nói: “Vừa hay, làm việc, bản thì thay. Giao cho nàng là được!”

Cung nữ biết điều ngậm miệng, đem chậu gỗ đang bưng đưa cho Thượng Trang. Thượng Trang sau một hồi sững sờ, cuối cùng đưa tay đón lấy.

Thật nặng đấy.

Từ ma ma không nhìn nàng nữa, vừa xoay người đi về phía trước vừa nói: “Đi theo ta.”

Cung nữ kia liếc nhìn Thượng Trang, muốn nói gì đó thì thấy Thượng Trang đã xoay người theo kịp bước chân của Từ ma ma, cuối cùng nàng đành nuốt xuống.

Thượng Trang đi theo sau Từ ma ma cũng không hỏi nàng muốn dẫn mình đi đâu. Chỉ có điều, theo nàng đi đã được vài vòng trong sân cũng không thấy nàng có ý định dừng lại. Trong khi Thượng Trang gần như không thể bưng được cái chậu gỗ kia, nó vốn đã không hề nhẹ, còn bắt nàng đi lâu như vậy.

Từ ma ma đột nhiên nhìn nàng, thấy Thượng Trang cắn môi, hai tay đã bắt đầu run run nhè nhẹ. Nàng hừ lạnh nói: “Aiz, đúng là thiên kim tiểu thư việc gì cũng chưa từng làm. Có điều, đã đến đây rồi thì cái gì cũng đều phải làm. Cô cô ta đang rèn luyện ngươi, để tránh cho sau này ngươi làm gì cũng lực bất tòng tâm!”

“Tạ ơn cô cô.” Thượng Trang cắn răng cố nói.

Ngày trước ở An Lăng phủ, tuy nàng là a hoàn nhưng cũng chưa từng phải làm việc gì nặng nhọc.

Mới chỉ nhớ lại, hai tay đã mất hết sức lực, chỉ kịp nghe thấy tiếng “ầm. ....”, toàn bộ quần áo trong chậu từ từ rơi vãi ra ngoài.

“A!” Từ ma ma hét lên, chỉ vào nàng và mắng, “Ngươi muốn chết hả, những thứ này đều là quần áo của chủ tử các cung, nếu làm hỏng một sợi tơ ngươi cũng đừng mong sống được!”

Thượng Trang không nói lời nào, hai tay run run đi nhặt.

Đầu ngón tay vừa chạm tới bộ đồ vàng nhạt, bỗng nhiên phát hiện chỗ vạt áo kia bị rách.

Nàng giật mình, đưa tay cầm lấy chỗ bị rách.

Đúng lúc này, bỗng thấy phía sau có người kêu lên: “A, cô cô, ngài mau nhìn xem, nàng xé rách quần áo của chủ tử!”

Người nói chính là cung nữ lúc nãy đem chậu gỗ giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Nhận tội

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn nàng, cung nữ kia chột dạ cúi thấp đầu.

Trong cung mà phạm lỗi chỉ có hai kết cục. Thứ nhất là nhận lỗi, nếu vậy chắc chắn sẽ bị phạt, còn về phần phạt thế nào thì đa dạng phương thức có thừa. Còn loại thứ hai, tốt nhất là gán tội cho người khác.

Nếu là người có chút tâm cơ, nói chung đều lựa chọn loại hai.

Thượng Trang định nói thì bộ y phục trong tay đã bị Từ ma ma chặn ngang đoạt lấy, bà ta cẩn thận nhìn, đồng tử co lại, đưa tay túm lấy tóc nàng, mắng: “Ta chỉ bắt ngươi đi vài vòng, ngươi liền tỏ thái độ? Còn nghĩ ngươi là thiên kim tiểu thư muốn thế nào thì như thế ý chắc?”

“A....” Thượng Trang không chịu nổi kêu ra tiếng.

Từ ma ma giật tóc nàng lắc qua lắc lại, quay đầu hướng cung nữ kia nói: “Đi tra xem là y phục của chủ tử nào, gọi người áp giải tiện ty này đi nhận tội!”

Cung nữ kia cũng chưa hề lui xuống, chỉ run giọng nói: “Cô cô, đây là ... là y phục của Hiền phi nương nương, lúc sáng đưa tới là do nô tỳ nhận.”

Thượng Trang nhìn nàng, xem ra nàng đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ đem củ khoai nóng ném ra. Mà cũng do vận may nàng không tốt, đụng phải ngay lúc này.

Nhưng mà, là y phục của Hiền phi, có lẽ ...

Nàng cố chịu đau không phản kháng lại. Chỉ là nàng hiểu rõ, ở nơi này có phản kháng cũng không tác dụng gì. Sẽ chỉ khiến chính mình bị thương thêm mà thôi. Cho nên nàng phải nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng Từ ma ma cũng buông tay, lạnh lùng nói: “Vậy đem tới Tụ Ninh cung.”

Cung nữ gọi người, hai thái giám tới, mỗi người túm lấy một cánh tay Thượng Trang. Chỉ nghe trong đám đó có một người nói: “Bây giờ mới biết sợ?”

Nàng đâu phải vì vậy mà run rẩy không ngừng, sự thật là do bụng lâu nên mới chịu không nổi mà run rẩy.

Thái giám áp giải nàng ra ngoài, cung nữ cũng vội vàng đón lấy bộ y phục bị phá từ Từ ma ma rồi theo sau.

Mọi người mới bước tới cửa, đột nhiên gặp một người đứng lúc cũng tiến vào, thấy tình huống này, sững sốt buột miệng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng trang giật mình, người vừa tới là một cô nương xấp xỉ nàng.

Y phục hồng nhạt, chỉ có điều Thượng trang thoáng nhìn đã nhận ra không phải phục sức của cung nữ. Nhưng cũng không hiểu vì sao nàng lại có cảm giác cũng không phải tú nữ tiến cung đợt này.

Tú nữ thì không nên một mình tới nơi này.

Nàng liếc nhìn Thượng Trang, vừa định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng của Từ ma ma truyền tới: “Ôi, Linh Khuyết cô nương sao lại tới đây?” Bà ta vừa nói vừa tới nghênh đón.

Từ ma ma kêu nàng là cô nương, như vậy là cung nữ của chủ tử cung nào rồi, có điều nhìn quần áo của nàng lại không giống.

Linh Khuyết thu lại ánh mắt đang nhìn Thượng Trang, hướng Từ ma ma nói: “Y phục của Hiền phi nương nương đã giặt xong chưa?”

Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, chỉ vào Thượng Trang nói: “Vốn là đã xong, nhưng lại bị tiện tỳ này xé rách, ta đang kêu người áp giải nàng tới cho nương nương trừng trị!”

“Hửm?” Linh Khuyết lại nhìn Thượng Trang, nàng trông thấy hai tay nàng ấy không ngừng run rẩy. Chỉ có điều, không biết vì sao nàng cảm thấy, không phải vì sợ hãi mà run rẩy.

Nàng xoay người lại nói: “Đã như vậy thì mang nàng tới Tụ Ninh cung đi.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Thái giám áp giải Thượng Trang vội vàng đuổi theo, cũng nữ cầm y phục kia cũng vội vã theo sau.

....

Tụ Ninh cung.

Linh Khuyết vào tới đại sảnh liền dừng lại, quay người chỉ vào Thượng Trang và cung nữ kia nói: “Hai người các ngươi ở lại, những người khác đi xuống đi.”

Hai thái giám vội vàng rời đi.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài có người kêu “Nương nương”, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Mọi người trong phòng vội vàng quỳ xuống.

Cửa bị đẩy ra, Thượng Trang nghe thấy có người vào nhưng không phải chỉ có mình Hiền phi, nàng cúi đầu, nghe thấy tiếng của Hiền phi truyền tới: “Bình thường muốn gặp mặt con còn khó hơn lên trời, hôm nay Thánh Thượng ban thưởng tú nữ cho con, con lại nhanh như vậy đã đến tạ ơn?”

Nam tử khẽ cười nói: “Ai nói là nhi thần tới tạ ơn?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Kế sách

“Hửm?” Hiền phi kinh hãi quay lại nhìn con trai mình, sau phút hoảng hốt mới hỏi, “Vậy con tiến cung để làm gì?”

Nếu như là lo lắng bệnh tình của Hoàng đế thì hẳn nên tới Càn Thừa cung thăm hỏi chứ không phải là theo nàng quay về Tự Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp định trả lời. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt lại vô tình hướng tới thân hình đang còn trên mặt đất, con người hân hoi hơi buộc chặt, quay đầu liếc nhìn Linh Khuyết. Linh Khuyết tiến lên nói: “Cung nữ Hoán y cực xé rách y phục của nương nương, vì vậy vội áp giải tới để nương nương xử lý.”

Lúc này, Hiền phi mới để ý tới hai người đang quỳ trên mặt đất, tiến lên ngồi trên ghế thuận miệng nói: “Việc nhỏ này cũng muốn bản cung xử lý sao? Đã là phạm lỗi, nên làm thế nào thì liền làm như thế đó. Linh Khuyết, gọi người mang bọn chúng ra ngoài, bản cung và Vương gia còn có chuyện muốn nói.”

Thượng Trang cắn răng, lúc thái giám đưa nàng tới Hoán Y Cục, nàng từng gặp qua Hiền phi, chỉ tiếc Hiền phi cũng chưa từng nhìn qua hình dáng nàng. Vậy, nàng còn có thể đánh cuộc một lần sao?

Nàng nắm chặt hai tay, đang muốn mở miệng lại nghe Linh Khuyết tiếp tục nói: “Nương nương, Linh Khuyết lại cảm thấy việc này rất đáng giá để tra xét.”

Thượng Trang kinh ngạc trước lời của nàng, xem ra thân phận địa vị của vị Linh Khuyết này cũng không phải bình thường. Chỉ bởi nàng không có tự xưng “nô tỳ”.

Hiền phi liếc nhìn Linh Khuyết, lười biếng nói: “Ồ? Vậy bản cung liền nghe một chút.”

Linh Khuyết cười yếu ớt, quay đầu thoáng nhìn Nguyên Duật Diệp khoe miệng còn mang ý cười. Nguyên Duật Diệp nao nao, ánh mắt không tự chủ lại hướng tới hai người đang quỳ.

Hiền phi cũng liếc mắt nhìn, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, là nàng!

Linh Khuyết tới bên cạnh cung nữ, mở miệng hỏi: “Người nói quần áo của nương nương là do nàng xé rách, là do người tận mắt trông thấy?”

Cung nữ giật mình, quay đầu lại mới run run mở miệng: “Dạ phải .... Là nô tỳ tận mắt trông thấy.”

Linh Khuyết quay lại nhìn về phía Thượng Trang: “Người còn muốn nói gì không?”

Hiền phi định lên tiếng, Thượng Trang đã giành trước: “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ muốn hỏi nàng một vấn đề.”

Hiền phi vốn có ý muốn bảo vệ nàng, bất quá giờ phút này nghe nàng nói vậy cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu. Nàng thật ra muốn nhìn xem nữ tử này thoát tội bằng cách nào.

Thượng Trang hít nhẹ một hơi mở miệng: “Ta chỉ muốn hỏi người, quần áo là lúc người đưa ta, ta liền xé rách hay là lúc sau mới xé?”

Cung nữ không ngờ tới việc nàng đột nhiên hỏi vậy, không chần chờ vội đáp: “Đương nhiên là lúc sau mới xé, là do cô cô bắt người bưng chậu gỗ kia, người không phục, đem y phục rút trên đất, rồi sau đó xé.” Lúc này, nàng ta không hề run sợ, liền một hơi đem toàn bộ nói ra, còn rất chi tiết.

“Tốt lắm.” Thượng Trang khẽ cười, hướng Hiền phi, cúi người nói, “Nô tỳ khẩn cầu nương nương cho người đi Hoán Y Cục đem chậu gỗ mà nô tỳ đã bưng qua mang tới.”

Hiền phi không rõ nguyên do, lại nghe thấy Nguyên Duật Diệp lên tiếng: “Linh Khuyết, phân phó người đi.” Nhìn nữ tử trên mặt đất, miệng hắn bắt gặp mang chút ý cười thần nhiên.

Nàng so với dự đoán của hắn, hẳn là người thông minh.

Vở diễn này, hẳn càng lúc càng mong chờ. Lại nhìn cung nữ kia một chút, thật tốt, có thể dùng nàng ta để thử nàng.

Linh Khuyết khẽ cười, xoay người lui xuống.

Một lát sau, chậu gỗ liền được đem tới. Thượng Trang còn bảo để vào trong chậu lượng y phục giống như lúc nàng bưng.

Hết thấy đều chuẩn bị xong, nàng như thờ nhẹ ra, thấp giọng nói: “Vừa rồi ở Hoán Y Cục nô tỳ bưng chậu đi lại ước chừng một nén nhang, bây giờ, nô tỳ hy vọng nàng có thể lặp lại.” Vừa nói vừa chỉ vào cung nữ trước mặt.

Cung nữ hoảng sợ, nàng không biết rốt cuộc Thượng Trang muốn làm gì. Sau một hồi lâu mới đáp trả: “Bởi vì việc cô cô bắt người làm vốn là việc ta phải làm, cho nên đã chết đến nơi rồi người còn muốn chiếm lợi sao?”

Thượng Trang cười nhạt, nàng không có nhàm chán đến vậy.

Hiền phi lại lên tiếng: “Vậy liền bưng đi.”

Cung nữ cắn răng, vào lúc này cũng không dám lơ đãng, liền bưng lấy chậu gỗ. Linh Khuyết dẫn nàng đi ra ngoài. Thượng Trang mới lên tiếng: “Thỉnh nương nương và Vương gia dời bước.”

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, tiến lên đỡ Hiền phi ra ngoài. Mà hán ước chừng cũng đã đoán ra được kế sách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Trị tội

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, tay cô bám vào hành lang bên cạnh để dựa sức mà đứng dậy. Lúc này, nàng mới phát hiện hai tay đã tê cứng.

Nàng khẽ cười nhẹ, như thế cũng tốt, vừa vặn có thể chứng minh điều nàng nghĩ là đúng.

Mọi người đi ra bên ngoài, cung nữ bưng chậu gỗ đi một vòng lại một vòng thật lâu. Cuối cùng cũng giống như Thượng Trang không thể kiên trì được, đem chậu quần áo lật úp hết trên mặt đất.

Thượng Trang vội cầm lấy một bên cửa bộ y phục đã bị xé rách kia, rồi ngồi chồm hổm xuống đưa cho nàng ta, mở miệng nói: “Bây giờ, cô hãy xé nó đi.”

Lời nàng nói ra làm ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nguyên Duật Diệp hiện ý cười trong mắt và nó càng lúc càng đậm.

Cung nữ cắn răng nói: “Cô thật to gan, lại muốn ta làm trò xé rách y phục trước mặt nương nương, cô cho làm như vậy nương nương sẽ trị tội ta sao?”

Thượng Trang vẫn giữ vẻ mặt ung dung nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Không, cô xé rách nó, nương nương mới không thể trị tội cô.”

Nếu xé không rách thì chứng tỏ nàng ta đã nói dối.

Cung nữ kinh ngạc nhìn nàng, Thượng Trang ghé sát tai nàng ta, nhỏ giọng nói: “Ta biết là cô đã giả họa cho ta.”

Nàng nhận ra, đây chính là hoàng cung.

Phi tần tranh giành, cung tỳ cũng tranh giành; chỉ cần nàng còn sống thì điều này sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Cung nữ lấy y phục trong tay Thượng Trang xé một cái, dùng hết sức mà xé xuống. Nhưng khi dùng lực, nàng chợt phát hiện hai tay của mình đã run rẩy không ngừng, ngay cả hơi sức cũng không có chứ nói gì đến xé rách nó.

Huống hồ đây lại là gấm vóc thượng hạng, nếu ở trong tình huống bình thường thì cũng phải dùng hết sức mới có thể xé rách. Thế nhưng hiện tại, hai tay nàng run rẩy không ngừng thì càng không thể làm được việc này.

Cung nữ sợ tới mức sắp khóc, cắn răng dùng hết sức lực, nhưng y phục trong tay vẫn nguyên vẹn.

Cuối cùng, nàng khóc ra thành tiếng, càng khóc càng hoảng loạn.

Lúc này, Thượng Trang mới xoay người lại và quỳ gối, cúi đầu nói: “Nương nương đã nhìn thấy.”

Linh Khuyết cười đùa choàng tay Hiền Phi, nói: “Nương nương, Linh Khuyết đã nói việc này rất đáng tra mà?”

Hiền phi tỏ vẻ khen ngợi nhìn nàng rồi nói: “Người đâu, mau đem nàng ta xuống, đánh ba mươi trượng!”

Thái giám vội tiến lên, áp giải cung nữ đi ra ngoài. Nàng khóc la: “Nương nương tha mạng! Nương nương xin người tha cho nô tỳ! Nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ không phải cố ý...”

Thật ra Thượng Trang biết, nàng ta không phải cố ý, không ai dám tùy ý xé rách y phục của chủ tử. Chẳng qua là, nàng ta muốn nàng chịu tội thay. Nhưng, nhìn thấy bộ dạng nàng ta đáng thương như thế, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Có nên cầu xin tha thứ cho nàng ta không?

Trong lòng nàng đang đấu tranh giữa hai luồng suy nghĩ ‘nên’ hay ‘không’.

Lúc này, một thân ảnh đi tới, một tay kéo lấy nàng, ôm vào trong ngực. Hơi thở ấm áp của nam tử phả trên mặt nàng, nàng nghe hán cười nói: “Mẫu phi, cung nữ này thật thú vị, nhi thần thích nàng. Hay người ban nàng cho nhi thần, để nhi thần đưa nàng về phủ.”

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người chấn động, nàng không nghe lầm chứ?

Hắn nói, thích nàng.

Còn nói, muốn dẫn nàng về phủ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Gặp lại

Thượng Trang nhiều lần giấy giụa, nhưng nam tử vẫn vòng tay ôm nàng thật chặt, nàng cắn răng, nghe hắn cười nói: “Thế nào, Bôn vương ôm người không thoải mái sao?”

Hiền Phi kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống nói: “Diệp nhi, buông nàng ra.”

Linh Khuyết ôm cánh tay Hiền Phi cũng sợ hết hồn, nàng chậm rãi che dấu nụ cười, hướng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Duật Diệp, nhìn thấy trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiền Phi chỉ có một người con trai là hắn, cho tới bây giờ những yêu cầu của hắn nàng đều đồng ý, huống hồ hôm nay chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi.

Hiền Phi nhìn cô gái mà hắn đang ôm trong ngực một lần nữa rồi nói: “Đây là khẩu dụ của Thánh Thượng, đem nàng đến Hoán Y Cục.” Ngụ ý chính nói cho hắn biết, cung nữ này hắn không thể đem đi được.

Nguyên Duật Diệp hơi ngần ra, cúi đầu liếc nhìn cô gái trong ngực, khẽ cười nhạt, buông lỏng tay đang ôm lấy nàng, tiến lên phía trước nói: “Vậy là nhi thần đã phạm tội rồi, thì ra đây là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Hiền Phi thấy hắn không kháng kháng giữ nàng nữa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thượng Trang nói: “Được rồi, hôm nay người đi về trước, nói với Từ ma ma, ngày mai ta chỉ muốn người mang y phục của bôn cung đến đây.”

Thượng Trang thoáng ngạc nhiên, đến khi phản ứng được, mới vội cúi đầu nói: “Tạ ơn nương nương, nô tỳ cáo lui trước.”

Câu nói này của Hiền phi là ân điển lớn đối với nàng. Đây là lời cảnh cáo của nàng ta dành cho Từ ma ma không nên gây khó dễ cho nàng nữa.

Nhìn bóng dáng của cô gái đi ra ngoài, mắt của Nguyên Duật Diệp khẽ sáng lên.

Lúc này, Hiền Phi mới nói: “Đúng rồi, con còn chưa nói cho mẫu phi biết, hôm nay vì sao lại vào cung?”

Hắn quay về với vẻ mặt như lúc bình thường, lắc đầu nói: “Hiện tại không có chuyện gì cả.”

“Diệp nhi...” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn là con trai của nàng nên nàng hiểu hắn rất rõ. Chỉ là bây giờ hắn không muốn nói, như vậy thì cho dù như thế nào, cũng sẽ không nói cho nàng biết. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng nói: “Con không muốn nói, mẫu phi cũng không ép con. Hôm nay mẫu phi đã qua Càn Thừa Cung thăm phụ hoàng của con, thân thể của phụ hoàng con...” nàng bỗng nhiên không biết nói sao nữa, chợt xoay người đi.

“Mẫu phi.” Nguyên Duật Diệp tiến lên, cầm tay nàng.

Nàng ngược mắt lên nhìn nhi tử, trở tay cầm lấy tay của hắn nói: “Hôm nay hoàng hậu đã ở đó, còn có thái tử. Diệp nhi à, làm sao con cứ không hiểu chuyện như vậy? Trong khoảng thời gian này, con nên đến Càn Thừa Cung nhiều hơn, đây chẳng phải là cơ hội tốt đối với việc chọn ra người xuất sắc lần này hay sao?”

Hắn cười nói: “Làm sao mẫu phi biết lần này thái tử vị trí sẽ có biến?”

Cuối cùng Hiền Phi giật mình.

Nguyên Duật Diệp vừa cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài, một mặt nói: “Nhi thần đi về trước, ngày khác lại đến thăm mẫu phi.”

“Diệp nhi...” Hiền Phi vừa mở miệng, hắn đã sớm đi ra cửa.

Linh Khuyết muốn mở miệng gọi hắn, nhưng hắn nhanh chân đi rồi. Nàng quay lại, nhìn Hiền Phi với vẻ mặt thay đổi, vội nói: “Nương nương đừng thương tâm, hắn là như vậy, người cũng không phải không biết. Nương nương nên đi nghỉ ngơi sớm, Linh Khuyết cũng nên trở về rồi.” Rồi nàng cúi chào, đuổi theo nam tử đã đi trước.

...

Thượng Trang từ Trữ Ninh Cung đi ra, mới phát hiện bầu trời đã dần tối.

Nàng hít một hơi thật sâu, chẳng qua chỉ mới là ngày thứ hai vào cung, giống như nàng đã đi một vòng qua Quỷ Môn Quan. Nàng cố gắng không nghĩ đến chuyện cung nữ đã bị bắt đi kia bây giờ như thế nào.

Giờ phút này, nàng mới biết câu nói kia của lão gia “Người phải sống”, ba chữ đơn giản, nhưng lại đặc biệt quan trọng.

Hoàn Y Cục, tuy rằng là nơi nàng không muốn trở về, nhưng lại không thể không trở về.

Nàng không biết vì sao Hoàng Đế lại cấm giết người nhà Lăng Vu, nhưng nhờ những câu nói của Hiền Phi mà nàng lại thấy có hy vọng.

Nghĩ đến việc này, nàng bất giác nở nụ cười. Bất kể như thế nào, nàng chỉ muốn sống.

Diệc Trang...

Nàng thầm gọi tên muội muội trong lòng. Tay không tự chủ vỗ nhẹ lên ngực, cách y phục, có thể cảm nhận độ cứng của ngọc bội kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, chỉ vì nàng không chỉ có một mình, vẫn còn một người thân đang đợi nàng.

Đi qua con đường nhỏ phía tây ngự hoa viên, trong lúc lơ đãng, Thượng Trang ngẩng đầu lên thì nhìn thấy có một người ở trong đình phía trước.

Bóng lưng rất đỗi quen thuộc.

Nàng thâm kinh hãi, không biết tại sao chính mình lại có cảm giác như thế.

Nàng có chút thất thần nhìn xuống mặt đất, sau đó mới đi đến gần ngôi đình kia, đột nhiên nghe được người nọ nói: “Mạc Tầm?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Là hấn

Mạc Tầm?

Thượng Trang bất chợt muốn xem mặt người kia.

Hướng ánh mắt thẳng vào lưng của người ở phía trước, là hấn sao?

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, tim của nàng thoáng cái đã đập nhanh hơn.

Nàng không biết rõ, đó là cảm giác gì.

Tóm lại, rất kỳ quái.

Giờ phút này sắc trời đã tối dần, nàng và hấn cách nhau hai trượng. Ánh trăng mờ mờ tỏa sáng.

Có lẽ, trong không khí còn mang đến một chút sương.

Có lẽ, là quá xa.

Nàng nói vậy.

Nhưng, những điều này cũng không thể ngăn cản nàng tiến lên. Trong tiềm thức của Thượng Trang, nhìn thấy hấn tựa như gặp một người quen.

Mặc dù, bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần. Tuy nhiên đối với nàng thì ở chốn thâm cung xa lạ này, hấn chính là người quen của nàng.

Ở một nơi xa lạ gặp được một người quen.

Nghĩ đến điều này, môi nàng khẽ cong lên, nàng thấy thật hào hứng.

Đi lên trước, muốn mở miệng, lại thấy nam tử trước mặt đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, nàng sợ run lên, hấn lại nhú mày, mở miệng lần nữa: “Mạc Tầm?”

Nàng và hấn ở khoảng cách gần như vậy.

Cặp mắt đẹp sáng như ánh sao, giống như lúc mới gặp nhau, có thể làm cho người khác hấp sâu trong đó.

Mà Thượng Trang bất chợt rung động

Hắn không nhìn thấy!

Hắn lại không nhìn thấy!

Hai tay không tự chủ nắm chặt lại, một khắc kia, không rõ vì sao, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Nàng đã thấy, đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Gặp tình huống này, đột nhiên thoáng cái, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Hắn nói muốn Mạc Tầm nhường đường, mà ánh mắt của hắn chưa từng nhìn sang bên này.

Nàng té ở chân của hắn, hắn muốn đưa tay, cũng là Mạc Tầm chặn tay của hắn lại, rồi nói công tử, nàng không có chuyện gì...

Cho nên khi đó, nàng đã cảm thấy khó hiểu.

Hắn nhú mày, tay nắm chặt hai bên tay vịn, chuyển hướng nhìn người trước mặt.

Thượng Trang cảm thấy việc này ngoài dự tính của nàng, nam tử đã ở trước mặt nàng, thế là cuối cùng nàng không nhìn được, thờ nhẹ một tiếng, không tự chủ lùi về sau một bước.

Nàng thấy rõ ràng rồi, hắn không có ngồi trên mặt ghế đá ở trong đình mà là ngồi trên chiếc xe lăn.

Thì ra hắn không chỉ không nhìn thấy, mà còn...

Thượng Trang không biết tâm tình nàng giờ phút này là như thế nào, chỉ là cảm thấy rất đau lòng.

Nàng cảm thấy không nên như thế, không nên như thế.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được người trước mặt không phải là Mạc Tầm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười khổ, nhỏ giọng nói: “Ta đã làm cho người sợ à?”

Thượng Trang phục hồi tinh thần lại, cuống quýt lắc đầu: “Không... Không có...”

Không có?

Hắn sẽ tin sao. Mặc dù, hắn không nhìn thấy nhưng ánh mắt của nàng, hắn cũng có thể cảm giác được. Chỉ là cảm giác này thật khó hiểu, tại sao hắn lại cảm thấy, người trước mặt, cho hắn cảm giác quen thuộc?

Thượng Trang hít vào một hơi, cuối cùng tiến lên.

Hắn như cảm thấy, vịn xe lăn lùi một chút.

“Ta chỉ là...” lời chưa nói xong nàng bỗng im lặng.

Chẳng qua là vậy? Nàng tự vấn lòng, không ngờ lại không trả lời được.

Hắn lắc đầu cười một tiếng, lại hỏi nàng: “Người là ai?”

“Ta là An Lăng...” nàng bỗng im lặng, ngừng lại một lúc, rồi mới nói, “Ta là Thượng Trang.”

Lúc đầu gặp nhau nàng đã dùng thân phận An Lăng tiểu thư để lừa hắn.

Gặp lại một lần nữa, nàng nghĩ nên dùng thân phận thật của mình.

Nàng tự nhủ với mình, hắn không nhìn thấy nên sẽ không biết nàng.

“Thượng Trang...” Hắn nhẹ giọng đọc lại, “Một cái tên rất đặc biệt.”

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói như thế, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn, buột miệng nói: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy có chút không ổn.

Lúc mới gặp gỡ hắn, nàng cảm giác được hắn là một người không đơn giản. Mà hôm nay, hắn lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng không quên, nơi này là hoàng cung Tây Chu.

Nàng bắt đầu kinh ngạc với thân phận của hắn, hoặc ở trước mặt hắn nàng nên tự xưng là “Nô tỳ”.

Hắn cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nàng là cung nữ Hoán Y Cục, thật vậy sao?

Ngước mắt nhìn về phía nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Nàng tạo cảm giác cho hắn, rằng bọn họ từng gặp nhau lúc trước. Nhưng, cung nữ Hoán Y Cục, có vẻ điều đó là không thể.

Thượng Trang vội lên tiếng phủ nhận: “Không có.”

Bọn họ hôm nay, là mới gặp gỡ lần đầu. Bởi vì, hôm nay nàng là Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Lẩn tránh (Trốn chạy)

Hắn vẫn còn cười, tại sao hắn lại như vậy?

Bọn họ từng gặp nhau ư, làm sao có thể chứ?

“Người làm gì ở đây?” hắn hỏi.

Thượng Trang khẽ nói: “Đây là đường trở về Hoán Y Cục, đúng lúc ta đi ngang qua.”

Nàng không hỏi hắn là ai, hắn cũng không nói.

Hắn nghĩ nàng không biết thân phận của hắn. Và hắn cũng không muốn nói cho nàng biết.

Cho tới bây giờ, người biết thân phận của hắn đều tỏ thái độ kính trọng từ xa.

Dù cho không biết, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng sẽ chủ động tránh ra.

Nhưng nàng lại không làm vậy.

Cảm giác yên lặng này, trong hơn hai mươi năm qua hắn chưa từng cảm nhận được.

Hắn không bác bỏ điều này vì hắn thích như vậy.

Hai bàn tay nắm chặt hai bánh xe lăn khẽ thả lỏng, khoe miệng vẫn là nụ cười thư thái. Thượng Trang nhìn thấy nụ cười đó, tinh thần căng thẳng ban nãy đã tan biến, thay vào đó là một tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

“Người uống trà không?” hắn lại hỏi nàng.

Lúc này, Thượng Trang mới nhìn thấy trên bàn đề ấm trà, còn có trái cây và điểm tâm.

Hắn đang ở đây chờ ai sao?

Bất giác nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người nào sang đây. Ở phía xa cũng chỉ có vài cung nhân. Nhưng khoảng cách khá xa, do nàng nhìn thấy trong tay bọn họ có cầm đèn lồng nên mới có thể phán đoán ra là có người. Cách ngồi đình không xa, phía trên hành lang, họ đang chỉnh lại đèn lồng, ánh sáng theo đó lan đến đây nên mọi thứ trong đình đều có thể thấy rõ được.

Thượng Trang bước lên lấy ấm trà rót ra tách, đưa tới trước mặt hắn, nói: “Người muốn uống sao?”

Hắn cười gượng tay lên, Thượng Trang vội cầm tách trà cẩn thận đặt vào tay hắn. Hắn hớp nhẹ một cái, khẽ cau mày, mỉm cười nói: “Đã nguội rồi.”

Thượng Trang kinh ngạc, trà cũng nguội, vậy xem ra hắn ngồi đây đã lâu rồi.

Hắn lại đột nhiên nói: “Người đi lâu như vậy không quay về, sẽ không sao chứ?”

Hắn vừa dứt lời, Thượng Trang mới nghĩ tới. Tuy nhiên, giờ này trở về cũng đã trễ rồi. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, công việc ngày hôm nay ta đã làm xong rồi.” Nàng không nói rõ, nàng thích ở chỗ này dù cho trở về sẽ bị trách phạt.

Hắn “ừ” một tiếng, lại uống một ngụm.

Thượng Trang cau mày nói: “Trà đã nguội lạnh, không nên uống nhiều.”

Hắn cười: “Ta khát.”

Thượng Trang ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại nói: “Vây, ngâm trong miệng chốc lát sẽ ấm lên.” Hôm nay đã cuối thu, khí trời đã chuyển lạnh, nhất là vào buổi tối, không khí lạnh như băng. Uống trà lạnh đối với thân thể là không tốt.

Hắn lại thật sự nghe lời mà ngâm một ngụm ở trong miệng.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Nàng vừa muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện có ai từ đằng xa vội vàng chạy tới. Nàng không nhìn thấy người, chỉ thấy tốc độ đèn lồng di chuyển rất nhanh.

Nàng lấy làm kinh hãi, nói: “Ta phải trở về rồi”. Nàng không thể để cho người khác nhìn thấy nàng, hơn nữa, bên cạnh hắn là Mạc Tầm.

Ở trước mặt hắn, nàng không muốn làm An Lăng Vu, nàng chỉ muốn làm một Thượng Trang bình thường.

Nàng vội vàng xoay người rời đi.

Cũng trong lúc đó, nàng nghe giọng nói của hắn từ phía sau truyền tới: “Ngày mai, ngươi có tới không?”

Bước chân nàng chậm lại, tim đập nhanh hơn.

Ngày mai...

Có thể gặp nhau sao.

Nàng không kịp quay đầu lại nữa, cắn môi, vội chạy đi.

Mạc Tầm nhanh chóng bước tới phía đình. Trời cũng đã hoàn toàn tối đen như mực, trong đình, không có đèn. Chỉ dựa vào ánh sáng từ chiếc đèn lồng đang cầm bên hông, mới có thể thấy rõ người ở bên trong.

Hắn chạy lên trước, đem đèn lồng đặt ở trên bàn, thở hổn hển mấy hơi, mới mở miệng: “Chủ tử, nàng không chịu tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Chèn ép

Có vẻ như hắn biết trước được điều này nên cũng không có tỏ vẻ kinh ngạc, cười nhạt một tiếng nói: “Không sao, chúng ta về phủ.” Dứt lời, gơ tay đặt tách trà trong tay lên bàn.

Lúc này, Mạc Tầm mới để ý thấy vị trí đồ vật trên bàn đã thay đổi, hắn có chút kinh ngạc, buột miệng nói: “Có ai vừa mới đến đây sao?”

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng trả lời, “Thượng Trang đã tới.”

“Thượng Trang?” Mạc Tầm kinh ngạc, ai là Thượng Trang?

Hắn vừa mới nghĩ tới, liền thấy người bên cạnh đẩy xe lăn đi về phía trước. Hắn kinh hãi, bước lên trước, tay nắm chặt xe lăn. Bỗng nhiên, lại nghĩ tới chuyện hôm nay, trầm giọng nói: “Chủ tử, hay là đi tìm Thánh Thượng?”

Hắn ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lắc đầu: “Không được, đây cũng không phải là chuyện quan trọng.”

Dường như Mạc Tầm muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của hắn thì đành giữ im lặng.

Thượng Trang chạy một đoạn rất xa, mới vỗ ngực chậm rãi đi bộ.

Bây giờ nàng mới nhớ là mình lại quên hỏi tên hắn nữa rồi.

Àizz, nàng nở nụ cười.

Thật ra, nếu như lúc ấy nàng có nhớ thì có lẽ cũng sẽ không hỏi.

Chỉ vì, biết tên của hắn rồi thì có lẽ sẽ gián tiếp biết được thân phận của hắn.

Nàng không muốn như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nhìn thấy Hoán Y Cục đang ở trước mắt.

Tuy vậy nàng không hề dừng bước, vẫn hướng phía trước đi tới.

Hôm nay, việc duy nhất làm cho nàng cảm thấy hào hứng, đó là được gặp hắn trong cung.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, ở trước mặt hắn, nàng chỉ muốn làm Thượng Trang.

Đơn giản, chỉ là Thượng Trang.

Nghĩ tới đó, khóe miệng nàng nở một nụ cười nhẹ.

Buổi tối Hoán Y Cục yên tĩnh một cách đáng kinh ngạc, Thượng Trang đi vào, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh bước chân của mình. Về đến nơi ở dành cho cung nữ, liền nghe giọng nói của Từ mama truyền đến: “Ta thật đúng là xem thường ngươi, vừa có thể thoát tội, lại có thể mượn thế này mới trở về. Ngươi cho rằng hoàng cung này là nhà ngươi à, muốn như thế nào thì như thế đó sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, xoay người lại, thấy bà ta từ một bên hành lang đi ra ngoài. Ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào gương mặt mập mạp của bà ta, có thể nhìn thấy rõ là một khuôn mặt đang tức giận. Bà ta quản lý Hoán Y Cục này đã nhiều năm, cũng chưa từng thấy cung nữ nào kiêu ngạo như vậy. Nếu bà ta bỏ qua việc này, thì sau này uy danh của bà ta ở Hoán Y Cục sẽ không còn nữa.

“Cô cô.” Thượng Trang lui nửa bước, cúi đầu gọi bà ta.

Từ mama đi lên trước, ra sức nhéo vai nàng một cái, mắng: “Ngươi cho mình là thiên kim tiểu thư hả? Đã tới Hoán Y Cục này rồi thì tốt nhất nên nhớ rõ thân phận của mình!”

Thượng Trang bị nhéo đau nên nhíu mày lại, theo bản năng che bả vai, thấy tay kia lại muốn nhéo tiếp. Thượng Trang nhanh chóng lui lại mấy bước, Từ mama nổi giận, định mở miệng, nhưng lại nghe Thượng Trang nói trước: “Cô cô, Hiền Phi nương nương nói nô tỳ phải tự mình đưa quần áo đến cho người hằng ngày, nếu nô tỳ không có đủ sức mang những quần áo kia, đến lúc đó, sợ là không làm tròn trách nhiệm nương nương đã giao.”

“Ngươi!” Từ mama nhướn lông mày, trừng mắt nhìn nàng. Nàng ta tính toán gì đây? Dám lấy Hiền Phi ra dọa mình sao?

Thượng Trang vẫn cúi đầu nói: “Sắc trời không còn sớm, cô cô nên nghỉ ngơi sớm, nô tỳ xin về phòng trước.” Vừa nói xong, nàng cũng không nhìn bà ta, đi về phía trước.

Từ mama cố gắng chịu đựng, trong lòng rất khó chịu. Định mở miệng mắng tiếp, đột nhiên cảm giác có người đi vào Hoán Y Cục, bà ta kinh ngạc, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của người nọ.

Nàng muốn lên tiếng kinh hô, hắn vẫn bước nhanh tiến tới, nắm lấy vạt áo bà ta, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, sau này đừng gây phiền toái cho nàng.”

Từ mama chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, run run gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Hiểu lầm

Sáng sớm hôm sau, Thượng Trang cùng với những cung nữ khác vào làm việc ở trong viện, nàng ngẩng nhìn bốn phía xung quanh một chút, cũng không thấy cung nữ kia. Điều làm cho nàng càng cảm thấy kỳ lạ là Từ mama cũng không còn tìm đến gây phiền toái cho nàng.

Nàng mỉm cười, bà ta không đến, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nàng gật đầu, bước ra khỏi Hoán Y Cục.

Lúc đi ngang qua ngôi đình hôm qua, Thượng Trang cố ý nhìn thoáng qua hướng bên đó, giờ phút này trong đình không có một bóng người. Nàng lại nghĩ tới lời nói hôm qua của hắn.

Ngày mai, ngươi có tới không?

Nghĩ đến chuyện này, nàng cười nhạt một tiếng.

Từ Trữ Ninh Cung đi về, nàng không có chuyện gì làm nên đến nơi này chờ hắn.

Nàng đến nơi nhưng vẫn chưa thấy ai.

Nàng đợi được lúc, bất chợt đụng phải một bộ ngực rộng lớn đang đi tới.

Thượng Trang giật mình, vội lui ra nửa bước, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết!” Ở chỗ này không thể là thái giám, như vậy hắn nhất định là chủ tử.

Đụng phải chủ tử, đó là có tội.

Nàng âm thầm trách cứ chính mình đã sợ ý lo là.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu liếc nhìn cô gái trước mặt, là một tiểu cung nữ. Hắn giơ tay xoa thái dương, là hắn đang bước đi trong tâm trạng ngơ ngẩn, chưa nhìn rõ đã đụng phải nàng.

Thượng Trang chờ mãi cũng không nghe thấy nửa lời trách cứ..., nhưng lại nghe được tiếng cười nhẹ của người trước mặt. Nàng kinh ngạc, không tự chủ ngược mắt nhìn về phía hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ngài không có sao chứ?”

Mộ Dung Vân Sở lắc đầu, thấy nàng đứng qua một bên, hắn cũng không đi ngay, mà lại mở miệng hỏi: “Ngươi tên gì?” Hắn cũng không biết vì sao lại hỏi như vậy, chỉ là hắn muốn hỏi như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên, vội trả lời: “An Lăng Vu.”

Nghe vậy, Mộ Dung Vân Sở chấn động, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt. Thì ra là nàng!

Tâm mắt có chút mơ hồ, hắn khẽ lắc đầu, cười một tiếng nói: “Thì ra ngươi chính là người vừa mới vào cung đã khiến một cung nữ thiệt mạng, An Lăng Vu.”

Thượng Trang kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn vừa nói gì?

Từ khi nào nàng lại...

Nàng chợt nghĩ đến cung nữ ngày hôm qua, bị đánh chết sao?

Nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, Mộ Dung Vân Sở nhẹ cau mày, vẻ mặt như vậy, hắn đã thấy nhiều lắm rồi.

Nữ nhân trong cung, ngươi có thể không biết hết, nhưng không thể không đề phòng.

Hồi tưởng lại lúc Mộ Dung Vân Khương cùng nàng tranh chấp ở Chi Hoa Trai, xem ra, nàng không chỉ có gian xảo mà còn rất biết dùng thủ đoạn.

Hắn tiến tới gần nàng: “Thánh Thượng không cho ngươi danh phận, ngươi không cam lòng phải không?”

Thượng Trang giật mình, không hiểu hắn đang nói gì?

Nàng lắc đầu nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

Hắn lạnh lùng nói: “Ngươi là ai mà lại xưng ‘Ta’ ?” muốn thân nhiên ngang hàng với hắn sao?

Liếc nhìn cô gái trước mặt, nàng biết thân phận của hắn lúc nào vậy? Nghe nói lúc mới vào cung, nàng còn chủ động nói lời xin lỗi với Vân Khương, xem ra, nàng có dụng ý khác.

Thượng Trang rất kinh ngạc, nghe hắn nói như vậy, không lẽ hắn biết nàng sao? Nhưng, nàng không biết hắn.

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy hắn nhíu mi tâm, có vẻ đứng không vững. Thượng Trang thở nhẹ một tiếng, vội nắm chặt quần áo trong tay, một tay nắm lấy tay áo của hắn, cắn răng nói: “Ngài làm sao vậy?”

Có thái giám đi tới nhìn thấy, giật mình vội chạy tới, đỡ lấy hắn, nôn nóng gọi: “Thừa tướng đại nhân!”

Thượng Trang giật mình nhìn nam tử trước mặt, hắn chính là Mộ Dung Vân Sở! Ca ca của Mộ Dung Vân Khương!

Nhưng, vì sao hắn đối với mình lại có sự hiểu lầm sâu sắc như vậy?

Nàng chưa từng gặp hắn.

Nàng hoảng hồn, chỉ cảm thấy nam tử đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra. Hắn nghĩ mình vẫn đứng vững trước mặt nàng được.

“Ca.”

Thượng Trang quay đầu nhìn lại thì thấy Mộ Dung Vân Khương đang đứng ở phía sau bọn họ. Thanh Nhi nhủ mày, vội xông lại, đẩy ra nàng, đỡ lấy Mộ Dung Vân Sở nói: “Thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

Hắn gật đầu, Mộ Dung Vân Khương tiến lên, nhìn hắn nói: “Thánh Thượng ân chuẩn ca mấy ngày nay ở quý phủ nghỉ ngơi, vì sao ca còn muốn vào cung?”

Trầm ngâm nhìn nàng, hắn lạnh nhạt nói: “Tại sao ta làm vậy, trong lòng muội rõ nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Tức giận

Tay nàng nắm chặt chiếc khăn tay khẽ run lên, bất giác cúi đầu xuống.

Mộ Dung Vân Sở đẩy tay Thanh Nhi ra, tiến lên cầm tay nàng, hơi dùng sức, đem nàng kéo qua một bên. Thượng Trang kinh ngạc, nàng không biết huynh muội bọn họ cuối cùng có chuyện gì, đây không phải là chuyện của nàng, nàng còn phải đi đưa quần áo đến Trữ Ninh Cung.

Nghĩ tới việc đó, nàng liền xoay người đi, ôm chặt quần áo trong ngực, vội vã đi về phía trước.

P phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Thanh nhi: “Không làm được phi tử của Thánh Thượng thì cô muốn tiếp cận thiếu gia nhà ta sao? Ta nói cho cô biết, cô đừng nên nghĩ đến chuyện đó!”

Thượng Trang đi chậm lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, vẫn đi về phía trước.

Cười khổ một tiếng, nàng không có làm gì cả, nhiều lắm chỉ là quàng tay giúp Mộ Dung Vân Sở. Nếu như chỉ như vậy mà lại bị xem là tiếp cận, thì nàng cũng không còn lời nào để nói.

Đây có thể gọi là lòng người đáng sợ hay không?

Thanh Nhi thấy nàng đã đi xa, lúc này mới xoay người lại, muốn tiến lên, suy nghĩ một chút rồi cuối cùng dừng bước.

Mộ Dung Vân Khương cố gắng khỏi tay nam tử, một tay vỗ về cổ tay trắng, cổ tay đã trở nên ửng hồng. Từ xưa đến giờ hắn chưa từng nổi giận với nàng, nhưng lần này, mặc dù hắn chưa mở miệng, nhưng trong lòng nàng biết, hắn đang tức giận.

Người Tây Chu ai cũng biết, người Mộ Dung luôn luôn ôn hòa.

Mộ Dung Vân Sở khép hờ hai mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

Hắn nói, thanh âm lạnh như băng: “Là do ta từ nhỏ chiều muội sinh hư! Tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cuối cùng tiến lên đỡ lấy hắn, cau mày nói: “Ca, mấy ngày nay huynh quá mệt mỏi, hay là gọi người đưa huynh trở về phủ đi.”

Nói xong, nàng liền muốn gọi người lại, nhưng bị hắn ngắt lời, nói: “Ta cũng chỉ chịu đựng vài đêm, nếu không cũng sẽ không vô dụng như vậy. Vân Khương, bỏ thuốc ta, ngăn cản ta tiến cung, cuối cùng muội muốn làm gì?”

“Ca...” nàng kinh ngạc, cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện sao? Nàng chỉ muốn đợi đến khi hoàng đế đã phong nàng thành phi tử rồi mới nói cho hắn biết.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, trầm giọng nói: “Ta nghe nói Thánh Thượng chỉ hôn muội cho Hoàn Vương, vì sao lại không đồng ý?” Câu nói này mang theo hương vị rất tức giận.

Hốc mắt nàng ửng đỏ, nhưng lại chột cười nói: “Ca cũng không phải không biết chuyện của Hoàn Vương, huynh sao nhẫn tâm để ta gả đi?”

Siết chặt tay nàng, hắn nói rõ từng chữ: “Cuộc sống trong cung không thích hợp với muội.” Muội muội của hắn là người rất đơn thuần, sao có thể cùng đông đảo Tần phi tranh giành nhau?

Chẳng biết tại sao, hần bỗng nhớ tới cô gái vừa rồi. Nhớ tới cung nữ đêm qua bị đánh chết, trong lòng không cách nào bình tĩnh được. Hoàng đế gả nàng cho Hoàn Vương, đó chính là một ân điển lớn nhưng nàng lại không muốn!

Mộ Dung Vân Khương rút tay ra khỏi tay hần, xoay người, đưa lưng về phía hần, nhẹ giọng nói: “Nơi này là nơi tập trung quyền lực cao nhất Tây Chu. Huynh là người tiền triều, cũng vì Thánh Thượng tận trung. Nếu như muội có thể ở phía hậu cung làm một số việc cho huynh, muội sẽ không lùi bước. Lần này, muội không muốn đến Hoàn Vương phủ làm vị Vương Phi có tiếng không có miếng dăm.”

Hần giật mình, hần chẳng bao giờ nghĩ tới, nàng làm thế vẫn là vì hần.

“Vân Khương...”

Nàng lắc đầu ngắt lời hần: “Huynh không cần phải nói, Vân Khương hiểu được mọi chuyện. Hiện tại, Vân Khương sống rất tốt.”

Hần là người thân duy nhất của nàng, làm vợ của ai cũng không sao cả, nàng chỉ cần hần khỏe mạnh.

Nàng cả đời này, cứ như vậy đi.

Cho nên, nàng sẽ không chọn Hoàn Vương.

Nếu như, Hoàng Đế đem nàng ban hôn với thái tử, nàng sẽ vui vẻ đồng ý. Đáng tiếc là...

Nàng than thở, chợt nhớ tới lần chọn tú này, rất nhiều tú nữ cũng bị chỉ hôn cho Vương gia. Chỉ duy nhất không chỉ hôn ai với thái tử, cách làm này của Hoàng Đế, đến giờ nàng vẫn không hiểu được.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, Mộ Dung Vân Sở cảm thấy không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thân thích

Thượng Trang ôm y phục vào Trữ Ninh Cung, nhìn thấy mấy cung nữ đang quét dọn ở trong viện. Nàng nhìn quanh, nhưng không thấy Linh Khuyết, không thể làm gì khác hơn là tiến lên hỏi: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục, đem y phục đến cho Hiền Phi nương nương, xin hỏi nên đặt y phục ở nơi nào?”

Một người trong số những cung nữ đó ngẩng đầu đầu lên, cười nói: “Hoán Y Cục sao? Đi vào bên trong đi, nương nương đang chờ người đó.” Nàng ta vừa nói, vẫn không quên đưa tay chỉ cho nàng.

Thượng Trang hơi chần chờ, cuối cùng nói cảm ơn rồi bước đi.

Nàng không quên Hiền Phi đối đãi với An Lăng Vu rất khác lạ.

Có lẽ, trong tiềm thức nàng cũng tò mò, muốn biết vì điều gì.

Bước qua cửa, liền thấy một cung nữ đi ra ngoài, khác với Linh Khuyết ngày hôm qua, cô gái này mặc y phục cung nữ làm bằng tơ tằm màu trắng nhạt. Thượng Trang biết chỉ có cung nữ cấp bậc ngũ phẩm mới có được chất liệu vải như vậy, nàng nghĩ đây có lẽ là cung nữ thân cận bên cạnh Hiền phi.

Nàng vội cúi đầu nói: “Cung nữ Hoán Y Cục An Lăng Vu, tới đưa y phục đến cho Hiền Phi nương nương.”

Cung nữ mỉm cười nói: “Đi theo ta, nương nương đang chờ người.” Nói xong, liền xoay người đi vào bên trong.

Thượng Trang vội bước theo sau, bức rèm che được mở một cách cẩn thận, đi vào trong, đột nhiên đập vào mi mắt là một bức bình phong. Những bông hoa mai đỏ ngạo nghễ đứng ở đầu cành, chung quanh còn có tuyết trắng, mang lại cảm giác mát lạnh lạ kỳ.

Phía sau tấm bình phong, có khói bay lên, hơi lơ mơ, không hề cảm thấy khói quá nhiều.

Cung nữ dẫn nàng đến trước, nàng nhìn thấy Hiền Phi đang nằm nghiêng trên giường.

Cung nữ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, nàng đã tới.”

Nghe vậy, Hiền phi liền mở mắt, hướng ánh mắt nhìn Thượng Trang, khẽ mỉm cười. Nàng vịn cung nữ đứng dậy, sau đó mới nói: “Y Ti, người đi xuống trước đi.”

Y Ti gặt đầu, xoay người lại, lấy y phục trong tay Thượng rồi lui xuống.

Thượng Trang bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hiền Phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Hiền phi ngồi thẳng, cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt.

Lông mày lá liễu, môi hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng, quả thật là một mỹ nhân. Nàng bỗng nhiên đứng lên, tiến lên đỡ tay nàng. Thượng Trang ngạc nhiên, vừa lui ra sau nửa bước, vừa cúi đầu.

“Ngươi là An Lăng Vu?” Hiền phi hỏi.

Thượng Trang gặt đầu.

Lại nghe nàng ta nói: “Ngươi chẳng những có tướng mạo xinh đẹp, lại rất thông minh, quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của An Lăng gia.”

Có chút kinh ngạc, Tề Hiền phi không biết nàng vốn không phải là nữ nhi của An Lăng gia. Chỉ là nghe ngữ điệu của nàng ta, có lẽ là người quen của gia đình An Lăng. Và lại, nàng còn rất quan tâm.

Nàng hiểu rõ, đem nàng đến Hoán Y Cục là ý chỉ của Hoàng Đế, như vậy, nàng ta là phi tử của hắn, thì sao có thể đối nghịch với ý muốn của hắn?

Thượng Trang không biết tại sao khi bản thân nghĩ tới hai chữ “Đối nghịch”, nhưng xem xét đến chuyện hôm qua, nàng bỗng nhiên có thể khẳng định, ngay cả khi nàng không không nghĩ ra cách vạch trần chuyện nói dối của cung nữ kia, Hiền Phi vẫn sẽ bỏ qua cho nàng. Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại có ý nghĩ như vậy.

Cúi đầu, nàng ung dung nói: “Nô tỳ không hiểu.”

Ngoài miệng mặc dù nói không hiểu, nhưng trong lòng của nàng thì khác. Người phụ nữ này là Hiền Phi, hiện tại là người có thân phận cao quý nhất bên cạnh Hoàng Thượng.

Nàng còn có một người con trai là Thành vương, không hề thua kém so với thái tử.

Một nữ nhân như vậy, lại cố ý đến gần nàng khi mà trong mắt hoàng đế nàng là họa thủy. Điều này làm cho nàng cảm thấy không đề phòng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Lấy lòng

Thượng Trang tỏ vẻ kinh ngạc.

Bà con xa.

Nàng mới biết, mẫu thân của Hiền phi là cô cô của An Lăng phu nhân, không phải là cô cô ruột, mà là quan hệ cô bạn dì. Đây là bà con xa, thật có thể nói là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy cũng không quá đáng.

Thảo nào, khi các tú nữ vừa mới đặt chân ra khỏi Càn Thừa Cung, Hiền phi liền ngồi loan kiệu vội vàng chạy tới, lại cố ý muốn hỏi thăm về An Lăng Vu.

Nhưng, khi biết được nàng bị giáng xuống làm cung nữ Hoán Y Cục, nàng ta vẫn không hề tỏ ra hờ hợt với nàng.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng bồn loạn, không có ai với bất kỳ lý do gì vì giúp nàng mà đắc tội với Hoàng Đế. Nhất là với thân phận địa vị hiện nay của Hiền phi, ngay cả khi nàng không đề ý đến bản thân mình cũng không thể không quan tâm đến tiền đồ của Nguyên Duật Diệp.

Hiền Phi thấy nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, cười nói: “Tốt lắm, ngày sau ở nơi này của Bồn cung, không cần câu nệ lễ tiết, nếu trong cung có chuyện gì cứ nói với Bồn cung.”

Thượng Trang ngạc nhiên, vừa muốn cự tuyệt, lại thấy nàng ta lấy một chiếc bình, từ bên trên đưa xuống cho nàng, cười nói: “Ngươi nên nhớ rõ điều đó. Đây là hoa hồng hương lộ mà Bồn cung rất vất vả mới lấy được.”

“Nương nương...”

Hiền phi đem bình nhét vào trong tay của nàng, nhũn mày nói: “Đây chỉ là một vật nhỏ, ngươi muốn từ chối Bồn cung sao? Chẳng lẽ ngươi không nề mặt

Bồn cung ư?”

Thượng Trang vội lắc đầu: “Không, nô tỳ sao lại có ý đó được?”

Hiền phi cười nói: “Bồn cung chỉ nói đùa thôi, nhìn người kia, liền xem là thật à?”

Thượng Trang có chút lúng túng đem bình nắm chặt trong tay, lặng lẽ nhìn Hiền phi một cái, suy nghĩ một chút, mới mở miệng: “Nô tỳ cả gan xin hỏi nương nương, nương nương có biết vì sao Thánh thượng... Thánh thượng không thích người nhà An Lăng không?” Nàng vốn muốn nói là “hận”, nhưng cuối cùng lại đổi sang từ khác.

Nụ cười trên mặt Hiền phi khẽ tắt, đưa mắt nhìn nàng, lắc đầu: “Chuyện này Bồn cung cũng không biết, nhưng người yên tâm, có lẽ là Thánh thượng đã hiểu lầm người. Đợi khi nào có cơ hội, Bồn cung sẽ nói chuyện với người, người sẽ không cần làm việc ở Hoán Y Cục nữa.”

Nghe vậy, Thượng Trang không biết nên nói gì. Từ mama cũng không còn làm khó nàng nữa, không lẽ việc này cũng nhờ Hiền phi sao?

Nàng ta đã chiều cổ nàng như vậy, nên hiện tại nàng cũng không cần cầu xin chuyện gì.

Bỗng nhiên, Thượng Trang chợt nghĩ tới chuyện cung nữ bị đánh chết đêm qua, khẽ cắn môi. Hiền phi cũng không phải là người nương tay, từ chuyện hôm qua là có thể nhìn ra được điều đó. Mà nàng đối với mình như thế, tất nhiên cũng không hề đơn giản.

Chẳng qua, vào lúc này nàng không thể nghĩ ra trên người mình có cái gì đáng giá như thế.

Nhưng nếu Hiền phi nói như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương.”

Đi đâu cũng không sao cả, miễn là nàng còn sống.

Thật ra, nếu như ở Hoán Y Cục có thể làm cho nàng sống an bình trong cung, cho dù có chút tủi thân nàng vẫn cam lòng. Chỉ là, hôm nay Hiền phi đã nói như vậy, nàng tốt nhất không nên cự tuyệt.

Nhưng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của nàng đã bắt đầu không yên bình nữa. Dù sao, nàng chỉ là cung nữ. Thở dài một tiếng, rất nhiều chuyện, đều là thân bất do kỷ.

Từ Trữ Ninh cung đi ra ngoài, nàng mới nhớ đến chuyện giao hẹn cùng hấn.

Chẳng biết tại sao, nhớ tới hấn, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn.

Thì ra là, không hỏi, không biết, cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Không tự chủ cười thành tiếng, chân bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Chờ hấn

Ngôi đình quen thuộc kia đang ở trước mắt, Thượng Trang chạy chậm lại.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, mang đến sự ấm áp, nàng chạy đến đồ bưng cả khuôn mặt, vịn tay vào cột hành lang khẽ thở hắt hển.

Hấn vẫn chưa tới.

Hôm qua trong đình có một ít nước trà cùng chút đồ ăn nhẹ, nhưng giờ này lại chỉ là một khoảng không trống rỗng. Bốn phía gió thổi lên làm rối loạn những sợi tóc của nàng.

Nàng giơ tay lên giữ tóc, chợt nhớ tới một chuyện.

Nếu hấn đi cùng với Mạc Tầm, vậy chẳng phải thân phận của nàng đã bị lộ rồi sao?

Đầu ngón tay khẽ run, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách đó không xa, có một hòn giả sơn.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy lên trước, núp ở phía sau hòn giả sơn, không dám thở mạnh.

Ở hậu cung, ngoại trừ việc phải bảo vệ tính mạng của mình thì có lẽ, chỉ có chuyện này là làm cho nàng quan tâm đến.

Nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nếu ngay cả nói chuyện qua loa với hân cũng không thể, vậy nàng thất vọng biết mấy đây?

Một lúc sau, nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi tới.

Còn có một âm thanh khác, hôm nay nghe thấy một lần nữa không cảm thấy kỳ quái.

Đó là tiếng động phát ra từ bánh xe lăn ma sát với mặt đường, mà lúc này nàng lại cảm thấy dễ nghe.

Lặng lẽ thò đầu ra, hôm nay hân đổi một bộ y phục khác, là một màu trắng, làm nổi bật màu da trắng của hân. Ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt hân, tựa như phát ra tầng tầng ánh sáng, làm nàng có chút ngáy đại khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Phía sau hân, quả nhiên là Mạc Tầm.

Thượng Trang thầm nghĩ thật may mắn. Nàng không nên trực tiếp ở trong đình chờ hân, nếu không, hôm nay dưới ánh mặt trời sáng rực có thể nhìn rõ mọi thứ, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được nữa.

“Mạc Tầm.” Hân nhẹ giọng nói.

Mạc Tầm hiểu ý của hân, ngược mắt nhìn về phía ngôi đình bên kia, cúi đầu nói: “Chủ tử, bên kia không có ai.”

Không có ai.

Tay hân để ở đầu gối khẽ siết chặt lại, rồi nở nụ cười nhạt.

Có lẽ là hân tới sớm, còn nàng thì chưa tới thôi.

“Chủ tử.” Mạc Tầm cúi đầu nhìn hân, ngừng một lát, sau đó mới nói, “Thánh thượng truyền người đến mỗi ngày, là vì...”

“Mạc Tầm.” Hân ngắt lời, hân hiểu rõ Mạc Tầm muốn nói gì.

Chuyện thành thân, vốn nên là hai bên tình nguyện, thế nhưng hôm nay lại là sự không đồng ý từ cả hai phía.

Tâm tư Hoàng Đế, hân hiểu được.

Hân biết vì sao lại chọn trúng hân.

Hân sống hơn hai mươi năm, chẳng bao giờ tranh giành cho mình bất cứ thứ gì, mà mẫu hậu hân cũng là người dịu dàng điềm tĩnh...

“Chủ tử.”

Mạc Tầm đột nhiên gọi hân một tiếng, hân mới chột hoàn hồn, mở miệng hỏi: “Đến nơi rồi à?”

Nghe tiếng trả lời của Mạc Tầm, hân mới gật đầu nói: “Ngươi lui ra đi.”

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu nói: “Hãy để thuộc hạ theo hầu hạ người, huống chi, thuộc hạ muốn nhìn thấy cô gái mà chủ tử đã kể là một người như thế nào.” Ngày hôm qua, trong lúc hân xuất cung đã thuận tiện rút một thời bạc cho một thái giám, nhờ hân hỏi thăm về Thượng Trang.

Đến hôm nay vào cung một lần nữa, đáp án của đối phương vẫn giống nhau.

“Mạc thị vệ có phải đã nhớ nhầm rồi không, trong cung chưa từng nghe nói có người này.”

Nhưng nhìn thấy bộ dạng cao húng của chủ tử, Mạc Tầm không đành lòng dă kích người. Chẳng qua hân cũng rất mong đợi, xem Thượng Trang là người như thế nào? Vì sao nàng lại có ý định tiếp cận chủ tử của hân?

Hoàng Đế bệnh nặng, hậu cung tiền triều là nơi các thế lực đang rục rịch ngóc đầu dậy, không phải hân không biết chuyện đó.

Thượng Trang lộ ra nửa cái đầu nhìn hai người trong đình.

Nguy rồi, nếu Mạc Tầm không rời đi, nàng phải làm sao đây?

Nàng khẽ cắn môi, không hề phát hiện có người từ phía sau đi tới. Cho đến khi hai bàn tay to ôm ngang hông nàng, nàng mới hoảng hốt cúi đầu chạy ra ngoài.

Nam tử tỏ vẻ trêu chọc cười: “Ta đã làm gì ngươi đâu, thì ra là đang chờ hân.”

Quyển 1 - Chương 36: Vụng trộm

Thượng Trang bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Thành Vương Nguyên Duật Diệp đang ở phía sau nàng cười ranh mãnh, đôi mắt màu hổ phách kia chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, đầy mắt lộ ra tia nguy hiểm.

Nàng giật mình, theo bản năng tránh né.

Hắn vẫn như trước rất nhanh ôm lấy nàng.

Thấy nàng như một chú nai con hoảng sợ, không rõ vì sao hắn lại cảm thấy rất đáng yêu.

Hắn cười cười buông nàng ra, Thượng Trang cuống quýt lùi lại nửa bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Dứt lời, nàng cúi thấp người, trán chạm mặt đất.

Ở trong cung, càng khiêm nhường thì càng tốt.

Hơn nữa, Nguyên Duật Diệp hắn, nàng một chút cũng không nhìn ra hắn là người thế nào.

Nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, hắn không kêu nàng đứng lên mà lại khom người ngồi xuống. Thượng Trang vẫn như trước không hề động đậy, có điều nàng lại cảm thấy, nam tử chỉ cách nàng rất gần, thậm chí nàng có thể cảm nhận được cả hơi thở của hắn.

Hắn đưa tay nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, dùng sức nâng lên, ánh mắt lại hướng tới đình kia liếc nhìn, thấp giọng nói: “Vì vậy mới không muốn theo bốn vương hầu phủ?” Nguyên lai, là vì hắn.

Thượng Trang kinh hãi, nàng không rõ hắn đang nói cái gì.

Nhìn bộ dạng mờ mịt của nàng, hắn thật muốn cười.

Giả bộ, ở trước mặt hắn còn muốn giả bộ.

Đề ý nàng từ lúc ở Trữ Ninh Cung, nàng khéo léo minh oan, càng chứng minh cho suy nghĩ lúc trước của hắn, nàng là quân cờ của hắn.

Khóe miệng cười nhẹ, đưa mắt nhìn vào trong đình, một thái giám tiến lên nói gì đó, Mạc Tầm liền cùng thái giám rời đi.

Nguyên Duật Diệp cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua Thượng Trang.

Thượng Trang chỉ mới liếc nhìn, liền nghe thấy thanh âm nam tử truyền tới: “Còn không đi.”

Mạc Tầm không ở đây, trong đình chỉ còn lại mình hắn, nàng chờ đợi chẳng phải là cơ hội như lúc này hay sao?

Thượng Trang kinh hãi, nhìn nam tử trước mặt, hắn cũng đã đứng lên, xoay người nói: “Bốn vương hầu còn có việc đi trước.”

Trái tim còn đang điên cuồng loạn nhịp, nam tử đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Thượng Trang lúc này mới hít sâu một hơi, đứng dậy ngoái đầu nhìn lại.

Sau phút do dự, cuối cùng chậm rãi tiến lên.

Người trong đình nghe được tiếng bước chân lại gần, ngoảnh đầu nhìn lại cười nói: “Thượng Trang.”

Nàng cũng cười đáp lại: “Ta tới muộn.”

Hắn lắc đầu: “Không vấn đề, việc ở Hoán Y Cục làm xong rồi?”

“Ừ.” Nàng gật đầu tiến lên, lần này, hắn không hỏi nàng có muốn uống trà không. Trên bàn trống trơn, cái gì cũng không có.

Hắn chán chừ, đột nhiên hỏi: “Nàng vì sao không hỏi ta là ai?”

Thượng Trang kinh ngạc, vấn đề này nàng vốn không muốn nhắc tới lại bị hắn hỏi đến. Không đợi nàng trả lời hắn lại tiếp tục nói: “Có lẽ, ta có thể giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục, cũng có thể giúp nàng có được công việc nhẹ nhàng.” Hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại muốn giúp tiểu cung nữ này, hắn

chỉ mơ hồ cảm thấy, từ trên người nàng, hẳn không cảm nhận được được sự tranh giành.

Bình lặng giống như mẫu hậu hẳn vậy.

Đôi mắt hẳn vẫn đẹp như vậy, chân thành nhìn nàng.

Thượng Trang im lặng, Hiền phi cũng nói muốn giúp nàng, nhưng lại không cho nàng cảm giác an tâm, ngược lại, lại khiến nàng cảm thấy bất an. Bởi vì nàng biết, một khi đã giúp đó là một món nợ ân tình. Nợ gì cũng được nhưng nợ ân tình thì không thể.

Chỉ có điều nam tử trước mặt này, nàng không sợ nợ hẳn ân tình, ngược lại, lại sợ hẳn vì nàng mà đi nợ người ta ân tình.

Trên người hẳn, khiến nàng cảm nhận được sự tĩnh lặng.

Nàng biết, người có thể xuất hiện ở đây, tất là hoàng tộc.

Ắc là hoàng tử, vậy nàng cần gì phải hỏi. Không hỏi còn tự lừa mình dối người một chút, có đôi khi nàng cảm thấy như vậy rất tốt.

Nàng vừa muốn trả lời, bỗng nhiên có tiếng cười phía sau truyền đến, nàng không khỏi ngoảnh lại nhìn, Nguyên Duật Diệp rõ ràng đã rời đi tự nhiên lại quay lại. Nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy nam tử này, rõ ràng không có ý tốt.

Hắn bước nhanh lại, quen thuộc ôm lấy người nàng, không màng đến việc nàng không ngừng giãy dụa, đẩy nàng tiến lên, nói: “Cung nữ này đúng là lớn mật, dám cả gan quang minh chính đại cùng nam tử vùng trộm. Ngài nói xem, hoàng thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Thúc – Diệt (chú – cháu)

Thượng Trang kinh hãi, ánh mắt dời khỏi Nguyên Duật điệp, chậm rãi, chậm rãi dừng ở nam tử trước mặt.

Nguyên Duật Diệp gọi hẳn là Hoàng thúc.

Nàng chỉ nghĩ đến việc hẳn là hoàng tử nào mà thôi, cũng chưa từng nghĩ đến hẳn chính là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên đế, là con trai duy nhất của Thuần Giai Hoàng hậu, là ấu đệ của đương kim Thánh thượng, Hoàn vương Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn khế biến, hẳn đã nghe ra người vừa tới là ai.

Ngón tay thon dài hơi động, hẳn lãnh đạm nói: “Có thể ở trong cung gặp được người cũng thật không dễ dàng.” Vốn biết được người cháu này của hẳn từ trước tới giờ đều ung dung tự tại, không có việc thì rất ít khi tiến cung.

Như vậy lúc này, phải chăng là vì Hoàng đế bệnh nặng cho nên hẳn mới tiến cung?

Long ý kia quả nhiên có lực hấp dẫn lớn, cho dù Tây Chu sớm đã có Thái tử. Hẳn cũng biết, tân đế một ngày chưa đăng cơ thì trận tranh đấu này vẫn còn chưa chấm dứt.

Nguyên Duật Diệp cười nói: “Hoàng thúc thật hay nói đùa, chỉ là không biết Hoàng thúc định xử trí cung nữ này thế nào.” Lúc hẳn nói những lời này, tay nắm chặt lấy tay Thượng Trang.

Nàng bất ngờ không kịp đề phòng hoảng hốt hô ra tiếng.

Ấn đường Nguyên Chính Hoàn hơi nhíu lại, hẳn sao lại không rõ, hẳn ta chẳng qua chỉ muốn nhắm vào hẳn. Hẳn ta chỉ muốn lấy Thượng Trang ra để khai đao, chỉ đơn giản như vậy.

Xe lăn hơi chuyển động, mắt hẳn nhìn không được, nhưng bù lại thính lực thì vô cùng tốt.

Thượng Trang thấy hẳn lại gần, không khỏi kinh hãi.

Bất quá giây tiếp theo, nàng đến cả hô hấp cũng đều ngưng lại.

Chỉ vì, ngón tay thon dài của nam tử đã với lên tay nàng, nhẹ nhàng cầm lấy, sức hẳn không lớn, lại khiến nàng cảm thấy rất có lực.

Nghe thanh âm nhu hòa của nam tử truyền đến: “Không cần xử trí nàng, bản vương thích cung nữ này, cho nên, nàng cũng không phải câu dẫn bản vương.”

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hấn vậy mà lại nói hấn thích nàng.

Đôi mắt sáng như ánh sao, chậm rãi tràn nét tươi cười.

Thượng Trang ngẩn ra, nàng không hề biết, hóa ra hấn cười lại đẹp như vậy.

Tay khẽ run lên, nàng cảm giác được, tay hấn nắm tay nàng dần dần chặt hơn.

Ngon tay hấn thon dài, đầu ngón tay lạnh giá, có điều, tay nàng bị nắm lấy lại thấy rất thoải mái.

Nguyên Duật Diệp sững người, hấn không ngờ tới hấn ta sẽ nói như vậy. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, không hiểu vì sao, hấn lại cảm thấy phần nộ.

Hai người bọn họ muốn hát đôi sao?

Tay đang giữ cánh tay nàng, khẽ nắm chặt lại, Thượng Trang bị đau đến nhủu mày, lại nghe hấn cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thúc thích nàng? Ngài đừng nói với ta là ngài muốn cùng với Phụ hoàng ta tranh giành nữ nhân!”

Ở trong cung tất cả, đều là của Hoàng đế.

Nữ nhân, càng không phải ngoại lệ.

Nguyên Chính Hoàn mỉm môi cười, nói: “Bổn vương nói với Thánh Thượng muốn nàng, Thánh Thượng đồng ý thì nàng chính là người của bổn vương.” Nói xong, hấn hơi dùng sức nắm lấy tay Thượng Trang.

Thượng Trang cảm nhận được, nàng theo bản năng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của Nguyên Duật Diệp, chỉ có điều hấn lại ôm nàng chặt đến như vậy.

“Buông nàng ra.” Nguyên Chính Hoàn trầm giọng nói.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng kinh ngạc, trong trí nhớ của hấn, chưa bao giờ nghe thấy hấn ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện. Hoàn vương, từ trước tới nay đều xem nhẹ mọi thứ, mọi người đều cho rằng cái gì hấn cũng không tranh, cái gì cũng không quan trọng.

Thậm chí, ngay cả phụ hoàng hấn cũng cho là như vậy.

Chỉ có điều, vì sao Nguyên Duật Diệp hấn lại cảm thấy sự thật không phải là như vậy? Trước giờ hấn vẫn nghĩ, tâm tư của con người là sâu không thấy đáy.

Giống như Hoàng thúc của hấn, Nguyên Chính Hoàn.

Hấn là đứa con duy nhất của tiên đế, sinh bởi Hoàng Hậu. Bởi vì thân thể mới mất đi ngôi vị Hoàng đế, cho tới bây giờ hấn đều tin rằng không ai lại có thể cam tâm bị như thế.

Cho nên, hấn vẫn chú ý nhất cử nhất động của hấn ta.

Nguyên Chính Hoàn cảm nhận được, hấn không hề có ý thả Thượng Trang. Hấn cũng không dùng lực tiếp, chỉ thấp giọng mở miệng: “Diệp nhi, sao lại quên phép tắc với trưởng bối? Người sao dám ở trước mặt bổn vương làm càn!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Khó khăn

Nguyên Duật Diệp tỏ vẻ không thể tin ngược nhìn người trước mặt, hấn ta vì một cung nữ bình thường mà dám đem thân phận ra dọa hấn!

An Lăng Vu!

Hấn gần như muốn gọi tên cô gái trong ngực.

Thượng Trang có chút hoảng sợ nhìn hai người bọn họ, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng là nguyên nhân phát sinh mọi chuyện.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, cuối cùng buông tay ra. Thượng Trang còn đang bất ngờ thì đã bị Nguyên Chính Hoàn kéo qua, lạnh nhạt nói: “Diệp nhi, nếu không có chuyện gì thì lui ra đi.”

Thượng Trang đứng ở bên cạnh hắn, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, tim tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn Thượng Trang một cái, mở miệng nói: “Điệt nhi thật chưa từng thấy hoàng thúc hào hứng như vậy. Những ngày gần đây, hoàng thúc nhiều lần vào cung, phụ hoàng có thể nghĩ người vào cung là để nhìn Hoàn Vương Phi tương lai. Trước giờ, diệp nhi vẫn cho là đúng như vậy, nhưng hôm nay thật đáng ngạc nhiên.”

Một lúc sau, Thượng Trang mới nhớ tới Hoàn Vương Phi tương lai mà hắn nhắc đến chính là Mộ Dung Vân Khương. Nàng không rõ, vì sao đột nhiên nhắc tới nàng ta.

Nguyên Chính Hoàn buông tay nàng, trên mặt của hắn vẫn giữ nét bình tĩnh, cười nhạt nói: “Bốn vương chưa bao giờ biết, Diệp nhi lại quan tâm Bốn vương như vậy.”

Hiện tại, hắn đối diện với nam tử này cũng không có chút tức giận, còn mỉm cười nói: “Hoàng thúc đã quá lời, hôm nay diệp nhi còn giúp ngài mời nàng đến.”

Lời của hắn vừa dứt, Thượng Trang liền nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện hình ảnh một cô gái dịu dàng. Mộ Dung Vân Khương đang vịn tay Thanh Nhi đi đến đây. Nàng giật mình nhìn Nguyên Duật Diệp một cái, thì ra mới vừa rồi hắn nói có việc đi trước, là chuyện này sao?

Mộ Dung Vân Khương ngược mắt nhìn lên thấy người trong đình, nàng ngạc nhiên, vội bước đến, mở miệng hỏi: “Không phải nói ca ca muốn gặp ta sao? Sao lại...” Nàng khẽ cắn môi, người ngồi trên xe lăn kia, không phải là người mà nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh – Hoàn Vương sao?

Theo ý của Hoàng Đế là muốn bọn họ làm quen nhau trước, nhưng hôm qua, lúc thị vệ Hoàn Vương tới mời nàng, nàng đã hung hăng cự tuyệt hắn. Chẳng lẽ Hoàn Vương chưa từ bỏ ý định nên mới nghĩ ra chủ ý này?

Thanh Nhi cũng cau mày: “Công công ban nãy nói là thiếu gia truyền lời tới.”

Mộ Dung Vân Khương vừa định xoay người lại, liền nghe Nguyên Duật Diệp cười nói: “Mộ Dung tiểu thư nếu đã tới, sao lại không đến đây?”

Mộ Dung Vân Khương biết đây là Thành Vương Nguyên Duật Diệp. Nếu Thành Vương đã nói như thế thì có lý nào nàng lại quay trở về. Hít một hơi thật sâu, nàng vịn tay Thanh Nhi tiến lên.

Nguyên Chính Hoàn nghe thấy tiếng bước chân thì khẽ cau mày. Xem ra là Mộ Dung Vân Khương cũng rơi vào mưu kế của Nguyên Duật Diệp. Nếu không hôm qua nàng sẽ không cự tuyệt nhanh như vậy, ngày hôm nay lại thoải mái tới.

Nữ tử chậm chậm tiến lên, nhún người nói: “Vân Khương tham kiến hai vị Vương gia.”

Trong khi Nguyên Chính Hoàn mỉm cười không nói một câu thì Nguyên Duật Diệp lại cười nói: “Mộ Dung tiểu thư thật khách khí, không bao lâu nữa, Bốn vương còn phải gọi người là ‘Hoàng Thăm’ đó.”

Mộ Dung Vân Khương còn đang giật mình khi nghe Nguyên Duật Diệp nói như thế, thì hắn đã đổi đề tài nói: “Bốn vương sẽ không quấy rầy các người.” Hắn xoay người lại nhìn Nguyên Chính Hoàn, “Hoàng thúc, diệp nhi xin được cáo lui trước.” Lúc xoay người, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười, mặc dù lãnh đạm, lại ý vị thâm trường.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng có cảm giác, Nguyên Duật Diệp đã khiến cho nàng hoảng hốt. Giống như ở trước mặt hắn, nàng tựa như một con thú bị vây hãm, bị ánh mắt hắn nhìn chằm chằm theo dõi. Nàng nắm chặt hai tay, cuộc sống về sau, sợ chỉ sẽ càng thêm khổ sở. Nói cho cùng, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ bé mà thôi. Mà hắn, lại là Vương gia quyền cao chức trọng. Nếu hắn muốn đối phó nàng thì cũng đơn giản như giết chết một con kiến bình thường mà thôi. Điều càng làm cho nàng sợ, đó chính là Nguyên Duật Diệp dường như muốn lợi dụng nàng để đã kích Nguyên Chính Hoàn. Nàng không tự chủ nhìn Nguyên Chính Hoàn một cái, mà hắn như dựa theo trực giác, khẽ nghiêng mặt nhìn nữ tử bên cạnh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Khương không nhìn Nguyên Duật Diệp nữa, mới thấy rõ nữ tử đứng bên cạnh Nguyên Chính Hoàn. Đầu ngón tay nàng khẽ run, là nàng ta sao!

Thanh Nhi cũng mở to hai mắt, nhìn nàng với vẻ mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 39: Nhục nhã

Thượng Trang cảm thấy hơi lúng túng, theo lý thuyết thì hiện tại nàng là cung nữ Hoán Y Cục, như vậy khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương thì nàng nên hành lễ. Chỉ là với thân phận hiện giờ của Mộ Dung Vân Khương thì thật khó xử. Hoàng đế ban hôn nhưng nàng ta lại kháng chỉ. Hoàn Vương Phi tương lai này không biết cuối cùng có thể trở thành Vương Phi hay không, đây là một ẩn số. Mà hiện giờ, nàng ta không còn là tú nữ nữa, như vậy cũng không cần gọi một tiếng “chủ tử”.

Thượng Trang còn đang phân vân, chợt nghe nam tử bên cạnh mở miệng nói: “Mộ Dung tiểu thư, nếu không có việc gì thì nên về nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Vân Khương ngẩn người ra, ban đầu nàng còn tưởng rằng hắc dùng kế dụ nàng đến, chẳng lẽ lại không phải như vậy sao? Đưa mắt nhìn qua nữ tử ở bên cạnh hắc, chần chờ, cuối cùng mở miệng nói: “Vân Khương cả gan, xin hỏi Vương gia, tại sao nàng ta lại ở cùng một chỗ với Vương gia?” Nàng vừa nói vừa nhìn Thượng Trang từ trên xuống dưới. Mộ Dung Vân Sở đã từng nói, An Lăng Vu là một cô gái có tâm kế. Như vậy, có phải là nàng ta chủ động đến gần Hoàn Vương?

Thượng Trang giật mình, nàng thật sợ vừa rồi nàng ta gọi tên nàng ra.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng nói: “Làm sao Mộ Dung tiểu thư đối với chuyện Bôn vương ở cùng với người nào lại để ý đến vậy? Vậy mà bôn vương cho rằng người nhất định sẽ không để ý.” Nếu có thể kháng chỉ không muốn gả cho hắc, thì vì sao phải hỏi người con gái bên cạnh hắc?

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Vân Khương hiện rõ vẻ lúng túng, nàng biết rõ, việc chính mình kháng chỉ Nguyên Chính Hoàn nhất định có lưu tâm. Hôm nay, nàng thử quan tâm một chút đã làm cho hắc hiểu sai ý.

Thanh Nhi cắn răng, cố lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng vẫn chưa được thu hồi, Vương gia ngài sao có thể nhục nhã tiểu thư nhà ta như thế?” Tay nàng nắm chặt thành hai nắm, nếu hôm nay hắc nổi giận thì nàng vẫn sẽ làm vậy. Tiểu thư nhà nàng là tiểu thư tốt nhất trên đời, nàng không muốn tiểu thư phải chịu chút ủy khuất nào.

“Thanh Nhi!” Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng gọi nàng

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng: “Bôn vương nhục nhã nàng như thế nào? Ngay cả nếu hôm nay nàng là Vương Phi của Bôn vương, cũng không có tư cách yêu cầu Bôn vương chỉ cưới một mình nàng.” Ngón tay đặt trên tay vịn khẽ nắm chặt, có lẽ trong hơn hai mươi năm qua hắc chưa từng dùng nhiều lời nói nặng như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên nhìn hắc một cái, hắc đã xoay xe lẩn, lãnh đạm nói: “Chúng ta đi.”

Thượng Trang mở to mắt, hắc nói, chúng ta... đi.

Hít một hơi thật sâu, nàng không quay đầu lại nhìn người phía sau mà lại chạy chậm về phía trước. Nàng chần chờ, cuối cùng đưa tay nắm lấy tay đẩy của chiếc xe lẩn, giúp hắc đẩy xe lẩn đi về phía trước.

“Tiểu thư!” Thanh Nhi giận đến mức nhảy dựng lên, “An Lăng Vu kia coi mình là ai? Sao mỗi lần tiểu thư có đồ gì, nàng ta đều muốn cùng chúng ta tranh giành chứ!”

Mộ Dung Vân Khương kinh ngạc nhìn hai người vừa rồi đi, đồ vật ư? Haizz, Nguyên Chính Hoàn cũng không phải là đồ vật.

*

Âm thanh xe lẩn chuyển động trên đường làm cho tâm trí Thượng Trang không thể bình tĩnh được nữa, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ. Nhưng thân phận của hắc lúc này không còn giống như trước. Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi có chút chán nản, nàng không biết rõ là vì sao.

“Cảm thấy thất vọng sao?” Nam tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thượng Trang giật mình, nàng không rõ hắc hỏi nàng thất vọng là có ý gì?

Hắc đột nhiên ngừng lại, im lặng không nói gì, lát sau mới nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng đúng là làm khó cho nàng ta. Ban này, ta có hơi nặng lời với nàng ta rồi.”

“Vương gia...” Nếu như Mộ Dung Vân Khương là vì thân thể hắc mà kháng chỉ, như vậy, không phải chính nàng ta đã làm tổn thương hắc trước sao?

Nàng lắc đầu, “Nô tỳ lại không cảm thấy như vậy.” Đây là lời thật lòng của nàng. Vì nàng thấy đau lòng thay cho hắc.

Nếp nhăn ở trán hắc từ từ giãn ra, cuối cùng cười nói: “Thượng trang không nên dùng kính ngữ đối với ta.” Đây chính là điều hắc lo sợ? Cho nên hắc mới không muốn nói cho nàng biết về thân phận của hắc.

Nàng cũng cười: “Vương gia đang lo lắng chuyện gì sao? Nô tỳ vẫn dùng kính ngữ đối với ngài, bởi vì thân ở hoàn cảnh, chứ không phải bởi vì thân phận của ngài.” Ở trong cung, nơi nào cũng cần phải cẩn thận. Mặc phải tội danh mạo phạm đến tên của chủ tử, cũng không phải là tội mà một cung nữ như nàng có thể chịu đựng được. Nếu nàng gặp chuyện không may, cũng không phải là chuyện mà hắc muốn thấy. Có lẽ, ngay cả nàng cũng cảm thấy lạ lùng. Nàng vốn cho là một khi đã biết thân phận của hắc rồi, thì nàng sẽ muốn chạy trốn hắc. Nhưng, sự thật thì ngược lại.

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, hắc chưa từng nghĩ cô gái bên cạnh lại có suy nghĩ độc đáo như vậy. Nhưng thật ra, tư tưởng của hắc thật quá cổ lỗ sĩ rồi.

Khoảng cách, lại há có thể vì một tiếng xưng hô mà tùy tiện kéo dài ra sao?

Hắn thoải mái cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Vâng, người theo Bồn vương qua Càn Thừa Cung đi, Bồn vương hôm nay ở trước mặt Thành vương đã nói là sẽ nói với Thánh thượng ban người cho Bồn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Không sợ

Hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói là sẽ hỏi Thánh thượng ban người cho hắn. Lời của hắn nhẹ nhàng rơi vào lòng của nàng tựa như khơi dậy hàng vạn hàng nghìn lớp sóng.

Muốn nàng, là bởi vì trong lòng hắn đã có suy nghĩ này, hay là do hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói như vậy?

Những điều này, Thượng Trang còn chưa kịp hỏi liền nhìn thấy hắn đã đẩy xe lăn đi về phía trước. Nàng giật mình, vội chạy đến, đưa tay giữ chặt xe lăn của hắn, đột nhiên nói: “Vương gia, người không nên đi.”

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, nàng nói... không nên đi sao.

Một lát sau, hắn mới cười nhẹ một tiếng nói: “Vì sao?” chẳng biết tại sao, lúc hỏi câu này, hắn bỗng nhớ tới Mộ Dung Vân Khương. Phải chăng cô gái này cũng giống như Mộ Dung Vân Khương?

Thượng Trang vội vòng tới trước mặt hắn, quỳ xuống nói: “Thánh thượng ban hôn, tuy hiện giờ là Mộ Dung tiểu thư cự tuyệt, nhưng ngài không thể vào lúc này đi làm trái thánh ý.”

Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, nàng dĩ nhiên biết rõ nguyên nhân. Sự thật là nàng chỉ mới nói ra một nguyên nhân mà thôi. Nhưng, còn một nguyên nhân khác, chính là nếu đi thì thân phận của nàng sẽ không giấu được nữa. Nếu Hoàng đế ở trước mặt nàng đã nói như vậy, thì tuyệt đối không thể nào đem nàng ban cho Nguyên Chính Hoàn. Huống chi, nàng chẳng biết tại sao Hoàng đế đối với người nhà An Lăng lại có thái độ thù địch. Có lẽ, nàng sẽ liên lụy đến hắn.

Nguyên Chính Hoàn hơi ngần ra, từng câu từng chữ đều là suy nghĩ cho hắn. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác thường, đó là sự ám áp sao.

Hắn cười: “Bồn vương không sợ.”

“Vương gia...”

Đúng lúc đó hắn ngắt lời nàng: “Hôm nay người đắc tội với Thành vương, theo tính tình của hắn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người. Mặc dù hắn không thường xuyên nhập cung, thì Hiền phi cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắn biết, Hiền phi là mẹ ruột của Nguyên Duật Diệp, nên tất nhiên bọn họ sẽ đi chung một con đường.

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, hắn không biết Hiền phi ngầm lời kéo nàng. Mặc dù cho tới bây giờ, nàng cũng không biết dụng ý của Hiền phi là thế nào, nhưng theo trực giác của nàng, nhìn chung đây không phải là chuyện tốt.

Nàng giương cao khuôn mặt tươi cười lên, lộ ra nụ cười rục rờ, nói: “Nô tỳ cũng không sợ.”

Hắn còn không sợ Hoàng đế, thì nàng sao lại sợ Thành Vương được?

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài nói: “Thượng Trang, ở trong cung, nếu muốn sống sót, nhất định phải có thủ đoạn phi thường.”

Nàng gật đầu: “Thượng Trang sẽ luôn cẩn thận.”

Hắn tự tay đỡ nàng đứng lên, lại nói: “Người chỉ cần nhớ những gì Bồn vương đã nói, Bồn vương có thể thay đổi thân phận của người, chỉ cần người nguyện ý.”

“Thượng Trang sẽ ghi nhớ.” Nhất định sẽ ghi nhớ.

“Hoán Y Cục...”

“Nơi đó rất tốt, không có chủ nữ nào gây khó dễ cho nô tỳ.”

“Ừ.”

“Vương gia...” Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói, “Hôm qua, người ngài chờ là Mộ Dung tiểu thư sao?”

Hắn cũng không kiêng kỵ, gật đầu nói: “Đó là ý của Thánh thượng, người muốn Bôn vương tới gặp nàng ta.”

Câu nói kế tiếp, hắn không có nói ra, nhưng Thượng Trang biết. Mộ Dung Vân Khương không muốn tới.

Bên tai nàng vang lên lời nói của Thanh Nhi ban nãy. Chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút tức giận, Thanh Nhi nàng ta có tư cách gì nói hắn nhục nhã tiểu thư của nàng ta chứ? Chuyện hôm qua, chẳng phải Mộ Dung Vân Khương cũng không quá đáng ả?

“Tối rồi sao?” hắn đột nhiên hỏi.

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, thì ra sắc trời đã tối dần rồi.

Chợt nghe hắn nhẹ giọng nói: “Ánh mắt không nhìn thấy nên sẽ đặc biệt nhạy cảm.”

Thượng Trang nhìn thẳng vào hắn, là nhiệt độ xung quanh sao? Nàng khẽ hít vào một hơi, quả thật, nhiệt độ đã hạ thấp rồi. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mạc Tâm, không nhịn được hỏi: “Vương gia vào cung một mình sao?”

“Không, còn có thị vệ của Bôn vương, đã bị Thánh thượng truyền đến Càn Thừa Cung rồi.”

Thì ra là như vậy, nàng còn tưởng rằng, chuyện của Mạc Tâm là do Nguyên Duật Diệp đã giờ trò.

Thượng Trang cười, định nói chuyện, lại nghe hắn nói trước: “Không còn sớm nữa, người trở về đi, Bôn vương cũng nên trở về.”

Lần này, hắn không hỏi chuyện ngày mai nữa, Thượng Trang không khỏi có chút thất vọng. Chỉ là, nàng quả thật không thể lưu lại, đành phải nhún người hành lễ nói: “Vây nô tỳ về trước.” Vừa xoay người, nàng chợt ngừng lại, nói: “Vương gia, khi ngài cười nhìn rất đẹp.”

Nói xong, lòng bàn chân như mê muội, cuối cùng co chân bỏ chạy.

Nam tử phía sau nàng chậm rãi hé môi cười.

Một hồi lâu sau, nụ cười như hoa như ngọc chợt nhạt dần. Hắn lạnh lùng gọi: “Mạc Tâm, còn không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Biết rõ

Phía sau hắn, một người nam tử từ từ trong bóng tối đi ra, chính là Mạc Tâm.

Hắn chần chờ, tiến lên thấp giọng nói: “Chủ tử.”

Nguyên Chính Hoàn cũng không xoay người lại, chỉ nói: “Nhìn đủ rồi sao?”

Mạc Tâm cả kinh, vội quỳ một chân xuống nói: “Chủ tử thứ tội, thuộc hạ chỉ muốn...” Hắn theo bản năng ngược mắt nhìn theo hướng nữ tử vừa rời đi trong màn đêm, đã không thấy rõ hình ảnh nữ tử đó nữa. Hắn hít vào một hơi, lại nói, “Chủ tử, cung nữ kia vốn không phải Thượng Trang, nàng thật ra là...”

Hắn chưa nói xong, lại bị Nguyên Chính Hoàn chen ngang: “Bôn vương mệt rồi, chúng ta trở về phủ thôi.” Nói xong, Nguyên Chính Hoàn tự mình đẩy xe lăn đi về phía trước.

Mạc Tâm vội đứng dậy đặt tay lên tay cầm của xe lăn mà đẩy, nhú mồm muốn mở miệng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: “Bôn vương đã biết rồi.”

Mạc Tâm giật mình, hắn nói, hắn biết. Mạc Tâm không khỏi nhìn thoáng về phía trước, hắn bỗng nhiên cười yếu ớt. Đúng rồi, Hoàn Vương là ai, chỉ

bằng thủ đoạn đó của An Lăng Vu thì sao có thể mê hoặc được hắn? Giờ phút này, nghe chính hắn nói ra, tâm tư của Mạc Tầm còn đang treo lơ lửng, giờ đã có thể nhẹ nhõm hơn.

Nàng có việc gạt hắn, Nguyên Chính Hoàn cảm giác được. Cho nên, hắn mới ở trước mặt nàng nói mắt không nhìn thấy người nên giác quan sẽ đặc biệt nhạy cảm. Chẳng qua là, ngay cả như thế, hắn vẫn không cảm thấy nàng tiếp cận hắn là có bất kỳ mục đích gì. Hắn không nên dễ dàng tin tưởng người khác, mà chỉ là, ở trước mặt nàng, hắn có chút không kim lòng được. Nhẹ thở dài một tiếng, hắn khẽ nhíu lông mày lại. Một lát sau, hắn mở miệng hỏi: “Thánh thượng truyền người để hỏi về chuyện gì?”

Mạc Tầm hồi thần đáp: “Hỏi về chuyện chủ tử cùng Mộ Dung tiểu thư”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Thuộc hạ nói, mỗi khi trở về, thuộc hạ cũng không có ở bên chủ tử, cho nên không biết.”

Hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nếu Mộ Dung Vân Khương không muốn gả, như vậy nên đem toàn bộ chuyện này đẩy cho nàng ta thôi. Hiển nhiên, hắn cũng không muốn cưới nàng ta. Hoàng đế bàn tính rất kỹ, Nguyên Chính Hoàn hẳn không cách nào thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng, ngay cả như vậy, Hoàng đế vẫn không quên lợi dụng dòng họ Nguyên của hắn để giúp đỡ con cháu của mình.

Mạc Tầm chần chờ, cuối cùng mở miệng: “Thánh thượng nói, nếu ngài có rảnh rỗi thì nên qua Càn Thừa Cung. Hoàng đế còn nói, người cùng với chủ tử, đã lâu chưa tâm sự với nhau.”

Lần này, Nguyên Chính Hoàn không nói gì thêm, chỉ nhẹ “ừ ” một tiếng. Mạc Tầm cũng không nói, hai người chậm rãi xuất cung.

Đi được một đoạn lại gặp đoàn người đang đi tới.

Mạc Tầm dừng bước, hướng người đi đầu hành lễ: “Thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

Nguyên Duật Phong nhìn thấy là Hoàn Vương, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn cười tiến lên phía trước nói: “Hôm nay là ngày mấy, sao hoàng thúc lại vào hoàng cung? ” Vào ban ngày, hắn nghe nói Mộ Dung Vân Sở đã cáo bệnh nhiều ngày cũng tiến cung. Thật ra, hắn nghe nói bọn họ cùng tới gặp Mộ Dung Vân Khương. Hắn có chút khó hiểu, đã sớm nghe nói Mộ Dung Vân Khương cự tuyệt việc ban hôn, mà Hoàn Vương cũng không chịu tới gặp nàng. Rõ ràng rất là kỳ lạ.

Nguyên Chính Hoàn cảm giác người trước mặt đang đi đến gần, lạnh đạm nói: “Điện hạ dò xét để hỏi đáp Thánh thượng sao? Bỏn vương phải đi về.”

Mạc Tầm vội đẩy xe lăn Nguyên Chính Hoàn tiến lên, Nguyên Duật Phong không ngăn cản, chỉ xoay người lại nhìn hắn nói: “Hoàng thúc, Mộ Dung Vân Khương kia to gan như vậy, không cưới cũng được. Nếu như ngài thích, Bỏn cung sẽ tặng ngài mấy mỹ nhân.”

“Chủ tử...” Mạc Tầm tức giận cắn răng nói.

Nguyên Chính Hoàn giờ tay lên, ý bảo Mạc Tầm không cần tức giận, đi được một đoạn khá xa, mới nghe Nguyên Chính Hoàn lạnh lùng nói: “Mạc Tầm, ngày mai truyền lời vào hoàng cung, Bỏn vương thân thể khó chịu, không tiện vào cung.”

Mạc Tầm cảm thấy khó hiểu: “Vậy chuyện của Mộ Dung tiểu thư kia...”

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười nói: “Ngày mai, chỉ sợ sẽ có chuyện náo nhiệt, chuyện này sẽ không phải là chuyện chúng ta nên tham gia.”

Mạc Tầm vẫn không rõ, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Chủ tử của hắn trước giờ liệu việc như thần.

Nguyên Duật Phong vừa xoay người lại, liền nghe thái giám nói: “Điện hạ, nô tài nghe nói lần này, Thánh thượng ban thưởng ba tú nữ cho Thành Vương. Sao Thánh thượng lại không ban bất cứ ai cho ngài?”

Nguyên Duật Phong quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, thái giám bị làm cho sợ đến nín thở. Vội sai bước nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Chồng đối

Thượng Trang một mình trên đường trở về Hoán Y Cục, trong lòng nàng đang suy nghĩ đến chuyện của Nguyên Chính Hoàn.

Ban đầu, nàng chỉ không muốn ở trước mặt hấn làm An Lăng Vu, giờ thì tốt rồi, bảo nàng làm sao mà mở miệng? Mạc Tầm nhận ra nàng, chủ tớ Mộ Dung Vân Khương cũng biết nàng. Trong cung, mọi người, ai cũng biết nàng là An Lăng Vu. Đợi ngày nào đó, nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, liệu hấn có cho rằng nàng tiếp cận hấn là do có lòng dạ khác không? Nàng đang nghĩ mông lung đến nhập thần, không hề chú ý đến một bóng người đang lặng lẽ đến gần nàng.

Nguyên Duật Diệp nhìn thẳng nữ tử trước mắt, nàng chỉ chăm chăm cúi đầu đi về phía trước, giống như đang để tâm trí ở nơi khác. Là bởi vì Hoàn Vương ư? Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng hấn có chút tức giận. Hấn đưa tay ra ôm nữ tử đó vào lòng.

Thượng Trang bị động tác bất ngờ này làm cho giật mình, nàng định la lên thì bàn tay to kia nhanh chóng vòng qua che miệng nàng lại. Nàng né tránh mấy lần, rồi nhả bàn tay kia mà cắn xuống một cái thật mạnh.

Nguyên Duật Diệp không nghĩ tới chuyện nàng sẽ cắn hấn mà lại còn dùng sức cắn mạnh như vậy.

Hấn một tay đem nàng tới chân tường, cắn răng nói: “Chết tiệt, người dám cắn Bôn vương!”

Thượng Trang chưa hề quay đầu lại nhưng đã biết người đến là ai. Nàng sợ hết hồn, tránh khỏi ngực của hấn, lùi ra mấy bước, trên mặt chưa từng lộ vẻ sợ hãi. Vội hít vào một hơi nói: “Vương gia không nên ở nơi này uy hiếp nô tỳ.”

Nguyên Chính Hoàn nói không sai, nàng hôm nay đắc tội hấn, hấn sẽ không bỏ qua cho nàng. Chẳng qua là, nàng cảm thấy sự phiền toái này sao lại đến mau như thế.

Nguyên Duật Diệp theo bản năng lắc lắc tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm càn, người dám dùng thái độ như vậy khi thấy Bôn vương sao?”

Thượng Trang khẽ nắm chặt hai tay, theo quy cũ quỳ xuống trước mặt hấn.

Hấn là Vương gia, là chủ tử, hấn đang tức giận thì người chịu thiệt là nàng. Cho nên, nàng nên thức thời một chút, không nên cùng hấn chống đối.

Nguyên Duật Diệp hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn nữ tử trên mặt đất, nghe nàng mở miệng: “Vương gia nếu muốn trách phạt thì xin người cứ phạt. Ngài dạy dỗ xong, nô tỳ còn phải nhanh chóng trở về Hoán Y Cục. Đã muộn rồi, cô cô sẽ phạt nô tỳ.”

Nguyên Duật Diệp chưa từng dự liệu được lại gặp một Thượng Trang như vậy. Chẳng qua là, nàng vội vã muốn thoát đi là vì sao?

Nghĩ đến chuyện này, hấn cũng không cho nàng đứng dậy, vẫn giống như lúc ban ngày, ngồi xổm người xuống, đưa tay bóp chặt cổ tay trắng mảnh khảnh nàng, trầm giọng nói: “Người có quan hệ gì với Hoàn Vương?”

Thượng Trang lúc này mới kinh ngạc, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt.

Khoảng cách giữa nàng và hấn khá gần, có thể nghe rõ từng nhịp thở của đôi phương. Đôi mắt thâm thúy thẳng tắp như muốn đem nàng khóa lại; thấy vậy, tim nàng đập nhanh hơn.

Hấn ra sức bóp chặt tay nàng, từ giữa hàm răng phun ra một chữ: “Nói.”

Thượng Trang bị đau đến nổi nhú mày lại, nàng theo bản năng rút tay lại nhưng nàng phát hiện, hấn đã nắm tay nàng rất chặt.

Nàng cùng Hoàn Vương vốn không có quan hệ gì, thế nhưng, nếu Nguyên Duật Diệp đã hỏi như thế, thì tức trong lòng hấn đã có sự hoài nghi. Thượng Trang không phủ nhận, chỉ hỏi: “Ngài cho rằng nô tỳ và Hoàn Vương là quan hệ như thế nào?”

“Người muốn hỏi Bôn vương?” Ánh mắt của hấn khẽ nheo lại, nhưng không hề giận, nói tiếp, “Dù cho Bôn vương có nói cho người biết đi nữa, thì sao hả?”

Thượng Trang ngẩn người ra, ý của hấn rốt cuộc là gì?

Tay hấn bóp chặt tay nàng đột nhiên dùng sức, cùng lúc đó nam tử đứng lên, kéo theo nữ tử đang quỳ, bàn tay to của hấn giữ vòng eo thon thả của nàng, kéo gần sát thân thể của mình, cắn răng mở miệng: “Bôn vương biết, người là người của hấn.”

Thượng Trang giật mình la lên một tiếng, giờ tay lên muốn đẩy hấn ra thì nghe hấn nói thế nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Hấn nói gì, nàng là người của Hoàn Vương ư?

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, lại nghe hấn lạnh giọng nói: “Người không cần tỏ vẻ vô tội ở trước mặt Bôn vương. Trước đêm chọn tú nữ, hấn cái trang đi ra ngoài, chính là đi An Lăng phủ.” Lời nam tử vừa nói... từng chữ từng câu rất mạnh mẽ.

Thì ra, hấn nói chính là lần nọ?

Chỉ là hiểu lầm.

Nhưng, ngay khi nàng thờ phào nhẹ nhõm thì lại bắt ngờ cảm thấy mùi vị của sự giận dữ.

Một khắc đó, nàng không biết lấy dũng khí từ đâu, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, cắn răng nói: “Ngài đường đường là một Vương gia, lại làm chuyện như vậy sau lưng người khác, ngài không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Chống đối

Nguyên Duật Diệp giật mình, hần căn bản chưa từng nghĩ, nữ tử trước mặt lại đột nhiên nói như thế.

Làm chuyện sau lưng người khác? Nàng vừa nói gì?

“Nói thế là ý gì?” Hần hỏi, từng chữ lạnh như băng.

Thượng Trang có chút khản trương, hần tức giận. Nàng không biết khi hần tức giận, sẽ như thế nào?

Nhưng, nàng vẫn muốn nói: “Ngài theo dõi hần, đúng không? A.” Nàng bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói tiếp, “Nô tỳ còn tưởng rằng, làm hạ nhân như nô tỳ mới cực khổ. Nô tỳ chưa từng nghĩ người thân là chủ tử cũng giống như vậy. Vì sao, mọi người ai cũng muốn nhắm vào hần?” Tay nhỏ bé của nàng theo bản năng nắm lấy ống tay áo của hần, khẽ run.

Mộ Dung Vân Khương như thế, Nguyên Duật Diệp hần cũng như thế.

Nguyên Duật Diệp lấy làm kinh hãi, cười lạnh nói: “Người thương hại hần sao?”

Nàng lại lắc đầu, từ đáng thương này căn bản là không thể dùng với Hoàn Vương.

Đối với nàng, Hoàn Vương không cần sự thương hại của bất cứ ai. Nàng chỉ là cảm thấy đau lòng thay cho hần.

Tay Nguyên Duật Diệp đặt ở eo nàng chợt tăng lực, nữ tử thoáng nhíu chặt lông mày và khẽ cắn môi, không để bật ra tiếng vì đau.

Lần này, Nguyên Duật Diệp không hề cố chấp chuyện về Hoàn Vương nữa, nhưng lại hỏi: “Là Bôn vương dùng sức quá ít hay là người không biết đau?” Lực đạo dùng ở trên người của nàng, hần biết rõ, vòng eo vô cùng mềm mại dường như muốn bị hần uốn cong lại.

Thượng Trang nhin đau, cắn răng mở miệng nói: “Nếu nô tỳ kêu đau thì ngài sẽ nương tình thu tay lại sao?”

“Sẽ không đâu.” Hần nhanh nhẹn trả lời.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng: “Nếu như thế, nô tỳ sẽ không làm chuyện vô nghĩa.”

Một tay hần rời khỏi eo nàng, khéo léo chậm rãi xoa khuôn mặt nàng. Thượng Trang hạ thấp người muốn né hành động đó, nhưng thân thể lại bị hần giam cầm, không thể nhúc nhích được. Nàng có chút sợ hãi, mà tay của hần vẫn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, một lúc sau, mới khẽ cười nói: “Miệng lưỡi thật nhanh nhẹn, đây là nguyên nhân khiến người đắc tội với phụ hoàng ta sao?”

Thượng Trang cắn môi không đáp.

Hần lại nói: “Linh Khuyết nói cảm thấy thích người, hôm nay Bôn vương mới phát hiện, thì ra người thật sự có điểm để cho Bôn vương thích người.”

Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn hần, nàng không hần có tâm tư gì khi nói thích nàng.

Hần miệng thì nói thích, nhưng trong ánh mắt của hần, không hề để lộ vẻ thích nàng gì cả. Nơi đó, vẫn sâu thẳm thẳm, vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút rung động nào.

Hoàn Vương tạo cho nàng một cảm giác thanh bình. Nhưng hần, tuy bề ngoài bình tĩnh, nàng lại cảm thấy có một sự nguy hiểm đang tiềm ẩn. Hết lần này tới lần khác, nàng hoàn toàn không đoán được.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng khí lực ở tay đang đặt nơi thắt lưng nàng, qua cuộc nói chuyện vừa rồi với nàng, hần đã xác định được, nàng không phải là người của Hoàn Vương. Từ những câu nói của nàng hần có thể xác định được điều đó. Như vậy, là hần ngay từ đầu đã đoán sai, là Hoàn Vương muốn đến gần nàng sao? Hần hiện tại có chút mơ hồ.

Hương thơm từ nữ tử ở bên cạnh hần phảng phất nhẹ trong không gian tĩnh mịch. Rất nhạt, nhưng vẫn nhận biết được.

Thượng Trang thấy khoe miệng của hắn chậm rãi nở nụ cười, hắn cũng đã hoàn toàn buông nàng ra. Thượng Trang giật mình, nàng không rõ Nguyên Duật Diệp đang định làm gì.

Hắn chợt nói: “Ngươi không về à? Không phải ngươi nói nếu về trễ sẽ bị phạt sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, nhưng nếu hắn đã nói như thế, nàng vội nhún người hành lễ rồi xoay người cáo lui.

“Chờ một chút.”

Mới bước được một bước, nam tử phía sau đã gọi nàng dừng lại. Thượng Trang hơi kinh hãi, chẳng lẽ hắn là người nói một đằng làm một nẻo?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Lời nói thật lòng

Nàng chưa kịp quay người, thì đã nghe thấy tiếng bước chân của hắn đang tới gần.

Hắn nói: “Lần này có rất nhiều tú nữ được ban cho các vị Vương gia.”

Thượng Trang kinh ngạc quay đầu lại, chuyện này, lúc trước khi nàng ở Càn Thừa Cung đã biết. Điều mà nàng không rõ chính là, vì sao Nguyên Duật Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Trong màn đêm, hắn chậm rãi đi về phía nàng, hắn có cảm giác, nữ tử này là một người thông minh. Khi phụ hoàng ban tặng cho hắn ba tú nữ đó, hắn không cảm nhận được điều này.

Nam tử đã đến gần rồi, Thượng Trang không tự chủ lùi một bước. Có lẽ hắn muốn hỏi nàng, khi rơi vào kết quả như vậy, trong lòng có thể nảy sinh oán hận hay không? Vậy thì, nàng nên lên tiếng phủ nhận.

Chưa nghĩ xong, Nguyên Duật Diệp nói tiếp: “Ngươi biết vì sao phụ hoàng lại ban thưởng ba tú nữ cho Bốn vương không?”

Nhờ vào ánh đèn cách đó không xa, Thượng Trang nhìn thấy sắc mặt nam tử trước mặt trầm xuống. Nàng liền cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do Thánh thượng quan tâm đến Vương gia.”

Lời nàng vừa nói ra, liền nghe nam tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, hắn trầm giọng nói: “Bốn vương muốn nghe lời nói thật lòng của ngươi. Đây không phải là suy nghĩ trong lòng ngươi.”

Đầu ngón tay khẽ run, Thượng Trang có chút hoảng hốt.

Nàng cúi đầu, hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, vậy thì sao biết trong nội tâm nàng nghĩ gì?

Đúng, nàng thừa nhận, ban đầu lúc ở Càn Thừa Cung, đối với hành động này của Hoàng Đế nàng không thể lý giải được. Nhưng sau này nàng có nghĩ đến một số chuyện. Nhưng, những chuyện này, cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Tuyệt đối không thể nói ra được. Hơn nữa, càng không thể nói trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Nàng hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Những điều này đều là lời thật lòng của nô tỳ.”

“An Lăng Vu.” Đột nhiên hắn gọi tên của nàng, và không bước về phía trước một bước nào nữa, một lát sau, mới mở miệng, “Bốn vương nghĩ ngươi là một nữ tử thông minh. Ngươi cam tâm ở Hoán Y Cục đợi cả đời sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, lời của hắn là có ý gì? Không phải chuyện này rất kỳ lạ sao? Nhiều người nói sẽ giúp nàng, giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục. Nhưng, càng nhiều người nói như vậy, nàng lại càng thấy hoảng hốt. Nàng chưa bao giờ biết, thì ra, tuy là đi Hoán Y Cục, nơi hẻo lánh nhất trong cung nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến nàng như vậy.

Nàng chậm rãi, che dấu đi tâm tư, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, nở nụ cười hờn hờ: “Lời ngài nói quá thâm sâu, nô tỳ không hiểu. Không còn sớm nữa, Vương gia xin hãy trở về. Nô tỳ xin phép cáo lui.” Nàng vừa dứt lời, nhún người hành lễ với hắn, rồi xoay người rời đi. Bất kể hắn có lý do gì mà ở lại trong cung vào lúc này thì nàng quả thật cũng cần phải rời đi. Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, thế nhưng nàng cùng bọn họ qua lại đã quá nhiều. Nàng không muốn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Lần này, Nguyên Duật Diệp cũng không gọi nàng nữa. Nhìn bóng người nhỏ nhắn biến mất dần giữa trời chiều, chẳng biết tại sao, khóe miệng của hắn chậm rãi lộ ra nụ cười. Mặc dù nàng không nói, hắn vẫn tin tưởng, tiểu cung nữ này biết được mục đích của Hoàng đế. Nhưng việc nàng không nói đã chứng minh cho hắn thấy nàng vừa cẩn thận lại rất thông minh.

“Vương gia.” Một người từ phía sau hắn chạy tới, hắn quay đầu lại, thấy Linh Khuyết đang vội vàng chạy tới.

Nàng ngừng lại, vỗ ngực thở hổn hển mấy hơi thở, mở miệng nói: “Nương nương quả thật đi tìm nàng.”

Linh Khuyết không chỉ rõ là ai, nhưng Nguyên Duật Diệp đã đoán được. Hắn không khỏi nhìn thoáng qua hướng nữ tử vừa rời đi, nhưng rất nhanh, hắn đã xoay người nói: “Chúng ta trở về phủ.”

Linh Khuyết ngạc nhiên: “Không đi Trữ Ninh Cung sao ạ?”

Hắn không nói lời nào.

Linh Khuyết đuổi theo hắn, lại nói: “Nghe nói Thánh thượng thân thể đã khá hơn một chút, hôm nay thái tử điện hạ qua Càn Thừa Cung, còn nói muốn mở cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung.”

Nguyên Duật Diệp đi chậm lại, nhưng không hề dừng lại, chỉ nói: “Muốn cử hành cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung sao?” Hoàng đế xưa nay yêu thích cưỡi ngựa bắn cung, nhưng hiện tại người không thể nào tự mình ra sân, có lẽ là đến để thưởng thức.

Linh Khuyết gật đầu nói: “Mấy ngày sắp tới, nương nương muốn ta chuyển lời, nói người phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Hiếu tử

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Linh Khuyết bên cạnh, thấy nàng nháu mày, hắn cười nhẹ: "Sao thế, không tin bốn vương sao?"

Linh Khuyết nghe vậy, liền nhỏ giọng: "Linh Khuyết không phải đang lo cho ngài sao?"

Hắn bật cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa lấy cái mũi xinh xắn của nàng, mỉm cười: "Tiểu nha đầu này."

Linh Khuyết cũng cười. Hai người đi về phía trước, bỗng nhiên gặp một đoàn người.

Nguyên Duật Phong thấy hai người trước mặt, đồng tử có chút buốt buốt. Hai người nhanh chóng hành lễ, hắn liền mở miệng: "Sao đã trở về như vậy mà Ngũ đệ vẫn còn ở trong cung?" Hắn hỏi, mày nhíu lại càng sâu.

Ai cũng biết, ban đêm, trong hậu cung không được xuất hiện bất cứ nam nhân nào.

Cho dù là hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Hoàng cung to lớn như vậy chỉ có hai nam nhân. Một người là hoàng đế, mà người còn lại, chính là Thái tử.

Thần sắc Nguyên Duật Diệp vẫn không đổi, hắn bình tĩnh đáp: "Thân thể mẫu phi không khỏe, thần đệ phải qua bẩm báo với phụ hoàng nên mới chậm trễ như vậy."

"Thế sao?" Nguyên Duật Phong cười nói, "Ngũ đệ thật đúng là hiếu tử, chỉ là bốn cung ngược lại cảm thấy thật kỳ lạ, phụ hoàng bệnh lâu như vậy cũng không thấy đệ thường xuyên tới thăm."

Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, nàng làm sao nghe không ra ý tứ trong lời của hắn chứ?

Lời Nguyên Duật Diệp nói, Thái tử căn bản không tin.

Nguyên Duật Diệp lại nở nụ cười, hắn đi lên phía trước, nói nhỏ bên tai Nguyên Duật Phong: "Đệ không đi, chẳng phải sẽ hợp ý điện hạ sao? Hôm nay ở ngự tiền, hình như chỉ có một mình điện hạ."

Khóe miệng Thái tử cong lên, tựa cười như không, lời nói không chút yếu thế: "Không ngờ Ngũ đệ còn là một người hiểu chuyện."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, không nói gì thêm.

Thái tử đi qua, thái giám cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo, không ai nói thêm câu nào.

Đi một đoạn, Nguyên Duật Diệp mới duỗi tay, ý bảo thái giám phía sau tiến lên, dặn dò: "Đi hỏi thăm xem Tề Hiền phi có phải bị bệnh hay không."

"Nô tài tuân mệnh." Thái giám vội vàng lui xuống.

Nam tử quay lại nhìn hai thân ảnh sớm đã đi xa, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Sức khỏe phụ hoàng ngày càng không ổn, tiền triều hậu cung cũng bắt đầu không chịu yên tĩnh.

Chỉ cần hấn chưa leo lên ngôi vị hoàng đế, tất cả chuyện này sẽ không dừng lại.

Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp đi được một đoạn đường, nàng cuối cùng đã nhận không được, nói: "Thái tử sẽ cho người đi kiểm chứng."

Nguyên Duật Diệp không chút động dung, Nguyên Duật Phong muốn tra thì cứ đi tra, tất cả hấn sớm đã có chuẩn bị. Những lời hôm nay nói ra, hấn cũng đã có tính toán từ trước.

.....

Trên đường trở về Hoán Y Cục, bước chân Thượng Trang mỗi lúc một nhanh, nàng sợ Nguyên Duật Diệp sẽ đuổi theo phía sau.

Mỗi lần đối diện với hấn, trái tim của nàng lại đập cực nhanh.

Bước vào Hoán Y Cục, nàng lập tức trở về phòng mình, lại không ngờ phía sau có người vỗ vào vai nàng. Nàng sợ hãi quay đầu, đã thấy Phục Linh đứng cười hi hi, gọi nàng: "Tiểu thư."

Thượng Trang giật mình: "Sao người lại ở đây?"

Phục Linh vẫn cười: "Tiểu thư quên rồi sao? Phục Linh là nha đầu của người mà."

Thượng Trang cười khổ một tiếng, người đã tới Hoán Y Cục rồi, nàng nơi nào còn là tiểu thư nữa chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, Phục Linh tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư đang nghĩ gì thế?" Phục Linh vừa hỏi vừa quay đầu nhìn xung quanh, thấy nơi này không có ai mới xoay người lại.

Thượng Trang lắc đầu, đi tới gian phòng của mình.

Phục Linh đuổi theo, lại nói: "Cô cô bảo, tiểu thư không đến buổi tối sẽ không trở về phòng, quả thật là như vậy. Tiểu thư đã đi đâu?"

Thượng Trang bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi: "Cô cô còn nói gì nữa?"

Phục Linh sợ run, lắc đầu: "Không có, bà ấy chỉ là đặc biệt phải nô tỳ tới ở cùng với người thôi."

Hai người đi vào, mọi người bên trong đã ngủ.

Phục Linh nằm cạnh Thượng Trang, nói nhỏ: "Lúc nô tỳ tới có thấy Lữ Đức nghi đang khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm. Nô tỳ thật không rõ, ngài ấy vừa được tấn phong làm Đức nghi, thì có chuyện gì phải đau lòng chứ?"

Thượng Trang không nói gì, nàng ấy thương tâm còn không phải vì chuyện được tấn phong sao?

Không có con nối dõi, vậy thì sau khi hoàng đế quy thiên, các nàng, chỉ có hai con đường để đi.

Tuần táng, hoặc là thanh đăng thường bần.

Mà nàng bị giáng xuống làm nô tài ở Hoán Y Cục, đôi khi còn may mắn hơn các nàng.

Khóe miệng khẽ động, Thượng Trang vừa nhắm mắt thì đột nhiên nghe một trận ồn ào bên ngoài, theo đó là thanh âm của Từ ma ma: "Dậy đi, toàn bộ dậy đi! Thái tử điện hạ tới, mau ra nghênh giá!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Tôn nghiêm

Thái tử điện hạ?

Thượng Trang cả kinh, lập tức đứng dậy.

Nàng không phải nằm mơ chứ, nhưng nơi này là Hoán Y Cục, cái nơi thấp kém nhất trong hoàng cung, Thái tử điện hạ tôn quý sao có thể tới đây?

"Tiểu thư." Phục Linh bên cạnh khẽ gọi nàng.

Lúc này, nàng mới phát hiện cung nữ cùng phòng đã vội vàng đứng dậy, nhao nhao mặc y phục, đẩy cửa ra ngoài.

Nàng và Phục Linh cũng lập tức đi theo.

Giờ phút này, bên ngoài đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Trang nhìn dáng người cao to của nam tử đang đứng trong nội viện, bên cạnh hắn, Từ ma ma cúi đầu khom lưng thì thầm gì đó. Cung nữ Hoán Y Cục đều cúi đầu đứng đấy, cảm lạnh như hến.

Nàng cũng không nói chuyện, chỉ cùng Phục Linh im lặng cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, giọng của Từ ma ma truyền tới: "Nói, ai đã cầm ngọc bội của Thái tử điện hạ?"

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh hãi.

Thượng Trang cũng cả kinh không thôi, cầm ngọc bội của Thái tử, tội danh này thật sự không nhỏ. Ở nơi này lại có cung nữ to gan tới vậy hay sao?

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn thoáng qua cung nữ bên cạnh. Các nàng đều giống nàng, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Miếng ngọc bội đó chắc hẳn vô cùng quan trọng, nếu không, hẳn thân là Thái tử cao quý sao có thể tới nơi thấp kém như vậy tìm đồ. Thượng Trang không ngừng suy nghĩ, người cầm ngọc bội của hắn nếu bị bắt được, quả thật sẽ rất thảm.

"Còn chưa chủ động giao ra sao?" Từ ma ma nghiêng răng quát.

Đối phương là Thái tử điện hạ, là Tây Chu Thái tử, quốc quân tương lai, ai lại không muốn thừa cơ nịnh nọt hắn? Nếu lúc này có thể giúp hắn tìm được miếng ngọc bội kia, người đó chắc chắn sẽ được đặt cách rời khỏi Hoán Y Cục.

Nhưng lúc này, không có ai đứng ra.

Các cung nữ nhìn nhau, ai cũng không dám nói bậy.

Thượng Trang chỉ cúi đầu, dù sao, việc này không phải nàng làm, nàng cũng không cần sợ.

Nguyên Duật Phong quay người ngồi xuống ghế đá, lên tiếng: "Lục soát cho bốn cung, mỗi một góc đều không được bỏ sót."

"Vâng." Người lĩnh mệnh lập tức xông vào từng gian phòng.

Cung nữ càng thêm hoảng sợ, nhưng vẫn không dám lên tiếng nói lời nào.

Từ ma ma mở miệng: "Khởi bẩm điện hạ, có lẽ, ngọc bội bị giấu trên người cũng không biết chừng."

Nguyên Duật Phong đưa mắt nhìn bà ta, bà ta liền cười nói: "Nô tài sẽ cho khám người." Nói xong, bà ta xoay người trở về.

Từ ma ma đi tới trước mặt Thượng Trang, đột nhiên dừng lại.

Thượng Trang kinh hãi, bà ta lại khinh miệt cười, sau đó đưa mắt nhìn sang Phục Linh, chỉ tay vào nàng: "Cởi quần áo ra."

Phục Linh căng mắt nhìn Từ ma ma, bà ta nói cái gì? Kêu nàng cởi quần áo?

Thượng Trang càng thêm hoảng sợ, nói là soát người, cuối cùng lại dùng phương pháp như thế.

Cởi y phục trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là tui nhục. Phục Linh là tỳ nữ của nàng, sau lưng nàng có Tề Hiền phi làm chỗ dựa, Từ ma ma không thích nàng nhưng không dám động vào, cho nên liền khai đao trên người Phục Linh.

"Còn chưa cởi? Chẳng lẽ ngươi muốn cô cô ta tự mình động thủ hả?" Từ ma ma nhíu mày, hung dữ nhìn người trước mặt.

Phục Linh cắn môi, kêu nàng cởi y phục ở đây có khác gì kêu nàng đi tìm cái chết?

Nhưng, nếu không làm theo, thứ phía sau đang chờ nàng, không biết sẽ là cái gì.

Bàn tay run rẩy, chậm rãi di chuyển tới vạt áo của mình, nàng hung hăng nắm chặt.

Thượng Trang lập tức bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Người cô cô nhắm vào là nô tỳ, cần gì phải dùng phương pháp như thế đối xử với Phục Linh?"

Từ ma ma cười nói: "Người đang nói gì vậy? Ta chẳng qua là thay Thái tử điện hạ tìm đồ. Ngọc bội của Thái tử bị mất, kẻ làm nô tài đương nhiên phải tận lực giúp đỡ."

Đúng vậy, dùng Thái tử làm lá chắn, cho dù sau này Tề Hiền phi có biết cũng không thể làm gì được. Nếu không, bà ấy sẽ công khai đối địch với Thái tử.

Bàn tay giữ lấy Phục Linh vẫn không buông lỏng, Thượng Trang biết, để một nữ tử trong sạch coi đồ trước mặt nhiều người như vậy sẽ có ý vị gì.

Cho dù chỉ là nô tài, cũng cần phải có tôn nghiêm.

Từ ma ma vẫn cười như trước: "Không ai là không muốn thể hiện lòng trung thành, người muốn tự mình động thủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Mùi thơm

Tự mình động thủ? Sao có thể?

Phục Linh nhìn nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư..."

Thượng Trang không nhìn Phục Linh, hai tay vẫn chăm chú giữ lấy y phục. Nàng biết người Từ ma ma nhắm tới là nàng, nhưng nếu nàng để Phục Linh chịu nhục trước mặt mọi người, vậy nàng, quả thật là quá thất bại.

Từ ma ma nhú mi nhìn nàng, mĩa mai: "Sao thế, còn chưa động thủ hả? Nếu không làm được, cô cô đây giúp người."

Dứt lời, thấy Thượng Trang vẫn đứng bất động, bà ta nhìn không được, duỗi tay nắm lấy vạt áo của Phục Linh, ra sức kéo. Nhưng thật không ngờ, khí lực của Thượng Trang lại lớn như vậy.

Từ ma ma trừng mắt nhìn nàng, quay đầu nói với Nguyên Duật Diệp: "Khởi bẩm điện hạ, hai nô tỳ này không chịu phối hợp, có lẽ là có chuyện che giấu." Bà ta dừng lại, ngữ khí tăng lên, "Người đâu, coi bỏ y phục trên người hai nô tỳ này, để điện hạ nhìn rõ!"

Thượng Trang chấn động, rốt cuộc nàng cũng biết, thì ra thứ Từ ma ma đợi, chính là kết quả như vậy.

Thái giám liền tiến lên, thời điểm duỗi tay qua, Thượng Trang không biết lấy hết dũng khí từ nơi này, giờ tay đẩy bọn họ, chạy tới phía Nguyên Duật Phong.

Mọi người đều kinh hãi, thái giám bên cạnh hần lập tức ngăn cản, hai tay giữ chặt người nàng, quát: "Muốn chết hả, dám xông vào Thái tử điện hạ?"

Nguyên Duật Phong không ngờ tiểu cung nữ này lại to gan như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn tới.

Thượng Trang quỳ trước mặt hần, nói: "Điện hạ muốn tìm ngọc bội, nô tỳ không dám hai lời. Nhưng, nếu điện hạ để cô cô cho người coi quần áo của nô tỳ, nô tỳ thà chết chứ không chịu khuất phục."

Nàng cứ nghĩ, thời khắc bắt đầu làm nô, tôn nghiêm, kiêu ngạo của nàng sẽ bị chà đạp. Lại không ngờ, thì ra, trong lòng nàng vẫn luôn có giới hạn. Cho dù thế nào, nàng cũng không buông bỏ.

Tuy rằng làm cung nữ, nhưng nàng vẫn là nữ tử trong sạch.

Phía sau nàng, Phục Linh cũng quỳ xuống.

Từ ma ma há lớn miệng, bà ta thấy Thượng Trang căn bản là không muốn sống nữa, lời nàng nói không phải ám chỉ Thái tử làm việc sai trái sao? Bà ta đắc ý, thật muốn nhìn nàng sẽ giải quyết cục diện rồi rắm này thế nào.

Nguyên Duật Phong có chút khiếp sợ, cung nữ trước mặt này không chỉ lớn mật, nàng ta rõ ràng là không muốn sống tiếp nữa mà.

Hắn chậm rãi đứng dậy, phát tay ý bảo tất cả lui ra rồi mới tiến lên.

Thượng Trang cúi đầu, nàng cảm nhận nam tử đang tới gần, bất giác nắm chặt hai tay. Lời tuy chưa nói ra, nhưng so với sự trong sạch của mình, những thứ này đều không đáng là gì.

Chết, cũng phải chờ cho nàng một chút tôn nghiêm.

Nàng nhắm chặt hai mắt, hít vào một hơi thật sâu.

Nguyên Duật Phong đã tới gần nữ tử trước mặt, nàng cúi đầu rất thấp, thân thể nhỏ gầy.

Bước chân càng tới gần, trong không khí hình như có một mùi hương bay lên.

Hắn khẽ nhíu mày, rất nhạt, nhưng, hắn vẫn có thể ngửi ra được.

Mùi hương này, không ai quen thuộc hơn hắn.

Một khắc đó, trái tim hắn phảng phất như bị thứ gì đâm vào, bỗng dưng đau nhói. Đó là cảm giác mà nhiều năm rồi hắn chưa từng trải qua.

Mùi hương này...

Cung nữ trước mặt...

Con người hắn thoáng buộc chặt, dừng trên người nàng.

Trong sân viện, không ai dám lên tiếng một câu, bởi vì không ai biết, Thái tử sẽ trách phạt cung nữ không biết tốt xấu này thế nào.

Từ ma ma nhìn không được muốn cười.

Nguyên Duật Phong cuối cùng đã lên tiếng, nhưng chỉ hỏi Thượng Trang: "Vậy theo ý của người, việc này nên tra thế nào?"

"Điện hạ..." Từ ma ma mở miệng, lại thấy Nguyên Duật Phong quét mắt liếc nhìn, bà ta sợ tới mức nuốt lời vào miệng.

"Bồn cung đang hỏi người." Ngón tay nam tử dùng lực nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của nàng, "Nói không được, bồn cung sẽ..."

Nháy mắt đó, trong lòng run lên, Nguyên Duật Phong giật mình.

Đã qua nhiều năm, hay là nói, cho dù có bao nhiêu thời gian trôi qua, mùi hương này, hắn vẫn cảm thấy, ký ức đó vẫn còn mới mẻ. Mà hắn, lại cảm thấy bối rối.

Lời ngoài lề của tác giả: Đoán thử xem, Thái tử vì sao lại đột nhiên như vậy? HOHO~~

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thẩm vấn

Tìm Thượng Trang đập rất nhanh, nàng thật sự không biết nên thoát khỏi tay hắn thế nào.

Chỉ là, câu nói nửa vời kia... Thật khiến Thượng Trang kinh ngạc.

Nàng theo bản năng ngược mắt nhìn nam tử, chỉ thấy hắn nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Thần trí hắn, đi rồi.

Hắn căn bản không hề chú ý tới cung nữ trước mặt đang nhìn hắn..

"Điện hạ." Nàng cố lấy dũng khí gọi hắn một tiếng.

Nguyên Duật Phong lúc này mới hoàn hồn, suy nghĩ dời về nữ tử trước mặt, thân thể hắn khẽ run, bàn tay giữ lấy nàng chậm rãi buông lỏng. Hắn cúi đầu, cẩn thận đánh giá nàng.

Thật lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Tất cả lui xuống, bồn cung tự mình thẩm vấn nàng."

Phục Linh kinh hãi, vừa định mở miệng đã thấy Thượng Trang nhủ mi nhìn nàng, ý bảo không được nói chuyện.

Thái tử cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại một mình nàng. Thượng Trang mặc dù không biết hành động này của hắn là vì nguyên nhân gì, nhưng nàng có thể khẳng định, hắn sẽ không gây bất lợi với nàng. Nếu không, hắn hoàn toàn có thể ở trước mặt mọi người xử lý nàng.

Trực giác mách bảo, Nguyên Duật Phong không phải con người nhảm chán như vậy.

Tất cả mọi người đều lui xuống.

Thái giám cẩn thận đặt đèn lồng lên trên bàn đá.

Nguyên Duật Phong ổn định tâm thần mới đem ánh mắt dừng trên cung nữ trước mặt. Thượng Trang cúi đầu, nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ trước."

Hắn bắt động thanh sắc lên tiếng: "Vì sao cảm tạ bốn cung?"

Thượng Trang vẫn thong dong trả lời: "Tạ điện hạ nguyên ý một mình nghe nô tỳ nói." Nàng đã chống đối chủ tử, còn... Nàng còn làm ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn. Nàng cúi đầu, hít một hơi thật sâu, nói tiếp, "Điện hạ đã tới Hoán Y Cục điều tra, nô tỳ cho rằng, thứ ngài quan tâm không phải ngọc bội, mà món đồ đó hiện đang nằm trên người ai."

Nếu không có mục tiêu, hắn sẽ không tự mình tới đây.

Nguyên Duật Phong có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ, nàng lại có thể biết rõ sự thật. Hắn cười: "Cho nên..."

"Cho nên ngài hoàn toàn có thể chỉ điều tra một mình người nọ." Hắn căn bản không cần huy động nhân lực điều tra tất cả như vậy.

Hắn khẽ khụ một tiếng, âm sắc nặng nề: "Bốn cung làm thế, đương nhiên là có suy nghĩ của mình."

"Vâng." Thượng Trang cắn môi.

Suy nghĩ của hắn, Thượng Trang không phải không biết.

Ngọc bội, tất nhiên là thứ vô cùng quan trọng. Bên trong đã có mục tiêu, nhưng hắn vẫn lựa chọn kiểm tra từng người, đơn giản là muốn để tất cả nhìn thấy. Hắn muốn mọi người về sau không dám thò tay làm loạn.

Đương nhiên, người cuối cùng cầm đồ của hắn, tuyệt sẽ không có kết cục tốt.

Nàng chẳng qua là may mắn, bởi vì, nàng không cần phải chết.

Từ thời khắc hắn cho mọi người lui xuống, nàng đã biết. Về phần vì sao, nàng không rõ, cũng không có ý định hỏi hắn.

Nguyên Duật Phong khen ngợi nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ngươi rất thông minh, cũng rất gan dạ sáng suốt."

Thượng Trang không tiếp tục nói chuyện, nàng kỳ thật không phải to gan như vậy. Nàng chỉ là không muốn sống uất ức.

"Ngươi tên gì?" Nam tử lại hỏi.

Thượng Trang nao nao, trả lời: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

An Lăng Vu, ở trước mặt Thái tử, nàng không phải Thượng Trang. Thầm thở dài một tiếng, nàng cúi đầu cười khổ.

Nguyên Duật Phong nhìn nàng, thì ra, nàng chính là tú nữ bị phụ hoàng giáng xuống tới Hoán Y Cục. Hắn không khỏi tiến lên một bước. Vừa định lên tiếng, cách đó không xa lại truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Điện hạ, điện hạ, ngọc bội của ngài đã tìm thấy rồi." Thanh âm thái giám không lớn, chỉ sợ quấy rầy tới hắn.

Nguyên Duật Phong hoàn hồn, lạnh giọng nói: "Dẫn tới!"

Một cung nữ bị đưa lên, nàng ta không ngừng run rẩy, khóc lóc: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng! Nô tỳ không biết đây là ngọc bội của điện hạ, nếu không, cho dù nô tỳ có lá gan lớn như trời cũng không dám! Điện hạ tha mạng!"

Thái giám cẩn thận trình ngọc bội ra.

Hắn nhận lấy, nắm chặt trong tay, xem như trân bảo.

Nguyên Duật Phong lên tiếng: "Giải xuống, đánh ba đại bản."

Thái giám tiến lên kéo cung nữ xuống, nàng ta không ngừng hô hào tha mạng.

Thượng Trang cúi đầu, ba đại bản, chỉ sợ, nàng ta không thể sống nổi.

Hắn quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Bổn cung cho rằng ngươi sẽ thay nàng ta cầu tình."

"Nô tỳ không dám." Nàng sẽ không rước phiền toái cho mình, nàng vì Phục Linh, chỉ vì không muốn nhìn Phục Linh chịu nhục vì nàng.

Mà cung nữ kia, ngọc bội thật sự tìm được trên người nàng ta, vì vậy cho dù thế nào, nàng cũng quản không nổi.

Hắn xoay người, Từ ma ma liền không ngừng nịnh hót, cầm đèn soi đường.

Hắn không bước lên, một lát sau mới lên tiếng: "An Lăng Vu, kể từ hôm nay, ngươi tới Đông cung, hầu hạ bổn cung."

Lời ngoài lề của tác giả: Ha ha ha... Hay cho một trận đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 49: Đông cung

Lời Nguyên Duật Phong nói làm Thượng Trang ngẩn ra.

Muốn nàng tới Đông cung, hầu hạ hắn?

Sắc mặt Từ ma ma lập tức thay đổi, tiến lên nhỏ giọng: "Điện hạ, việc này..."

Hắn quay đầu liếc nhìn, Từ ma ma sợ tới mức nuốt lời muốn nói xuống. Thượng Trang vẫn quỳ gối, nghe giọng nói hắn truyền tới: "Còn chưa đứng dậy?" Nói xong, hắn cũng không nhìn lại, xoay người đi về phía trước.

Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đứng lên, nhìn qua Từ ma ma rồi chạy theo. Đi phía sau hắn, nàng nhỏ giọng: "Điện hạ có thể... Muốn nhiều hơn một người không?" Từ ma ma và nàng như nước với lửa, để Phục Linh ở lại, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Bước chân Nguyên Duật Phong chậm lại, nhưng không dừng, hắn chỉ nhàn nhạt hỏi: "Bổn cung vì sao phải thương hại người khác?"

Đáy lòng Thượng Trang buộc chặt, xem ra, không cần nàng nói rõ, nam tử trước mặt đều có thể tinh tường. Đúng vậy, hắn là Thái tử, hắn muốn ai thì muốn, ai có thể ép hắn thu nhận một người?

Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt, quay đầu nhìn lại, Phục Linh, người nhất định phải sống thật tốt.

Theo hắn rời khỏi Hoán Y Cục, nàng mới phát hiện sắc trời vẫn tối đen như mực. Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ ánh đèn đã được thắp sáng khắp hoàng cung, ản ản lộ ra một tia mờ lung. Lúc này gió cũng nổi lên, cả người phảng phất cảm thấy man mát.

Thượng Trang nhìn thái giám tiến lại, phủ thêm áo choàng cho hắn, dặn dò: "Đêm lạnh, điện hạ bảo trọng thân thể."

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Trang yên lặng theo sau. Có rất nhiều người nói sẽ giúp nàng rời khỏi Hoán Y cung, nhưng nàng không ngờ, nàng sẽ ra ngoài bằng cách như vậy.

Chẳng qua là vì một câu của hắn.

.....

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang bước vào Đông cung.

Nếu Quan Sur cung là nơi tất cả nữ tử hậu cung đều tha thiết mong muốn, thì nơi đây chính là khát vọng của tất cả hoàng tử.

Ánh mắt bất giác dừng trên bóng lưng nam tử trước mặt, hắn là chủ nhân của Đông cung, là Tây Chu Thái tử. Có lẽ, được hắn che chở, nàng sẽ được bình an, không phải sao?

Nàng đang nghĩ ngợi thì một nữ tử phán trang chậm chậm đi tới.

Tới gần, nàng ta hành lễ với Nguyên Duật Phong: "Điện hạ đã trở về, thần thiếp có chuẩn bị một vài món ăn chờ điện hạ cùng dùng." Nữ tử nhàn nhạt cười, giờ phút này tiến lên khoác lấy cánh tay hắn.

Nguyên Duật Phong rút tay ra, mở miệng: "Bổn cung đã dùng bữa ở Quan Sư cung, nếu nàng một mình buồn bực thì dâng tặng Lâm phụng nghi đi." Nói xong, hắn cũng không nhìn nàng, bước nhanh về trước.

"Còn không đi theo?" Thái giám bên cạnh thúc giục.

Thượng Trang đuổi theo, nữ tử kia nhìn nàng, cung mày nhíu lại, thuận tiện giữ lấy thái giám, hỏi: "Nàng ta là ai vậy?"

Thái giám quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Trang, vội đáp: "Hồi Lương đệ, đây là cung nữ ở Hoán Y Cục, điện hạ nói điều nàng ta tới Đông cung hầu hạ."

Đáy mắt Tần Lương đệ hiện lên một tia lệ khí, nàng ta đẩy thái giám ra, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Thượng Trang một đường đi theo Nguyên Duật Phong trở về tẩm cung, cung nữ cẩn thận vén rèm che lên. Nàng đi vào nội thất mới nghe hắn thở phào một tiếng, ngồi xuống giường êm bên cạnh. Hắn lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tưởng tượng xem xét một hồi mới cất vào trong ngực.

Thời điểm ngược mắt, hắn mới nhớ trong phòng còn một người khác.

Thượng Trang kinh hãi, vội cúi đầu.

Hắn tập trung suy nghĩ, vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: "Hôm nay điện hạ dùng bữa trong phòng sao?"

Nguyên Duật Phong trả lời, thái giám bên ngoài liền lui xuống. Thượng Trang lẳng lặng nhìn nam tử trước, không phải hắn nói đã dùng bữa ở chỗ Hoàng hậu rồi sao? Chẳng lẽ là gạt Tần Lương đệ?

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn Thượng Trang, cũng chẳng biết tại sao, hắn cười nói: "Kỳ lạ lắm sao?"

Thượng Trang vội lắc đầu.

Hắn ngừng một lát, mới nói: "Các nàng suốt ngày chỉ biết ồn ào..." Hắn bắt đầu cười, vẫy tay với nàng, "Tới đây."

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên.

Hắn một tay bắt lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng. Nàng chấn động, theo bản năng giãy dụa, nam tử liền đem nàng giữ chặt, gương mặt vui sâu vào cổ, tham lam hít lấy mùi hương trên người, nỉ non lên tiếng: "Bổn cung thích ngươi."

[Hết quyển 1]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Trục phong - Hương lộ

Hắn nói, thích nàng.

Trái tim Thượng Trang điên cuồng nhảy loạn. Nam tử vẫn vui đùa vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai làm nàng hoảng hốt.

Mà Thượng Trang, trong một khắc này lại chấn động thật mạnh.

Hắn nói thích nàng, vậy không bằng nói hắn yêu thích mùi hương trên người nàng lúc này.

Đúng vậy, mùi hương.

Có thứ gì đó xẹt qua trong đầu.

Hương lộ hoa hồng!

Cả người run lên, nàng theo bản năng đưa tay chạm vào bình sứ trước ngực.

Nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ tới hương lộ hoa hồng trên người, chỉ đơn giản là theo bản năng nhớ tới.

Thượng Trang cắn môi, biện pháp Tề Hiền phi nói muốn giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục chính là để Nguyên Duật Phong ra tay sao?

Đáy lòng, điên cuồng hỗn loạn.

Nàng không biết phía sau hương lộ hoa hồng này đang cất giấu chuyện gì.

Nhưng, việc đó chắc chắn có liên quan tới Nguyên Duật Phong.

Nàng xấu hổ ngượng ngùng, duỗi tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại chần chờ. Hắn là chủ tử, nàng làm như vậy sẽ là dĩ hạ phạm thượng. Phục Linh còn ở Hoán Y Cục, nàng ấy đang chờ nàng tới cứu. Nàng không thể vào thời điểm này đi chọc giận Thái tử.

Thượng Trang do dự, đứng lúc bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Điện hạ đã nghỉ ngơi, thỉnh Phụng nghi trở về."

"Cút, dám cản đường của ta, ngươi không muốn sống nữa hả?" Nữ tử phần nộ quát.

Ánh mắt Thượng Trang nhìn ra bên ngoài, nàng ở bên trong đương nhiên không thể nhìn thấy, nhưng nàng biết người tới là Lâm Phụng nghi.

Mà nàng, tựa hồ cũng lý giải được câu nói vừa rồi của Nguyên Duật Phong.

Nguyên Duật Phong rút cuộc cũng buông cánh tay ôm nàng, thanh âm nhàn nhạt: "Thay bồn cung cơi áo ra."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không quan tâm tới nàng, chỉ hỏi: "Là bồn cung nói không rõ, hay ngươi nghe không hiểu hả?" Nói xong, hắn đứng dậy, tiến lên vài bước, ngồi xuống mép giường.

Thượng Trang tiến lên, đưa tay giúp hắn cơi bỏ nút thắt. Chẳng biết tại sao, hai tay khẽ run rẩy, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng ép chính mình không được khản trương như vậy.

Hắn lại nhàn nhạt lên tiếng: "Bồn cung còn ở chỗ này, ngươi sợ cái gì?"

Nàng không đáp.

Nàng không nói thể nói rõ, nhưng nàng biết, cả người nàng run run không phải vì việc này.

Có lẽ là Lâm Phụng nghi đến, nhưng lại không vào.

Nếu Tề Hiền phi đã dám dùng cách này để tính toán nàng.. Không, Thượng Trang lắc đầu, nàng chẳng qua là một cung nữ bị giáng chức, An Lăng lão gia hiện tại cũng không còn là trọng thần trong triều, cho nên bà ấy không phải nhắm vào gia tộc An Lăng.

Như vậy, là vì Nguyên Duật Phong sao?

Lẳng lặng quét mắt nhìn nam tử, những nghi kỵ trong lòng chậm rãi liên hệ lại.

Vì sao Tề Hiền phi phải đối phó Thái tử, chỉ sợ cho dù kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Đơn giản, bà là vì Nguyên Duật Diệp, vì con trai của bà.

Nhưng, chỉ một hương lộ hoa hồng nhỏ nhoi kia, rốt cuộc đang ẩn chứa loại bí mật gì?

"Lâm Phụng nghi, Lâm phụng nghi..." Cung nữ vội đuổi theo Lâm Phụng nghi.

Lâm Phụng nghi nhanh chóng đi vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt nhất thời bị một tầng sương bao phủ. Nàng tiến lên, cau mày hỏi: "Điện hạ, ngài nói hôm nay muốn qua chỗ của thần thiếp, sao ngài lại quên vậy?" Nàng ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thượng Trang. Chẳng qua là một cung nữ thấp kém mà cũng dám tranh đoạt Thái tử với nàng sao?

Hắn không kêu dừng lại, Thượng Trang chỉ đành tiếp tục động tác trên tay.

Lâm Phụng nghi nhịn không được, tiến lên đẩy nàng ra, cả giận quát: "Chủ tử đang nói chuyện, ở đây đâu tới phiên có mặt ngươi? Còn không mau cút xuống!"

Thượng Trang không kịp chuẩn bị nên té nhào xuống đất, nàng theo bản năng ngược nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không động, chỉ khẽ ho một tiếng: "Ngày khác sẽ qua chỗ nàng, hôm nay bồn cung mệt rồi." Lúc hắn nói chuyện lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, ý bảo nàng đi tới.

"Điện hạ..." Lâm Phụng nghi mềm dẻo gọi, cả người quẩn lấy thân thể hắn, "Không phải lần trước ngài khen thần thiếp nhảy rất đẹp sao? Thần thiếp vừa học một điệu múa mới, cho nên nóng lòng muốn cho ngài xem."

"Lâm Phụng nghi." Hắn lạnh giọng.

Lâm Phụng nghi vẫn cười nhẹ: "Điện hạ đi cùng thần thiếp một lát thôi, thần thiếp đã chuẩn bị món ngon rượu thơm đợi ngài."

Thượng Trang nao nao, lại còn món ngon rượu thơm nữa. Xem ra Tần Lương đệ cùng vị Lâm Phụng nghi này có chỗ tương tự nhau.

Nàng ta lôi kéo hắn ra ngoài, hắn lại lớn tiếng gọi Thượng Trang: "An Lăng Vu!"

Lâm Phụng nghi hoảng sợ, sau nửa ngày mới phản ứng lại, đó chắc hẳn là cái tên của cung nữ kia. Nàng ta tức giận, vừa định lên tiếng lại nghe Nguyên

Duật Phong nói: "Còn không qua hầu hạ bổn cung nghỉ ngơi?" Hấn dùng lực hất tay Lâm Phụng nghi ra.

Nguyên Duật Phong nổi giận rồi.

Thượng Trang biết, nếu lúc này Lâm Phụng nghi không biết thức thòi, người chịu thiệt sẽ chính là nàng ta.

Nàng vừa tiến lên, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng nói: "Hoàng hậu giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Thanh danh

Đã trễ thế này, sao hoàng hậu lại tới?

Thượng Trang theo bản năng chạm lấy lọ sứ trước ngực, trong lòng nàng, ần ần cảm thấy bất an.

Cung nữ diu hoàng hậu đi vào.

Trong phòng, mọi người lập tức hướng bà hành lễ.

Nguyên Duật Phong tiến lên trước, hỏi: "Mẫu hậu sao lại tới đây?"

Hoàng hậu không trả lời, ánh mắt liếc nhìn Thượng Trang, thần sắc lộ ra kinh ngạc. Lần đầu bà gặp nàng, khi đó, bà còn cảm thấy rất thích nữ tử này.

Lâm Phụng nghi có chút đắc ý, nàng ta định tiến lên cáo trạng, Hoàng hậu liền nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, mở miệng: "Không có gì còn không lui xuống?"

Lâm Phụng nghi lắp bắp kinh hãi, ủy khuất đưa mắt nhìn Nguyên Duật Phong, thấy hấn chưa từng nhìn mình, giờ phút này nàng cũng không dám lơ đãng, không cam lòng nhưng vẫn phải rời đi.

Bên ngoài, Tần Lương đệ xa xa nhìn thấy hai mắt Lâm Phụng nghi đỏ hồng, khoe miệng cong lên một tia cười lạnh. Nàng chẳng qua kêu cung nữ châm ngòi trước mặt Lâm Phụng nghi, nữ nhân đầu óc đơn giản này lại thật sự tới nháo ở chỗ Thái tử.

"Lương đệ." Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng.

Nàng khẽ cười: "Trở về thôi."

Nàng, Tần Tử Ngừ không ngu xuẩn như vậy, muốn động thủ cũng không thể tự mình đi làm. Hôm nay, nàng là Lương đệ của Đông cung, phía sau nàng còn có Hoàng hậu làm chỗ dựa, không phải sao? Nghĩ tới đây, uất ức trong lòng cũng được giải trừ, nàng ngược lại muốn xem cung nữ của Hoán Y Cục kia có thể có năng lực gì, muốn vào Đông cung sao? A, nghĩ cũng đừng hòng.

Nàng không khỏi nhìn lại phương hướng Lâm Phụng nghi vừa rời đi, nếu không phải nàng ta ngốc nghếch như vậy, nàng cũng sẽ không để nàng ta vào Đông cung. Bây giờ xem ra, giữ nàng ta lại, đến lúc khẩn cấp có thể sử dụng.

.....

Hoàng hậu tiến lên, bà không nói, Thượng Trang chỉ đành quỳ như trước.

Lát sau, Hoàng hậu mới xoay người nhìn Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Bổn cung tới thật đúng lúc."

Sắc mặt Nguyên Duật Phong vẫn không đổi, chỉ hỏi: "Đã trễ thế này, Tần Lương đệ quả thật không chịu ngồi yên, làm phiền mẫu hậu. Là nhi thần quản giáo không nghiêm."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Thái tử có chuyện gì cũng đừng đem đồ lên người của nó. Hôm nay là tự bổn cung tới, bổn cung thật sự rất hiếu kỳ, cung nữ có thể khiến con mang về Đông cung rồi cuộc có năng lực gì."

Từ sau chuyện đó, hấn chưa bao giờ chủ động với bất cứ nữ tử nào. Tần Lương đệ và Lâm Phụng nghi đều do bà và Thánh Thượng ban cho, vì sao phải làm thế, đương nhiên là muốn tăng con nối dõi cho Nguyên gia.

Mà hấn hôm nay lại đối đãi đặc biệt với một cung này, việc này bà không thể không quản. Hấn là Thái tử, là Thái tử của Tây Chu này, hấn không thể vào thời điểm hoàng đế bệnh nặng mà dây dưa không rõ với cung nữ thấp kém. Nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Thái tử sẽ bị tổn hại.

"Ngẩng đầu lên." Thanh âm Hoàng hậu lạnh băng truyền tới.

Nàng chần chờ, cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu.

Đôi mắt Hoàng hậu căng lớn, bật thốt lên nói: "Thật sự là nguoi." Bà không quên, đây là tú nữ bị hoàng đế giáng xuống tới Hoán Y Cục, hình như tên là... An Lăng Vu.

Thượng Trang kinh hãi, một câu "Là nguoi" làm nàng khiếp sợ, bởi vì trong đó có quá nhiều ý tứ sâu xa.

Hoàng hậu từng bước tới gần, trong không khí lúc này, mùi hương sâu kín dần phiêu dạt lên.

Nàng thấy sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, chỉ là qua một lát, bà liền nhìn Nguyên Duật Phong, bật thốt lên hỏi: "Phong Nhi, con muốn làm gì?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hai người trước mặt.

Nguyên Duật Phong cười yếu ớt, hẳn không hề sợ hãi nhìn mẫu hậu mình, đáp: "Nhi thần còn có thể làm gì? Chẳng qua là giữ một cung nữ hầu hạ bên cạnh mà thôi. Nhi thần thân là Thái tử, chẳng lẽ tư cách thu nhận một cung nữ cũng không có sao?" Nói xong, hắn tới trước mặt Thượng Trang, duỗi tay đỡ nàng đứng dậy.

Thượng Trang vừa định mở miệng đã nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Con muốn cung nữ, ngày mai bốn cung sẽ tự mình lựa chọn cho con. Cung nữ này, bốn cung thích nàng, nàng sẽ theo bốn cung tới Quan Sur cung." Lúc nói chuyện, ánh mắt bà dừng trên gương mặt Thượng Trang.

Sắc bén như đao.

Thượng Trang đột nhiên kinh hãi.

Mùi hương hoa hồng trên người nàng, ngay tại lúc này, phảng phất như nồng đậm lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Buông tha

Hoàng hậu nhìn Thượng Trang, nói: "Còn không theo bốn cung tới Quan Sur cung?"

Thượng Trang chần chờ, cánh tay mảnh khảnh bị nam tử dùng lực bắt lấy, giọng nói hắn từ trên truyền tới: "Mẫu hậu hôm nay không thể mang nàng đi." Lời của hắn vô cùng chắc chắn, ánh mắt nhìn Hoàng hậu lộ vẻ kiên định.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, cổ nén tức giận, trầm giọng nói: "Phong Nhi, ngay cả lời của mẫu hậu con cũng không nghe sao?"

Hắn cười nhạo một tiếng, sau một lúc lâu mới nói chuyện: "Khi đó nhi thần cũng nghe lời người, chẳng lẽ mẫu hậu đã quên rồi sao?"

Hoàng hậu cắn răng, thanh âm lạnh lùng: "Người đâu, đem cung nữ này mang tới Quan Sur cung."

Thái giám từ bên ngoài tiến vào, Thượng Trang hoảng sợ, lời nói của Hoàng hậu đã dần dần lộ ra ý không tốt. Nguyên Duật Phong kéo nàng về phía sau, nhíu mày: "Mẫu hậu hôm nay muốn ép nhi thần sao?" Hắn trừng mắt nhìn hai thái giám, "Bốn cung đang ở đây, ai dám làm càn!"

Bọn thái giám kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên.

Nơi này là Đông cung, ai mà không biết thân phận địa vị của Thái tử. Thử hỏi, kẻ nào to gan dám đắc tội với hắn chứ?

"Cầu nô tài, lời bốn cung nói các người nghe không hiểu sao?" Hoàng hậu lạnh lùng quát.

Thái giám quỳ xuống, dập đầu: "Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Nguyên Duật Phong kéo Thượng Trang quá nhanh, nàng bất giác nhíu mày, lại nghe hắn nói: "Không còn sớm nữa, mẫu hậu nên trở về đi. Phụ hoàng còn đang chờ người."

Nghe Thái tử nhắc tới hoàng đế, sắc mặt Hoàng hậu càng thêm có khó coi. Bà nhìn hắn, cắn răng: "Con còn biết tới Thánh Thượng sao? Con là Thái tử, phải biết nhớ kỹ thân phận của mình!" Ngoài mặt tuy Hoàng hậu nói vậy, nhưng ý tứ bên trong vô cùng rõ ràng, bà là đang ám chỉ Thái tử không nên coi trọng nữ nhi thường tình.

Thời điểm Tần Lương đệ tới tìm cũng chỉ nói Thái tử thu nhận một cung nữ đệ tiện vào Đông cung, mà bà tới đây, mới biết sự việc còn có ẩn tình khác.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang.

Nàng ta, rốt cuộc là người của ai? Vì sao lại tiếp cận Thái tử?

Thượng Trang bị nhìn tới hoảng sợ, đáy lòng vô cùng hỗn loạn. Tất cả sự tình hôm nay, nàng đều cẩn thận để ý.

Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể xoay chuyển Thái tử, lúc bà rời đi, vẻ mặt lộ rõ căm giận.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, nàng có tài đức gì mà chỉ mới vào cung vài ngày đã đắc tội với nhiều người như thế.

Thái giám cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại nàng và Thái tử.

Nguyên Duật Phong cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay giữ nàng, xoay người ngồi xuống. Hắn cũng không lên tiếng kêu nàng tiếp tục hầu hạ coi quần áo.

Một lúc sau, nàng mới tiến lên, quỳ trước mặt hắn, nhỏ giọng: "Thỉnh điện hạ buông tha cho nô tỳ."

Nguyên Duật Phong nao nao, nâng mắt nhìn nàng, cười nói: "Ở nơi này, bốn cung có thể bảo vệ ngươi. Vì sao ngươi lại nói với bốn cung, buông tha hả?"

Hai tay khẽ nắm chặt, quả thật, vừa rồi trước mặt Hoàng hậu, hắn đã bảo vệ nàng. Nhưng, hắn thật sự thích nàng sao?

Không.

Nàng lập tức phủ nhận. Mà hắn làm như vậy, nàng ả ả đã biết một chút nguyên nhân.

Thượng Trang vẫn như trước cúi đầu, âm sắc rõ ràng: "Điện hạ chẳng qua là tức giận với Hoàng hậu nương nương, nếu nô tỳ đứng ở giữa, nô tỳ sẽ chết rất nhanh." Hắn là con của Hoàng hậu, cho dù thế nào, Hoàng hậu cũng sẽ không làm gì hắn. Nhưng nàng không giống, nàng chỉ là một tú nữ bị biếm tới Hoán Ý Cục mà thôi.

Đến lúc đó, câu dẫn Thái tử, tùy tiện định một tội danh cũng khiến nàng chết không chỗ chôn thân.

Nghe vậy, con ngươi Nguyên Duật Phong chậm rãi buộc chặt, hắn ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn cung nữ trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Vì sao lại cảm thấy bốn cung chẳng qua là tức giận với mẫu hậu?" Hắn thật muốn nghe cách giải thích của nàng.

Thượng Trang hít vào một hơi, trả lời: "Điện hạ chú ý nô tỳ, chẳng qua là vì trên người nô tỳ có hương hoa hồng."

Ba chữ đó được nàng nhẹ nhàng nói ra nhưng khiến cả người Nguyên Duật Phong run lên. Hắn thật không ngờ, chỉ mới nửa canh giờ ngắn ngủi, cung nữ này đã đoán được nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tức giận

Tiếng hít thở của nam tử bắt đầu dồn dập.

Nhưng, hắn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn tiếp tục: "Loại hương này đối với điện hạ, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt." Hoặc là vì một chuyện nào đó, hoặc là vì người. Chẳng qua, nàng không thể nói.

"Cho nên ngài muốn nô tỳ, chỉ là trong lòng có chút tò mò." Nếu là như vậy, người hậu cung tất nhiên sẽ không dùng loại hương lộ này.

Mà việc đó người biết cũng sẽ không nhiều. Nếu không, một đường tới đây gặp bao nhiêu người, không thể không có ai nhắc tới.

Nguyên Duật Phong mang nàng trở về Đông cung vốn chỉ là tò mò, mà Hoàng hậu tới đã khơi lại tức giận mà hắn che giấu bấy lâu. Cho nên hắn mới không để Hoàng hậu mang nàng rời đi.

Đây, không phải tức giận thì là cái gì?

Chiều này của Tề Hiền phi, quả thật rất chuẩn.

Thượng Trang than thở một tiếng, nàng biết, thứ Tề Hiền phi nhắm tới không đơn giản là phá hoại tình cảm của Hoàng hậu và Thái tử, thứ bà muốn, là

quan hệ giữa Thái tử và hoàng đế trong lúc quan trọng này...

Nghĩ tới đây, thân thể nàng run lên.

Nàng hiểu rồi!

Nguyên Duật Phong thấy khuôn mặt nữ tử đột nhiên trắng bệch, không khỏi nhíu mày: "Sao vậy?"

"Điện hạ." Nàng thấp giọng, nâng mắt nhìn hắn, yếu ớt cười: "Chỉ sợ cho dù lúc này thả nô tỳ, cũng đã muộn rồi."

Nguyên Duật Phong cũng cười, đứng dậy: "Ngươi lo mẫu hậu sẽ đi nói với phụ hoàng sao?" Hắn lắc đầu, "Người sẽ không." Việc này, cho dù trong lòng Hoàng hậu không hài lòng cũng chỉ có thể chịu đựng không nói.

"Nếu thật sự nói ra cũng không sao cả. Bỏ cung mang một cung nữ về Đông cung là tội ác tày trời sao?" Hắn nhìn nàng, mở miệng nói hết.

Thượng Trang lắc đầu: "Không, ngài không biết. Thánh Thượng và An Lăng gia... Có ân oán."

Hoàng đế nói không ban nàng cho Vương gia mà phải đặt nàng bên cạnh để trông chừng, hiện tại, Thái tử lại chủ động tiếp cận nàng, chọc giận hoàng đế. Vậy quan hệ giữa nàng và Thái tử... Sẽ như thế nào, nàng không thể tưởng tượng.

Lời vừa dứt, sắc mặt Nguyên Duật Phong thay đổi, hắn giữ chặt hai vai nàng, lớn tiếng hỏi: "Hương lộ hoa hồng trên người ngươi, là ai đưa?"

Xem ra, hắn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ mới một câu đơn giản của Thượng Trang, hắn đã thông suốt tất cả.

Thượng Trang định trả lời, hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, cắn răng: "Tề Hiền phi."

Thượng Trang cả kinh, cắn môi không nói lời nào.

Tề Hiền phi đã có ý như thế, lúc này, sợ là hoàng đế cũng đã biết chuyện. Mà nàng và Thái tử, bất tri bất giác nằm trong kế hoạch của bà.

Cứ như thế, không một tiếng động.

Nàng khép chặt hai mắt, thấp giọng: "Kỳ thật, chỉ cần điện hạ quyết..."

"Quyết nói người câu dẫn bốn cung, đúng không?" Lời còn chưa dứt, hắn đã tiếp lời.

Thượng Trang căng mắt nhìn dung nhan nam tử trước mặt. Không biết vì sao, trong một khắc đó, nàng lại thấy trong mắt hắn tràn đầy bi thương.

Giấy dựa có, đau thương có.

Nàng biết, tất cả đều không phải vì nàng. Hắn vì mùi hương trên người nàng mà nhớ tới chuyện xưa. Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn cảm thấy tiếc hận cho hắn sao?

Vì sao lại là tiếc hận? Nàng cũng không rõ.

Nàng chỉ biết một điều, hắn tuy là Thái tử nhưng cũng có một số chuyện không vừa lòng.

Thì ra, mọi người đều giống nhau.

Nguyên Duật Phong kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, loại suy nghĩ đó, nàng lại từng bước nói ra với hắn. Nhưng, vì sao nghe nàng nói ra, hắn lại chần chờ...

Quả thật, chỉ cần hắn quyết liệt như thế, việc này sẽ không còn liên quan tới hắn. Hắn vẫn sẽ an ổn làm Thái tử của hắn.

Mà nữ tử trước mặt, sự quật cường của nàng lại cực kỳ giống... Nàng ấy?

"Ha ha..." Hắn đột nhiên thoải mái cười, buông lỏng cánh tay giữ nàng, đứng thẳng người dậy.

Tề Hiền Phi chẳng qua là muốn tái diễn chuyện tình ba năm trước đây, như vậy, há có gì là lợi hại?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Diễn trò

Nâng tay đẩy cửa sổ ra, Nguyên Duật Phong cứ khoanh tay yên lặng đứng đó.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng lặng lẽ đứng dậy.

Bóng lưng của nam tử đó mang tới cho nàng một loại cảm giác tịch liêu. Nàng đột nhiên cảm thấy, thứ cất giấu phía sau hương lộ hoa hồng, là một nữ tử.

Nữ tử mà Thái tử yêu.

Nhưng, ở nơi cung cấm này...

Hít vào một hơi thật sâu, nàng không muốn nghĩ nữa.

Đêm, đã khuya.

Nguyên Duật Phong vẫn chưa xoay người lại, cũng không đi ngủ. Thượng Trang không nói lời nào, hai người cứ lẳng lặng như vậy mà đứng.

.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Tàn Lương đệ cùng cung nữ rời khỏi tắm cung đúng lúc đụng phải Lâm Phụng nghi. Lâm Phụng nghi thấy nàng, không tình nguyện nhưng vẫn phải hành lễ, cười lạnh: "Điện hạ sắp bị người ta đoạt đi rồi mà tỷ vẫn bình thản như vậy. Muội muội còn tưởng tỷ sẽ đề trong lòng, lại không ngờ, thì ra tỷ tỷ lại rộng lượng như thế?" Nàng ta hừ một tiếng, đi qua.

Tàn Lương đệ giật mình, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, cắn răng hỏi: "Tối qua Hoàng hậu nương nương không mang con cung nữ đề tiện kia ra khỏi Đông cung sao?"

Cung nữ quanh co một hồi mới gật đầu: "Nghe nói tối qua điện hạ chống đối Hoàng hậu nương nương, lúc nương nương rời đi sắc mặt vô cùng tức giận."

Cả người Tàn Lương đệ run lên, vậy sao? Nàng còn tưởng mời Hoàng hậu tới thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Thái tử chống đối Hoàng hậu, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Chết tiệt... Cung nữ kia!

Trong lòng thầm nghĩ: Không được, điện hạ coi trọng nàng ta như thế, chẳng lẽ nàng phải hai tay nhường ra vị trí Thái tử phi sao?

Nghĩ tới đây, Tàn Lương đệ vùng ồng tay áo rồi đi.

Lúc này, nàng thấy cách đó không xa có hai thái giám vội vàng chạy tới. Đại thái giám kia nàng biết, đó là thái giám bên cạnh Thánh Thượng, Trần Trung. Nàng kinh ngạc, sớm như vậy, Trần Trung tới đây làm gì?

Bước chân lập tức nhanh hơn.

Thượng Trang còn đang cùng Nguyên Duật Phong đứng trong phòng thì đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nhỏ giọng báo: "Điện hạ, Trần công công tới."

Thượng Trang không khỏi nâng mắt nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không nhìn nàng, chỉ mở miệng: "Đề hắn vào."

Cửa mở, hai thái giám đi vào.

Hành lễ với Thái tử xong, Trần Trung mới lên tiếng: "Thánh Thượng mời điện hạ qua Càn Thừa cung." Hắn dừng lại, ánh mắt di chuyển sang nhìn Thượng Trang, tiếp tục, "Cung nữ của Hoán Y Cục hôm qua điện hạ mang tới cũng phải đi theo."

Thượng Trang nắm chặt hai tay, Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng, nâng bước ra ngoài, không chút để ý nói: "Vậy thì đi thôi."

Tàn Lương đệ trơ mắt nhìn bọn họ đi ra, cuống quýt hành lễ. Ánh mắt nàng dừng trên Thượng Trang đi sau Nguyên Duật Diệp, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt. Xem ra nhất định là Hoàng hậu đã lên tiếng, nhờ Thánh Thượng ra mặt.

Quyết định đem việc này nói cho Hoàng hậu, quả là không sai.

Nàng ta chỉ nghĩ hoàng đế và Hoàng hậu không thích Thái tử ở cùng cung nữ, nhưng lại không ngờ, sự thật không phải như thế.

Ngoài cung, cổ kiệu đã chờ sẵn.

Thời điểm Nguyên Duật Phong xoay người lên kiệu, quay đầu liếc nhìn Thượng Trang. Thượng Trang kinh hãi thì đã thấy hắn duỗi tay, kéo thân mình nhỏ bé của nàng vào trong.

Thượng Trang khản trương tới hô hấp cũng dừng lại, sau một lúc lâu, nàng mới cười khê: "Điện hạ đang cảm thấy nô tỳ đắc tội chủ tử còn chưa đủ sao?"

Hắn cũng cười: "Nếu phụ hoàng đã truyền triệu, ngài có ý tứ gì, bổn cung biết, người cũng rõ. Nếu đã như thế, còn gì để sợ? Vậy cứ đem bộ dáng họ muốn thấy diễn ra, ngày sau cho dù người có chết cũng không uổng phí đời này."

Thượng Trang run rẩy, hắn đã hạ lệnh: "Khởi kiệu."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Diện thánh

Thượng Trang đưa khuôn mặt tươi cười nhìn nam tử phía sau, đáp: "Nhưng nô tỳ muốn sống."

Nguyên Duật Phong tựa hồ không nghe nàng nói, một tay vén rèm cửa sổ, ánh mắt hướng ra bên ngoài. Cách một lúc sau, hắn mới thấp giọng: "Vậy, cầu xin bổn cung."

Thượng Trang run sợ, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao điện hạ không hỏi lý do của nô tỳ."

Nam tử vẫn chưa đưa mắt nhìn nàng, cười nhạt: "Muốn sống còn cần lý do sao? Đơn giản là không muốn chết." Thượng Trang sững sốt, hắn lại tiếp tục, "Đưa hương lộ hoa hồng trên người cho bổn cung."

Theo bản năng chạm vào binh sứ trước ngực, nàng chần chờ, cuối cùng cũng lấy ra. Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên binh sứ trong tay nàng.

Nhìn thật lâu, hắn mới duỗi tay, nhẹ nhàng cầm lấy.

Thượng Trang thấy hắn hít vào một hơi, sau một lúc, tay hắn siết chặt, dựa vào vách tường, nhắm mắt định thần.

Thượng Trang còn muốn nói gì đó, mấy lần động môi nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Hắn lại đột nhiên nói chuyện: "Người có biết, loại hương lộ này dùng hoa hồng nào chế thành không?"

Thượng Trang không đáp, hắn cứ thế tiếp tục: "Là hoa hồng lãnh hương..." Thanh âm dần thấp xuống, hắn mở to mắt, tầm nhìn dừng xuống tay.

Thượng Trang nhìn ra, trong mắt hắn đang cất giấu một người.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy hết dũng khí, mở miệng: "Từng có một người thích dùng loại hương này. Mà điện hạ... Thích người đó."

Nàng còn biết, hoàng đế và Hoàng hậu không thích nữ tử đó. Hoặc là, thân phận nàng ấy không hề bình thường?

Nàng kỳ thật muốn hỏi, bây giờ thế nào rồi? Nữ tử đó đã đi đâu?

Nguyên Duật Phong thu hồi binh sứ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nữ tử, đột nhiên cười cười, giống như mọi chuyện đều đã trôi qua rất lâu...

Cổ kiệu không biết đã dừng lại khi nào, bên ngoài truyền tới giọng nói của Trần Trung: "Đã tới Càn Thừa cung, thỉnh điện hạ xuống kiệu."

Thượng Trang cả kinh, đã thấy Thái tử đứng dậy đi xuống.

Trần Trung dẫn đường cho bọn họ, bước lên bậc thang, bỗng dừng nhìn thấy một người từ phía trên đi xuống. Thượng Trang theo bản năng đưa mắt ngược nhìn, vừa lúc nhìn thấy Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi tới. Thượng Trang cắn môi, Tề Hiền phi cũng đã nhìn thấy bọn họ.

"Điện hạ tới rồi sao? Thánh Thượng đang chờ điện hạ đó." Thanh âm của bà nghe qua cũng thật cao hứng.

Nguyên Duật Phong cười lạnh: "Bổn cung còn phải tạ ả Hiền phi nương nương, có được một bình hương lộ đó thật không dễ dàng." Hoa hồng lãnh hương xuất xứ từ Nam vực xa xôi, muốn có được là chuyện rất khó, mà người duy nhất có bản lĩnh điều hương đã không còn trên đời.

Nghĩ tới, trong lòng thâm đau xót, hắn bắt giác nhíu mi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tề Hiền phi không hề động dung, bà chỉ yếu ớt cười: "Những chuyện bổn cung làm không tính là gì cả, chỉ cần điện hạ thích là được." Thời điểm nói lời này, bà đưa mắt nhìn Thượng Trang đang đứng phía sau.

Thượng Trang cắn môi, nhìn bà đi qua.

Mùi vị bày mưu tính kế trong cung, nàng cuối cùng cũng được cảm thụ. Cát giấu sau lúm đồng tiền kia, mục đích lại thâm sâu như vậy.

Đến lúc hoàn hồn, Nguyên Duật Phong đã đi xa. Nàng không nghĩ nữa, vội vàng đuổi theo.

Trần Trung đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng, điện hạ tới."

Cửa lớn liền mở ra, Trần Trung dẫn Thái tử và Thượng Trang đi vào.

Trước long sàng vẫn treo sa trướng màu vàng, lúc này, Hoàng hậu cũng đã ở đây. Bà ngồi trên giường, nghe thấy thanh âm bọn họ tiến vào, vội vàng liếc mắt với Nguyên Duật Phong.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng, nương nương."

Hai người quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, bên trong đã truyền tới mấy tiếng ho khan, sau đó, hoàng đế mở miệng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang kinh hãi, nghe ông tiếp tục: "Còn nhớ những lời trẫm nói với ngươi không?"

Thượng Trang gật đầu, nàng nhớ, làm sao có thể không nhớ?

"Trẫm tưởng ngươi là người biết an phận, khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, mới nói: "Câu dẫn Thái tử là từ tội."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Do dự

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không có..."

"To gan! Ai cho ngươi nói chuyện?" Lời còn chưa nói xong, Hoàng hậu đã lớn tiếng đánh gãy. Liếc mắt nhìn nữ tử bên dưới, trong mắt bà chỉ toàn tức giận, nhưng trong đó lại ẩn ẩn có tia thương tiếc.

Nữ tử thông minh như vậy, bà vốn nên vui vẻ khi nàng ở cạnh Thái tử, chỉ tiếc, nàng lại là quân cờ làm dao động Thái tử. Nếu sự việc đã ra như vậy, bà quyết sẽ không nương tay.

Không thể để mình lợi dụng, vậy thì bà chỉ có thể hủy hoại nàng. Cẩn thận đủ điều, cho nên bà mới là Hoàng hậu của Tây Chu.

Vừa rồi, thời điểm Tề Hiền phi tới đây, nàng ta còn nói bóng nói gió, bà nghe không phải không hiểu.

Mà bà chỉ quan tâm một chuyện, đó là Thái tử Tây Chu, chỉ có thể là con trai bà. Những người khác, đừng hòng mơ tưởng!

"Rầm" một tiếng, trong nội trướng đột nhiên có thứ gì bị ném ra dừng ngay trước mặt Thượng Trang. Nàng theo bản năng nâng mắt, không khỏi giật mình.

Thứ bị hoàng đế vút ra là một thanh chủy thủ được khảm đá màu lục.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, hoàng đế muốn nàng tự sát hay sao?

Nàng còn đang suy nghĩ, thanh âm già yếu bên trong đã truyền tới: "Thái tử, giết nàng ta."

Cả người Nguyên Duật Phong run lên, hắn không tin đưa mắt nhìn vào sa trướng, đúng lúc bắt gặp đôi mắt sắc bén của Hoàng hậu. Hắn chỉ thấy bà cau mày, liếc mắt ý bảo hắn cầm thanh chủy thủ lên.

Thượng Trang bất giác nhìn Nguyên Duật Phong bên cạnh, hắn không nhìn nàng, chỉ quỳ gối, cũng chưa từng đưa tay nhặt thanh chủy thủ. Nàng nhớ, thời điểm tới đây nàng còn nói, muốn sống. Hắn muốn nàng cầu xin hắn, nhưng, nàng không mở miệng.

Nếu đã như vậy, hắn sẽ vì tự bảo vệ mình mà giết nàng sao?

Trong lòng càng lúc càng nặng nề, nàng, không biết.

Dù sao, nàng cũng không phải người trong lòng của hắn.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nếu y ở đây, y sẽ cứu nàng sao?

Sẽ sao?

Nàng trầm tư hồi, lại đột nhiên muốn cười.

Nguyên Chính Hoàn vì sao phải cứu nàng? Nhưng, nàng lại không có lý do mà nhớ tới y.

"Thái tử..." Hoàng hậu nhin không được khẽ quát, trong thanh âm hỗn loạn mấy tia gấp gáp. Bà không hi vọng vì một cung nữ mà hoàng đế không có thiện cảm với Thái tử. Nếu được, bà sẵn lòng tiến lên thay hẳn giết nàng.

Nhưng, bà biết, thứ hoàng đế muốn chính là Thái tử tự mình động thủ.

Ánh mắt Nguyên Duật Phong lướt qua gương mặt của Hoàng hậu, sau đó chậm rãi dừng trên thanh chủy thủ. Hắn đột nhiên cười khổ một tiếng, thật giống.

Giống ba năm trước đây...

Trong lòng đau đớn, hắn nắm chặt hai tay, cắn răng: "Phụ hoàng hồ đồ rồi sao? Nàng không phải nàng ấy."

"Thái tử!" Hoàng hậu hít một ngụm khí lạnh, bàn tay đặt trên đầu gối nhin không được mà run lên.

Thượng Trang cũng khiếp sợ, "Nàng ấy" trong lời của hắn là ai? Người đó là nữ tử điều chế hương lộ hoa hồng sao?

Nghĩ nghĩ, trái tim lại đột nhiên khản trương.

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan rồi đứng lên, Hoàng hậu định nhắc sa trưởng đã thấy ông vung mớ, ngồi dậy. Chằm chằm nhìn hai người bên dưới, sau một lúc lâu, ông mới lên tiếng: "Nếu không phải, con còn có gì để do dự?" Thời điểm hoàng đế nói chuyện, ánh mắt đã dừng trên người Thượng Trang.

Ông nhìn ra được Nguyên Duật Phong đang do dự, nữ tử này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, tiền cung chi mới mấy ngày ngắn ngủi đã làm Thái tử trở nên như thế?

Xem ra, là ông đã quá nương tay.

Ngay từ đầu, ông không nên giữ lại tính mạng của nàng.

Hoàng hậu định đỡ hoàng đế, ông lại vẫy tay ý bảo không cần.

Nguyên Duật Phong nâng mắt, nói: "Nếu không phải, vậy phụ hoàng đang có ý gì?"

"Người!" Hoàng đế đứng lên, một trận đau đầu đột nhiên đánh úp. Ông cơ hồ không đứng thẳng được, Hoàng hậu hoảng sợ, kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy thân thể sắp ngã của ông, quay đầu trách mắng: "Làm càn! Sao con có thể nói chuyện với phụ hoàng mình như thế! Không phải chỉ là một nô tỳ thôi sao? Giết nàng ta đi!"

Trái tim Thượng Trang "thình thịch" nhảy loạn, cục diện như vậy, cục diện như vậy, một câu nàng cũng không có tư cách để nói. Sinh tử của nàng đang nằm trong tay bọn họ.

Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng: "Ngay cả thân muội muội ngài còn hạ thủ được, huống chi hôm nay chẳng qua là một cung nữ hèn mọn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Phụ tử

"Người... Khụ khụ..." Hoàng đế chỉ tay vào Nguyên Duật Phong, nếp nhăn trên khuôn mặt bị bàn tay che đi lúc này ẩn ẩn dữ tợn.

Hoàng đế tức giận rồi, hoặc có thể nói, con giận này không thể đơn giản hóa giải.

Hoàng hậu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Thánh Thượng bớt giận, Thánh Thượng bớt giận. Thái tử chỉ là nhất thời hồ đồ, nó không phải có ý như vậy."

Đôi môi Thượng Trang giật giật, thứ làm nàng khiếp sợ không phải con thịnh nộ của hoàng đế, mà là những lời của Nguyên Duật Phong.

Thân muội muội của hoàng đế, đó không phải cô cô của hần sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng lập tức nắm chặt thành nắm.

Thái tử...

Hai mắt khép lại, lúc này, cho dù nàng muốn trốn, sợ rằng đã không còn kịp.

Rốt cuộc, nàng cũng biết vì sao Tề Hiền phi ngăn chặn vạn tuyển lại nhìn trúng nàng.

Nàng không biết An Lăng gia đã đắc tội với hoàng đế thế nào, nhưng Tề Hiền phi muốn mượn việc này, đồng thời lợi dụng cả việc ba năm trước của Thái tử đồng loạt đem ra. Nếu đã như thế, bà ấy còn sợ hoàng đế không nổi giận sao?

Ngôi vị trữ quân, mặc dù xưa nay thường chọn trưởng tử, nhưng nếu không thuận theo hoàng đế, ngôi vị Thái tử của Nguyên Duật Phong có thể bị phế truất bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu nhìn Thái tử, gấp gấp nói: "Phong Nhi, còn không mau nhận sai với phụ hoàng."

Nhận sai, điều đó đồng nghĩa với việc tự tay giết cung nữ bên cạnh. Điểm này, trong lòng Nguyên Duật Phong vô cùng rõ ràng.

Nhưng, hần đã làm sai chuyện gì chứ?

Ba năm trước, hần không thể ngăn cản được bi kịch xảy ra, cho nên lúc này, hần sẽ không tiếp tục hèn nhát như thế nữa. Không phải vì yêu thích cung nữ này, hần chỉ đơn giản không muốn giết một người vô tội mà thôi.

Hoặc là, có thể nói, cái thân phận ngày ngày kiềm chế hần, trong khắc này, hần đột nhiên muốn vứt bỏ tất cả.

Có lẽ là vì tức giận, có lẽ, hần muốn được sống vì chính mình một lần.

Nguyên Duật Phong hành lễ với người trước mặt, rồi nói: "Nếu phụ hoàng không còn chuyện gì khác, nhi thần không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Con xin cáo lui trước." Nói xong, hần đứng dậy, giữ chặt ống tay áo của Thượng Trang, muốn bước ra ngoài.

"Đứng lại!" Hoàng hậu liền gọi hần, trong lòng không khỏi nóng lòng, sốt ruột. Đứa con trai này, hôm nay nó bị làm sao vậy? Sao nó có thể như thế mà rời đi chứ? Dưới tình thế khẩn cấp, bà đành hét lớn: "Người đâu, đem tiện tỳ này..."

"Hoàng hậu." Hoàng đế cắt ngang lời bà, thần sắc ngưng trọng. Ông đẩy tay Hoàng hậu ra, tiến lên mấy bước, mở miệng, "Chuyện đã qua lâu như vậy, trăm cứ tưởng con đã quên. Thật không ngờ, con căn bản chưa từng quên, hơn nữa còn canh cánh trong lòng đúng không?"

Nguyên Duật Phong nắm chặt tay Thượng Trang, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Hần ngẩng đầu, đáp: "Việc đó, nhi thần có thể không truy cứu, nhưng nhi thần vĩnh viễn không thể quên được."

Nghe ba chữ "Không truy cứu" từ miệng hần nói, trái tim buộc chặt của hoàng đế mới buông lỏng một chút, dù sao, đây cũng là đứa con trai mà ông thích nhất. Nhưng, hần lại nói vĩnh viễn không thể quên được, điều này ngược lại làm ông lo lắng.

Ánh mắt nhìn về nữ tử đứng sau Thái tử, hoàng đế nói: "Hôm nay, con giết nàng ta, trăm sẽ bỏ qua chuyện cũ. Trăm sẽ đồng ý với con, cho nàng nhập hoàng lăng." Người cũng đã chết rồi, ông còn sợ gì nữa."

Lúc này, ông chỉ sợ người sống.

Ông sợ họa thủy này mê hoặc Thái tử, sợ giang sơn ông vất vả lắm mới ngồi vững lại lần nữa lay động.

Hoàng hậu kinh hãi, nhất thời không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Phong căng mắt nhìn hoàng đế, để ông nói ra lời này, hần biết không hề dễ dàng.

Trả lại thân phận công chúa cho cô cô, đây là nguyện vọng lớn nhất đời hần. Sau này, tới lúc đăng cơ, hần sẽ lập tức thực hiện. Nhưng hiện tại, hần phải dùng máu tươi của một cung nữ vô tội để lót đường sao?

Việc này, không phải là điều hần muốn.

Chuyện cũ đã qua, nếu cô cô ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng không muốn hần làm như vậy.

"Nhi thần, làm không được."

Hần biết, nói ra lời này, chính hần sẽ có kết cục gì.

Thời gian trôi qua ba năm, quan hệ phụ tử của bọn họ khó lắm mới được hàn gắn, nhưng trong thời khắc này lại bị phá vỡ.

Hoàng đế giận dữ, xoay người nhặt chùy thủ, mở vỏ đao ra, lên tiếng: "Trẫm hôm nay sẽ tự mình động thủ!" Nói rồi, thanh chùy thủ sắc bén đã đâm tới Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Loại bỏ

Ánh sáng của thanh chùy thủ hiện lên, trong khắc đó, đầu óc Thượng Trang bỗng nhiên trống rỗng.

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hoàng đế sẽ tự ra tay giết nàng.

Mấy ngày trước, ông còn nói giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng hiện tại, lý do còn không phải vẫn là vì nàng "không chịu an phận" sao?

Bởi vì khúc mắc của ba năm trước, Thái tử mới không giết nàng, nhưng hoàng đế chắc chắn sẽ không giống vậy. Điểm này, trong lòng Thượng Trang hiểu.

Vậy hiện tại, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ, nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, sâu trong nội tâm, nàng muốn sống.

Thái tử không giết nàng là vì khúc mắc của ba năm trước, nhưng hoàng đế lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân. Điểm này, trong lòng Thượng Trang biết rõ.

Vậy, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, nàng muốn sống.

Cánh tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy. Nguyên Duật Phong dùng sức kéo cung nữ qua một bên, nhát đao của hoàng đế lập tức chém vào hư không. Hoàng hậu xanh mặt, nhanh chóng tiến lên đỡ ông, thấp giọng: "Thánh Thượng, long thể quan trọng hơn."

Hoàng đế nặng nề hừ một tiếng, chỉ tay thẳng vào Nguyên Duật Phong: "To gan, có phải trẫm quá dung túng ngươi không? Trẫm không tin, đường đường là thiên tử Tây Chu, trẫm lại không lấy được tính mạng của một đứa cung nữ. Ai dám can trẫm hả? Khụ khụ..."

Một hơi nói nhiều như vậy, hoàng đế nhin không được xoay người ho khan.

Hoàng hậu vỗ lưng giúp ông, một mặt nhìn Nguyên Duật Phong, quát: "Phong Nhi, con còn chưa biết sai sao?"

Thượng Trang bị hất kéo ra sau, tâm trí vẫn còn hoảng loạn đã nghe nam tử lên tiếng: "Nhi thần không biết mình sai ở chỗ nào."

"Con!" Hoàng hậu mở to hai mắt nhìn đứa con không chịu khuất phục của mình. Nếu có thể, bà thật sự muốn tiến lên đánh hất tỉnh lại.

Ba năm trước, nếu không phải bà khóc lóc cầu xin, hoàng đế cũng nể mặt người đã chết mới không so đo với hắn. Lúc này, sao hắn còn chưa thông suốt chứ?

"Tốt, Tốt lắm! Thật là đứa con ngoan của trẫm!" Hoàng đế tức giận, cắn răng nói: "Hôm nay, trẫm sẽ phế đi vị trí Thái tử của ngươi!"

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu sợ hãi, thân thể liền mềm nhũn ra, suýt nữa đã khụy xuống đất.

Cánh tay Nguyên Duật Phong giữ ống tay Thượng Trang khẽ buộc chặt, phế Thái tử...

Ba năm trước, hoàng đế cũng đã từng nói như vậy, lúc này, ông lại lần nữa nói ra, liệu chuyện này, thật sự không thể挽回 sao?

Còn hắn, hỏi hận sao?

Ha ha, hắn cười lạnh một tiếng, lui lại nửa bước.

Hoàng đế thở hắt hắt mấy hơi, lại nói: "Trẫm vẫn còn sống, mấy việc này còn chưa tới lượt ngươi làm càn! Ngươi đâu!" Ông cao giọng kêu.

Thượng Trang chấn động, trong một khắc đó, nàng cũng không biết bản thân bị sao, mạnh mẽ quỳ xuống, cúi đầu: "Thánh Thượng ngàn vạn không được!" Không thể phế Thái tử!

Lúc này, tất cả mọi người đều cả kinh.

Thái giám vừa đẩy cửa vào cũng bị bầu không khí bên trong làm cho hoảng sợ, hần chần chờ, không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

Hoàng đế cũng không tin nhìn cung nữ bên dưới, nàng cúi đầu, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh. Ông không biết nếu nàng ngự trang sẽ có bộ dáng thể nào nữa. Nhưng, thời điểm nàng đứng ra đã rõ, điều kiện không phé Thái tử, chính là, hần tự tay giết nàng.

Nguyên Duật Phong ngây người, nàng, điên rồi sao?

Trong điện im lặng chỉ còn nghe tiếng hít thở của bốn người, thỉnh thoảng có thêm tiếng ho khan của hoàng đế.

Sàn nhà lạnh lẽo bên dưới truyền tới chân Thượng Trang.

Sợ sao?

Đương nhiên là sợ.

Nhưng, vì sao còn phải đứng ra?

Nghĩ tới câu hỏi này, nàng đột nhiên muốn cười, có lẽ là vì, nguyên nhân vô cùng đơn giản. Hoàng đế và Hoàng hậu đều muốn tốt cho Thái tử, nhưng Tề Hiền phi là lợi dụng nàng làm ngòi thuốc nổ công kích. Việc tới nước này, nàng cũng không thể thay đổi việc gì. Nhưng, nàng không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết.

Ánh mắt Hoàng đế khóa chặt nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu, ông vừa định lên tiếng thì giọng nói của thái giám từ bên ngoài truyền tới: "Khởi bẩm Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nụ cười

Không biết tại sao, thời điểm thái giám nhắc tới hai chữ kia, cả người Thượng Trang run rẩy.

Trái tim vốn đang thắt chặt của nàng, tại một khắc đó, từ từ buông lỏng.

Nàng, thật sự đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Y tới đây, là vì nàng sao?

Hai nắm đấm vẫn đặt dưới sàn nhà lạnh lẽo, nàng lúc này, ngay cả dũng khí nâng mắt nhìn cũng không có.

Hoàn Vương đi vào, thấy Hoàng hậu và Thái tử đều ở đây, trên mặt y cũng chưa từng lộ ra kinh ngạc dư thừa. Việc hôm nay, sáng sớm y đã biết, không phải sao?

Y vốn dĩ muốn tìm cơ truyền lời nói thân mình không khỏe, không tiện vào cung.

Đơn giản là vì, y muốn tránh mặt.

Dù sao đó cũng là gợn sóng của hoàng thất, cũng liên quan tới chính y.

Nhưng, vòng đi vòng lại, y rốt cuộc vẫn tới.

Vì nàng sao?

Y không nhìn thấy, nhưng y có thể cảm giác được thân ảnh bé nhỏ đang ở trong điện. Thậm chí, y còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của nàng.

Cả người bất giác căng thẳng, y thật sự không biết bản thân rốt cuộc bị sao vậy, sâu trong nội tâm lại có một chút hoảng hốt.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, nhíu mày: "Sáng nay nghe nói thân thể đệ không khỏe, phải ở phủ nghỉ ngơi, sao lúc này lại tới?" Thời điểm hỏi chuyện, ánh mắt ông bất giác nhìn về Thượng Trang đang quỳ bên dưới. Không biết vì sao, ông lại cảm thấy chuyện Hoàn Vương tới có liên quan đến nữ tử này.

Nếu thật là vậy, nàng khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Hoàn Vương hành lễ, rồi thấp giọng: "Thần đệ chẳng qua cảm thấy có chút lạnh trong người, cũng không có gì đáng ngại. Thánh Thượng sai người truyền lời, nói lâu rồi không cùng thần đệ hàn huyên, cho nên hôm nay, thần đệ tới." Y dừng một lát, nhũn mày, "Chỉ là, hình như thần đệ tới không đúng thời điểm."

Nghe vậy, Hoàng hậu vội nói: "Nếu Vương gia đã tới, vậy hãy cùng Thánh Thượng trò chuyện đi." Bà thấy Nguyên Chính Hoàn như gặp được cứu tinh. Lúc này, mặc kệ ai vào đây cũng được, bà chỉ hi vọng Hoàng đế có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Dù sao, những lời hôm nay Hoàng đế nói cũng chỉ là tức giận, chưa truyền ra ngoài, càng không phải thánh dụ, cho nên không sao.

Nếu để người có tâm cho rằng đây là khẩu dụ của Hoàng đế mà truyền ra ngoài, sau này dù muốn thu lại cũng rất khó khăn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu, ông sao lại không biết tâm tư của bà. Chỉ là, đứa con trai này của ông phải...

Ông thờ dài một tiếng, sống trong hoàng thất, người trọng tình cuối cùng cũng dễ mềm lòng. Thái tử của ông chính là người như vậy. Ông muốn đem giang sơn giao cho Nguyên Duật Phong, nhưng ông lại sợ hấn sẽ cô phụ tấm lòng của ông.

Hoàng đế lắc đầu, thôi, việc hôm nay, tạm thời như vậy.

Ông vẫy tay: "Hoàng hậu và Thái tử lui xuống đi, trẫm và Hoàn Vương muốn nói chuyện."

Hai tiếng "Thái tử" nói ra từ miệng Hoàng đế, trong lòng Hoàng hậu vô cùng cao hứng, điều này chứng minh, trong lòng ông vẫn còn chấp nhận đứa con trai này. Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Bà như trút được gánh nặng, nhanh chóng tiến lên giữ chặt tay Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Thần thiếp và Thái tử xin cáo lui."

"Phụ hoàng..."

Nguyên Duật Phong chỉ mới mở miệng đã nghe Hoàng hậu nói nhỏ bên tai hấn: "Phong Nhi, con thật sự muốn ép chết mẫu hậu sao?"

Không biết vì sao, Thượng Trang bất giác quay đầu nhìn nam tử phía sau.

Nàng biết, Thái tử liều mạng bảo vệ nàng không hề liên quan tới yêu thích, hấn chỉ là vì chuyện này mà nhớ về việc xưa.

Mà lúc này, Nguyên Chính Hoàn đã tới, nàng như không còn sợ gì nữa.

Nhìn Nguyên Duật Phong, nàng cười khê.

Nam tử lập tức ngây người.

Hấn chưa từng gặp qua nụ cười xinh đẹp như vậy. Hoàng đế muốn giết nàng, nàng lại có thể tươi cười an ủi hấn.

An Lăng Vu, người rót cuộc là nữ tử thế nào?

Hấn cũng bất giác cười với nàng.

Cười, cả hai đều rất thoải mái.

"Nương nương và điện hạ đi thông thả." Nguyên Chính Hoàn thân nhiên lên tiếng.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn y, trên khuôn mặt đó chưa từng biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng ánh mắt đó vẫn sáng trong như vậy.

Lời của y, nàng có thể nghe ra ý tứ bên trong.

Y đang đuổi Thái tử ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Nghe nói

Hoàng hậu và Thái tử đều đã ra ngoài, trong điện chỉ còn lại ba người.

Thượng Trang vẫn quỳ dưới đất.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, sau đó trở về ghế ngồi. Nguyên Chính Hoàn lên tiếng hỏi: "Trong phòng còn ai khác sao?"

Y biết, nàng đang ở đây.

Nhưng y vẫn muốn hỏi.

Hoàng đế lúc này mới hoàn hồn, dường như có chút kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt. Ông cười trừ, đúng vậy, y căn bản không thấy, vì sao vừa rồi thời điểm tới đây, ông lại nghĩ mục đích là vì nữ tử này chứ?

Tâm trạng đề phòng cuối cùng cũng buông bỏ, Hoàng đế gật đầu: "Một cung nữ phạm sai thôi." Chuyện của Thái tử chưa truyền ra ngoài, tại sao ông còn lo lắng Nguyên Chính Hoàn biết được chứ?

Hoàn Vương khẽ cười: "Vậy sao? Cung nữ có thể khiến Thánh Thượng tự mình thăm vấn, nàng ấy rốt cuộc đã phạm lỗi gì?"

Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn Thượng Trang, nói: "Vừa rồi người nói ngàn vạn không thể, trăm thật muốn nghe lý do của người."

Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, chỉ là ông không hỏi y, vậy y chỉ đành nghe trước rồi tính.

Thượng Trang hít vào một hơi, chần chờ một lúc mới đáp: "Thánh Thượng..." Lúc nói chuyện, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn.

Hoàng đế lại nói: "Hoàn Vương không phải người ngoài, trăm muốn nghe giải thích của người."

Giải thích? Đó căn bản không phải giải thích trong lòng nàng, đó là sự thật.

Thượng Trang khẽ nhíu mày, nàng hi vọng những lời mình nói đúng như suy nghĩ của Hoàng đế.

Nàng vẫn cúi thấp đầu, lên tiếng: "Long thể của Thánh Thượng đang không được tốt, lúc này... Lúc này nếu còn ban đạo thánh chỉ kia, bên phía hậu cung nhất định sẽ đại loạn. Nô tỳ chỉ là một kẻ tầm thường, nhưng việc này cũng nghe nói ít nhiều." Tuy Hoàng đế nói Hoàn Vương không phải người ngoài, nhưng trước mặt y, nàng không nhắc tới chuyện "Phế Thái tử". Vấn đề ông hỏi lại mờ mịt như vậy, nàng cũng không thể trả lời thẳng ra.

Lời nàng vừa dứt, cả người Hoàng đế run lên, không tin nhìn nàng.

Quả thật, sức khỏe của ông đã không bằng như trước. Thái tử còn, trong triều cũng không có bất cứ động tĩnh nào. Giờ phút này, một khi phế Thái tử, hậu cung tiền triều nhất định sẽ có sóng to gió lớn. Đó là điều ông không thể ngăn cản, cho nên, ông mới do dự.

Hôm nay nếu không phải Nguyên Duật Phong thật sự làm ông tức giận, ông cũng sẽ không buột miệng nói ra lời đó. Thái độ của Thái tử đối với ông..

Hoàng đế lắc đầu.

Cho dù là ba năm trước, ông cũng chưa từng như thế.

Nhưng, nữ tử trước mặt này...

Từ trí tuệ của nàng, từ những lời nàng vừa nói, ông mới có thể nhìn thấu tất cả.

Một câu "Nô tỳ cũng nghe nói ít nhiều" đã giải thích với ông, nàng làm sao nói ra được những lời này, mọi thứ đương nhiên đều là nghe nói. Nàng còn thông minh che giấu nấy chữ vương triều diệt vong, nhưng ông làm sao không biết, đây mới là suy nghĩ thật sự của nàng.

Hoàng đế thở dài một tiếng, đáng tiếc, nàng mang họ An Lăng!

Hình ảnh chôn sâu trong ký ức đột nhiên chen chúc hiện lên. Hoàng đế nhắm mắt, cánh tay siết chặt cạnh bàn. Đoạn hồi ức đó, cả đời này ông sẽ không thể quên.

Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lên tiếng, cười nói: "Thần đệ ngu muội, không thể đoán ra ý tứ trong lời của mọi người." Nhìn Hoàng đế thở dài, y tiếp tục, "Xem ra, là thần đệ tới không đúng lúc."

Nói xong, y lăn bánh xe muốn rời đi.

Hoàng đế vội lên tiếng: "Trăm còn có chuyện muốn nói với đệ." Ông nhìn Thượng Trang, "Ra ngoài quỳ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Hủy hôn

Thượng Trang bắt giác nhìn Nguyên Chính Hoàn, chần chờ một lát, cuối cùng cũng đứng dậy lui ra.

Bên ngoài, tất cả cung nhân đều im lặng đứng chờ.

Thượng Trang nhìn về cửa lớn Càn Thừa cung, cung kính quỳ xuống.

Có thái giám tiến lên, cẩn thận đóng cửa lại.

Không gian trong phòng từ từ tối dần.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, lên tiếng: "Trẫm nghe nói đệ và Mộ Dung Vân Khương đã gặp mặt?"

Nguyên Chính Hoàn yếu ớt cười: "Vâng, cái gì cũng không gạt được Thánh Thượng." Y biết, chỉ cần y tới, Hoàng đế nhất định sẽ nhắc tới Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng đế gật đầu, nói: "Trẫm có ý đề nàng ấy làm Hoàn Vương phi của đệ."

Ông chỉ nói một câu như vậy, không còn gì hơn.

Ông muốn nói với Nguyên Chính Hoàn, việc này ông đã định, không phải hỏi y đồng ý hay không.

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn chưa từng thay đổi, chỉ đáp: "Thần đệ biết, nhưng thần đệ lại nghe nói, nàng ấy ở trước mặt ngài, kháng chỉ." Dừng một lát, y cười nhạo, sau đó mới tiếp tục, "Có lẽ, nàng ấy không muốn gả cho thần đệ." Thời điểm nói chuyện, bàn tay y chậm rãi xoa đầu gối.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng đế.

Ông thờ dài, mở miệng: "Đệ yên tâm, mặc kệ nàng ấy có đồng ý hay không, nàng ấy vẫn sẽ trở thành Hoàn Vương phi."

Nguyên Chính Hoàn cười tự giễu, nâng mắt: "Thần đệ đã từng tuổi này, lời đồn sau lưng tất nhiên đã nghe rất nhiều nhưng trước giờ chưa có ai nói thẳng như vậy. Nếu thánh ý đã quyết, thần đệ không dám kháng chỉ."

Mộ Dung Vân Khương không muốn gả cho y, còn y cũng không muốn kết hôn. Nhưng, nếu y kháng chỉ không cưới, với tính tình đa nghi của Hoàng đế, ông nhất định sẽ suy nghĩ rất nhiều. Chẳng bằng, y đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Mộ Dung Vân Khương.

Với tình hình hiện tại, Hoàng đế cũng sẽ không khó xử người nhà Mộ Dung.

Nguyên Chính Hoàn thần nhiên nói, trong lòng Hoàng đế có chút do dự.

Chưa sót trong đó, ông đương nhiên nghe ra.

Quả thật, hành động của Mộ Dung Vân Khương đã làm mất hết mặt mũi của Hoàn Vương.

Hoàng đế không khỏi nhớ lại Tiên hoàng trước khi băng hà gọi ông một mình tới trước giường. Tiên đế muốn ông đừng gây khó xử cho ấu đệ này, còn muốn ông sau này đừng giết y, cho dù y làm sai chuyện gì.

Sau đó, Tiên hoàng mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ông.

Tất cả, ông vẫn nhớ rõ.

Cho nên, sau khi đăng cơ, ông không để y giống mấy Vương gia khác về đất phong.

Ông nghĩ, những gì ông làm, nếu phụ hoàng ở trên trời có nhìn thấy cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hiện tại, ông biết Mộ Dung Vân Khương rõ ràng không muốn gả cho y, ông vẫn còn tiếp tục cưỡng ép sao? Hoàn Vương cũng mang họ Nguyên, ông không thể để người nhà học Nguyên cảm thấy sống khuất nhục.

"Chính Hoàn." Hoàng đế thờ dài một tiếng, gọi tên y.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Đã lâu rồi Thánh Thượng không gọi tên của thần đệ." Ngón tay thon dài lạnh lẽo buộc chặt, chẳng qua là một tiếng gọi nhưng y đã hiểu tất cả.

Y là Vương gia Tây Chu không tranh với đời, nhưng lúc này là chung thân đại sự của y, y không định khoan nhượng.

Cho nên, y mới làm Hoàng đế nhớ tới Tiên hoàng.

Hoàng đế không nhắc tới hôn sự nữa, chỉ nói: "Nhiều năm như vậy, đệ vẫn chưa tìm được thần y kia sao?" Nghe nói dưới núi Du Châu có một thần y, chỉ cần người qua tay hắn đều hết bệnh.

Nguyên Chính Hoàn cười, lắc đầu: "Việc này Thánh Thượng không phải không biết, khi đó, thần đệ còn tự mình tới tìm nhưng thần y đã không còn ở đó. Thần đệ đã tìm thêm mấy năm cũng không tin tức gì. Cũng không biết, thần y đã ngao du ở đâu rồi."

Hoàng đế nhất thời nghẹn lời, cười một tiếng, cũng không nói gì.

Trên mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn hiện lên nụ cười thản nhiên như trước.

Ngày đó y vẫn còn nhớ rõ, nhà gỗ dưới chân núi kia, nơi nơi đều nhiễm máu tươi. Cái mùi máu nồng đậm đó, cho tới hôm nay, ký ức vẫn còn mới mẻ như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hầu hạ

Hoàng đế đột nhiên đứng lên.

Nguyên Chính Hoàn nhú mày, mở miệng nói: "Thánh Thượng vẫn nên nghỉ ngơi trước đi, chuyện của Chính Hoàn đã làm ngài khó xử rồi."

Hoàng đế ho khan một trận, nâng mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Hôn sự này, thôi bỏ đi."

"Thánh Thượng..."

Hoàng đế cắt ngang, mỉm cười: "Đệ là hoàng đệ của trẫm, trẫm biết nên làm thế nào." Ông đã chiếm quá nhiều thứ của y rồi, mà hiện tại, mệnh của ông cũng không còn dài, ông muốn vì con cháu của mình mà tích đức.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Vậy, Chính Hoàn tạ ơn Thánh Thượng." Y dừng lại, rốt cuộc cũng hỏi tới chuyện của Thượng Trang, "Đúng rồi, cung nữ đang quỳ bên ngoài kia đã phạm tội gì vậy?"

Hoàng đế trầm giọng: "Ý đồ câu dẫn Thái tử."

Không biết vì sao nghe những lời này, Nguyên Chính Hoàn không khỏi nhớ lại hôm đó, Nguyên Duật Diệp cũng nói với y, nàng câu dẫn hắn.

A, y bất giác cười.

"Cười gì?" Hoàng đế nhú mày nhìn y.

Y không kinh hoàng, chỉ nhẹ giọng đáp: "Nếu Thánh Thượng chỉ phạt nàng quỳ gối bên ngoài, vậy xem ra cũng không phải đại sự gì." Cho dù là đại sự, y cũng muốn nó thành việc nhỏ.

Ánh mắt Hoàng đế dừng ngay cửa lớn.

Nói chuyện một hồi với Hoàn Vương, ông sớm đã không còn để trong lòng chuyện vừa rồi, bây giờ nhắc lại cũng không còn thịnh nộ giống lúc trước. Dù sao, Thái tử vẫn là đứa con ông thích nhất, nếu không, vị trí Thái tử này ông cũng không giao cho hắn.

Người trước mặt không nói gì, nhưng nghe tiếng hít thở đều đều của Hoàng đế, Nguyên Chính Hoàn đã nhận ra, phần nộ ban đầu đã được giảm bớt.

"Chẳng qua là một cung nữ mà thôi, Thánh Thượng không cần vì nàng mà tổn hại long thể." Y thản nhiên nói.

Chẳng qua là một cung nữ mà thôi.

Hoàng đế cẩn thận ngẫm nghĩ lời nói của y, ông nâng tay khê vuốt thái dương, đúng vậy, chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi nhưng sao lại khiến ông đề ý như vậy chứ? Chẳng lẽ bản thân thật sự đã già rồi sao?

Cho nên, những chuyện ông lo lắng luôn làm quá lên như vậy?

Hoàng đế cười tự giễu một tiếng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Nếu Thánh Thượng còn lo lắng cho Thái tử lại không muốn giết nàng, chi bằng, hãy cho nàng một danh phận. Như thế, thân phận khác xưa, Thái tử cũng tự nhiên hiểu rõ." Thời điểm nói lời này, trong lòng y bất giác căng thẳng.

Một loại cảm giác vô cùng khó chịu, y cũng không nói rõ là vì sao.

Y biết Hoàng đế sẽ không đồng ý, nếu ông muốn giữ nàng bên cạnh, chắc chắn sẽ không đợi đến hôm nay. Nhưng, nếu ông thật sự nghe lời của y, cho nàng danh phận, vậy...

Bàn tay bắt giác xoa ngực, trái tim y, có chút đau đớn.

Hoàng đế chú ý tới khác thường của y, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Y kinh hãi, chỉ qua loa trả lời: "Trời lạnh, thân đệ có chút không thoải mái."

Hoàng đế ho khan một tiếng, mới nói: "Vậy hồi phủ đi, trẫm cũng muốn nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn chân chờ, cuối cùng cũng gật đầu, gọi Mạc Tầm vào trong.

Hoàng đế nhìn y ra ngoài, một lát sau liền kêu Trần Trung, nói: "Truyền An Lăng Vu vào."

Thượng Trang tiến vào, vẫn theo quy củ quỳ trước mặt ông.

Nàng không biết Hoàn Vương và Hoàng đế đã nói những gì, thời điểm y lướt qua nàng, nàng cũng không ngẩng đầu. Nàng chỉ có thể nghe tiếng bánh xe lăn qua.

Hoàng đế chăm chăm nhìn nàng một lúc, ông không thể phủ nhận, nữ tử trước mặt này, rất thôi mình.

Lời của Nguyên Chính Hoàn muốn nói với ông, vì một cung nữ hèn mọn mà làm hỏng mối quan hệ với Thái tử, thật không đáng. Mà người ông đề ý, cũng là nữ tử thông minh này.

Sự gan dạ sáng suốt của nàng, xác thực cũng khiến ông thương thức.

"An Lăng Vu."

Cả người Thượng Trang run lên, cúi đầu trả lời: "Có nô tỳ."

Hoàng đế lại ho khan mấy tiếng, mới nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi qua Càn Thừa cung hầu hạ trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: Khát nước

Từ hôm nay trở đi, ngươi tới Càn Thừa cung hầu hạ...

Ra khỏi đại điện, bên tai Thượng Trang vẫn vang vọng lời nói của Hoàng đế.

Vừa rồi, ông còn một lòng muốn giết nàng, lại bỗng dưng nói, muốn nàng tới ngự tiền hầu hạ.

Từ nay về sau, nàng là ngự thị, là nữ quan có phẩm cấp, là Thượng nghĩa tam phẩm.

Là phúc hay họa, chính nàng cũng không nói rõ.

Thượng Trang lắc đầu, từ bậc thang Càn Thừa cung đi xuống, lúc nâng mắt lại nhìn thấy nam tử ngồi trên xe lăn. Ánh sáng chiếu vào gương mặt y hình như càng thêm chói mắt.

Mạc Tầm thấy nàng đi ra, bắt giác nhíu mày, hẳn có chút không cam lòng nói nhỏ bên tai Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, nàng ra rồi."

Thượng Trang kinh hãi, y, đặc biệt ở đây chờ nàng sao?

Bước chân bắt giác dừng lại, nàng bỗng nhiên không có dũng khí tiến lên, duy trì khoảng cách với y hai trượng.

Y vẫn tay, ý bảo Mạc Tầm lui xuống.

Mạc Tầm ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng một cái mới xoay người rời đi.

Thấy Mạc Tầm đã đi xa, trong nháy mắt, Thượng Trang bỗng nhiên lại muốn xoay người chạy trốn.

Lúc Mạc Tầm thấy nàng không hề tỏ ra kinh ngạc, như vậy chỉ có một khả năng, chính là Nguyên Chính Hoàn đã biết thân phận của nàng. Nàng thật sự không biết phải đối diện với y thế nào.

Cái xấu hổ đó đột nhiên kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Liệu rằng y có nghĩ nàng tiếp cận y là có mục đích hay không? Liệu y có nghĩ nàng căn bản không có ý tốt hay không?

Thượng Trang suy nghĩ bấy bả, bỗng nhiên nghe nam tử trước mặt lên tiếng: "Vì sao không tới đây? Ngươi cũng biết, ta không nhìn thấy mà." Nụ cười trên môi như gió, lời nói vô cùng mềm nhẹ, tất cả giống như chưa từng có sự xấu hổ giữa bọn họ tồn tại qua.

Thượng Trang khiếp sợ, mặc y không nhìn thấy nhưng thính lực thì không ai bằng. Y nói như thế, chẳng qua là không biết nàng đang khó xử.

Mọi thứ, trong lòng nàng đều hiểu.

Nàng từ từ tới gần, đột nhiên nghe phía sau có tiếng người chạy xuống bậc thang, lúc quay đầu đã thấy một thái giám. Hắn thấy nàng, kinh ngạc: "Vu Thượng nghĩa sao còn ở đây, Thánh Thượng đang chờ ngươi về Hoán Y Cục thu dọn đồ đạc đó!"

Hắn không đợi Thượng Trang mở miệng, lập tức chạy về phía Hoàn Vương, nói: "Thì ra Vương gia còn ở đây, Thánh Thượng phân phó nô tài tới Ngự được phòng lấy nhân sâm đưa tới vương phủ, Thánh Thượng còn nói muốn ngài cố gắng nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn đáp lời: "Thay bốn vương cảm tạ Thánh Thượng."

Thái giám gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy tới Ngự được phòng.

Thượng Trang kinh hãi, bước lên phía trước, vội vàng hỏi y: "Vương gia không khỏe sao?"

Nàng bắt tri bắt giác kéo gần khoảng cách của hai người.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên muốn cười, đó là, vui vẻ sao?

Không biết tại sao, một khắc đó, y lại gật đầu: "Ừ."

Nàng lừa y một lần, y cũng lừa nàng một lần, bọn họ như vậy, huề nhau.

Thượng Trang thấy y cười, không khỏi nhíu lông mày đen nhánh, gặng dữ nói: "Thân thể ngài không khỏe, sao còn cười được? Mạc Tầm đâu? Kêu hắn đưa ngài trở về đi." Nàng đưa mắt nhìn quanh nhưng lại không thấy bóng dáng Mạc Tầm.

Không biết vì sao, trong lòng nàng đột nhiên khẩn trương, quay đầu lại nhìn y, cắn môi mở miệng: "Ngài bị bệnh sao còn tiến cung?" Nàng vẫn còn nhớ Thánh Thượng có nói, ban đầu y cáo bệnh ở phủ.

Nghe tiếng nàng kích động, y hình như vô cùng cao hứng.

Nguyên Chính Hoàn cười: "Bốn vương khát nước."

Một câu không đầu vào đầu làm Thượng Trang sững sốt.

"Bốn vương khát nước." Y lặp lại một lần.

Thượng Trang lúc này mới phản ứng lại, vội nói: "Nô tỳ trở về rót nước cho ngài."

Nói xong, nàng lập tức xoay người đi, lại nghe y lên tiếng: "Không phải trở về Hoán Y Cục thu dọn sao? Vậy bốn vương tới đó uống nước."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Xin lỗi

Thượng Trang dừng bước, không tin quay đầu nhìn nam tử, y nói, muốn tới Hoán Y Cục uống nước sao?

Một khắc này, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Y đường đường là một Vương gia, lại muốn tới Hoán Y Cục uống nước?

"Còn không đi?" Y giục.

"Vương gia..." Nàng xác định y đã biết thân phận của nàng, nhưng vì sao lại xem như chưa từng có gì mà đối đãi với nàng như vậy?

Bước chân nữ tử vẫn không động, nam tử nhíu mày: "Ta không khỏe."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, vội tới trước xe lăn, lo lắng hỏi: "Ngài không khỏe thì kêu thái y tới xem bệnh, sao còn muốn tới Hoán Y Cục?"

Y khẽ cười, cũng không nói chuyện.

Cho dù Thượng Trang có hỏi thì bước chân bên dưới chưa từng dừng lại. Nàng hình như có chút thích thời khắc hiện tại. Vụng trộm nhìn y, nàng mới phát hiện, thân thể y quá gầy ốm, gầy ốm tới nàng nhìn cũng đau lòng.

Hai người không ai nói gì, ngay cả hô hấp cũng đều đều.

.....

Tin tức lan truyền trong cung rất nhanh, cho dù là tốt, hay xấu.

Thời điểm tới Hoán Y Cục, bọn họ đã thấy Từ ma ma đứng chờ trước cửa. Bà ta đưa mắt nhìn tới, thấy Nguyên Chính Hoàn, không khỏi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia." Bà ta thầm suy nghĩ, đang êm đẹp, Hoàn Vương tới nơi này làm gì?

Đưa mắt liếc nhìn nữ tử sau y, không lẽ là tới đánh phủ đầu bà sao?

Bà cũng vừa mới biết nàng được thăng lên làm ngự tiền Thượng nghĩa, nhưng lại không ngờ rắc rối tới nhanh như vậy.

Nguyên Chính Hoàn thân nhiên nói: "Miễn lễ."

Từ ma ma kích động đứng lên, nhìn qua Thượng Trang, cười cười: "Vu Thượng nghĩa, đồ đạc cô cô đã giúp cô thu dọn xong."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn bà ta, nhớ lại thái độ của bà ta lúc trước, một tiếng "Vu Thượng nghĩa" này nghe thật chói tai.

Chẳng qua, điều nàng quan tâm đương nhiên không phải việc này.

Đưa đầu nhìn vào bên trong, nàng hỏi: "Phục Linh đâu?" Một đêm này không biết nàng ấy như thế nào.

Từ ma ma vội đáp: "À, đang ở trong phòng."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng không nói gì thêm, đẩy xe lăn đi vào.

Cửa phòng mở, quả nhiên nhìn thấy Phục Linh đang ở bên giường. Những cung nữ khác giờ phút này đều không ở trong phòng, nàng nghe tiếng nâng mắt, thấy Thượng Trang, vui mừng chạy tới, kêu: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Thượng Trang bước tới kéo Phục Linh xem xem, trên mặt sưng phù, những chỗ khác đều không sao. Thượng Trang cắn môi, Từ ma ma không phạt nàng ấy, đây không phải tác phong của bà ta.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt Phục Linh, nàng lại khéo léo tránh đi, cười nói: "Nô tỳ không sao? Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ?" Thời điểm hỏi chuyện, nàng mới nhớ tới phía sau còn có người.

Nghe Nguyên Chính Hoàn ho một tiếng, Thượng Trang mới hoàn hồn, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quên Vương gia." Nói xong, nàng tiến lên, lại phát hiện ẩm trà sớm đã trống không.

Phục Linh vừa nhìn đã hiểu ý, lập tức cầm ấm trà chạy ra, một mặt nói: "Vương gia xin đợi một chút, nô tỳ đi pha trà."

"Phục Linh." Thượng Trang gọi cung nữ một tiếng, nàng ấy đã chạy như bay.

"Thượng Trang." Nam tử đột nhiên gọi tên nàng.

Cả người run lên, nàng quay đầu lại nhìn y. Nếu đã biết nàng là An Lăng Vu, vì sao còn gọi Thượng Trang như thế?

"Thượng Trang?" Không nghe nàng trả lời, y nhíu mày gọi một tiếng.

Nàng xấu hổ tiến lên: "Vương gia không thoải mái chỗ nào sao?"

Bị nàng đột nhiên hỏi thế, y nhất thời nghẹn lời. Sau một lúc lâu, y mới khẽ cười, đáp: "Bổn vương rất đáng sợ sao?"

"Không có..." Nàng theo bản năng lắc đầu.

Không phải y đáng sợ, mà vì nàng lừa y, nên không còn mặt mũi để tới gần.

Nhưng, nếu nói lừa thì phải nhắc từ lúc còn ở An Lăng phủ.

A, nàng thờ dài.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Xin lỗi."

Thượng Trang cả kinh nhìn y, rõ ràng là y sai trước, tại sao y lại đi nói lời này.

"Chuyện hương lộ hoa hồng, kỳ thật, ta biết." Hôm qua, y vừa ngửi được mùi hương trên người nàng đã nhận ra, nhưng lại không nói. Sau khi về phủ, không biết tại sao, cả đêm y không thể ngủ được.

Trước ngực, hình như có thứ gì chèn ép, thật sự rất khó chịu.

Thượng Trang nhìn y, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười: "Nhưng cuối cùng ngài vẫn tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Nịnh bợ

Nhưng cuối cùng, ngài vẫn tới.

Nguyên Chính Hoàn nao nao trong lòng, khẽ cười: "Chưa trễ sao?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn y: "Không trễ."

Trả lời chỉ có hai chữ, nhưng trái tim lại vô cùng vui vẻ. Y tới, là vì nàng, thật sự là vì nàng.

Nữ tử trước mặt cao hứng, y lại nhận ra được, điều này thật kỳ lạ, không phải sao?

Ý cười trên mặt bị thu lại, y thấp giọng: "Ta cứ nghĩ người sẽ trách ta."

"Nô tỳ không dám." Vì sao phải trách y? Ngay cả không tới, đó cũng không phải lỗi của y.

Nói cho cùng, bọn họ chẳng qua chỉ mới gặp nhau ba lần mà thôi.

Lúc này, nghe tiếng có người đi vào, Thượng Trang quay đầu, đã thấy Từ ma ma. Nàng kính hãi, bà ta lại cười cười tiến lên, hướng Nguyên Chính Hoàn hành lễ, mới quay lại nhìn nàng: "Vu Thượng nghĩa, nghe nói cô sắp tới ngự tiền hầu hạ, bọn nha đầu này luyện tiết cô nên nhờ ta tới tặng mấy thứ này." Nói xong, bà ta đặt son phấn trong lòng lên bàn, còn nhìn nàng cười.

Thượng Trang đương nhiên hiểu, tất cả chẳng qua là mấy thứ bà ta bóc lột trên người các cung nữ, lúc này mang tới để lấy lòng nàng.

Đúng lúc Phục Linh trở về, nàng nói với Phục Linh: "Phục Linh, những thứ này đều là mấy tỷ muội trong viện tặng cho ta, nhưng ta làm sao dùng nhiều như vậy. Người ra ngoài trả lại cho các nàng, giúp ta nói tiếng cảm ơn."

Phục Linh buông ấm trà trong tay, cầm đồ trên bàn rồi đi ra ngoài.

Từ ma ma xanh mặt, chẳng qua lúc này cũng không tiện bộc phát. Đồ bà ta khó lắm mới lấy được, lại bị một câu của con nha đầu này mà phải trả về toàn bộ sao?

Thượng Trang cố ý cười cười: "Nô tỳ còn phải cảm ơn ma ma, tâm ý nô tỳ xin nhận, những thứ này, thôi đi."

Trong lòng Từ ma ma tuy tức giận nhưng không biểu hiện, ngoài mặt vẫn cười: "Vu Thượng nghĩa đừng xưng nô tỳ trước mặt ta nữa, ta đây sao có thể nhận." Thời điểm nói chuyện, bà ta bất giác nhìn qua Nguyên Chính Hoàn bên cạnh.

Quan hệ giữa Hoàn Vương và Thượng Trang là gì bà không biết, bà chỉ biết, Hoàn Vương đến nay chưa lập Vương phi. Nếu nữ tử trước mặt có cơ hội trở thành Hoàn Vương phi tương lai, bà càng phải ra sức nịnh bợ.

Trong lòng thầm nghĩ trộm như thế.

Thượng Trang không muốn cùng bà ta dây dưa, tùy tiện nói: "Ma ma ra ngoài trước đi, Vương gia... Còn có việc."

Từ ma ma kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quấy rầy Vương gia." Nói xong, bà ta lập tức lui xuống.

Thượng Trang đợi bà ta ra ngoài, nhanh chóng tiến lên đóng cửa, lại nghe nam tử phía sau khẽ cười: "Ta có việc gì sao?" Nàng không biết lời mình vừa nói rất dễ làm người ta...

Thượng Trang ngăn người, quay đầu hỏi lại: "Ngài không phải khát nước sao?" Vừa nói, nàng tới cạnh bàn rót trà đưa tới cho y.

Y nhận lấy, uống một ngụm, mới hỏi: "Người này lúc trước không tốt với ngươi sao?"

Thật lợi hại, chỉ mới trò chuyện mấy câu ngắn ngủi mà y đã nghe ra được sự tình. Thượng Trang cũng không kiêng kị, chỉ nói: "Trong cung, có cái gì mà được cho không. Thứ người ta nhìn vào, là quyền lực trong tay mình." Nàng, không phải là một ví dụ điển hình sao?

Cánh tay giữ chén trà run lên, y nâng mắt, hỏi nàng: "Như vậy, ngươi muốn sao?"

Nàng lắc đầu: "Nô tỳ không thể bài xích."

Nàng trả lời "Không thể", mà không phải "Không", bởi vì nàng hiểu, nếu muốn sống thì không thể dựa vào người khác. Nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Lời này dừng ngay trái tim Nguyên Chính Hoàn, khiến tâm thần y rung động.

Tất cả đều là bất đắc dĩ, không phải sao?

Thì ra "Không thể" không chỉ có người trong hoàng thất bọn họ. Những ai bị nhốt trong hoàng cung khổng lồ này, đều như thế.

Y bỗng nhiên nghĩ tới mẫu hậu.

Bà là nữ tử không tranh không giành trong hậu cung, mà bà có thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu đều là vì tình yêu của phụ hoàng. Cho nên, khi đó, bà mới không thể không...

Y cúi đầu, cánh tay dùng sức làm nước trà đổ ra.

Thượng Trang kinh hãi, vội tiến lên đỡ y, nhíu mày hỏi: "Vương gia không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tình lang

Thái dương nam tử rờn rờn mồ hôi.

Tướng y khó chịu trong người, Thượng Trang không khỏi kích động. Nàng vội lấy khăn lau giúp y, một mặt nói nhỏ: "Vương gia, mời thái y tới xem, được không?"

"Không, không cần." Nam tử lắc đầu.

Thượng Trang gạt mình, Hoàn Vương như vậy, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Hoàn Vương trong mắt nàng trước giờ đều vô cùng bình tĩnh.

Y, rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tay nàng nhận lấy chén trà của y, trong lúc vô tình chạm đến bàn tay đó. Rất lạnh, so với thời điểm nắm lấy tay nàng còn lạnh hơn.

Không, hiện tại phải nói là lạnh như băng.

Nam tử dường như ý thức được điều gì, yếu ớt cười một tiếng, lắc đầu: "Ta thất thố rồi."

Thượng Trang vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới ồn ào.

"An Lăng Vu đâu?" Kêu nàng ta ra đây!" Thật là một nữ tử kiêu ngạo.

Bên ngoài, Từ ma ma đi theo sau Tần Lương đệ, cười lạnh, nhỏ giọng: "Lương đệ, không biết Lương đệ tìm Vu Thượng nghĩa vì chuyện gì? Hoàn..."

"Vu Thượng nghĩa?" Tần Lương đệ cười lạnh, Từ ma ma sợ tới mức không dám nói tiếp.

Từ ma ma là người nhất thời, việc giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều ấy. Xem ra, Tần Lương đệ không có ý tốt. Hiện tại, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên, tốt nhất bà nên im lặng.

Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nữ tử kia thật có bản lĩnh, tới ngự tiền còn có thể giữ được mạng nhỏ.

Đáng giận!

Nàng cứ tưởng nói cho Hoàng hậu chuyện của cung nữ này với Thái tử, nàng ta nhất định sẽ bị trị tội, nào ngờ...

Tần Lương đệ cắn răng, trước mặt Thái tử, nàng sẽ không ngốc mà động tới nàng ta, nhưng bây giờ nàng ta đã về Hoán Y Cục, nếu không làm gì đó, thế thì quá mất mặt. Việc này không thể trông cậy vào Lâm Phụng nghi, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Tần Lương đệ nhìn cung nữ, quát: "Mở cửa."

"Vâng." Cung nữ tiến lên, vừa định mở cửa đã thấy Thượng Trang từ bên trong ra ngoài.

"Nô tỳ tham kiến Lương đệ." Nàng theo quy củ hành lễ.

Tần Lương đệ tiến lên, hốc mắt hơi đỏ, mở miệng: "An Lăng Vu, ta thật hâm mộ ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, bất giác ngẩng đầu, lại nghe nữ tử trước mắt tiếp tục nói: "Điện hạ vì ngươi, ngay cả Thánh Thượng cũng đắc tội, lúc này còn tự nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Đêm qua ngài ấy chưa ăn gì, bây giờ lại như vậy, sức khỏe đâu mà chịu được. Ta thật không còn cách nào khác mới tới đây tìm ngươi, ngươi đi khuyên nhủ điện hạ đi."

Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nữ tử trước mặt nói chuyện, thần sắc không hề thay đổi.

Nàng ta, muốn nàng tới Đông cung sao?

Mạng nhỏ của nàng vừa mới nhặt về, nếu đi nữa, nàng không lo cổ mình quá cứng hay sao? Huống hồ, nếu Thái tử tiếp tục có liên quan tới nàng, Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Tần Lương đệ...

Thượng Trang im lặng nhìn nàng ta, nàng ta chắc chắn là đang tính kế, chỉ sợ, nàng còn chưa bước vào Đông cung đã bị tội danh câu dẫn Thái tử chụp lên đầu. Lần này đúng lúc có thể nói là nàng chủ động, đến khi đó, Thái tử sẽ không có chút quan hệ tới việc này.

Nàng cúi thấp đầu, đáp: "Lương đệ trở về đi, nô tỳ sẽ không tới Đông cung."

Ánh mắt Tần Lương đệ thay đổi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Nàng ta không chịu đi sao?

Cố nén lửa giận trong lòng, Tần Lương đệ mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Thượng Trang không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh trả lời: "Ngay cả ngài cũng không khuyên nhủ được điện hạ, nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, sao có thể lay động tâm ý của ngài ấy được?" Nàng đi là tự hại mình, có lẽ còn hại luôn Nguyên Duật Phong.

Tần Lương đệ trừng mắt nhìn cung nữ trước mặt, nàng ta có ý gì? Châm chọc nàng sao?

Đang định mở miệng, ánh mắt Tần Lương đệ lơ đãng nhìn một góc khăn tay lộ ra trong lòng Thượng Trang.

Đó là... Khăn tay của Nam tử!

Khăn Thái tử dùng đều dùng kim vàng hoặc chỉ bạc thêu thành. Như vậy, đây là...

Nàng ta chấn động, ánh mắt dời về cửa phòng đóng chặt phía sau Thượng Trang. Cảm giác bên trong có người, khoe miệng nàng ta cười lạnh. Nếu thật sự là vậy thì không cần phí sức nữa, cung nữ có tư tình, tội danh này, vô cùng nghiêm trọng.

Đồng nghĩa với việc, xử tử.

Giống như nhặt được bảo bối, nàng ta vui vẻ, nói với Thượng Trang: "Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, ta vào phòng chờ là được." Nói xong, nàng ta liền nâng bước.

"Lương đệ." Thượng Trang vội vàng ngăn cản.

Tần Lương đệ cười đắc ý: "Sao vậy? Tại sao không cho ta vào? Chẳng lẽ bên trong che giấu tình lang của người?" Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn cung nữ bên cạnh.

Cung nữ kia hiểu ý, thừa dịp Thượng Trang không kịp phòng bị, nhanh chóng tiến lên, đẩy cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Hại người

Thượng Trang không kịp ngăn cản, cung nữ vừa đẩy cửa ra, lập tức vọt vào.

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng "A".

Nét cười trên mặt Tần Lương đệ hiện lên tia đắc ý, nàng ta nhìn Thượng Trang, sau đó nâng bước đi tới.

Nam tử trong phòng chậm rãi lăn xe tới, khẽ cười: "Hôm nay Tần Lương đệ cũng có hứng tới Hoán Y Cục uống nước sao?" Không biết từ khi nào, y đã cầm chén trà trong tay.

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới, nam nhân trong phòng này lại là Hoàn Vương.

Nàng ta không phải không biết, sáng này, Hoàn Vương tới Càn Thừa cung, Thánh Thượng mới không truy cứu chuyện Thái tử chống đối. Lúc này, sao nàng có thể nói An Lăng Vu và Hoàn Vương có gian tình chứ?

Cung nữ xông vào sợ tới xanh mặt, nàng ta quay đầu nhìn chủ tử của mình.

Thượng Trang hít một hơi, tiến lên nhỏ giọng hỏi y: "Vương gia lại khát sao?"

Y gật đầu.

Tần Lương đệ chỉ đành hành lễ: "Thỉnh an hoàng thúc."

"Khụ khụ..."

Thượng Trang thấy y đột nhiên ho khan, hoảng sợ, vội lưng giúp y, nhíu mày hỏi: "Ngài sao vậy?"

Y phất tay, cười nói: "Khụ khụ... Không có gì, bốn vương chi là có chút kinh hãi. Khi nào..." Y quay đầu về phía Tần Lương đệ, "Khi nào thì Thái tử lập Thái tử phi vậy? Bốn vương, sao lại không biết?"

Sắc mặt Tần Lương đệ lập tức trắng bệch, nàng nhất thời nôn nóng nên quên mất việc này. Chỉ có Thái tử phi mới có thể theo Thái tử gọi y một tiếng "Hoàng thúc", còn nàng hiện tại, chẳng qua chỉ là một Lương đệ nhỏ nhoi, hẳn không có tư cách xưng hô với y như thế.

"Việc này..." Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nhất thời không thể bào chữa.

Nguyên Chính Hoàn không đợi nàng trả lời, tiện thể nói: "Trà cũng uống xong rồi, thị vệ của bốn vương chắc cũng đã tới. Vu Thượng nghĩa, người cũng nên qua Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng đi."

Tần Lương đệ giống như vừa thấy cứu tinh, vội nói: "Nếu đã như vậy, ta đi trước." Dứt lời, nàng ta cuống quýt xoay người ra ngoài.

Cung nữ xanh mặt cũng vội vàng đi theo.

"Xi..." Thượng Trang nhẹn không được cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Nam tử cũng cười, hỏi.

Nàng nhìn y: "Nô tỳ không biết thì ra lúc Vương gia hại người cũng lợi hại như vậy."

Y lại lắc đầu, không hề lên tiếng. Kỳ thật chuyện hại người cũng không phải y am hiểu.

Thượng Trang thấy sắc mặt y đã tốt hơn, đưa tay nhận lấy chén trà rồi trở về bàn, trong đầu không khỏi suy nghĩ, Mạc Tầm, hẳn thật sự biết y ở đây sao?

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi nàng.

"Dạ?" Nàng kinh ngạc quay đầu, dường như đã quen với cách y gọi mình như thế.

"Khăn tay, trả cho ta."

Thượng Trang kinh hãi, lúc cúi đầu mới phát hiện, thì ra khăn tay của y lộ ra ngoài một góc. Chính nàng cũng không để ý, thì ra đây là khăn tay nàng giúp y lau mồ hôi.

Như vậy, Tần Lương đệ đột nhiên xông vào, cũng bởi vì vật này sao?

Nhưng điều khiến nàng kinh hơn vẫn là Nguyên Chính Hoàn.

Sóng gió vừa đi qua nàng vẫn không phát hiện, mà y, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng có thể nói ra ngọn nguồn.

Nàng tin tưởng, mắt của y tuy mù, nhưng y dùng trái tim để nhìn, mọi thứ dường như rõ ràng hơn bất luận kẻ khác.

Nhưng, trả lại cho y, nàng không nỡ.

Thứ này, trong lúc đó, là bằng chứng duy nhất ràng buộc giữa nàng và y.

Cho nên, nàng mới luôn mang bên người.

"Vương gia..."

Nàng vốn định lấy hết dũng khí cự tuyệt, nhưng lại bị y cắt ngang: "Có một số thứ không cần phải dùng vật ngoài để duy trì. Giữ nó, có lẽ sẽ gây họa cho ngươi." Cho nên, y mới đòi lại.

Trong lòng Thượng Trang khẽ động, thật vậy sao? Nàng ở trong lòng y, cũng như vậy sao?

Chiếc khăn, cuối cùng nàng cũng giao cho y.

Ngón tay thon dài nhận lấy khăn lụa, lúc này bên ngoài truyền tới tiếng của Mạc Tâm: "Chủ tử, chúng ta hồi phủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Bảo vệ

"Ừ." Nguyên Chính Hoàn trả lời, thuận tay cất khăn lụa vào trong áo, bàn tay đẩy xe lăn.

"Vương gia." Thượng Trang bỗng nhiên gọi y. Y run lên, sau đó quay đầu nhìn lại, nghe nàng tiếp tục: "Nô tỳ, có chuyện muốn cầu xin Vương gia."

Y nhú mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Vòng tới trước, Thượng Trang mới mở miệng: "Nô tỳ cầu xin Vương gia nhận Phục Linh làm tỳ nữ của ngài." Nàng tới ngự tiền, tuy bề ngoài vô cùng vinh qua, nhưng chỉ có nàng biết rõ, Hoàng đế đề bạt không phải bởi vì yêu thích.

Nguyên nhân phía sau, có nhiều chuyện nàng đoán ra được, nhưng có một số lại không.

Mà nay Phục Linh đang ở Hoán Y Cục, cuộc sống sau này vô cùng khó khăn. Trong hoàng cung này, người nàng có thể cầu xin chỉ có Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ cười: "Muốn một cung nữ cũng không phải khó, chỉ là đôi khi, quá suy nghĩ cho người khác cũng không phải chuyện tốt."

Y nói vậy, xem như đã đồng ý.

Thượng Trang có chút cao hứng, vội vàng tạ ơn, rồi nói: "Nô tỳ đương nhiên sẽ tự lo cho mình." Phục Linh có lẽ biết thân phận thật của nàng, nếu nàng ấy sống trong cung không tốt, sợ rằng sẽ bị người khác mua chuộc.

Nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc thì từ khi nào, nàng cũng đã bắt đầu học tính kế?

Thượng Trang bắt đầu cười, tựa như những lời vừa rồi, là vì chính nàng.

Nếu có thể sống, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là gặp lại muội muội thất lạc lâu năm.

Nguyên Chính Hoàn yên tâm cười, lên tiếng: "Ở đây, nếu được ngươi hãy học cách bảo vệ chính mình. Nhưng, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi." Đã bao lâu rồi y chưa từng hứa hẹn với người khác như vậy?

Bởi vì y luôn nghĩ, y không làm được.

Nhưng, nữ tử trước mặt lại khiến nội tâm y dấy lên hi vọng.

Hi vọng nàng sống tốt.

Cả người Thượng Trang run lên, nàng không tin nhìn y, trên môi hiện lên ý cười, hỏi: "Vì sao Vương gia phải bảo vệ nô tỳ?"

"Ta thích ngươi." Y nói.

Trái tim dường như chậm một nhịp, có chút đau xót, vui vẻ.

Y nói, thích nàng....

Vậy, là loại thích này sao?

Thượng Trang cắn môi, nàng không dám hỏi.

Y đột nhiên gọi: "Mạc Tầm."

Cửa mở ra, Mạc Tầm vội về mặt không chút thay đổi bước vào. Từ lúc nàng lừa gạt chủ tử nhà mình, ấn tượng hẳn dành cho nàng, so với thời điểm gặp mặt đã ác cảm hơn. Hẳn không thích nữ tử như vậy, hẳn thế, nếu nàng làm chủ tử hẳn bị thương, hẳn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

Ngày hôm nay, lúc y đi, ánh mặt trời tốt lên khác thường.

Nàng đứng trước cửa, thấy y quay đầu lại, cả người đột nhiên giật mình.

Đôi mắt kia vẫn mê người như vậy.

Nàng tin, y cũng đã "thấy" nàng.

Nàng bỗng dưng cảm thấy, nam tử như vậy, cho dù nhìn từ xa cũng rất tốt.

Lúc đó, trong đầu lại nhớ tới Mộ Dung Vân Khương, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếc hận thay nàng ấy. Bởi vì, nàng ấy không biết chính mình đã bỏ lỡ nam tử tốt như vậy.

.....

Thu dọn xong, Thượng Trang lập tức qua Càn Thừa cung.

Thái giám nói, Hoàng đế uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Nàng đợi tới buổi tối cũng không có gì để làm.

Nữ quan, so với cung nữ không phẩm cấp vẫn có khác biệt.

Hiện tại nàng là ngự tiền Thượng nghĩa, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể lệnh nàng làm việc.

Quay lại Hoán Y Cục, Từ ma ma không có ở đây, nàng liền đi tìm Phục Linh. Nàng ấy vẫn đang giặt giũ y phục, thấy Thượng Trang, khước miệng liền cong lên: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Nàng và nàng ấy vui vẻ trò chuyện.

Một lát sau, bên ngoài có người chạy vào, nàng mắt đã thấy Từ ma ma. Bà ta thấy Thượng Trang ở đây, không khỏi kinh hãi, còn cười nhìn Phục Linh: "Mau mau, Vương gia muốn thu nhận ngươi làm tỳ nữ! Còn không mau theo ta đi tạ ơn?"

Nhất thời Phục Linh không kịp phản ứng, Thượng Trang liền cười nói: "Còn không mau đi?" Nàng cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại nhanh như thế.

Từ ma ma cười cười: "Vu Thượng nghĩa nói đúng, đừng để Thành Vương điện hạ chờ lâu."

Lời vừa dứt, hai mắt Thượng Trang lập tức căng lớn.

Bà ta nói cái gì? Thành Vương điện hạ?

Nguyên Duật Diệp?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chuyển đi

Từ ma ma đã muốn kéo Phục Linh ra ngoài.

"Tiểu thư." Phục Linh khẽ gọi nàng.

Thượng Trang đứng thẳng người, dường như lúc này mới có phản ứng, tại sao người tới lại là Nguyên Duật Diệp?

Nàng không phải nói với Hoàn Vương, xin y đưa Phục Linh đi sao?

Từ ma ma lôi kéo Phục Linh ra ngoài, không ngừng giảng đạo lý: "Vương gia muốn là phúc khí ba đời của ngươi, lát nữa gặp Vương gia ngươi không được nhiều lời, nhớ chưa?"

"Vâng." Phục Linh cắn môi đáp.

Cách Hoán Y Cục không xa có một thủy tạ, nhìn qua đó đã thấy có hai bóng người.

Nam tử ngồi dựa vào lan can, nhắm nháp ly trà trong tay. Linh Khuyết đứng cạnh hắn, nhìn qua bên này, nói nhỏ: "Vương gia, người tới rồi."

Từ ma ma và Phục Linh quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Nguyên Duật Diệp nhìn Từ ma ma, vẫy tay kêu bà ta lui xuống.

Phục Linh cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Sau một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Sao vậy, bốn vương giúp ngươi ra khỏi Hoán Y Cục, ngươi không nên nói gì với bốn vương sao?" Nói xong, hắn uống một ngụm nước, nheo mắt nhìn nữ tử bên dưới.

Phục Linh kinh hãi, vội đáp: "Nô tỳ tạ ơn Vương gia."

Nguyên Duật Diệp đắc ý cười, buông chén trà xuống, nói tiếp: "Thật ra bên cạnh bốn vương không thiếu tỳ nữ, bốn vương đã có tỳ nữ tốt nhất thiên hạ."

Thời điểm nói chuyện, Linh Khuyết đứng cạnh nhìn không được bật cười, vờn tay đám sau lưng hắn. Hắn nhìn đau, lặng lẽ trừng mắt nhìn nàng.

Phục Linh bị hắn làm cho hồ đồ, nếu đã như vậy, hắn muốn nàng làm gì?

Thanh âm của nam tử trước mặt lại truyền tới: "Bốn vương định đưa ngươi tới Tự Ninh cung cho mẫu phi, đến lúc đó, ngươi phải tận tâm hầu hạ."

Hắn nói vậy, nghĩ là muốn đưa nàng tới cung của Tề Hiền phi.

"Được rồi, bốn vương có việc, đi trước." Hắn đứng lên, tiện thể cúi người nắm cầm nữ tử bên dưới, cười cười, "À, nhớ nói với nàng, bốn vương muốn ngươi, ngày mai sẽ chuyển qua Tự Ninh cung."

Nói xong, hắn buông tay, đi về phía trước.

Linh Khuyết đi theo, nàng nhú mồm, hỏi: "Linh Khuyết không hiểu."

Hắn quay đầu, xoa mũi của nàng, cười mắng: "Ngươi ngốc như thế sao có thể hiểu?"

"Vương gia!" Nàng dậm chân, hận nhất là hắn mắng nàng ngốc. Nàng cắn răng: "Vậy ngài nói đi, vì sao?"

"Không nói cho ngươi biết."

"Vương gia, Vương gia tốt của ta..."

Nguyên Duật Diệp cười, nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết, cung nữ vừa rồi là ai đúng không?"

Linh Khuyết lắc đầu.

Hắn đột nhiên thu nụ cười lại: "Nàng ấy là tỷ nữ An Lăng Vu mang từ nhà mẹ đẻ." Nói xong, con ngươi hắn hiện lên một tia cân nhắc.

Mà ý cười trên mặt Linh Khuyết, cũng cứng đờ lại.

Hắn hồ nháo như vậy, thì ra, là vì An Lăng Vu.

Chuyện Tề Hiền phi lợi dụng An Lăng Vu hãm hại Thái tử, người khác không biết nhưng nàng không phải không rõ. Mặc dù sự tình không được thuận lợi, nhưng thù giữa Tề Hiền phi và An Lăng Vu, đương nhiên đã kết.

Đưa tỷ nữ của nàng ấy cho Tề Hiền phi, hậu quả thế nào, mọi người đều biết.

An Lăng Vu sẽ vì Phục Linh mà cầu xin Nguyên Duật Diệp.

Thật sự là như vậy sao?

Thời điểm Linh Khuyết ngẩng đầu đã thấy nam tử đi xa, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó cắn răng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Cãi lời

Thượng Trang ở trong phòng đợi Phục Linh trở về, nhưng bên tai cứ không ngừng lặp lại mấy câu của Từ ma ma.

Sao có thể là Nguyên Duật Diệp?

Nàng thật sự không thể lý giải nổi.

Không chờ được nữa, nàng đẩy cửa phòng, lập tức ra ngoài. Đúng lúc thấy Từ ma ma quay về, nàng vội lôi kéo bà ta, hỏi: "Cô cô, Vương gia đưa Phục Linh đi đâu rồi?"

Từ ma ma thấy nàng sốt ruột, trong lòng tuy có chút tức giận, chẳng qua ngại thân phận nàng lúc này, bà ta không dám đắc tội, liền chỉ tay ra ngoài: "Ở đình phía trước kia."

Bà ta vừa dứt lời, Thượng Trang đã vọt nhanh qua đó.

Từ ma ma khẽ hừ một tiếng, không thèm quan tâm, lập tức đi vào.

Thượng Trang vừa chạy, trong lòng vừa khẩn trương. Nguyên Duật Diệp làm việc trước giờ nàng không thể đoán được, cũng không biết lần này, hắn rốt cuộc muốn cái gì.

Rất nhanh đã thấy ngôi đình phía trước, nhìn kỹ lại, bên trong chỉ còn một mình Phục Linh, nàng ấy đang định xoay người về Hoán Y Cục. Lúc ngừng đầu, thấy Thượng Trang đang vội vàng tới đây, nàng ấy không khỏi kinh ngạc, hỏi: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Thượng Trang cẩn thận nhìn Phục Linh một lượt, thấy nàng ấy không sao mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vương gia tìm người không có việc gì chứ?"

"Dạ không có gì." Nàng lắc đầu, sau đó lại nhíu mày, "Chỉ là, trước khi Vương gia đi muốn nô tỳ nói lại với 'nàng', ngày mai ngài ấy điều nô tỳ tới Tụ Ninh cung hầu hạ Hiền phi nương nương. Tiểu thư, ngài nói xem có phải kỳ lạ lắm không, Vương gia không nói rõ 'nàng' là ai hết. Tiểu... A, tiểu thư!"

Phục Linh ở sau lớn tiếng kêu nhưng Thượng Trang không hề dừng bước.

Nguyên Duật Diệp!

Nàng cắn răng, khắc cốt ghi tâm ba chữ này trong lòng.

Điều Phục Linh tới Tụ Ninh cung, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Xuyên qua con đường sớm đã không thấy bóng lưng của hắn, Thượng Trang không biết hắn đã xuất cung chưa, hay là ghé sáng Tụ Ninh cung. Hai tay bắt gắc siết chặt, hắn còn muốn Phục Linh nói chuyện này với nàng, hắn sợ nàng không biết hay sao?

Bởi vì nàng không làm việc cho Tề Hiền phi, cho nên hắn ra oai phủ đầu nàng sao?

Trong đầu suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không có đáp án.

Nàng vội vàng trở về, kéo tay Phục Linh, nghiêm túc nói chuyện: "Người phải nhớ rõ, ngày mai không được qua Tụ Ninh cung."

Phục Linh kinh hãi, vội la lên: "Tiểu thư, nô tỳ sao có thể chống đối chủ tử?"

Thượng Trang cắn răng: "Thành Vương không phải chủ tử của người."

Phục Linh ngây người, lại nghe Thượng Trang nói tiếp: "Người phải nhớ rõ. Ngày mai, ta đi tìm hắc. Nàng nhất định phải tìm hắc nói rõ việc này."

"Tiểu thư..."

Phục Linh vừa mở miệng đã bị nàng ngắt lời: "Nếu người muốn sống thì nghe theo ta. Nếu người qua đó, cả ta cũng không thể bảo vệ được người."

Thượng Trang đã nói tới đây, Phục Linh cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nàng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

"Nô tỳ nghe theo tiểu thư."

.....

Trở về Hoán Y Cục, nhớ tới chuyện của Nguyên Duật Diệp, trong lòng Thượng Trang không khỏi tức giận.

Thời điểm qua Càn Thừa cung, nàng vô tình nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương từ tẩm cung hoàng đế đi ra. Nữ tử đối diện, dĩ nhiên cũng đã thấy nàng.

Hôm nay, nàng ấy tới đây một mình, không có Thanh Nhi.

Mộ Dung Vân Khương hướng nàng hành lễ: "Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe nàng nói chuyện: "Thánh Thượng đã thu hồi khẩu dụ."

Lời của nàng ấy làm Thượng Trang kinh hãi không thôi.

Khẩu dụ, là hôn sự của Mộ Dung Vân Khương và Hoàn Vương sao?

Vì thế, nàng ấy lúc này đã không còn là Vương phi tương lai, mà Thượng Trang là Thượng nghĩa tam phẩm, cho nên nàng ấy gặp nàng, theo lý phải hành lễ.

Thượng Trang khẽ cười: "Như vậy chẳng phải thuận theo ý tiểu thư sao?"

Mộ Dung Vân Khương cũng cười: "Cũng thuận theo ý của Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh ngạc, lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Chờ

Mộ Dung Vân Khương cũng không định ở lại, mỉm cười nhìn Thượng Trang rồi rời đi.

Thượng Trang quay đầu nhìn bóng lưng nữ tử, thân phận hiện nay của nàng quả thật có chút khó xử. Lúc trước, Hoàng đế có ý định chọn nàng làm Hoàn Vương phi, tuy hiện tại đã hủy hôn, nhưng ông cũng không thể sắc phong nàng làm phi tử của chính mình.

Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn không thể xuất cung. Dù sao, nàng tới đây với thân phận là tú nữ.

Thượng Trang lắc đầu, tiền đồ của Mộ Dung Vân Khương cũng không phải là chuyện nàng có thể đi quản.

.....

Một đêm này, Thượng Trang căn bản không thể ngủ được. Trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại chuyện của Phục Linh.

Chưa tới giờ Mão, nàng đã đứng dậy tới chính điện. Hiện tại nàng là ngự thị, cho nên phải tới hầu hạ Hoàng đế lâm triều.

Mặc long bào cho Hoàng đế, mỗi một động tác đều phải hết sức cẩn thận. Thỉnh thoảng Hoàng đế chỉ ho khan mấy tiếng, cũng không nói chuyện với nàng. Thượng Trang cúi đầu, làm xong tất cả rồi lui sang một bên đứng.

Hoàng đế bệnh đã lâu nhưng mỗi ngày đều cố gắng thượng triều. Không thể không thừa nhận, với chính sự, ông ấy quả thật tận tâm.

Thấy Trần Trung diu Hoàng đế ra ngoài, Thượng Trang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nên ra cửa cung chờ Nguyên Duật Diệp, sau khi hạ triều, hần muốn xuất cung thì đương nhiên phải đi qua đó.

Ra ngoài, nàng tình cờ thấy thái giám bên ngoài cao hứng, nàng nhìn không được mà hỏi: "Chuyện gì mà làm công công vui vẻ như vậy?"

Thái giám cười nói: "Vu Thượng nghĩa không cảm thấy bệnh tình của Hoàng Thượng đang chuyển biến tốt sao? Chuyện này không đáng phải vui vẻ sao?"

Thượng Trang còn đang ngẩn ra thì thái giám đã lướt qua người nàng. Nói tới Hoàng đế, sức khỏe của ông quả thật đã tốt hơn trước. Chẳng qua, thái y trong cung đều là người có y thuật cao minh, có thể chữa trị cho Hoàng đế cũng không phải điều gì kỳ lạ.

Một mình tới cửa cung, cô không trực tiếp đứng ngay cửa mà tìm một nơi trốn đi để tiện quan sát tình hình cửa cung. Giờ phút này, cửa cung đóng chặt, nàng đành phải đứng chờ tới thời điểm hạ triều.

Không bao lâu đã có người đi ra.

Thượng Trang căng mắt nhìn, người đi tới rất nhiều nhưng lại không có Nguyên Duật Diệp. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không phải hần lại tới Tự Ninh cung rồi chứ?

Chờ tới lúc cửa cung đóng lại, Nguyên Duật Diệp vẫn chưa đi ra.

Cẩn rằng, nàng do dự không biết có nên đi tìm hần hay không. Lúc hoàn hồn, nàng đột nhiên phát hiện phía sau có người, nhất thời kinh hãi, nàng theo bản năng ôm ngực lui ra sau.

Nâng mắt, hần không phải là Nguyên Duật Diệp mà nàng đợi này giờ sao?

Trong lúc nhất thời, nàng quên hành lễ.

Nam tử trước mặt hiển nhiên không so đo với nàng, hần chỉ nhú mày, mở miệng hỏi: "Lén lút ở đây làm gì?"

Từ Tuyên chính điện đi ra, xa xa, hần đã thấy nàng trốn ở góc này. Hần cũng biết, nàng tới đây làm gì. Chỉ là khi thật sự đối diện với nàng, hần lại muốn giả bộ cái gì cũng không biết.

"À, bốn vương biết rồi, người tới chờ hoàng thúc đúng không?" Hần khẽ cười, lắc đầu nói, "Người không phải không biết, với sức khỏe của hoàng thúc, y không cần phải thượng triều."

"Người!" Thượng Trang nhú mày, nàng không thể để hần vũ nhục Nguyên Chính Hoàn.

Hần một chữ một câu đều là hoàng thúc, nhưng bên trong ẩn chứa bao ý kinh thường.

Nhìn nàng tức giận, hần vui vẻ.

Hần bỏ đi, một mặt nói: "Nếu không tin thì người cứ tiếp tục chờ đi. Bốn vương phải hỏi phủ ngũ một giấc."

Thấy hần rời đi, dưới tình thế cấp bách, Thượng Trang duỗi tay nắm lấy ống tay áo của hần...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Quỳ gối

Đây có lẽ là hành động đại nghịch bất đạo nhất mà Thượng Trang từng làm.

Nàng cư nhiên dám động thủ kéo hần?

Cho đến lúc nam tử quay đầu lại, nàng mới hoàn hồn, cả người run run vội vàng rút tay, quỳ xuống: "Nô tỳ đáng chết."

Nguyên Duật Diệp có chút đắc ý, nàng biết sợ rồi sao?

Ha ha, biết sợ mới tốt.

Hắn duỗi tay, trực tiếp kéo thân hình bé nhỏ của nữ tử đứng lên.

Thượng Trang cắn răng, hấn tức giận thật rồi.

Nếu giờ khắc này có thể ngừng đầu, nàng nhất định có thể nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, hấn mới lại gần nàng, nói nhỏ: "Người có chuyện muốn nói với bốn vương sao?"

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hấn.

Lúc này, người trước mặt đã thu lại ý cười, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào nàng.

Thượng Trang không hiểu đến tột cùng hấn muốn làm gì, nhưng vì Phục Linh, nàng chỉ có thể thử một lần này: "Ngài có thể không cần Phục Linh được không?"

Quả nhiên là vì chuyện của nha đầu kia.

Hấn cười thầm, nói: "Sao thế? Chính người đã rời khỏi Hoán Y Cục, chẳng lẽ người lại không cho người khác được thế hay sao?"

Thượng Trang trừng mắt liếc hấn, lúc này nàng có thể khẳng định, trong lòng hấn vô cùng rõ ràng, hấn chỉ là đang giả ngốc trước mặt nàng thôi!

Nhưng, cho dù hấn có giả bộ nàng cũng không thể làm gì hấn. Ai kêu hấn là chủ tử, còn nàng chỉ là cung nữ thôi chứ?

Thượng Trang cố nén tức giận: "Vương gia thật sự muốn tốt cho Phục Linh chứ?"

Hấn nhíu mày: "Bằng không, người nghĩ thế nào?"

"Nô tỳ ngu muội." Nàng cắn răng, "Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy, chi bằng Vương gia... Muốn nô tỳ đi."

"An Lăng Vũ, người thật to gan!" Quát xong, hấn dường như không còn tức giận nữa, ngay cả lời nói cũng mang ý cười, "Người muốn bốn vương vì người mà đắc tội với phụ hoàng sao? Ha ha, người đang tính toán bốn vương sao?" Tay hấn bất giác xoa xoa khuôn mặt của nàng.

Thượng Trang nhẩn nhện, hấn biết rõ nàng không phải đang có ý này.

Cùng hấn nói chuyện thật sự mệt mỏi, nhưng thật ra hấn chưa từng tức giận, người nóng vội chỉ có mình nàng.

Nàng lấy hết lá gan chất vấn hấn: "Vậy ngài muốn thế nào? Vì sao phải nhằm vào một nô tỳ?"

Nàng chỉ hỏi mấy câu nhưng đã tỏ ra khí chất kiên cường.

Nguyên Duật Diệp nheo hai mắt lại, nhẹ giọng hỏi: "Bốn vương làm gì người sao?"

"Người!"

Được lắm, nàng thừa nhận, ở trước mặt hấn, nàng chẳng đáng gì cả. Nhưng vì Phục Linh, nàng không thể từ bỏ như vậy.

Thượng Trang vừa định lên tiếng, đã thấy hấn cắt ngang: "Muốn bốn vương không cần kia cũng không phải không thể."

Trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, vội hỏi lại: "Ngài muốn thế nào?"

Hấn khẽ cười: "Người tới ngôi đình lần trước quý gồi cho bốn vương. Hiện tại bốn vương phải qua Tự Ninh cung thăm mẫu phi, nếu người có thành ý có thể quý tới lúc bốn vương trở về."

"Được, nô tỳ đi ngay." Nói xong, nàng không nhìn hấn, trực tiếp xoay người chạy đi.

Không phải chỉ quý thôi sao? Nàng chỉ mong tới lúc đó hấn đừng đổi ý.

Khóe miệng của người đứng sau cong lên ý cười, nhìn nàng tức giận, hấn vừa ý. Đặc biệt là bộ dáng liều mạng của nàng lúc này, thật đáng yêu.

"Đáng yêu?" Hấn nhỏ giọng, hấn điên rồi sao? Vì một cung nữ mà làm nhiều trò như vậy?

"Hảo, nô tỳ cái này đi." Ngửa tất, cũng không nhìn hấn, xoay người liền chạy đi đi.

Thượng Trang chạy nhanh về phía trước, chỉ là mới đi vài bước, nàng đã nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở đứng trước mặt nàng.

Nàng không khỏi kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Gặp mưa

Giật mình một cái, Thượng Trang mới cảm thấy bản thân thật buồn cười. Vừa mới hạ triều, Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Chỉ là, nàng đột nhiên nhớ lại lần đó chính mình có lòng tốt đỡ hấn lại bị nha đầu của Mộ Dung Vân Khương mắng câu dẫn thiếu gia nhà họ. Cho nên lúc này, nàng không tới gần, chỉ hành lễ với hấn từ xa.

Vừa định đứng dậy rời đi, Mộ Dung Vân Sở bỗng dừng lên tiếng: "Người An Lăng gia quả thật không có tiền đồ."

Nàng kinh hãi, bước chân không khỏi dừng lại. Hấn, rốt cuộc đang nói cái gì?

"Thừa tướng đại nhân..."

"Ta sẽ không để chính mình bị đưa qua đẩy lại." Vì sao nàng ta luôn tỏ ra vô tội như vậy? Cho dù những chuyện đã phát sinh trước mắt, hấn cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung nàng. Cuối cùng, hấn chỉ quăng lại một câu, "Thành Vương không phải người nguoi có thể động vào." Nói xong, hấn quay đầu nhìn về phía trước.

Thượng Trang theo ánh mắt của hấn nhìn lại, trong lòng chấn động.

Là vì nghe những lời Nguyên Duật Diệp vừa nói với nàng hay sao?

A, nàng thật có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy hết. Chỉ là, nàng không muốn giải thích với hấn, dù sao hấn cũng không phải là gì của nàng.

Dù sao hấn đã nói như vậy, nàng cũng không còn gì để nói.

Thượng Trang hành lễ với hấn: "Nô tỳ cáo lui", rồi xoay người chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nàng, trong lòng cười lạnh, hấn thật chưa từng thấy qua nữ tử nào không biết xấu hổ như vậy. Nàng ta cư nhiên quang minh chính đại nói muốn Thành Vương thu nhận!

Hấn đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe phía sau có người gọi. Lúc quay đầu, hấn thấy Trần Trung.

"Trần công công?" Mộ Dung Vân Sở nhíu mày.

"May là Thừa tướng đại nhân chưa xuất cung. Thánh Thượng mời ngài qua nói chuyện."

Hấn ngẩn ra, gật đầu: "Ta đi liền."

.....

Thượng Trang tới đình lý, cả thái dương đã rờn rờn mờ mờ.

Cung nhân đi qua nơi này không nhiều, nhưng, cho dù có đông, nàng vẫn phải quỳ.

Chuyện đã đồng ý, nàng nhất định làm được. Nàng chỉ hi vọng Nguyên Duật Diệp có thể giữ lời của hấn.

Nàng cắn môi, quỳ xuống.

Khoảng một nén nhang, gió đột nhiên nổi lên.

Thượng Trang giật mình, thời điểm nâng mắt đã thấy mây đen kéo tới dày đặc.

Trời sắp mưa, trong lòng nàng thầm nói.

Thượng Trang đang suy nghĩ, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, lạnh quá.

Nàng không khỏi rụt người, gió càng lúc càng lớn. Lá trên cây cũng bị cuốn theo, trong không trung đảo qua mấy vòng, chậm rãi rơi xuống.

Trong lòng thâm than, trời sắp mưa, không biết Nguyên Duật Diệp còn tới hay không?

Đột nhiên, nàng bắt giác cười.

Nếu hắn không tới, đó chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Hắn là người kiêu ngạo, sao có thể không tới?

Trong lòng thâm tự an ủi, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng giải quyết sự tình của Phục Linh.

Trời đã bắt đầu mưa, rất lớn, từng giọt nện xuống đất phát ra thanh âm chói tai.

Thượng Trang mặc dù đang quỳ trong đình, nhưng nước mưa bắn tung tóe ướt hết người nàng. Nàng không khỏi nhích vào giữa, thời điểm ngẩng đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện mưa đã vô cùng lớn, cảnh sắc bên ngoài đã khó nhìn rõ.

Trận mưa này chưa từng có dấu hiệu dừng lại, Thượng Trang cũng bắt đầu hoài nghi không biết Nguyên Duật Diệp có tới hay không.

Nhưng, cho dù hiện có đổi ý, không có ô, nàng cũng không thể quay về. Huống chi, nàng không muốn làm người có đầu nhưng không có đuôi.

Đợi thêm một lúc, Thượng Trang hình như nghe tiếng người tới.

Quay đầu, xuyên qua màn mưa, nàng mơ hồ thấy thân ảnh nam tử đi về hướng này.

Là hắn sao?

Thượng Trang nheo mắt, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ô đâu? Vì sao hắn không mang theo ô?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu nhân

Đợi bóng người trong mưa tới gần, Thượng Trang mới thấy rõ mặt hắn.

Đúng là Nguyên Duật Diệp!

Nàng cả kinh nhìn hắn, nước mưa theo đường nét khuôn mặt chảy xuống, y phục, toàn bộ cũng đã ướt đầm. Hắn vẫn mặc triều phục như lúc nãy, một khi ướt mưa thì vô cùng nặng.

"Vương gia!" Nàng sợ hãi muốn đứng dậy, lại bị hắn tự tay ngăn cản, còn tà tà cười nhìn nàng. "Bôn vương còn chưa cho ngươi đứng lên, một chút thành ý này ngươi cũng không có sao?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, đã đến lúc nào rồi mà hắn còn...

Cắn chặt môi, nàng không biết nên nói gì với hắn mới tốt.

Nguyên Duật Diệp ngồi xuống ghế đá, cuối đầu nhìn nàng, hắn thật không ngờ, không ai theo dõi, nàng vẫn một mình ở đây quỳ gối, không hề đứng dậy. Kỳ thật, cho dù nàng làm bộ cũng không có người ngoài biết, không phải sao?

Tuy rằng...

Trong lòng còn đang nghĩ ngợi lung tung, Thượng Trang đã lên tiếng: "Ngài căn bản không tới Tự Ninh cung gặp Hiền phi nương nương, đúng không?" Lúc nàng tới đây, sắc trời cũng đã u ám. Nếu hắn tới cung của Tề Hiền phi, cho dù lúc rời khỏi chưa gặp mưa, nhưng Tề Hiền phi chắc chắn sẽ nhắc hắn mang ô theo.

Hắn cười rộ lên, khen ngợi nhìn nàng: "Ngươi vẫn thông minh như vậy."

Quả nhiên bị nàng đoán đúng, vậy, hắn vẫn luôn ở đây sao?

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi tức giận, hắn rốt cuộc có ý gì chứ? Không tin nàng, cho nên ở đây giám thị nàng sao?

Đúng vậy, may là vừa rồi nàng không từ bỏ, nếu không chẳng phải sẽ vừa lòng hấn hay sao?

Mà hấn lại khẳng khái ở đây, điều đó chứng minh, chuyện của Phục Linh, hấn đồng ý rồi.

Đây có lẽ là chuyện duy nhất làm nàng vui vẻ. Nàng cúi người với hấn: "Nô tỳ cảm ơn Vương gia trước."

Hấn hình như không giống với Tề Hiền phi. Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười nhạo một tiếng, sau đó nhú mày: "Thật không ngờ mưa lại lớn thế này."

Thượng Trang kinh hãi, lúc này mới nhớ tới cả người hấn đã ướt đầm. Mưa lạnh như vậy, hấn mặc y phục ướt sũng trên người chắc chắn sẽ sinh bệnh. Nhưng hiện tại, nàng nên làm gì bây giờ?

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc này, hấn cũng không ngăn cản. Nàng nhỏ giọng: "Vương gia ở đây đợi một lát, nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng xoay người muốn chạy ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội giữ chặt nàng: "Ngươi điên rồi, mưa lớn như vậy ra ngoài làm gì?"

"Nhưng..."

"Bốn vương đã ướt cả người, muốn đi cũng là bốn vương đi."

"Ngài là Vương gia."

Nàng nhìn hấn, vì sao trong lòng lại cảm thấy, thời điểm hấn nói chuyện còn mang theo chút gì đó cao hứng vậy? Chẳng lẽ chuyện bị ướt mưa khiến hấn vui vẻ vậy sao?

Nam tử đắc ý đứng lên, tiến tới gần nàng: "Đau lòng cho bốn vương sao?" Thời điểm hỏi chuyện, một tay hấn nắm lấy cổ tay mảnh mai của nàng.

Thượng Trang không khỏi chán nản, nếu không phải hấn nấp trong chỗ tối giám thị nàng, sao có thể ướt mưa?

Thật sự là... Tiểu nhân!

Trong lòng nàng thầm mắng.

Thượng Trang giãy dụa mấy cái, nhưng hấn quá dùng lực, nàng có làm gì cũng uổng phí sức lực.

Hấn lại xem như không có việc gì: "Ngươi ra ngoài dầm mưa, nếu bị cảm thì sẽ không tốt." Trong lòng nàng run lên, hấn nói tiếp, "Ngươi là cung nữ bị bệnh, nếu để lây cho chủ tử thì phải làm sao? Hơn nữa người đó lại là phụ hoàng."

Hít một hơi thật sâu, nàng còn tưởng hấn sẽ nói cái gì hay lắm.

Được rồi, là nàng nghĩ hấn quá tốt.

Thượng Trang xấu hổ rút tay khỏi lòng bàn tay hấn, nói: "Nhưng ngài bị bệnh, Hiền phi nương nương sẽ không bỏ qua cho nô tỳ."

Hấn giống như bưng bình, buông tay ôm nàng, kêu: "Đúng vậy, mẫu phi sẽ không bỏ qua cho ngươi. Chỉ là, nếu ngươi làm bốn vương hải lòng, bốn vương tự nhiên sẽ không nói ra sai lầm của ngươi."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng cố tình nói như vậy, còn hấn thì hay rồi, vô lại đem trách nhiệm đổ lên người nàng.

Nàng nén cơn giận: "Hiện tại nô tỳ là ngự thị." Ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng đừng hòng sai nàng hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Ghen tị

Nguyên Duật Diệp không hề e ngại, vẫn cười: "Không phải chính ngươi cầu xin bốn vương muốn ngươi sao?"

Chắc hấn chỉ đang vui đùa, Thượng Trang mở miệng đáp trả: "Nếu thu nhận nô tỳ, ngài không sợ Hiền phi nương nương sẽ mất hứng sao?" Dùng từ mất hứng vẫn còn rất nhẹ, nếu Nguyên Duật Diệp làm vậy, chỉ sợ Tề Hiền phi sẽ tức tới hộc máu.

Nụ cười trên mặt cuối cùng cũng cứng lại, hần nhìn nàng, sau một lúc lâu mới hỏi: "Chuyện mẫu phi tính thế, ngươi vẫn còn nhớ sao?"

Hiện tại hần nói chuyện thật thoải mái, nhưng đối với nàng là một lần dạo quanh quỹ môn quan.

Không biết vì sao, giờ khắc này, nàng không hề sợ hần, liền trả lời: "Nô tỳ không thể không ghi nhớ, nếu không nhớ thì sẽ có lần tiếp theo. Nhưng nô tỳ muốn sống, có nằm mơ cũng muốn bản thân được sống." Tất cả đều là tiếng lòng của nàng.

Nam tử không khỏi run sợ, nhưng hần vẫn cố ý tỏ ra không đồng tình, cười hỏi: "Ngươi sống không được tốt sao?"

Đúng vậy, nàng còn sống.

Nhưng như vậy hần liền quên những chuyện kinh tâm động phách lúc trước hay sao?

Thượng Trang tức giận, cắn răng nói: "Đó là vì Hoàn Vương điện hạ tới kịp lúc." Nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, trái tim của nàng cũng thoáng dịu bớt, bởi vì, y vì nàng mà tới.

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, lửa giận trong lòng Nguyên Duật Diệp lại lần nữa nổi lên. Hần nắm chặt cổ tay của nàng khiến nàng đau tới nhủu mày, theo bản năng muốn rút ra.

"Vương gia..."

"Ngươi cho rằng y cứu ngươi, một lòng một dạ muốn cứu ngươi sao?" Hần chưa bao giờ tin Nguyên Chính Hoàn sẽ vì một nữ tử mà mạo hiểm như vậy.

"Vương gia..." Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, nàng đột nhiên cảm thấy buồn người, bất giác hỏi, "Vì sao ngài lại ghen tị với y?"

Mỗi một lần, những chuyện có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần đều tức giận. Bản thân hần luôn cố tình kìm nén, nhưng đôi mắt kia sẽ không gạt người.

Ghen tị.

Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại nghĩ tới hai chữ này.

Chỉ là nàng nghĩ không ra, Nguyên Chính Hoàn đối với hần mà nói đến tột cùng có gì mà khiến hần buông xuống không được?

Mọi thứ của hần đều không thua Thái tử, hần còn có một mẫu phi sau lưng, tiền đồ vô lượng. Mà Nguyên Chính Hoàn, y có cái gì? Ngay cả hôn sự được Hoàng đế ban xuống cũng có thể bị Mộ Dung Vân Khương từ chối.

Nghĩ tới, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cố tình, Nguyên Duật Diệp còn nhắm tới y khắp nơi. Cho nên, nàng mới không thích hần.

"Thu lại sự thương hại của ngươi đi." Nhìn vẻ mặt không đành lòng của nữ tử, hần cũng cảm thấy tức giận.

Thượng Trang sợ hãi, lắc đầu: "Nô tỳ không thương hại y, y không cần bất cứ ai thương hại."

Y nói, nếu có thể, y vẫn sẽ bảo vệ nàng. Còn nàng lại bất tri bất giác hy vọng y đừng bị thương, hy vọng y có thể vui vẻ.

Bên ngoài, mưa vẫn lớn như vậy. Từng giọt theo gạch ngói chảy xuống giống như thác nước, đem những thứ xung quanh mái đình ngăn cách với nơi đây. Khắp nơi chỉ có tiếng "ào ào" của gió mang mưa bụi bắn vào.

Trong đình, hai người vẫn nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng buông tay giữ nàng ra, tức giận ngồi xuống.

Thượng Trang vỗ vỗ cổ tay của mình, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, hần thật là hi vọng ái ố vô thường. Quay đầu nhìn ra bên ngoài, nàng thật hy vọng mưa có thể nhanh chóng ngừng lại, như vậy, nàng sẽ không cần ở cùng với hần.

Qua một lát, nam tử đột nhiên mở miệng: "Bôn vương hối hận."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, hối hận gì chứ? Chuyện của Phục Linh, chẳng lẽ hần lại thay đổi suy nghĩ của mình đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đổi ý

Nàng vội vàng mở miệng: "Ngài là Vương gia, chuyện đã hứa sao có thể đổi ý chứ?"

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp biến sắc, đứng dừng tức giận đứng lên, nhú mày: "Trong lòng ngươi, bản vương là kẻ như vậy sao? Đổi ý? Bản vương đột nhiên cũng muốn làm ra loại chuyện này đấy!"

Thượng Trang bị hấn dọa sợ, chẳng lẽ, ý của hắn không phải việc này sao?

Như vậy...

Nàng cắn môi, không biết nói gì.

Hắn cũng không thêm giải thích, chỉ trừng mắt nhìn nàng, tiếng hít thở của hắn đã dần trầm xuống nhưng trái tim Thượng Trang đã có chút loạn nhịp.

Nàng đứng đó, trong lòng xấu hổ.

Quả thật, nàng không nên xúc động như vậy, chỉ là đối diện với Nguyên Duật Diệp, nàng không thể nào giữ được bình tĩnh. Nàng không biết trong lòng hắn đang cất giấu chiêu trò gì, cho nên mới..

Bầu không khí có chút khó xử, mưa bên ngoài cũng như vậy mà càng lúc càng lớn.

Không biết trôi qua bao lâu, bầu trời mới dần dần sáng lên, mưa cũng bắt đầu nhỏ lại.

Thượng Trang không khỏi cao hứng, lúc quay đầu đã thấy Nguyên Duật Diệp lui từng bước ngồi xuống ghế đá, nâng mắt nhìn nàng.

Thấy hắn không có ý định rời đi, Thượng Trang đành lên tiếng trước: "Nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng cũng không đợi hắn đồng ý, lập tức xông r bên ngoài.

Thượng Trang đem ô về, giờ phút này mưa đã rất nhỏ, cho dù có ra ngoài cũng không bị ướt. Chỉ là đưa mắt nhìn tới, bên trong đình lý đã không còn bóng người.

Nàng không khỏi kinh hãi, bước chân bắt gặp nhanh hơn, trong đình lý, thật sự đã không còn ai.

Nàng vội đưa mắt nhìn bốn phía, một người cũng không thấy. Nàng ôm ô chạy ra ngoài, giữa đường đụng phải một thái giám, liền lập tức hỏi: "Công công có thấy Thành Vương điện hạ đâu không?"

Thái giám kia lắc đầu: "Không thấy."

Không thấy...

Hắn xuất cung rồi sao?

Nếu hắn tới Tự Ninh cung, nàng không dám tới tìm.

Thở dài một tiếng, dù sao chuyện của Phục Linh cũng đã giải quyết, nàng cũng không nên tìm hắn thì hơn.

Đúng rồi, nàng còn phải về Hoán Y Cục nói cho Phục Linh một tiếng, kêu nàng ấy không cần tới Tự Ninh cung hầu hạ. Nàng nhìn sắc trời, đột nhiên giật mình, bây giờ là lúc nào rồi?

Trận mưa này kéo dài, hiện tại, nàng phải về Càn Thừa cung trước.

Phục Linh bên kia không cần gấp, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định trở về Càn Thừa cung.

.....

Trần Trung thấy Thượng Trang trở về, vội vàng chạy tới, nói: "Vu Thượng nghĩa về rồi sao, Thánh Thượng đang tìm ngươi đấy!"

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Thánh Thượng tìm ta làm gì?"

Trần Trung lắc đầu: "Ngươi vẫn là mau vào đi."

Thượng Trang thoáng chần chờ nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong.

Tinh thần của Hoàng đế lúc này đã tốt hơn trước, ông đang ngồi trên giường đọc sách. Thượng Trang cẩn thận tiến lên, quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục lật sách, sau đó mới nâng mắt nhìn nàng, hỏi: "Đi đâu vậy."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: "Trời mưa nên nô tỳ ở trong đình lý của Ngự hoa viên."

Hoàng đế nhìn chiếc ô trong tay của nàng, nàng lại nói: "Vừa rồi có công công đi ngang qua cho nô tỳ mượn." Nàng thực sự sợ Hoàng đế biết chuyện nàng và Nguyên Duật Diệp ở chung, phiền phức của bản thân đã quá nhiều rồi, nàng không muốn tiếp tục chuốc lấy khổ nữa.

Hoàng đế không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: "Lát nữa trầm phải xử lý chính sự, không có thời gian gặp Hiền phi, người thay trầm qua Tự Ninh cung nói với nàng, kêu nàng hôm nay không cần tới đây."

Hoàng đế thân nhiên ra lệnh khiến Thượng Trang không khỏi kinh hãi.

Muốn nàng tới Tự Ninh cung, đó không phải là đưa cừu vào miệng cọp sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Ghi hận

Nhưng nếu Hoàng đế đã ra lệnh, nàng cũng không thể cãi lời.

Trên đường tới Tự Ninh cung, lòng nàng không ngừng bất an.

Từ sau chuyện đó, nàng chưa từng gặp lại Tề Hiền phi. Nhớ lại lần đầu tới Tự Ninh cung, bà ấy còn nắm lấy tay nàng, thân thiết nói bọn họ là thân thích, bà ấy có thể giúp nàng.

Ha ha, nàng cười giễu một tiếng, nơi này có thể có cái gọi là thân thích đáng sao? Hiện tại, nàng xem như đã nhìn thấu.

Bước vào Tự Ninh cung, gặp một cung nữ ra tiếp đón, Thượng Trang vội nói: "Ta phụng mệnh của Thánh Thượng tới truyền lời với Hiền phi nương nương."

Chỉ chốc lát sau, cung nữ đi ra mời Thượng Trang đi vào.

Vừa bước vào, thấy Ti Y đang xoa vai giúp Tề Hiền phi, nàng chân chờ, cuối cùng vẫn tiến lên hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương."

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn, cho tới lúc nhìn rõ, ánh mắt bà lộ ra căng thẳng: "An Lăng Vu?"

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, đầu vẫn cúi thấp như trước.

Tề Hiền phi phát tay ý bảo Ti Y lui sang một bên. Bà đứng dậy, đi tới trước mặt Thượng Trang, mỉm cười: "Người hẳn nên tạ ơn bọn cung, nếu không nhờ bọn cung giúp người, sao người có thể trở thành ngự tiền Thượng nghĩa?"

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương." Nàng sẽ không so đo với bà, dù sao, đối phương cũng là chủ tử một cung.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, mới nói: "Nói đi, chuyện gì?"

"Thánh Thượng nói hôm nay có chính sự phải xử lý, kêu ngài không cần qua Càn Thừa cung."

Tề Hiền phi nhíu mày, hôm nay Thánh Thượng có việc sao? Từ sau chuyện của Thái tử, Thánh Thượng dường như cố ý tránh mặt nàng, nàng muốn gặp nhưng luôn bị cự tuyệt.

"Nương nương..." Ti Y nhỏ giọng gọi bà.

Tề Hiền phi phẫn nộ xoay người, quát: "Phân phó xuống, không cần chuẩn bị điểm tâm nữa."

Ti Y kinh hãi, chẳng qua nàng biết giờ phút này Tề Hiền phi đang tức giận, tốt nhất là nên ít lời. Nàng gật đầu đáp: "Vâng, nô tỳ đi ngay." Sau đó nàng hành lễ, vội vàng lui xuống.

"Nô tỳ cũng xin cáo lui."

Tề Hiền phi chợt lên tiếng: "Vu Nhi."

Bước chân bên dưới lập tức cứng lại, Tề Hiền phi gọi nàng như thế, chắc hẳn là có chuyện.

Nàng xoay người, cúi đầu hỏi: "Nương nương còn gì phân phó sao? Thánh Thượng... Còn chờ nô tỳ trở về trả lời."

Tề Hiền phi miễn cưỡng cười, tiến lên: "Ồ ngự tiền, Thánh Thượng đối xử với người tốt chứ?"

Thượng Trang giật mình nhìn bà, gật đầu: "Ta nương nương quan tâm, nô tỳ vẫn ổn." Thủ đoạn của Tề Hiền phi không phải nàng chưa chứng kiến, hiện tại vẫn nên cách xa bà ấy mới tốt.

Tề Hiền phi cũng gật đầu, nói: "Người là một cô nương thông minh, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt."

"Nô tỳ không hiểu."

Tề Hiền phi không quan tâm nàng có hiểu hay không, chỉ nói: "Lần này Thái tử đắc tội với Thánh Thượng, ấn tượng của ngài ấy với Thái tử chắc hẳn sẽ không còn tốt. Nếu, người có thể đứng cùng chiến tuyến với bọn cung..."

"Nương nương." Nàng lấy hết dũng khí cắt ngang lời bà: "Nô tỳ ngu muội, chỉ sợ phá hư chuyện tốt của nương nương." Hiện tại nàng đã trở thành ngự tiền Thượng nghi, bà ấy lại cảm thấy nàng còn giá trị lợi dụng tiếp sao?

Tề Hiền phi không ngờ Thượng Trang to gan như vậy, lạnh giọng: "Chuyện của Thái tử, người ghi hận bọn cung?"

"Nô tỳ không dám." Thượng Trang vội quỳ xuống.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, vừa định tiếp tục thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng. Thanh âm của thái giám nhanh chóng truyền tới: "Nương nương, không tốt rồi nương nương! Người trong phủ Thành Vương tới báo, nói Vương gia nhiễm phong hàn, đến giờ sốt cao không lui..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Sinh bệnh

Thượng Trang kinh hãi, thời điểm quay đầu vừa lúc thấy thái giám xông tới. Hắn thở hổn hển, quỳ bên dưới Tề Hiền phi, tiếp tục: "Nương nương, Linh Khuyết cô nương nói..."

"Vô liên sự, còn nói gì nữa hả? Vương gia bị bệnh sao không truyền thái y?" Vừa nghe tin con mình bị bệnh, Tề Hiền phi làm sao còn quan tâm chuyện của Thượng Trang, tâm trạng gấp gáp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thái giám sợ hãi rút cổ lại, nhỏ giọng: "Nhưng... Nhưng Vương gia không cho thái y xem."

"Người nói cái gì?" Tề Hiền phi túm lấy vạt áo của thái giám.

Cả người thái giám run run, một câu cũng nói không ra lời.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài.

"A, nương nương..." Ti Y trở về, vừa lúc thấy Tề Hiền phi thì vội đuổi theo, hỏi, "Nương nương định đi đâu?"

"Tới Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng, bọn cung muốn xuất cung!"

Nguyên Duật Diệp bị bệnh, bà làm mẫu thân mà lòng như lửa đốt. Còn không cho truyền thái y, hẳn rồi cuộc bị làm sao vậy?

Bà cắn răng, nếu không phải có chuyện nghiêm trọng, Linh Khuyết chắc chắn sẽ không phái người vào cung báo tin.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên người thái giám. Nàng đứng dậy, hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Thái giám lúc này mới hoàn hồn, nâng tay lau mồ hôi trên trán, lắc đầu: "Ta có biết gì đâu..." Hắn vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm.

Trên đường về Càn Thừa cung, trong đầu Thượng Trang vẫn quanh quẩn chuyện của Nguyên Duật Diệp.

Trở về liền bị bệnh, không phải là do ướt mưa chứ?

Nàng cắn răng, cho dù sự thật là vậy cũng là do hắn tự tìm lấy. Đứng ngoài mưa lâu như vậy, hẳn cũng không bị ai ép buộc.

Vào Càn Thừa cung, vừa lúc thấy Trần Trung đang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc. Thấy nàng trở về, Hoàng đế nâng mắt, mở miệng hỏi: "Thành Vương bị

bệnh sao?"

Xem ra Tề Hiền phi vừa tới đây, nàng đành phải gật đầu.

Hoàng đế cũng không hỏi gì thêm, chỉ cúi đầu uống thuốc.

Gần tới, long thể Hoàng đế không khỏe nên lên giường nghỉ sớm. Thời gian đó Hoàng hậu có tới hỏi thăm nhưng cũng không được vào.

Trước khi Hoàng hậu đi, thấy Thượng Trang canh giữ bên ngoài, ánh mắt bà ần ần một tia tức giận. Bà sẽ không bao giờ quên chính cung nữ này đã hại Thánh Thượng có thành kiến với Thái tử.

Thượng Trang cúi đầu, nghe tiếng Hoàng hậu đi xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nửa đêm, trời lại mưa.

Thượng Trang nằm trên giường nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Nàng đứng dậy, đi tới đẩy cửa sổ ra. Bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Không biết vì sao, trước mặt nàng lại hiện lên bộ dáng Nguyên Duật Diệp đi trong mưa buổi sáng.

Nàng cắn răng, chuyện này, cho dù thế nào cũng không liên quan tới nàng.

Cố ý không cho thái y xem, rốt cuộc trong hồ lô của Nguyên Duật Diệp đang bán thứ thuốc gì?

.....

Hôm sau, hoàng hôn, Thượng Trang mới có thời gian qua Hoán Y Cục.

Tìm một vòng không thấy Phục Linh đâu, nàng không khỏi giật mình.

Từ ma ma thấy nàng, thái độ đương nhiên vô cùng khách khí. Bà mời nàng ngồi, còn cố ý gọi người rót trà cho nàng. Thượng Trang nào có tâm trí như vậy, liền hỏi: "Cô cô, vì sao không thấy Phục Linh vậy?"

Không ngờ Từ ma ma nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Phục Linh hôm qua không phải đã được Hoàn Vương đưa xuất cung rồi sao?"

"Hôm qua?" Thượng Trang cả kinh đứng dậy.

Từ ma ma gật đầu: "Đúng vậy. Vương gia có tìm người, lúc trở về còn bị dính mưa. Ôi, ánh mắt của Mạc thị vệ lúc đó như muốn giết người vậy!" Thời điểm nhắc lại, sắc mặt Từ ma ma còn lộ ra vẻ kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Quan chức

Thân thể Thượng Trang không khỏi cứng lại, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Vậy... Vậy Vương gia có nói gì không?"

Từ ma ma phản bác: "Ôi, còn nói gì nữa! Cả người ngài ấy ướt hết, Mạc thị vệ phải cứng rắn lời đi. À đúng rồi, ngay cả nha đầu Phục Linh cũng rồi lên đi theo." Bà ta dừng lại, tỏ vẻ khó hiểu, "Người nói xem việc này rốt cuộc là sao đây? Không phải Thành Vương điện hạ nói muốn thu nhận Phục Linh sao? Sao người đến lại đổi thành Hoàn Vương điện hạ."

Từ ma ma còn chưa nói xong, Thượng Trang đã xoay người rời khỏi Hoán Y Cục.

Thì ra, hôm qua y tiến cung.

Y không quên chuyện mình đã hứa.

Từ ma ma nói, y còn tới tìm nàng..

Nhưng lại không ngờ, nàng và Nguyên Duật Diệp bị mưa to vây lấy phải trốn trong mái đình.

Nàng biết Nguyên Chính Hoàn không thể nhìn được, nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy, y nhất định biết nàng ở cùng với Nguyên Duật Diệp...

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, bước chân dừng lại.

Bị mưa xối, y vẫn ổn sao?

Nhưng hiện tại nàng chỉ là cung nữ, không thể xuất cung.

Điều nàng có thể làm, chỉ có chờ.

Cả ngày hôm nay, Nguyên Chính Hoàn quả nhiên không vào cung.

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế đi ngủ xong liền về phòng mình.

Hôm sau, sau khi hạ triều, Hoàng đế gọi Thượng Trang tới Ngự thư phòng.

Nàng tiến lên hành lễ, vừa lúc ông ấy buông tấu chuông xuống. Hoàng đế cho nàng bình thân nhưng chưa từng nâng mắt mà nhìn.

Nàng đứng hầu một bên, sau một lúc lâu mới nghe ông lên tiếng: "Thái tử... Khụ khụ..." Mới nói hai chữ, ông lại đột nhiên ho khan.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lập tức tiến lên vỗ nhẹ lưng cho Hoàng đế, trong đầu thầm thắc mắc, vì sao đang êm đẹp, ông ấy lại nhắc tới Thái tử trước mặt nàng?

Ho một hồi, Hoàng đế mới nâng tay ý bảo không sao. Ông nhìn nàng, lại nói: "Chức vụ úy trong triều còn trống, Thái tử dâng tấu, tiến cử An Lăng Tề."

Thượng Trang chấn động, không tin nhìn Hoàng đế.

An Lăng Tề, đó là ca ca của An Lăng Vu.

Thiếu gia...

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm, việc này liên quan tới quá nhiều người.

Thái tử, An Lăng phủ.

Nếu Hoàng đế đã tự mình hỏi nàng, ông ấy không phải nghĩ nàng và việc này liên quan tới nhau chứ? Hay là ông ấy trực tiếp nghĩ tới trường hợp nàng cầu tình với Thái tử?

Thượng Trang cắn môi, cúi đầu: "Thánh Thượng, nô tỳ chỉ là một cung nữ, chuyện này, nô tỳ không hiểu.

Chuyện này, cho dù nàng có giúp An Lăng Tề hay không đều không ổn, chi bằng bản thân tránh đi thì hơn.

Hoàng đế bất giác cười, thái độ của nàng quả nhiên giống hệt suy đoán của ông. Ông đứng lên, đi tới cạnh nàng, hỏi: "Đã nhiều ngày rồi tâm tình của Thái tử vẫn không tốt. Trẫm biết Tàn Lương đệ có đi tìm người, tốt lắm, người đã không còn mắc thêm sai lầm nào nữa."

Cả người Thượng Trang rùng rùng mồ hôi, lần đó, cho dù thế nào nàng cũng sẽ không tới Đông cung. Cùng lúc, nàng lại bắt đầu kinh ngạc, nói như vậy, chuyện Hoàn Vương tới Hoán Y Cục ông cũng biết sao?

Nàng nâng mắt nhìn Hoàng đế, ông không nói gì, chỉ xoay người nhìn bản tấu chuông kia: "Chức vụ úy này, trong lòng trẫm đã có chọn được người."

Ý của ông là sẽ không cho An Lăng Tề nhậm chức.

Thượng Trang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết thiếu gia có biết chuyện An Lăng Vu tiến cung căn bản không phải muội muội của hắn hay không, nhưng tóm lại, không gặp mới là tốt nhất. Mà nàng cũng hiểu, lão gia không muốn người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Hoàng đế thầm đánh giá nữ tử trước mặt, nàng thật thông minh, sự thông minh của nàng hết lần này tới lần khác khiến ông nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Ông hình như có chút thương thức nàng.

Hoàng đế định xoay người ngồi xuống thì nghe tiếng Trần Trung từ bên ngoài truyền vào: "Thánh Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến."

Hoàng đế nhíu mày: "Đây là Ngự thư phòng, nàng ấy tới làm gì? Kêu nàng ấy về đi."

"Việc này..." Trần Trung khó xử quay đầu nhìn Tề Hiền phi đứng cách đó không xa, chỉ phải cắn răng tiếp tục, "Hiền phi nương nương nói, bên phía Thành Vương điện hạ sợ là không xong rồi. Khẩn cầu Thánh Thượng..."

Trần Trung còn chưa nói xong, Hoàng đế đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Thượng Trang cũng giật mình không nhẹ, trận phong hàn đó nghiêm trọng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Xuất cung

Cửa lớn bị đẩy ra, Tề Hiền phi từ xa thấy Hoàng đế ra ngoài, cuống quýt chạy tới. Tì Y hoảng loạn đuổi theo phía sau: "Nương nương, ngài đi chậm một chút... Nương nương..."

Tề Hiền phi chạy tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng..." Lời vừa nói ra, bà đã nhịn không được mà nước nớc.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Tì Y quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Thành Vương sao rồi?"

Thượng Trang đứng phía sau ông, lúc này nhìn Tề Hiền phi dưới đất, nàng thật không phân biệt được có phải bà ấy giả bộ hay không.

Rõ ràng, hôm qua Nguyên Duật Diệp còn tròn mắt đùa giỡn nàng trong đình.

Nàng cảm thấy, nam tử đó không hề yếu ớt như vậy.

Tề Hiền phi dùng khăn lau nước mắt, khóc lóc: "Thái y nói, nói nó sốt cao không lui, thần thiếp... Thần thiếp sợ..." Bà giữ chặt ống tay áo của Hoàng đế, nước nớc, "Hôm qua lúc thần thiếp tới phủ, nó còn có thể nói chuyện với thần thiếp, nhưng hôm nay... Thái y tới báo nó đã hôn mê bất tỉnh, Thánh Thượng..."

Hoàng đế nghe xong liền lao đảo, Thượng Trang vội đỡ lấy ông, nhìn sắc mặt ông khó coi, run run nói: "Trần Trung, bãi giá, trẫm muốn đi thăm Diệp Nhi!"

Trần Trung thấy thần sắc của Hoàng đế như vậy, biết việc này không nhỏ nên lập tức xoay người phân phó.

Tề Hiền phi vẫn anh anh khóc, nghe Hoàng đế nói thế, bà mới nghẹn ngào: "Nô tỳ thay Diệp Nhi tạ Thánh Thượng."

Hoàng đế không nhìn bà, lập tức đi về phía trước. Thượng Trang chỉ đành đuổi theo đỡ lấy ông. Nàng lặng lẽ nhìn Tề Hiền phi, nhìn Tì Y bò lên đỡ lấy bà.

Thượng Trang không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hần bệnh nặng vậy sao?

Nàng lại nhìn Hoàng đế, trên mặt ông rõ ràng vẫn là lo lắng.

Người già rồi, rốt cuộc vẫn trở nên yếu ớt.

.....

Bên ngoài, Trần Trung đã chuẩn bị sẵn ngự giá.

Thượng Trang đỡ Hoàng đế tiến lên, vừa vào bên trong, ông lại ho khan mấy tiếng.

"Thánh Thượng..." Thượng Trang vỗ lưng giúp ông, nhíu mày nói, "Thân thể của ngài..."

"Trẫm không sao." Ông đưa đầu ra ngoài, "Khởi giá."

Ngự giá chậm rãi nâng lên, Hoàng đế đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhắc nhở lên, nói: "Trần Trung... Khụ khụ... Truyền Thái y tới Thành Vương phủ cho trẫm."

Trần trung đáp lời, trong lòng không khỏi lo lắng. Hoàng đế đã lâu chưa có tâm trạng như vậy. Giờ phút này, hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thái giám bên cạnh theo hầu, còn mình nhanh chóng chạy tới Thái y viện.

Tì Y đỡ Tề Hiền phi đi theo, Tề Hiền phi không lên cùng ngự giá mà lên cỗ kiệu phía sau. Bà nâng tay xoa mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Thánh Thượng vẫn là quan tâm Diệp Nhi."

Tì Y gật đầu, cũng không nói gì.

Cách đó không xa, Tần Lương đệ đỡ Hoàng hậu, hai người cùng đưa mắt nhìn.

Tần Lương đệ hừ nhẹ một tiếng: "Nurong nurong, mẹ con Hiền phi này thật biết nói dối. Ngài nhìn xem, ngay cả Thánh Thường cũng bị lừa xuất cung!"

Ánh mắt Hoàng hậu lập tức trở nên sắc bén, bà nhìn theo cổ kiệu của Tề Hiền phi, bàn tay giấu dưới ống tay áo sớm đã nắm chặt thành nắm đấm. Bà cắn răng: "Về Đông cung nói Thái tử, kêu nó tới Thành Vương phủ thăm bệnh Ngũ đệ của nó đi."

"Vâng." Tần Lương đệ đắc ý cười, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tụ Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Kinh trập

Thành vương phủ.

Ngự giá của Hoàng đế vừa tới, mọi người trong vương phủ đều ra ngoài nghênh đón, quỳ gối hô to "Vạn tuế".

Thượng Trang đỡ Hoàng đế xuống đã thấy Linh Khuyết quỳ phía trước. Thời điểm bọn họ tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, trong đôi mắt kia hình như ẩn ẩn một chút kinh hoàng. Mà đôi mắt nàng ấy cũng hồng hồng, hình như là vừa khóc.

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang run lên, kết quả như vậy nàng không muốn nhìn thấy chút nào.

Tề Hiền phi và Tì Y cùng tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ nhìn bà, khẽ gọi: "Nurong nurong, ngài tới rồi."

Mọi người vừa tới cửa liền nghe phía sau truyền tới tiếng vỗ ngựa. Quay đầu lại mới thấy, là Trần Trung mang theo thái y tới đây.

Đoàn người tiến vào phòng của Nguyên Duật Diệp.

Đúng lúc nha đầu bụng bồn nước đi ra, nhìn thấy đoàn người trước mặt, nha đầu hoảng sợ, thiếu chút đã đánh rơi bồn nước. Nàng ấy cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế không thèm nhìn nàng ấy, nhanh chóng đi vào.

Bên trong đặt đầy lò sưởi, người vừa bước vào lập tức có thể cảm nhận sự chênh lệch nhiệt độ qua một cánh cửa.

"Diệp Nhi." Tề Hiền phi ghen ngào gọi tên hần. Không để ý Hoàng đế cũng đang ở đây, bà lao thẳng tới bên giường.

Tới gần hơn, Thượng Trang mới nhìn rõ nam tử nằm trên giường.

Hần nhắm chặt hai mắt, bờ môi tái nhợt, gò má lại nhiễm một màu hồng mất tự nhiên.

Thoạt nhìn, hần quả thật đang sốt rất cao.

Thượng Trang cắn môi, nhớ lại thời điểm hôm qua ở Tự Ninh cung nghe nói hần không chịu cho thái y xem bệnh. Thật không biết hần đang phát điên gì nữa.

Sốt cao như vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Nàng còn nghe có người nói, tính mạng của hần tuy đã được bảo toàn nhưng bản thân lại biến thành kẻ ngốc.

Vấn đề là, đường đường là Thành Vương sẽ biến thành kẻ ngốc hay sao?

Không biết vì lý do gì, nàng vẫn luôn cảm thấy không thể xảy ra trường hợp như thế.

Một người bá đạo như vậy làm sao có thể trở nên ngốc nghếch cơ chứ?

Hoàng đế nhìn đứa con trên giường, cung mày lại càng chặt: "Trọng thái y, còn không mau qua xem bệnh cho Vương gia."

Trọng thái y lập tức tiến lên: "Thỉnh nurong nurong dời bước để vi thần bắt mạch cho Vương gia."

Tề Hiền phi lúc này sao dám chậm chạp? Bà lập tức đứng lên, đi qua một bên.

Trọng thái y bắt mạch cho Nguyên Duật Diệp, chỉ mới một lát, cung mảy cũng nhú lại càng sâu. Thượng Trang không khỏi khó chịu trong lòng.

"Sao rồi?" Hoàng đế nhin không được mà hỏi.

Thần sắc của Trọng thái y có chút kích động, ông xoay người nhìn Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng, Vương gia ngài ấy..."

"Diệp Nhi thế nào?" Tề Hiền phi cũng run run hỏi.

Hoàng đế bắt giác tiến lên, ánh mắt dừng ngay trước người Trọng thái y. Ông ấy lau mồ hôi, tiếp tục nói: "Vương gia... Vương gia bị thương, hơn nữa còn cảm nhiễm phong hàn nên mới sốt cao không khỏi. Tình hình... Thật sự không tốt."

Bị thương?

Tất cả mọi người đề căng lớn đôi mắt, Thượng Trang cũng không thể tin, trong đầu cố gắng hồi tưởng tình hình hôm qua.

Thời điểm còn trong đình lý, không...

Nàng chắc chắn khi đó hẳn vẫn khỏe mạnh.

Như vậy, hẳn bị thương lúc xuất cung sao?

Hoàng đế nghe vậy, tức giận đá lên người Trọng thái y một cái: "Vô liêm sỉ, Vương gia bị thương mà không kẻ nào biết hết! Khụ... Khụ khụ khụ..."

Mọi người trong phòng đều sợ hãi, Trần Trung vội mang một cái ghế lên cho ông ngồi. Trọng thái y muốn tiến lên bắt mạch cho Hoàng đế lại bị ông chán ghét phát tay.

Mà Tề Hiền phi cũng khiếp sợ không thôi, bà quay đầu, ánh mắt dừng trên người Linh Khuyết.

Nguyên Duật Diệp bị thương, tại sao ngay cả mẫu phi như bà cũng không hề biết?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Cầu tình

Tề Hiền phi tức giận tới cả người run lên, nếu không phải nàng vì đứa con sinh bệnh này mà cầu xin Hoàng đế tới thăm, bọn họ rốt cuộc còn muốn gạt bà tới khi nào nữa?

Linh Khuyết cắn môi, cúi thấp đầu.

Thượng Trang cả kinh không thôi, nếu thật là vậy, đó là lý do khiến Nguyên Duật Diệp không cho thái y chữa bệnh hay sao?

Hắn thật là hồ nháo, hồ nháo tới mức tính mạng của mình cũng có thể không cần.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Khụ, truyền khẩu dụ của trẫm, đem tất cả những người hầu hạ Vương gia lôi ra ngoài đánh chết."

"Thánh Thượng khai ân!"

Hoàng đế nổi giận, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức quỳ xuống. Đám tỳ nữ trong vương phủ sợ tới sắc mặt trắng bệch, cặp môi run run, nước mắt cũng nhin không được mà tuôn ra ào ào.

Bên ngoài, thị vệ tiến vào lôi hạ nhân trong phòng đi.

Tiếng cầu xin tha thiết liên tiếp vang lên nhưng Hoàng đế vẫn một mực thờ ơ.

Linh Khuyết đột nhiên đập đầu, nói: "Vương gia bị thương, trong phủ chỉ có một mình nô tỳ biết rõ. Cầu Thánh Thượng khai ân, tha cho bọn họ. Nếu muốn phạt, xin hãy phạt nô tỳ."

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, nữ tử này ông đương nhiên nhận ra, đây là cung nữ Nguyên Duật Diệp đi đâu cũng mang theo. Ông cũng biết, tình cảm giữa bọn họ không bình thường, nhưng chuyện hôm nay, nàng lại muốn làm anh hùng, được, ông thành toàn cho nàng.

Hoàng đế chỉ tay vào Linh Khuyết: "Lôi xuống!"

Thị vệ lập tức tiến lên giữ Linh Khuyết lại, nàng cắn môi, một câu cũng không nói. Hoàng đế yêu con nên sốt ruột, nay Nguyên Duật Diệp lại hôn mê bất tỉnh, ai có thể cứu nàng nữa chứ?

Trong một khắc đó, Thượng Trang không biết lấy dũng khí từ đâu, lớn tiếng: "Đội dâ!"

Linh Khuyết kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nhưng con người lại nhìn trực diện Hoàng đế, nói: "Thánh Thượng, Vương gia hôn mê bất tỉnh, nếu bây giờ ngài giết người, ai sẽ nói với ngài chuyện gì đã xảy ra hôm đó?" Lúc nói chuyện, hai tay của nàng đã siết thành nắm.

Hiện tại, tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, chính nàng cũng không rõ vì sao lại đứng ra nói chuyện giúp Linh Khuyết.

Ha ha, trong lòng Thượng Trang thầm cười.

Có lẽ nàng vì câu đó của Nguyên Duật Diệp.

Hắn nói, Linh Khuyết thích nàng.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Tề Hiền phi mới hoàn hồn, bà lập tức xông lên nắm lấy tay Linh Khuyết: "Nói, là ai làm con bồn cung bị thương! Mau nói bồn cung biết!"

Ánh mắt Linh Khuyết vẫn nhìn Thượng Trang, không hề dời đi.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt đầu vì Thượng Trang mà muốn Phục Linh, trong lòng nàng đối với nàng ấy đã có khuất mắc. Hôm nay, nàng ấy lại mạo hiểm chống đối Hoàng đế đứng ra nói chuyện thay nàng, đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Linh Khuyết cười với Thượng Trang, nàng biết nàng ấy đang muốn cứu nàng. Nhưng, chính nàng cũng đâu biết hôm đó xảy ra chuyện gì.

Ngày ấy, hắn vào triều, đã trễ vẫn chưa về.

Trời đổ mưa to, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy bất an.

Thời điểm ra cửa muốn chờ, nàng thấy cả người hắn đầy máu.

Nàng khóc ôm lấy hắn, trước khi hôn mê, hắn chỉ nói một câu: "Đừng để bất cứ kẻ nào biết ta bị thương, việc này... Che giấu..."

Đầu ngón tay run lên, nàng đột nhiên nghĩ tới miếng ngọc bội hắn đưa cho nàng. Tình hình hiện tại, nàng nên lấy nó ra sao?

Quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, nàng không biết miếng ngọc bội kia có ý nghĩa gì. Hắn muốn che giấu điều gì, hay là, thay ai đó dấu điểm...

Linh Khuyết cười tự giễu, lắc đầu: "Thời điểm Vương gia gặp chuyện, nô tỳ không ở cạnh ngài ấy."

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định giữ im lặng.

"Nếu đã vậy, còn không lời ra ngoài." Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn liếc nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Phạt trọng

Nhìn thị vệ kéo Linh Khuyết ra ngoài, trong lòng Thượng Trang vô cùng sốt ruột, nhưng thời điểm này lại không còn gì để nói. Nàng không ngờ chính mình đã giúp nàng ấy giải vây, nàng ấy lại nói là không rõ chuyện này...

Thật khờ, tùy tiện tìm một lý do lừa Hoàng đế không phải là được rồi sao?

Giờ phút này nàng ấy còn màng tội khi quân gì nữa chứ?

Thượng Trang biết, chỉ cần Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, hắn nhất định sẽ che chở cho Linh Khuyết. Quan hệ đặc biệt giữa bọn họ, từ ngày ở Tự Ninh cung nàng đã nhìn ra.

Đó không phải quan hệ chủ tớ bình thường.

Mà hiện tại Linh Khuyết đã nói như thế, Thượng Trang nàng chẳng qua chỉ là người ngoài, đương nhiên không thể tiếp tục lên tiếng.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới nữ tử này sẽ bị lôi ra ngoài đánh chết, trong lòng nàng khó chịu không thôi.

Vốn dĩ, Tề Hiền phi sẽ ra mặt cầu tình, nhưng giờ phút này nhìn con trai của mình hôn mê nằm trên giường, trong nhất thời bà ấy rối loạn không thôi, một câu cũng không thể nói, cứ anh anh mà khóc.

Bà ấy lúc này cùng người tính kế Thượng Trang trong cung hoàn toàn là hai người.

Hiện tại, bà ấy đương nhiên chỉ cầu mong con mình mau khỏi.

Linh Khuyết bị đưa ra ngoài hành hình.

Một khắc này, Thượng Trang lại tiếp tục lấy hết dũng khí, mở miệng: "Thánh Thượng, Vương gia thích Linh Khuyết cô nương, nếu ngài ấy tỉnh dậy biết..."

Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, hừ lạnh: "Diệp Nhi đối tốt với nàng ta, nàng ta lại không thể hầu hạ chủ tử thật tốt, càng... Khụ khụ... Càng đáng chết!" Ông nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, "Sao vậy, người muốn cứu nàng ta?"

Trong ấn tượng của ông, Thượng Trang là người biết cách thoát thân, sao hôm nay lại hành động như vậy?

Nàng hoảng sợ, vội lắc đầu: "Nô tỳ không dám."

Hai tay siết chặt vẫn chưa buông ra, những việc nàng có thể làm đều đã cố gắng, không phải sao?

Nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Cười khổ một tiếng, có lẽ đây chính là lòng trắc ẩn.

Tề Hiền phi bên cạnh vừa khóc vừa nói: "Thánh Thượng, phải làm sao bây giờ? Nếu Diệp Nhi xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải làm sao đây?" Bà chỉ có một đứa con này, nghĩ tới tương lai mất nó, bà thật không chịu nổi.

Hoàng đế không nhìn bà, chỉ nhìn qua Trọng thái y.

Trọng thái y hiểu ý, liền tiến lên nói: "Thánh Thượng, thần cần xem vết thương của Vương gia trước." Thái y tới bên giường, đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lúc này nàng mới nhớ tới cung nữ trong phòng ngoại trừ nàng chỉ có Ti Y. Mà Ti Y còn đang bận diu Tề Hiền phi sắp đứng không nổi kia. Nàng hít một hơi thật sâu, tiến lên.

Trọng thái y nhỏ giọng: "Vu thượng nghị xin cẩn thận coi y phục cho Vương gia, lão phu vụng về sợ làm Vương gia bị thương."

Thượng Trang đỏ cả mặt, nhưng giờ phút này không nói thêm gì nữa, nàng cắn răng, nhắc chân, cẩn thận coi y phục giúp hắn.

Lòng ngực cường tráng của nam tử đập vào mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy hai tay mình đang không ngừng run lên. Bất cẩn đụng vào người hắn, một cảm giác nóng bỏng truyền thẳng vào người. Lúc này nàng mới nhớ ra, hắn còn đang sốt cao.

Trọng thái y nhíu mày, trên người hắn không có vết thương. Ông nhìn Thượng Trang, lại nói: "Đỡ Vương gia ngồi dậy."

Thượng Trang cũng hiểu, vết thương sợ là đang ở trên lưng.

Lúc này, nàng chỉ im lặng gật đầu.

Thân thể nam tử rất nặng, nàng khẽ cắn môi, dùng sức đỡ hắn ngồi dậy. Tay hắn lại đột nhiên bắt lấy tay nàng, cảm giác ấm áp từ cổ tay truyền thẳng vào tim Thượng Trang..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Năng lực

Bất ngờ xảy ra tình huống này khiến ai nấy đều kích động.

Thượng Trang không khỏi giật mình, theo bản năng muốn rút tay ra.

"Ừm..." Nghe nam tử trên giường thét lên một tiếng lớn, Tề Hiền phi đã muốn phát điên mà xông lên, đẩy Thượng Trang ra, nắm lấy tay hắn: "Diệp Nhi,

Diệp Nhi con sao rồi? Diệp Nhi, con mau mở mắt nhìn mẫu phi đi!"

Hoàng đế cũng cả kinh đứng lên. Trần Trung vội tiến lên đỡ ông.

Thượng Trang đứng ngay người bên cạnh, nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp liếc mắt nhìn nàng, mặc dù thời gian rất ngắn. Nhưng, hẳn xác thực đã mở mắt.

Miệng vết thương trên lưng đột nhiên truyền tới cơn đau nhưng thật ra lại giúp hắn thêm tỉnh táo.

Cả người không còn chút sức lực, hắn vẫn nhắm mắt, mở miệng: "Mẫu phi, kêu Linh Khuyết đến đi. Nhi thần không quen để người khác hầu hạ."

Tề Hiền phi trong nhất thời không thể nói gì.

Hoàng đế hừ một tiếng: "Nha đầu kia trăm đã sai người lỗi ra ngoài đánh chết."

"Phụ hoàng!" Nghe vậy, hắn vội mở mắt nhìn thân ảnh màu vàng trước giường, "Phụ hoàng khai ân, Linh Khuyết... Linh Khuyết nàng ấy..." Hắn thở hổn hển, hô hấp có chút khó khăn.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, bộ dáng của hắn giống như chuẩn bị ngất đi.

Tề Hiền phi thấy con mình như vậy chỉ đành giúp hắn cầu tình: "Hoàng Thượng, ngài tha cho Linh Khuyết đi, thần thiếp nghĩ rằng ta sẽ không dám tái phạm nữa đâu."

"Phụ hoàng, ừm..."

Hoàng đế thở dài, nói với Trần Trung: "Truyền khẩu dụ của trăm tha cho nha đầu kia. Những người còn lại, không cần phạt trọng."

"Vâng." Trần Trung lập tức lui xuống, hắn sợ chỉ cần chậm trễ, cho dù là đại la thần tiên cũng không cứu được.

Hoàng đế lại nhìn Trọng thái y: "Đứng đó làm gì? Còn không mau xem vết thương cho Vương gia."

Ông còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Nguyên Duật Diệp, chỉ là với tình hình trước mắt, việc cần làm là trị thương cho Nguyên Duật Diệp.

Trọng thái y lau mồ hôi, gật đầu liên tục: "Vâng vâng, vì thần tuân mệnh. Thánh Thượng và nương nương xin ra ngoài chờ một lát."

Hoàng đế chân chờ, rốt cuộc cũng không nói gì. Tề Hiền phi khóc lóc đứng dậy ra ngoài.

Thượng Trang theo yêu cầu của Trọng thái y lại tiếp tục đỡ Nguyên Duật Diệp ngồi dậy. Thái y nhìn qua vết thương sau lưng của hắn, ánh mắt có chút nghiêm trọng, bởi vì trước khi tới ông chỉ nghĩ Thành Vương bị sốt, lúc này chỉ đành ra ngoài kêu người chuẩn bị thuốc trị thương.

Bên trong chỉ còn Nguyên Duật Diệp và Thượng Trang.

Thượng Trang nhìn không được xem thương tích sau lưng của hắn, đây rõ ràng là do kiếm đâm, vết thương rất sâu. Nhìn vào, nàng cũng không biết có ảnh hưởng tới gân cốt hay không.

Nàng không hỏi hắn tại sao là bị thương, bởi vì vết thương này không liên quan tới nàng. Nếu không, với tính của Nguyên Duật Diệp, tất cả trách nhiệm đều sẽ đổ lên người nàng.

Hắn vô lực tựa vào người Thượng Trang, lúc này cũng mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén không hề giống vẻ ngoài ốm yếu của hắn.

Thượng Trang nhìn không được nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất có kiên nhẫn."

Hắn đã sớm tỉnh, không phải sao? Hoặc có thể nói, hắn căn bản không hề hôn mê.

Nếu không sao hắn có thể biết Linh Khuyết không có ở đây mà mở miệng muốn nàng ấy tới hầu hạ. Hắn đang đợi cái gì? Đợi không được, hẳn rốt cuộc vẫn mở miệng vì bảo vệ Linh Khuyết khỏi cái chết sao?

Hắn không phủ nhận, chỉ hừ một tiếng, cắn răng: "Bốn vương còn tưởng người rất lợi hại nên mới có gan đứng ra cầu tình, thì ra, năng lực cũng chỉ có vậy."

Thượng Trang phần nộ cúi đầu nhìn hắn, nàng thật bị hắn làm cho tức chết.

Nàng cầu tình giúp Linh Khuyết vốn dĩ xuất phát từ lòng tốt. Đó là tỳ nữ của hắn, cứu nàng ấy không phải nghĩa vụ của nàng.

Hắn mặc kệ nàng đang tức giận, cứ thế mở miệng: "Thấy bốn vương như vậy, người không nên tự trách sao?"

Việc này... Việc này có liên quan gì tới nàng? Rõ ràng nàng chưa từng giờ kiểm lên đâm hắn.

Hắn có ý tốt nhắc nhở: "Nếu không phải vì nhìn xem người có thành ý hay không, bốn vương sao có thể bị ướt mưa? Nếu không phải vì cảm lạnh mà không khỏe, bốn vương sao có thể để kẻ khác có cơ hội ám toán? An Lăng Vu, người tốt nhất là nên có chút lương tâm đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Náo loạn lớn

Thượng Trang kinh ngạc, sau đó buồn cười nhìn hắn, châm chọc: "Sao Vương gia có thể đem chuyện bị thương đổ lên người nô tỳ? Nếu do nô tỳ làm nô tỳ sẽ không phủ nhận, nhưng những việc không liên quan tới nô tỳ, nô tỳ sẽ phủ nhận."

"Người..." Nguyên Duật Diệp nhất thời tức giận, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhưng rồi cũng từ từ buông ra, dù sao nàng cũng không biết.

Hắn tạm thời không trách nàng, chỉ là...

Trong đầu còn đang suy nghĩ thì bên ngoài có người tới gần. Nhìn kỹ lại, là Trọng thái y.

Hắn hít một hơi thật sâu, mặt mũi nhăm nhăm.

Thượng Trang thấy hắn như thế chỉ nghĩ hắn quá mệt mỏi nên không nói nữa. Lúc này đúng lúc thấy Trọng thái y đi vào, nàng vội nói: "Thái y mau xem cho Vương gia đi." Việc này làm xong, nàng cũng có thể nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng vừa rồi Hoàng đế đã đặc xá cho Linh Khuyết, tính mạng có thể bảo toàn nhưng phạt trừ爵 rất nặng vẫn không trách khỏi. Nếu kêu Linh Khuyết lúc này tới hầu hạ hắn, đó là chuyện không có khả năng.

Lúc này, một nha đầu mang chậu nước đi vào, vừa thấy vết thương sau lưng Nguyên Duật Diệp, nàng ta đã bị dọa sợ tới trắng mặt.

Thượng Trang kêu nàng ta đặt chậu nước cạnh giường, nhìn bộ dáng đó, nàng ta chắc chắn không dám giúp hắn lau người. Nàng cắn răng, nói: "Lại đây đỡ Vương gia đi." Nói xong, nàng liền đem Nguyên Duật Diệp cho nha đầu kia.

Cả người nha đầu run run nhưng lại không có gan từ chối.

Nguyên Duật Diệp tựa vào người nha hoàn, hai mắt mở lại, ánh mắt nhìn theo thân ảnh Thượng Trang. Cho đến lúc nàng cầm khăn giúp hắn lau vết thương, hắn mới nhìn không được mà hừ một tiếng.

Thượng Trang đã cố gắng nhẹ tay nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp hắn đang co rút lại.

Nàng thở than, nam tử kia lại đột nhiên cầm lấy tay nàng, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực im lặng.

Mấy ngày nay, hắn có dùng thuốc nhưng lại không phải đồ tốt nhất, hắn phải đợi, đợi Hoàng đế đích thân tới Thành vương phủ.

Giờ phút này, vết thương trên lưng đau tới mức khiến hắn muốn ngất đi mấy chục lần, hắn chỉ có thể dựa vào tia ý chí cuối cùng cố gắng chống cự.

Trọng thái y đưa thuốc trị thương cho Thượng Trang, Thượng Trang nhận lấy, không khỏi nhíu mày, nàng mắt hỏi: "Thái y, đây là..."

Trọng thái y lắc đầu: "Phủ của Vương gia không có thuốc trị thương tốt nhất, ta đã bẩm tấu Thánh Thượng sai người ra ngoài tìm thuốc, tạm thời hãy dùng cái này trước."

Nghe vậy, Thượng Trang chỉ đành gật đầu.

Thuốc tốt nhất, cho dù là hiệu thuốc nổi tiếng bên ngoài cũng không bán, mà nơi cất giữ nhiều dược liệu quý giá nhất chính là hoàng cung. Nàng không khỏi kinh ngạc nhìn nam tử trên giường, hắn không cho thái y chữa trị, đương nhiên sẽ không vào cung lấy thuốc. Nàng đột nhiên cảm thấy chuyện tình này thật đáng cười.

Nhưng... Hình như lại không giống.

Nàng bắt gặp ánh mắt nhìn ra ngoài, mặc dù không thấy gì nhưng nàng biết, đương kim hoàng đế vẫn còn đang đợi bên ngoài.

Việc này, một khi Hoàng đế đích thân tới thì đây là náo loạn vô cùng lớn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trái tim Thượng Trang đột nhiên đập liên hồi.

Nếu hấn căn bản không phải muốn che giấu, mà là... Làm loạn!

Đầu ngón tay nàng run lên.

Lúc này, Trọng thái y cẩn thận xem thương thế cho Nguyên Duật Diệp, miệng vết thương đã được nước rửa sạch, ngoại trừ nhiễm trùng, nguyên nhân của vết thương vừa nhìn liền biết ngay.

Trọng thái y vừa nhìn liền lập tức căng thẳng, sắc mặt thay đổi. Ông ấy không nói hai lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Trang nâng mắt nhìn ra ngoài, lại thấy nam tử bắt lấy tay nàng, giọng nói dường như đã không còn khí lực: "Bổn vương... Có chuyện muốn nói với người."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Thưởng kiếm

Thượng Trang kinh hãi muốn né đi, hấn lại nhanh chóng bắt lấy tay nàng, độ ấm từ bàn tay truyền tới khiến đáy lòng nàng không khỏi khản trương.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thì nghe tiếng Tề Hiền phi bên ngoài xông vào. Nàng theo bản năng quay đầu liền bắt gặp ánh mắt hồng hồng của bà ấy, bên trong còn ầm ầm tức giận. Bà tiến lên, lớn tiếng hỏi: "Có thật vậy không?"

Lời này đương nhiên không phải hỏi Thượng Trang, mà là Nguyên Duật Diệp.

Ngay sau đó, Trần Trung cũng đỡ Hoàng đế đi vào, phía sau bọn họ không thấy Trọng thái y, có lẽ đã đi ra ngoài bốc thuốc.

Hoàng đế tới gần, nha đầu đứng ngay đầu giường đã sợ tới mức lui sang một bên. Thượng Trang cũng muốn lui xuống nhưng Nguyên Duật Diệp lại nắm tay nàng, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đỡ lấy người hấn.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Đó là lý do con không cho thái y xem bệnh sao?" Lúc nói chuyện, ngữ khí của ông lộ ra một chút thất vọng và đau xót. Thượng Trang kinh ngạc nhìn ông, sự tình này tựa hồ càng ngày càng phức tạp, đó vốn là chuyện nàng không thể tưởng tượng.

Hoàng đế vút dứt lời, Tề Hiền phi liền quay lại, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc: "Thánh Thượng, ngài phải làm chủ cho Diệp Nhi! Nay vị trí Thái tử đã định, Diệp Nhi chẳng qua là một Vương gia mà thôi, Hoàng hậu vẫn còn không chịu buông tha cho nó hay sao? Hừ... Nếu Diệp Nhi xảy ra bất trắc gì, ngài kêu thần thiếp phải sống sao đây? Cả đời thần thiếp không tranh không giành chẳng phải chỉ vì ước nguyện bình yên thôi sao? Thánh Thượng, vì sao như vậy vẫn còn có người muốn hại Diệp Nhi của thiếp..."

Hốc mắt Ti Y cũng đỏ hoe, nàng quỳ xuống đỡ lấy thân thể sắp đổ của bà, thấp giọng an ủi.

Thượng Trang cả kinh không thôi, Tề Hiền phi sao có thể trực tiếp chĩa mũi giáo vào Hoàng hậu? Không, còn liên quan tới Thái tử nữa.

Nếu Hoàng hậu làm ra chuyện này, Thái tử điện hạ còn có thể thoát khỏi can hệ hay sao?

Nàng quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nguyên Duật Diệp, việc này... Việc này là thật sao?

Không biết vì lý do gì, trong lòng nàng vẫn còn nghi vấn.

Nhưng, sự thật rõ ràng nói rằng, Nguyên Duật Diệp muốn làm lớn chuyện này. Trách không được hấn không tiếc đánh cược mạng mình, thật là một khổ nhục kể lại hại.

"Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng lên tiếng, hấn giấy dựa muốn đứng lên.

Hoàng đế nâng tay, nói: "Trên người còn có vết thương, con còn đứng lên làm gì?"

Hấn lại lắc đầu: "Phụ hoàng, trong việc này nhất định có trá. Nhi thần không muốn làm phụ hoàng vì việc này mà lo lắng. Mẫu phi..." Hấn nhìn Tề Hiền phi, "Việc này..."

Hấn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hừ lạnh: "Con cho rằng mình không nói thì trăm không biết sao?" Nói tới đây, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nguyên Duật Diệp hình như còn muốn nói gì nữa, hấn động môi, nhưng cuối cùng lại yên lặng.

Hoàng đế tiếp tục: "Thương Vân kiếm, năm đó là tự trăm ban tặng cho Thái tử." Chỉ có Thương Vân kiếm mới có thể tạo ra vết thương như vậy, mà chuỗi kiếm này hình như đã được Thái tử ban tặng thị vệ của mình.

Nghe vậy, khuôn mặt vốn tái nhợt của Tề Hiền phi nở một nụ cười, nàng dựa vào Tì Y mà đứng lên, còn nhin không được khóc lên mấy tiếng.

Thượng Trang cuối cùng cũng nghe ra hàm ý bên trong. Như vậy, việc này thật sự không thoát khỏi liên quan với Thái tử. Tề Hiền phi thông minh, ban đầu đem nghi ngờ chĩa vào Hoàng hậu, lý do là vì Hoàng hậu sợ Hoàng đế và Thái tử này sinh khoảng cách, sợ Hoàng đế lập Thái tử khác nên mới khăn trương ra tay.

Lại nhìn sắc mặt Hoàng đế, gương mặt ông đã vô cùng âm trầm.

Đúng lúc này, có người tiến vào bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử điện hạ tới thăm Vương gia."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt lập tức nhìn ra bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Ở lại

Thượng Trang cả kinh nhìn ra bên ngoài, phía sau tên thị vệ, Thái tử điện hạ đã gần tiến vào.

Sau chuyện đó, nàng và hần đều tránh mặt không gặp. Thật không ngờ, lần tương ngộ lại là trường hợp như vậy.

Ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa, đột nhiên Tì Y kinh hãi kêu lên một tiếng "Vương gia", lúc Thượng Trang quay đầu thì thấy Nguyên Duật Diệp đã ngắt đi.

"Diệp Nhi!" Thân sắc vừa thoáng đắc ý của Tề Hiền phi trong khoảnh khắc này đã biến mất. Bà xông lên cầm lấy tay hần, run giọng: "Diệp Nhi, con sao vậy? Diệp Nhi, đừng dọa mẫu phi. Thái y, Thái y!"

"Nương nường, thái y đã bốc thuốc, lập tức sẽ tới..." Thanh âm của Tì Y nhỏ dần, nàng cũng sợ Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện không may.

Trong lúc đó, Thượng Trang không biết nên làm thế nào cho phải.

Thái tử đã đi vào trong, thấy Hoàng đế ở đây, hần vội vàng hành lễ. Sau đó hần nhìn tới bên giường, ánh mắt lướt qua Thượng Trang, chỉ trong khắc đó, thân sắc hần có chút ngưng trọng, nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình thường. Hần nhíu mày: "Nhi thần nghe nói Ngũ đệ bệnh nặng nên muốn tới thăm, thì ra phụ hoàng cũng đang ở đây."

Hoàng đế tỏ ra không vui, còn chưa kịp lên tiếng thì Tề Hiền phi đã lạnh giọng: "Thật là làm phiền điện hạ quan tâm. Điện hạ hôm nay tới thật đúng lúc."

Nguyên Duật Phong ngăn ra, hần chưa kịp hiểu ý Tề Hiền phi là gì thì đã nghe Hoàng đế lên tiếng: "Thương Vân kiếm trăm ban thưởng cho con đâu?"

Nguyên Duật Phong khó hiểu nhìn người trước mặt, cẩn thận đáp: "Năm trước đi Ô Sơn săn bắt, nhi thần đã ban cho Lâm Thụ rồi. Việc này phụ hoàng không phải..."

Hần vốn định nói Hoàng đế chắc chắn biết việc này, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị ông ngắt lời: "Hồi cung." Nói xong, ông đi nhanh ra ngoài, một mặt nói: "Trần Trung, truyền Lâm Thụ cho trăm!"

"Phụ hoàng..." Nguyên Duật Phong bất giác gọi ông một tiếng.

Hoàng đế không thèm quay đầu nhìn lại. Trần Trung vội nhỏ giọng khuyên: "Điện hạ mau hồi cung đi." Hần chỉ nói một câu, không hề nhiều lời. Nguyên Duật Phong cũng không phải là kẻ ngốc, hần ngăn ra, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp đang nằm trên giường.

Chẳng lẽ...

Nguyên Duật Phong đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Thượng Trang nhìn bọn họ ra ngoài thì cũng muốn đi theo, dù sao thân phận hiện tại của nàng là ngự tiền thượng nghị. Thời điểm đứng dậy, nàng thật không ngờ Nguyên Duật Diệp vẫn nắm chặt tay nàng không buông.

Nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc này Tì Y đã đỡ Tề Hiền phi đứng lên, bà liếc nhìn Thượng Trang, mở miệng: "Người ở lại chăm sóc Vương gia, bên phía Thánh Thượng bốn cung sẽ

nói."

Thượng Trang chấn động, Tề Hiền phi cư nhiên kêu nàng ở lại bên cạnh Nguyên Duật Phong sao? Bà ấy biết rõ Hoàng đế không thích người An Lăng gia, bà ấy không phải nên muốn con trai mình cách xa nàng một chút hay sao?

Điều quan trọng nhất là, Thành Vương, nàng không thể trêu vào.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại câu Nguyên Duật Diệp vừa nói, hẳn nói có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng cắn răng, mặc kệ hẳn muốn nói cái gì, nàng đều không muốn nghe. Nàng nhất định phải tìm cách cách xa hẳn càng xa càng tốt.

"Nương nương, nô tỳ ở lại sợ là không thích hợp, nô tỳ..."

Tề Hiền phi cười lạnh: "Không thích hợp chỗ nào? Người có thể hầu hạ Thánh Thượng, chắc chắn là có điểm không giống với cung nữ khác. Huống hồ Linh Khuyết vừa bị phạt trượng, không thể hầu hạ Diệp Nhi. Người ở lại, bổn cung nhất định sẽ nói với Thánh Thượng một tiếng. Chẳng lẽ người cho rằng Vương gia không có tư cách để người hầu hạ sao?"

"Nương nương..." Có trời chứng giám, nàng làm sao lại có suy nghĩ này?

Trọng thái y rất nhanh đã quay lại, ông bắt mạch cho Thành Vương, rồi nói: "Vương gia bị thương đã hai ngày, cơ thể lại nhiễm phong hàn, nhất định phải hầu hạ cẩn thận. Thuốc này thoa ngoài da, sau đó cho Vương gia uống thuốc nha đầu bụng lên. Thần phụng mệnh ở lại vương phủ, tùy lúc chú ý bệnh tình cho Vương gia."

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi cũng hòa hoãn hơn nhiều. Bà lại dặn Thượng Trang thêm vài câu, sau đó mới cùng Ti Y ra ngoài.

Con trai của mình đã không sao, trò hay trong cung, bà không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Suy nghĩ

Tề Hiền phi đã đi ra ngoài nhưng Thượng Trang vẫn thất thần như cũ.

Nàng không biết việc này rốt cuộc có liên quan tới Thái tử hay không, hoặc là chỉ liên quan tới một mình Lâm Thụ kia? Dù sao chuyện này cũng không phải để nàng suy đoán lung tung.

Trọng thái y giục nàng thay thuốc cho Nguyên Duật Diệp. Thuốc thay được một nửa, hẳn đã tỉnh lại, cái gì cũng chẳng nói, hẳn chỉ kêu Trọng thái y đi xem vết thương cho Linh Khuyết. Trong lòng Thượng Trang vốn có chút tức giận, nhưng thấy hẳn như vậy, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy vui mừng.

Hoàng đế tự mình mở miệng phạt trượng, giờ phút này sợ là không ai dám giúp Linh Khuyết đi tìm đại phu. Nếu hẳn đã mở miệng, tất nhiên là tốt rồi. Trọng thái y thu dọn đồ đạc, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Hoàn hồn, Thượng Trang đắp thuốc lên vết thương của hẳn, thấp giọng: "Vương gia bị thương thật sự khiến nô tỳ bội phục. Khi nào thì hôn mê, khi nào thì tỉnh, Vương gia canh thời gian thật chuẩn xác, ai nấy cũng đều sợ hãi."

Hắn không nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng: "Bằng không, người muốn bổn vương phải như thế nào? Bổn vương cáo trạng Thái tử trước mặt phụ hoàng, hay là cầu tình cho hẳn? Hai việc đó, bổn vương sẽ không làm."

Không làm không có nghĩa là hẳn không cáo trạng. Trong lòng Thượng Trang hiểu rõ, có đôi khi không nói lời nào sẽ khiến sự tình hỗn loạn hơn.

Nàng hừ nhẹ: "Đều cùng một nguồn gốc, tại sao phải đối xử với nhau như vậy?"

Mỗi câu của nàng đều luôn khiến lòng hẳn tức giận. Hắn cắn răng, nói: "Bổn vương thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, lời người nói nghe thật dễ dàng."

Động tác trên tay vẫn tiếp tục, lời nói của nàng vẫn mềm mại nhưng lạnh lùng như trước: "Nếu không phải ngài che giấu không cho thái y chữa trị, bản thân sao có thể khổ như thế?" Mặc kệ việc này có thật sự liên quan tới Thái tử hay không, việc hẳn chủ động nói cùng việc để Hoàng đế tận mắt nhìn thấy, hai kết quả này hoàn toàn khác nhau.

Hoàng đế nhẫn nhịn không lộ ra tức giận, nhưng lúc hồi cung, không chừng sẽ xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy cả người run lên.

Nàng rút cuộc cũng biết vì sao Tề Hiền phi lại kêu nàng ở lại vương phủ hầu hạ Nguyên Duật Diệp rồi.

Bà ấy sợ, sợ nàng cầu xin giúp Thái tử.

Hôm đó, nàng không rõ vì sao trong con thịnh nộ Hoàng đế lại không phế bỏ Thái tử, hơn nữa còn để nàng ở cạnh làm ngự thị, nhưng điều đó khiến Tề Hiền phi thấy, nàng là con người cho chút bản lĩnh.

Cho nên, mặc dù Thượng Trang nàng thấp cổ bé họng, bà ấy cũng không dám mạo hiểm như thế.

Còn đang nghĩ ngợi, cổ tay đột nhiên truyền tới đau đớn, nàng kinh ngạc nhìn nam tử trên giường. Nàng thật không biết từ đâu hắn lại có khí lực lớn như vậy. Vừa định mở miệng nói tiếp, hắn đã cho gọi nha hoàn bên ngoài.

Nha hoàn tiến vào, hắn liền phân phó tới phòng Linh Khuyết lấy thứ gì đó.

Rất nhanh nha hoàn đã trở về, nàng cầm đồ trong tay đưa cho hắn, bên ngoài được bọc bằng chiếc khăn tay, nhìn vào quả thật không biết là gì. Nàng ta còn nói tình hình của Linh Khuyết không sao, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi.

Cung mầy vốn nhú chặt cuối cùng cũng giãn ra một chút, đợi nha hoàn ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới đưa thứ đồ trong tay cho Thượng Trang, hừ một tiếng: "Nhìn xem đây là cái gì!"

Thượng Trang theo bản năng nhận lấy, mở ra, bên trong là một khối ngọc bội.

Hắn lại nói: "Đây là vật phẩm phụ hoàng ban tặng lúc An Lăng Thuần cáo lão hồi hương."

"A!" Thượng Trang bất giác kêu ra một tiếng, nàng quay đầu nhìn hắn, không tin. Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Việc này còn liên quan tới An Lăng phủ sao?

Không, không thể nào. Nếu lão gia không muốn để người ngoài biết nàng không phải An Lăng Vu thật sự, ông ấy sao có thể để bản thân cuốn vào trận cung biến này chứ?

Giá họa?

Đây là hai từ đầu tiên nàng nghĩ tới.

Ánh mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, nàng thật sự không biết nam tử trước mặt đang nghĩ thế nào.

Hắn lại nói: "Ngọc bội có thể là do An Lăng Thuần tặng Lâm Thụ, hoặc cũng có thể thích khách ngày đó, rốt cuộc có phải Lâm Thụ hay không, bản vương vẫn không thể xác định."

Không thể xác định?"

"Vậy Vương gia vì sao phải chữa mũi kiếm về phía Thái tử?" Hắn không xác định, nhưng lại làm cho người ngoài xem như đã "xác định".

Hắn tức giận nhìn nàng, nàng thì biết cái gì? Không đồ cho người khác, chẳng lẽ trực tiếp chỉ người nhà An Lăng sao? Nàng... Nàng rút cuộc có phải học An Lăng không?

Cẩn rằng, hắn quả thật không nên suy nghĩ cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Cút!

"To gan." Cặp mắt hắn nhìn Thượng Trang tràn đầy tức giận.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật không biết câu nào của mình đã làm hắn phẫn nộ như thế. Chỉ là cho dù không biết lý do, nàng cũng không sợ, còn hỏi ngược lại một câu: "Chẳng lẽ nô tỳ nói sai sao?"

"Cút!" Hắn dùng hết khí lực gạt tay nữ tử.

Nàng cũng thông dong đứng dậy, hành lễ với hắn: "Vạy nô tỳ xin cáo lui."

Bọn họ, một đám bọn họ, nàng thật sự không hiểu.

Rời khỏi phòng Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang vốn định đi thăm Linh Khuyết, nhưng nàng nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nên đi, dù sao nơi này là Thành vương phủ, mà nàng thì không phải tỳ nữ của Thành Vương, nếu đi sẽ có nhiều chuyện không tiện.

Dù sao hần đã tự mở miệng kêu nàng cắt, vậy thì nàng sẽ đi. Đến lúc đó, bên Tề Hiền phi nàng cũng có thể giải thích. Chủ tử đã lên tiếng, nàng thân là nô tỳ nhất định phải phục tùng.

Vừa ra tới cửa, phía sau liền có người gọi nàng: "Vu thượng nghĩa, Vu thượng nghĩa..."

Thượng Trang tò mò quay đầu thì thấy một nha hoàn liêu mạng đuổi tới. Thấy nàng dừng bước, bước chân của nha hoàn kia càng nhanh hơn: "Vu thượng nghĩa, Vương... Vương gia kêu ngài quay về."

Wương gia? Nàng không nghe lầm chứ?

Nàng cười xấu hổ: "Ngươi không sai chứ? Vừa rồi Vương gia còn kêu ta hồi cung mà."

Nha hoàn vội vàng lắng đầu: "Thượng nghĩa đang nói đùa với nô tỳ sao? Nô tỳ sao dám nghe lầm lời của Vương gia chứ?" Chủ tử phân phó, nàng đương nhiên phải dừng lỗ tai lên, nào có chuyện nghe nhầm?

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, Nguyên Duật Diệp này rốt cuộc bị làm sao vậy? Vừa rồi còn kêu nàng cắt, vậy mà chưa đến nửa nén nhang đã kêu nàng quay về.

Nói thật, nàng vô cùng khó chịu.

Nha hoàn kia cơ hồ đã sắp khóc, không ngừng năn nỉ nàng: "Thượng nghĩa mau theo nô tỳ về đi. Vương gia nói, nếu không kêu được ngài trở về, vậy... Sẽ phạt nô tỳ. Thượng nghĩa..."

Xấu hổ cười nói: "Ngươi nghĩ sai rồi đi? Vương gia mới vừa rồi bảo ta hồi cung đâu."

Nàng còn muốn đi, nha hoàn liền quỳ xuống cầu xin.

Cuối cùng, nàng chỉ đành mang theo tức giận quay về.

Đẩy cửa phòng ra, mùi thuốc liền nhanh chóng đập vào mũi. Nàng đi vào mới thấy chén thuốc đặt trên bàn, bên trên còn một tảng hơi.

Hần nửa dựa vào giường, thấy nàng vào liền liếc một cái, trách mắng: "Thật có cốt khí, kêu ngươi cắt thì ngươi đứng là cắt thật."

Thượng Trang cười cười: "Ngài là chủ tử, ngài kêu cắt, ai dám không cắt chứ? Chẳng lẽ ngài lại muốn trách phạt nô tỳ sao?"

Ý tứ của nàng hần làm sao không hiểu. Chỉ là lúc này thấy nàng thật sự trở về, trong lòng lại bất giác nổi lên một tia cao hứng.

Hần nhất định là điên rồi!

"Lại đây hầu hạ bốn vương uống thuốc." Hần ra lệnh.

Nàng liền cầm chén thuốc đi qua, thổi nguội rồi mới đưa tới bên môi.

Hần vừa uống một ngụm liền kêu: "Thật đắng." Hần nhíu mày, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Thượng Trang không thêm đề ý, chỉ châm chọc: "Tài nghệ Vương gia không bằng người khác nên mới bị thương, những lúc uống thuốc như vậy không nên kêu đắng."

Hần cắn răng, cái từ "Cắt" kia cũng theo đó mà ghen trong họng.

"Nghe nha hoàn nói, hoàng thúc muốn tới vương phủ thăm bốn vương." Thời điểm nói chuyện, hần lặng lẽ nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, trượt tay làm cái thìa đập vào chén thuốc, lại nghe hần tiếp tục: "Sao thế? Cảm thấy cơ hội tới rồi sao?"

Thượng Trang cười một tiếng, nếu Nguyên Chính Hoàn có thể tới đây, vậy liền chứng minh y không hề bị bệnh. Nếu thật là vậy nàng mới yên tâm. Lại đưa thìa thuốc tới môi hần, hần không uống, chỉ nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Bốn vương quyết định giữ ngươi ở lại, chờ y đi rồi mới thả ngươi ra. Ngươi cảm thấy chủ ý này thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Cầu xin

Thượng Trang không tiếp lời của hắn, chỉ im lặng cúi đầu thổi thuốc trong thìa, sau đó đưa tới bên môi, mở miệng: "Vương gia vẫn nên uống thuốc trước đi."

Hắn khẽ cười: "Sao thế, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp y sao? Vì sao không cầu xin bốn vương cho ngươi gặp mặt?"

Nàng không nhìn hắn, chỉ nói: "Ngài là chủ tử, ngài muốn thế nào nô tỳ cũng không thể cãi lời." Nàng hiểu rõ tính cách của Nguyên Duật Diệp. Chuyện hắn muốn làm, ai cũng không thể thay đổi được. Nếu hắn thật sự định để nàng gặp y, hiện tại, nàng còn có có đường thứ hai để đi hay sao?

Lần này hắn không tức giận, chỉ cười: "An Lăng Vu, cầu xin bốn vương đi."

Nàng không trả lời, nàng mới không thèm cầu xin hắn.

Cúi đầu nhìn thìa thuốc trước mặt, còn vẻ thần sắc thần nhiên của nữ tử, hắn ho một tiếng, nâng tay đẩy thìa thuốc trước mặt ra. Thượng Trang không ngờ hắn sẽ làm như thế nên bất cẩn để thuốc rơi vãi xuống đệm. Nàng không khỏi thở dài.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu bốn vương không uống thuốc, ngươi sẽ phải ở lại nơi này."

Ban đầu là run sợ, lúc sau, Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Sao thế? Đại sự kia Vương gia không muốn làm nữa sao?" Nàng cảm nhận được hắn không phải người làm việc theo cảm tính, cho nên, hắn sẽ không vì một cung nữ nhỏ nhoi như nàng mà buông bỏ chuyện khác.

Trận cung đấu này, từ một khắc Tề Hiền phi rời đi, nàng có thể cảm nhận sự nguy hiểm trong đó. Người trước mặt tuy vẫn không thay đổi thần sắc, nhưng nàng biết, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Khô nhục kể!

Không..

Nàng lập tức phủ định, chuyện này không phải là khô nhục kể, mà là tương kế tựu kế. Với trí thông minh của hắn, chuyện này sẽ nhanh chóng bị làm lớn lên.

Sắc mặt nam tử trên giường bỗng có chút khó coi, hắn nhíu mày: "Có đôi khi, quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. A, có phải vì thế mà phụ hoàng ta mới không thích ngươi không?" Hắn đột nhiên nhắc tới Hoàng đế khiến Thượng Trang không khỏi giật mình.

Thành kiến của Hoàng đế dành cho nàng, tới hiện tại nàng vẫn không rõ vì sao.

Đang nghĩ nghĩ, Nguyên Duật Diệp đã nhắc chân gối lên. Nàng kinh hãi, vội buông chén thuốc trong tay xuống rồi diu hắn: "Vương gia đứng dậy làm gì?"

Hắn hừ một tiếng: "Bốn vương đi thăm Linh Khuyết."

Nàng mắt nhìn sắc mặt nam tử vẫn còn tái nhợt, sự quan tâm của hắn dành cho Linh Khuyết là thật. Chỉ là, với hắn, Thượng Trang vẫn không có lời hay để khen.

"Vừa rồi ngài già bộ ngắt đi, bây giờ thấy áy náy rồi sao?" Tuy nói như vậy nhưng Thượng Trang biết, thời điểm Linh Khuyết bị kéo ra ngoài hẳn liền tỉnh dậy cầu xin, việc này rất dễ làm lộ tâm tư kín đáo của hắn.

Cho nên, Thượng Trang mới cảm thấy nam tử này, trong lòng muốn gì hắn là người rõ nhất. Hắn chắc chắn sẽ không xử sự theo cảm tính.

Nguyên Duật Diệp tức giận quát: "An Lăng Vu, hiện tại ngươi đang ở Thành vương phủ, tốt nhất đừng chọc giận bốn vương."

Nàng không sợ, còn cười hỏi: "Vậy Vương gia muốn thế nào?"

Con người nhũn lại, hắn tới gần nàng, thì thầm: "Không phải ngươi cảm thấy bốn vương hại Thái tử sao? Ngày mai hoàng thúc tới vương phủ, ngươi có muốn bốn vương tiết lộ vài chuyện không?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hắn, sau một lúc lâu mới phun ra hai chữ: "Đê tiện."

Hắn lại không nghĩ như thế: "Bốn vương đê tiện thì không biết những người thanh cao đang ở đâu nữa."

Người hắn ám chỉ, có lẽ trong lòng Thượng Trang biết rõ, chỉ là nàng không muốn nghĩ. Hắn thật sự đứng dậy, cả người dựa vào nàng. Nặng quá, nàng cắn răng nói: "Nô tỳ kêu mấy người nữa tới đỡ ngài."

Lúc này, hắn không cự tuyệt.

Hai gia đình tiến vào đỡ hần ra ngoài. Thượng Trang chặn chờ, cuối cùng cũng nâng bước đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Tội thần

Hoàng cung.

Hoàng đế mang nét mặt giận dữ ngồi trên cao, bên cạnh là Tề Hiền phi với đôi mắt đỏ hồng. Thái tử đứng bên dưới, không khí cứ căng thẳng như vậy nhưng Hoàng đế lại chưa từng lên tiếng, hần mấy lần thử mở miệng, lại không biết phải nói cái gì.

Hoàng hậu vội vàng chạy tới đây, hành lễ. Dọc đường, bà đã nghe sơ qua, chẳng qua là kêu Thái tử tới Thành vương phủ thám thính thật hư, tại sao cuối cùng lại phát sinh như chuyện như vậy?

Lặng lặng nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu định lên tiếng thì Tề Hiền phi đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc: "Cầu xin nương nương thủ hạ lưu tình! Diệp Nhi không hiểu chuyện, nếu nó mạo phạm tới Thái tử điện hạ, cũng xin điện hạ đừng để trong lòng. Diệp Nhi... Nếu muốn trách phạt, xin hãy để người làm mẫu thân như ta chịu tội..."

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn, cười nhạt: "Lời này của Hiền phi muội muội là có ý gì?"

Hoàng đế cuối cùng cũng ho khan một tiếng, ông không nhìn Tề Hiền phi, chỉ nhìn ra cửa. Đúng lúc này, Trần Trung tiến vào, mở miệng: "Thánh Thượng, đã đưa Lâm Thụ tới."

"Truyền." Hoàng đế chỉ nói một chữ.

Rất nhanh, một nam tử khoảng ba mươi tuổi được đưa vào. Hần cung kính quỳ gối, cúi đầu: "Tội thần Lâm Thụ tham kiến Thánh Thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ." Không biết vô tình hay cố ý hần lại bỏ qua Tề Hiền phi.

Tề Hiền phi nghe thế không khỏi kinh hãi, hần vừa tới đã tự xưng là "tội thần" rồi sao?

Bà quay đầu nhìn Hoàng đế, quả nhiên, trong mắt ông cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Hoàng đế chỉ lạnh giọng nói: "Trẫm còn tưởng phải tốn thời gian thẩm vấn, không ngờ người lại thành thật như vậy? Xem ra không cần thẩm hỏi, việc này trong lòng người rõ ràng."

"Vâng, tội thần biết rõ." Lâm Thụ gật đầu.

"Lâm..." Nguyên Duật Phong muốn tiến lên thì Hoàng hậu liền ngăn cản, ý bảo hần không cần nói chuyện.

Tề Hiền phi giống như hoàn hồn, Lâm Thụ đây là muốn tự mình chịu tội mà! Bà cắn răng, nhưng giờ phút này lại không thể nói gì. Bà cũng không thể nhảy ra nói việc này là Hoàng hậu cùng Thái tử ở sau giờ trò.

Đôi mắt Hoàng đế sáng lên, hỏi: "Vì sao lại ám sát Thành Vương?"

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Thụ, hần không chút chần chờ, đáp: "Tội thần sợ Thành Vương sẽ uy hiếp tới địa vị của điện hạ, thầm nghĩ chỉ bằng thay điện hạ trừ bỏ hần."

Vừa nói xong, Tề Hiền phi liền lên tiếng: "Người chẳng qua là một chiêm sự nhỏ nhoi, làm sao có gan làm ra chuyện này?" Thời điểm nói chuyện, ánh mắt bà lạnh lẽo nhìn Hoàng hậu. Sắc mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, khóe miệng còn cong lên ý cười.

Lâm Thụ nói tiếp: "Chắc Hiền phi nương nương cũng biết, muội muội thân là Phụng nghi của đông cung. Nếu Thái tử không phải Thái tử, như vậy sao có Phụng nghi? Đến lúc đó, Lâm gia bọn ta có thể trông cậy vào ai?"

"To gan!" Hoàng đế tức giận đứng dậy. Thái tử không phải Thái tử, hần ta ngay cả lời đại nghịch bất đạo vậy cũng dám nói!

Trần Trung vội tiến lên, nhỏ giọng: "Thánh Thượng xin bớt giận, bảo trong lòng thế."

Hoàng hậu tiến về trước đá một cước lên người Lâm Thụ, mắng: "Vô sỉ, người cho rằng Đông cung là tảng đá cho Lâm gia các người đạp lên hay sao? Đông cung... Đông cung sao lại có loại người như thế này chứ?"

Tề Hiền phi cũng hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nô tỳ thì lại cảm thấy Đông cung của điện hạ đã nuôi ra một con chó trung thành!"

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, cả giận quát: "Người cho rằng diệt trừ Thành Vương, giúp Thái tử ngồi vững vị trí Đông cung, Lâm phụng nghi liền có thể

trở thành Thái tử phi tương lai sao?"

Tề Hiền phi thầm cười trộm, Hoàng đế đương nhiên là không tin lời Lâm Thụ. Ông chắc chắn không tin Lâm Thụ một mình quyết định.

Sắc mặt Lâm Thụ trước sau không đổi: "Nếu không phải Thành Vương mạng lớn, giờ phút này e là đã sớm mất mạng. Thần định tới lúc đó sẽ lĩnh thưởng với điện hạ."

Ánh mắt Hoàng đế chuyển hướng sang Nguyên Duật Phong, trầm giọng: "Thái tử, việc này con thật sự không biết sao?"

Nguyên Duật Phong không khỏi kinh hãi, chuyện này, hẳn quả thật không biết. Lặng lẽ nhìn Hoàng hậu, thấy bà không hề nhìn mình, trong lòng hắn liền rõ ràng vài phần. Vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm: "Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Khen thưởng

Thành vương phủ.

Nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trái tim Nguyên Duật Diệp vô cùng khó chịu. Linh Khuyết thấy hắn tới, không khỏi kinh hãi, gầy dựa muốn ngồi dậy. Thượng Trang vội đỡ nàng lại, nhủ mảy: "Trên người còn có thương tích, cẩn thận một chút."

Linh Khuyết quay đầu thấy Thượng Trang cầm ngọc bội trong tay, nhất thời cả kinh, vật đó không phải...

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngồi ngay mép giường, chẳng lẽ thật sự liên quan tới An Lăng Vu hay sao?

Nguyên Duật Diệp thấy nàng có chút khác thường, chỉ nghĩ nàng không thoải mái, liền nhẹ giọng: "Cố gắng nghỉ ngơi đi, ta kêu nha đầu làm món canh hạt sen ngân nhĩ mà ngươi thích nhất, được không?"

Nàng miễn cưỡng cười, hỏi lại: "Linh Khuyết lúc này có được tính là công thần không?"

Thượng Trang không khỏi khiếp sợ, nàng thật chưa từng nghĩ có nàng ở đây, Linh Khuyết lại nói chuyện không chút cố kỵ như vậy.

Nam tử khẽ cười, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, gật đầu: "Đương nhiên. Ngươi muốn ta thưởng cái gì đây?"

Nàng híp mắt cười: "Ngài nhớ kỹ đấy nhé, sau này Linh Khuyết sẽ đòi ngài."

"Được, ngươi muốn gì cũng được." Hắn sùng nịnh nhéo mũi nàng một cái.

Thấy hai người như vậy, không biết vì sao, trái tim Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thật kỳ lạ, bọn họ tuy không chút liên quan tới nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hương vị đó.

Nàng có thể nhận ra, Linh Khuyết vì hắn mà việc gì cũng làm được. Mà nàng ấy ở trong lòng hắn cũng không giống những kẻ bình thường.

Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân ở đây thật dư thừa.

Nàng xấu hổ cười cười, đứng dậy nói: "Vương gia cứ nói chuyện với Linh Khuyết cô nương đi, nô tỳ ra ngoài chờ." Nói xong, nàng xoay người đi ra.

Hắn cũng không gọi nàng, chỉ quay đầu nhìn theo bóng lưng đó.

Từ trong phòng đi ra, Thượng Trang dựa vào lan can ngồi xuống, lúc cúi đầu, nàng mới phát hiện miếng ngọc bội kia vẫn bị nắm chặt trong tay. Nàng nhìn nó một hồi, lặng lẽ lắc đầu. Nàng không biết vì sao thiếu gia lại đột nhiên trở về, cũng không biết vì sao trên người của tên thích khách lại có ngọc bội của An Lăng gia. Chỉ là sự tình này, sợ rằng không thể kết thúc nhanh chóng như vậy.

Nàng đã bắt đầu cảm thấy cuộc tranh đoạt vương vị kia ngày càng mãnh liệt.

"Vu thượng nghị." Nha hoàn đi ngang thấy Thượng Trang ngồi bên ngoài, không khỏi dừng lại.

Thượng Trang nhìn nàng, cười nói: "À, Vương gia và Linh Khuyết cô nương đang nói chuyện bên trong, cho nên ta ở ngoài này chờ."

Nha hoàn gật đầu: "Vậy lát nữa nô tỳ sẽ vào." Nói xong liền ngồi cạnh Thượng Trang.

Thượng Trang bất giác nhìn về phòng của Linh Khuyết, hỏi: "Linh Khuyết cô nương.. Nàng ấy là tỳ nữ của Vương gia sao?" Hỏi xong nàng liền cảm

thấy buồn cười, đương nhiên là tỳ nữ rồi, điều nàng muốn biết là quan hệ đặc biệt của hai người bọn họ.

Nha hoàn cũng cười: "Linh Khuyết cô nương không giống với nô tỳ bình thường, bề ngoài nàng ấy là tỳ nữ của Vương gia, nhưng ở vương phủ này, nàng ấy chính là tiểu thư! Vương gia thương nàng ấy như muội muội của mình vậy."

"Thế sao?" Thượng Trang không khỏi tò mò, "Vương gia thích nàng ấy sao?"

Nha hoàn liền gật đầu lia lịa: "Chắc chắn là thích rồi, nếu không sao Vương gia có thể thương nàng ấy như vậy? Vương gia đi đâu cũng mang theo nàng ấy. Linh Khuyết cô nương đã đi theo Vương gia tám năm, nếu ai dám bắt kính với nàng ấy, Vương gia sẽ lập tức xử phạt."

Tám năm?

Không biết vì sao, Thượng Trang lại giật mình, hỏi: "Năm nay nàng ấy bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn... Mười lăm... Việc này nô tỳ không rõ."

Nha hoàn đang nói chuyện thì trong phòng truyền ra tiếng của Nguyên Duật Diệp kêu Thượng Trang vào.

Nàng đi vào diu hắt, hắt lại hắt tay, sau đó gọi một gia đình khác vào đỡ, một mặt nói: "Linh Khuyết có chuyện muốn nói với người, bẩm vương về phòng trước."

Nha hoàn liền đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó cùng Nguyên Duật Diệp ra ngoài. Thượng Trang tiến lên xem, thì ra là canh hạt sen ngân nhĩ. Nàng đến bên giường hỏi Linh Khuyết có ăn không, nàng ấy lắc đầu, chỉ hỏi: "Vu thượng nghĩa thích Hoàn Vương điện hạ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Rót nước

Nghi hoặc nhìn nữ tử đang nằm trên giường, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Vì trên người có thương tích nên Linh Khuyết phải nằm sấp. Giờ phút này nàng khẽ động thân mình cười hỏi: "Vu thượng nghĩa không muốn tới gần đây sao?"

Thượng Trang hoàn hồn, tiến lên mép giường ngồi xuống, nói: "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với cô nương."

Linh Khuyết giật mình, hỏi: "Cái gì?"

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, hỏi: "Người có nhận ra vật này không?" Một khắc đó, nàng cảm thấy bản thân thật sự điên rồi.

Đây là tín vật duy nhất để nhận muội muội, sao nàng lại nghĩ phần còn lại của miếng ngọc bội nằm trên người Linh Khuyết chứ?

Nhưng, lại có một cảm giác mãnh liệt dẫn đường kêu nàng phải hỏi chuyện này.

Linh Khuyết cẩn thận nhìn miếng ngọc bội, lắc đầu: "Thật là tinh xảo, chỉ tiếc là ta chưa từng thấy qua."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi thất vọng.

Linh Khuyết lại hỏi: "Vì sao Vu thượng nghĩa lại hỏi ta việc này?"

"À." Nàng khẽ lắc đầu, "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi." Nói xong, nàng cất miếng ngọc bội lại vào người. Lúc này, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội khác trong tay, lại nghe Linh Khuyết nói: "Còn miếng ngọc bội này có lẽ để Thượng nghĩa giữ sẽ an toàn hơn."

Vừa rồi nàng nhìn không được mà hỏi Nguyên Duật Diệp, mới biết đây là đồ Hoàng đế ban tặng cho An Lăng Thuần. Vì vậy, ngọc bội trở về với người của An Lăng gia mới là tốt nhất.

Thượng Trang có chút kinh ngạc, lại thấy Linh Khuyết cười: "Ngày mai Hoàn Vương sẽ tới đây. Ta đã nói với Vương gia cho người gặp ngài ấy."

Nàng không tin nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Tại sao chứ?"

Linh Khuyết vẫn cười: "Chẳng lẽ người tình nguyện để Vương gia giam lỏng sao?"

Nhất thời Thượng Trang không biết phải đáp lại thế nào, xem ra Nguyên Duật Diệp này đúng là cái gì cũng nói được.

.....

Vừa ra khỏi phòng, một nha hoàn đứng đợi bên ngoài thấy nàng, liền tiến lên nói Vương gia đang chờ trong phòng.

Nàng gật đầu, đi tới phòng hấn.

Thời điểm đẩy cửa phòng, nàng đã thấy hấn nghiêng người nằm ngủ. Nhìn hấn yên tĩnh như vậy, nàng thật không biết hấn có phải đang giả vờ hay không.

Lư đồng đã được thêm huân hương, không khí trong phòng lúc này cũng vô cùng dễ chịu.

"Vu Nhi." Hấn đột nhiên gọi.

Nhất thời Thượng Trang không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn, nam tử kia đã mở hai mắt nhìn mình. Nàng cười tiến lên, nói: "Vương gia, nô tỳ là An Lăng Vu."

"Bỏn vương thích gọi như vậy."

"Vương gia vẫn là đừng gọi thân thiết như vậy, bằng không..." Đột nhiên nhận ra bản thân đang nói những lời không nên nói, Thượng Trang lập tức ngậm miệng.

Hấn vui vẻ cười: "Bằng không thế nào? Bằng không sẽ tưởng bỏn vương thích người sao? Lại đây." Hấn giữ chặt tay nàng, kéo nàng đi qua.

Thượng Trang khẽ nhú mày, con sót của hấn vẫn chưa lui bớt sao?

"Thật khó chịu." Hấn cau mày, "Lần sao có muốn người quý, bỏn vương cũng phải tìm chỗ nào tránh mưa trước đã."

Thượng Trang nhin không được mà cười ra tiếng, đã là lúc nào rồi mà hấn vẫn còn nghĩ tới chuyện này cơ chứ? Sau này? Nàng không cần sau này!

Hấn bắt mắt nhìn nàng, cắn răng: "Trông người có vẻ rất vui sướng."

Nàng vẫn cười, cẩn thận diu hấn nằm xuống, hỏi: "Ngài không nghỉ ngơi sao?"

"Không ngủ được, khó chịu." Vết thương trên người đã không còn đau như lúc trước, hấn thăm thò dài, lại nói, "Hôm đó nghe nói Hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người tới Hoán Y Cục." Hấn không phải hỏi nàng, chỉ là thuận miệng nói ra sự thật.

Nàng "Ừ" một tiếng.

"Ngủ không được, khó chịu." Trên lưng thương xử lý, cuối cùng không có lúc trước đau. Hấn thật dài nhẹ nhàng thở ra, lại nói, "Ngày ấy, nghe nói hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người cán y cục." Hấn không phải hỏi nàng, chính là tự thuật hấn biết đến sự thật.

Hấn lại hỏi: "Người hầu hạ thúc ấy thế nào?"

Nàng nhú mày: "Thì rót cho ngài ấy chén nước."

Hấn tỏ vẻ không tin, liếc nàng: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Bằng không ngài nghĩ thế nào?"

Hấn cười rộ lên, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy người cũng rót cho bỏn vương chén nước đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Sủng ái

Đưa chén trà tới, Thượng Trang nhẹ giọng: "Trà nguội rồi."

Nam tử trên giường lại mở miệng: "Không sao."

Hấn nhận lấy uống một ngụm, sau đó liền nhú mày, nước trà quả nhiên đã nguội.

Thượng Trang nhìn hắn, không chút để ý mà nói: "Nô tỳ vừa phát hiện thì ra Vương gia vẫn có ưu điểm." Thấy hắn nâng mắt nhìn mình, nàng tiếp tục, "Không ngờ ngay cả nước trà lạnh ngài cũng uống."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp khẽ biến, nàng liền cười nói: "Lúc Hoàn Vương tới Hoán Y Cục, nô tỳ nói trà lạnh sẽ không tốt cho sức khỏe của ngài ấy, vì vậy đã kêu người đổi thành trà nóng."

Nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, trong lòng nàng cười thầm. Nàng dường như vừa nhận ra một điều, hắn để ý tới chuyện của Nguyên Chính Hoàn, hơn nữa còn đặc biệt để ý.

Chén trà trong tay bị buộc chặt, chết tiệt, hắn thế mà bị một tiểu nha đầu đùa giỡn!

Đưa chén trà tới, hắn lạnh giọng: "Vậy đổi cho bản vương một chén trà nóng."

"Vâng." Nàng khụy gối hành lễ, sau đó xoay người ra ngoài.

Nhớ tới vẻ mặt trắng bệch vừa rồi của hắn, nàng nhịn không được mà cười.

Ra ngoài phân phó nha hoàn đổi trà, lúc trở lại, nàng mới đột nhiên nhớ tới một việc. Chuyện này thật kỳ quái.

Nàng ở trong vương phủ đã được một khoảng thời gian nhưng chưa hề thấy cơ thiếp nào. Bỏ qua những cơ thiếp trước đây của hắn, nhưng đột trước, Hoàng đế có ban thưởng cho hắn ba tú nữa. Hôm nay thời điểm ông ấy tới, nàng cũng chưa từng thấy một ai ra hành lễ.

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện ở trong cung, Nguyên Duật Diệp còn hỏi nàng, vì sao Hoàng đế phải làm như vậy. Khi đó nàng không đáp, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Hoàng đế có Thái tử, ông ấy ban thưởng tú nữ cho các vị Vương gia đương nhiên là muốn vì hoàng gia khai chi tán diệp, con cháu hưng thịnh.

Tới lúc phong vương, Hoàng đế có thể chia nhỏ lãnh địa, như thế sẽ không gây nguy hiểm cho tân đế sau này.

Chẳng lẽ, là nàng hiểu lầm rồi sao? Nếu không, Nguyên Duật Diệp làm sao dám giờ trò trước mặt Hoàng đế?

Đúng lúc này nha hoàn đổi trà đã trở về.

Thấy hắn lại nhắm mắt, nàng thầm nghĩ hắn lại giả bộ ngủ, nhưng khi bụng nước lại gần mới biết hắn thật sự đã chìm vào giấc. Nàng thầm cười nhạo một tiếng, thế mà nói không ngủ được, hiện tại không phải ngủ rất ngon hay sao?

Thôi, hắn không uống thì chi bằng chính mình tự uống, dù sao lúc này nàng cũng rất khát.

Tới tới, hắn mới tỉnh lại.

Thượng Trang đặt tay lên trán hắn, thấp giọng: "Hạ sốt rồi."

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Cao hứng sao?"

"Cái gì?" Nàng hình như không nghe rõ lời hắn nói.

Hắn tiếp lời: "Nhiều ngày trôi qua như vậy, đừng nghĩ tới việc hồi cung nữa. Chuyện này còn chưa xử lý xong, phụ hoàng sẽ không nhớ tới người đâu."

Đạo lý này Thượng Trang đương nhiên biết rõ, chẳng qua nàng cười hỏi lại: "Thánh Thượng và Thái tử xảy ra tranh chấp là vì nô tỳ, chẳng lẽ Vương gia không sợ sao?"

Hắn lại cười lớn: "Bản vương sợ cái gì? Chỉ là một cung nữ nhỏ bé, bản vương vì sao phải sợ người? Cố gắng hạ bản vương đi, đừng để bản vương tới lúc đó đi nói với phụ hoàng cho người tội danh câu dẫn chủ tử."

Hắn tới nghiêng răng nghiêng lợi nhưng trên mặt Thượng Trang vẫn duy trì ý cười: "Nô tỳ cũng muốn câu dẫn ngài, nhưng nô tỳ thật nhìn không ra ngài có gì có thể khiến nô tỳ phải đi câu dẫn."

Hắn lạnh mặt, hừ một tiếng: "Người cứ chờ đấy! Đến lúc đó đừng hòng cầu xin bản vương sủng ái người!"

"Tạ Vương gia ưu ái, chờ ngài sủng ái thì quý phủ đã có nhiều thê thất rồi."

Hắn không khỏi chấn động, lập tức đáp trả: "Ánh mắt cũng sắc bén đấy, chỉ tiếc bản vương không thích kẻ cứng rắn."

Thượng Trang nhíu mày: "Thế sao? Ngài không sợ Thánh Thượng ban cho ngài người không tốt ư?"

Hắn cười cười: "Sao vậy? Lo cho bản vương sao?"

"Nô tỳ chỉ cảm thấy việc này... Không giống tính cách của ngài."

"Trần Trung là người trung thành, trên đường chiếu cố cơ nghiệp của bốn vương rất tốt. Hiện tại các nàng nhận được sự sủng ái của bốn vương nên rất ớn."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, đúng vậy, Nguyên Duật Diệp hẳn là ai chứ? Sao có thể dễ dàng bị người khác nắm được nhược điểm?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Tin tức

Nguyên Chính Hoàn vừa tiến vào đã nghe giọng nói của Thượng Trang, y khẽ cười, thì ra nàng ở đây.

Mạc Tầm thức thối đứng lại bên ngoài canh giữ.

"Nô tỳ tham kiến Vương gia." Thượng Trang hành lễ.

Y mỉm cười: "Xem ra Thánh Thượng rất quan tâm Diệp Nhi, ngay cả Thượng nghĩa cạnh mình cũng để lại. Hôm qua bốn vương có việc nên hôm nay mới tới, chỉ là nghe Diệp Nhi có thể nói chuyện, thân thể không sao rồi đúng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng cười: "Hoàng thúc đến thăm sao diệp nhi có thể không khỏe? Nói như vậy, hoàng thúc đã tổn không ít tâm tư."

Thượng Trang cả kinh, bất giác đưa mắt nhìn nam tử trước mặt. Hôm qua y tiến cung sao?

Vì chuyện của thái tử.

Nàng thật không ngờ trong trận chiến này y lại lựa chọn Thái tử.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi: "Từ tin tức bốn vương có được, thương thế của Diệp Nhi đã tốt hơn nhiều."

Lời của y càng làm trong lòng Thượng Trang cả kinh. Mà sắc mặt của Nguyên Duật Diệp cũng không thay đổi bởi vì hắn biết Thái tử không hề gặp chuyện xấu gì.

"Kẻ hành thích Diệp Nhi chính là chiêm sự của Đông cung Lâm Thụ. Người nhà của hắn là Lâm Phụng nghi cũng bị giam vào ngục."

Thời điểm Hoàng đế phái người tới thăm vấn Lâm Phụng nghi, nàng ta sợ tội muốn tự sát. Việc này Lâm Thụ một mực nhận do hắn và Lâm Phụng nghi làm, Hoàng hậu và Thái tử không chút liên quan.

Tuy Hoàng đế không truy cứu nhưng trong lòng Nguyên Chính Hoàn biết rõ, giữa Hoàng đế và Thái tử đã tồn tại khoảng cách.

Giờ phút này, y cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ vuốt cằm: "Với thân thủ của Diệp Nhi sao có thể để hắn làm hại chứ?"

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, ánh mắt dời sang Thượng Trang đang đứng bên cạnh, mở miệng: "Việc này hoàng thúc phải hỏi Vu Nhi."

Thượng Trang còn đang suy nghĩ lời Nguyên Chính Hoàn vừa nói, chợt nghe Nguyên Duật Diệp gọi nàng một tiếng "Vu Nhi" liền lập tức hoàn hồn, chỉ "A" một tiếng.

Nguyên Duật Diệp tiếp tục: "Do mạng của diệp nhi chưa tận khiến những kẻ có tâm không vừa ý, hoàng thúc nói xem có đúng không?"

Nâng mắt nhìn, thần sắc nam tử trước mặt vẫn thản nhiên như vậy, một chút cũng không nhìn ra khác thường. Y bỗng nhiên lên tiếng: "Bốn vương còn có lời muốn nói với Diệp Nhi, Vu Thượng nghĩa ra ngoài trước đi. Hôm nay Phục Linh cũng tới."

Nghe vậy, Thượng Trang liền cảm thấy cao hứng, Phục Linh tới đây là bất ngờ đối với nàng. Nàng nhanh chóng đáp lời rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Chia sẻ

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn Nguyên Chính Hoàn đẩy xe lăn đi về phía trước, Nguyên Duật Diệp cười nói: "Hoàng thúc có chuyện gì muốn nói với diệt nhi mà lại đuổi khéo Vu Nhi vậy?" Nhìn y nhíu mày, hần biết bề ngoài y chỉ tỏ ra mạnh mẽ.

Xe lăn dừng trước giường, Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Bỏn vương đương nhiên là lo lắng cho Diệt Nhi." Nói xong, y đuổi tay về trước.

Nguyên Duật Diệp không khỏi kinh hãi, đột nhiên hần bật cười ra tiếng, ngoan ngoãn đưa tay mình ra trước đặt dưới tay y, nhẹ nhàng nói: "Diệt nhi cây ngay không sợ chết đứng, hoàng thúc có thể tự mình bắt mạch."

Y không nói chuyện, chỉ yên lặng bắt lấy cổ tay hần, nhíu mày.

Mạch tượng vô cùng suy yếu, xem ra việc hần bị thương là sự thật. Đột nhiên, y cảm thấy thật buồn cười, thì ra hần cũng không dám khi quân. Nhưng chuyện của Lâm Thụ...

Nhìn sắc mặt y, Nguyên Duật Diệp nhìn không được mà nói: "Hoàng thúc nghĩ gì vậy?"

Nguyên Chính Hoàn thu tay lại, nói: "Cố gắng tĩnh dưỡng, ba bốn ngày sẽ khỏi."

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Ba bốn ngày? Sợ rằng diệt nhi không thể khỏi nhanh như vậy."

Thấy y nhíu mày, hần càng đắc ý: "Mấy ngày nay được Vu Nhi hầu hạ, diệt nhi cảm thấy tốt lắm." Hần không tin y không để ý năng.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Nam tử trên xe lăn cuối cùng cũng lên tiếng.

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, nửa nằm xuống giường, mở miệng: "Không có gì, chỉ là diệt nhi muốn chia sẻ với hoàng thúc chuyện cao hứng này thôi. À đúng rồi, Phục Linh đi theo hoàng thúc chắc cũng nhu thuận, nếu không ngại sao có thể mang nàng ta tới đây chứ?"

Nguyên Chính Hoàn cười khẽ: "Chẳng qua nghe nói Vu thượng nghĩa ở đây, bỏn vương chỉ muốn để chủ tớ bọn họ gặp mặt mà thôi."

"Thế sao? Nói như vậy, hoàng thúc là đang suy nghĩ cho Vu Nhi?" Hần nhìn y, ánh mắt sắc bén.

Nguyên Chính Hoàn khẽ hừ một tiếng, không hề trả lời.

.....

Bên ngoài, từ xa Thượng Trang đã nhìn thấy Phục Linh.

Phục Linh thấy nàng liền chạy lên, ánh mắt hồng hồng: "Tiểu thư, nô tỳ cứ tưởng cả đời này không được gặp ngài nữa."

"Khóc cái gì, ngươi đi theo Vương gia, ngài ấy nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi." Thượng Trang thấy nàng không xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Phục Linh gạt đầu lia lịa, cười nói: "Vương gia thật sự là một người tốt, nô tỳ đi theo ngài ấy không hề chịu chút ủy khuất nào."

Gật đầu như thế, vậy là tốt rồi.

Phục Linh lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, thấp giọng: "Tiểu thư vẫn ổn chứ? Vương gia nghe nói ngài ở Thành vương phủ, trong lòng vô cùng sốt ruột, cứ sợ Thành Vương sẽ khi dễ ngài."

Cảm nhận được một tia ấm áp, nàng lắc đầu: "Giúp ta nói với Vương gia, ta tốt lắm."

Nghe vậy, Phục Linh cuối cùng cũng an tâm. Hai người dựa vào lan can, từ từ nói chuyện.

Mạc Tầm đứng từ xa nhìn bọn họ, mím môi không nói lời nào.

.....

Thời điểm Mạc Tầm giúp Nguyên Chính Hoàn rời khỏi phòng, một nha hoàn đột nhiên chạy tới, bẩm báo: "Vương gia, Linh Khuyết cô nương nói có chuyện gấp muốn nói với ngài."

Sắc mặt Mạc Tầm tối xuống, trầm giọng: "Nực cười, một tiểu nha hoàn lại muốn chủ tử nhà ta qua gặp hay sao?"

"Mạc Tầm." Y lên tiếng.

Cẩn thận nhớ lại nữ tử tên Linh Khuyết kia, nàng ta là tỷ nữ thân cận của Nguyên Duật Diệp, y không khỏi tò mò, nàng ta tìm y để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Liên quan

Nguyên Chính Hoàn vẫy tay ý bảo Mạc Tầm giúp hắn tiến lên.

Nhà hoàn vừa dẫn đường vừa nói: "Cô nương không dám phiền ngài đi quá xa nên đã đứng ở góc trước chờ ngài."

Y không lên tiếng, còn Mạc Tầm thì nhú mày càng chặt. Bước chân vào Thành vương phủ, hắn khắp nơi đều để tâm, chỉ sợ có kẻ gây bất lợi với chủ tử của hắn. Hiện tại thì hay rồi, ngay cả nhà hoàn trong phủ cũng muốn tìm y nói chuyện sao?

Linh Khuyết đỡ hành lang, xa xa nghe tiếng xe lăn tới gần.

Y quả nhiên vẫn đến.

Nhà hoàn lui xuống, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Ngươi muốn nói gì?"

Linh Khuyết đưa mắt nhìn Mạc Tầm đứng phía sau, nhìn sắc mặt kia, hắn chắc chắn sẽ không rời y nửa bước. Nghĩ nghĩ, nàng liền tiến lên, nhưng vì trên người còn có thương tích, vô ý một cái mà ngã nhào lên người của Nguyên Chính Hoàn.

"Chủ tử!" Mạc Tầm hoảng sợ.

Nguyên Chính Hoàn đưa tay đỡ lấy nàng, nhưng trong một khắc kia, tay hắn dường như đọng phải thứ gì đó.

Sắc mặt y thay đổi!

"Chủ tử!" Mạc Tầm bị bộ dáng của y làm cho sợ hãi, hắn chạy tới đẩy nữ tử trên người y ra, lo lắng hỏi, "Đụng vào đâu sao?"

Lời của hắn làm Nguyên Chính Hoàn hoàn hồn, y bật thốt lên nói: "Đi xem nàng ta thế nào rồi!"

Mạc Tầm cứ tưởng bản thân nghe lầm, nhưng nhìn sắc mặt của y hắn mới chắc chắn. Không chút tình nguyện đi lên, Linh Khuyết bị hắn đẩy ngã, trong lúc nhất thời không đứng dậy được. Đúng lúc này, hai tay nam tử đưa tới, nàng xấu hổ đưa mắt nhìn Mạc Tầm, cúi đầu: "Đa tạ Mạc thị vệ, ta không sao."

"Không sao thì tốt, cô nương xin hãy chú ý, nếu để Vương gia bị thương thì việc này không còn nhỏ vậy đâu." Hắn lạnh lùng nói, một tay kéo nữ tử đứng dậy.

Linh Khuyết cắn môi, nàng làm sao ngờ tới việc này? Lỡ đâu Mạc Tầm nghĩ nàng cố ý làm vậy với Hoàn Vương...

"Ngươi muốn nói cái gì?" Nguyên Chính Hoàn đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

"À." Linh Khuyết lắp bắp, lúc này mới nhớ ra mục đích tới tìm y, nàng hít một hơi thật sâu, hỏi, "Nô tỳ chỉ muốn hỏi Vương gia một việc, ngài thích An Lăng Vu sao?"

Lời này khiến Mạc Tầm cũng cả kinh. Hắn không tin nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta sao có thể hỏi thẳng như vậy?

Nguyên Chính Hoàn không trả lời, chỉ nói: "Vương gia nhà ngươi cũng thích nàng ấy."

Linh Khuyết nắm chặt hai tay thành nắm, mỉm cười: "Nhưng An Lăng Vu lại thích ngài."

Y khẽ run người: "Hai việc này không liên quan với nhau." Y chuyển hướng nói với Mạc Tầm, "Chúng ta đi thôi."

Mạc Tầm đẩy xe lăn quay đầu, Linh Khuyết ở phía sau vội vàng lên tiếng: "Nô tỳ có thể giúp ngài."

Xe lăn vẫn chưa hề dừng lại, y lạnh nhạt nói: "Ngươi vẫn là tự lo cho mình đi!"

Linh Khuyết còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhất thời lại không biết phải nói sao cho đúng. Vừa rồi thời điểm nàng ngã vào lòng y, thần sắc y rõ ràng là thay đổi. Nhưng, ngay một khắc sau đó, y lại khôi phục vẻ lạnh nhạt trên mặt.

Nhưng lời y vừa nói khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

Y thích An Lăng Vu sao?

"Cô nương, chúng ta về phòng được chưa? Nếu để Vương gia biết, nô tỳ sẽ bị trách phạt." Nha hoàn đứng phía sau nàng lên tiếng.

Nàng gật đầu, để nha hoàn đưa mình về phòng.

.....

Mạc Tâm bắt giấc quay đầu, hần nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng mở miệng: "Chủ tử, ngài..." Nói tới đây, hần lại không biết phải tiếp tục hỏi thế nào.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Có gì cứ nói."

Hần cắn răng: "Lời của Linh Khuyết, ngài thật sự không để trong lòng sao?" Thật ra hần muốn hỏi, chủ tử nhà mình có phải đã thích An Lăng Vu hay không.

Hai tay khẽ siết chặt thành nắm, y thấp giọng: "Đi theo bốn vương lâu như vậy, người nên biết bốn vương không phải là kẻ như thế."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Mưu quyền

Nghe vậy, Mạc Tâm mới thả lỏng suy nghĩ. Đi thêm vài bước, xa xa nhìn thấy Thượng Trang và Phục Linh, hần nghĩ nghĩ, mới thấp giọng nói: "Chủ tử hãy ghi nhớ, hần ta đã đối xử với ngài thế nào."

Lời vừa dứt, sắc mặt của Nguyên Chính Hoàn liền thay đổi, y động môi, âm thanh sắc lạnh như đá: "Mạc Tâm, việc này không cần người tới nhắc nhở."

Hai tay siết chặt, đó là việc mà cả đời này y sẽ không quên.

Ngữ khí của y tuy rằng cường ngạnh, nhưng Mạc Tâm nghe thấy lại cảm thấy cao hứng. Hần bắt giấc cười cười, gật đầu: "Vâng, là Mạc Tâm quá lời." Chỉ cần y nhớ kỹ, vậy thì tốt rồi!

Lỡ đâu y không nhớ, vậy thì hần sẽ nhắc y thêm một lần.

Thời điểm ngừng đầu thấy bọn họ đi về phía này, Thượng Trang vội đứng lên, gọi y: "Vương gia."

Phục Linh cũng đứng dậy, đi tới cạnh y: "Vương gia, tiểu thư tốt lắm, ngài không cần lo lắng."

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, nàng là một nữ tử thông minh, y phải tin nàng có thể ứng phó tất cả việc này.

"Mạc Tâm, người và Phục Linh ra trước chờ chút đi." Y nhẹ giọng.

Mạc Tâm vốn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhớ lại lời y vừa nói, hần cuối cùng cũng im lặng, chỉ nhìn Phục Linh, ý bảo nàng theo hần rồi đi.

Thấy hai người bọn họ đã đi xa, Thượng Trang mới đi tới, vòng ra sau xe lăn, đưa y tới dưới góc cây. Nàng nhìn không được mà hỏi: "Thái tử bên kia, không sao chứ?"

Y nhú mày: "Hầu như không liên quan tới hần."

Nàng bật cười: "Nếu không phải ngài, nô tỳ sẽ không dám hỏi như vậy."

Y cũng cười: "Tội danh của huynh muội Lâm thị là khó tránh khỏi nhưng Đông cung vẫn không sao. Việc này tới tốt cùng có phải Lâm Thụ gây ra hay không ta cũng không biết."

Thượng Trang nhìn y, chuyện Thành Vương bị ám sát nàng cũng hồ đồ. Nghĩ tới miếng ngọc bội của lão gia, nàng lại nhớ mấy lời Hoàng đế từng nói ở Ngự thư phòng. Thái tử tiến cử An Lăng Tề vào triều làm quan, nói như vậy, có lẽ thiếu gia thật sự có liên quan tới Thái tử. Hoặc là, có người muốn lợi dụng miếng ngọc bội kia để Hoàng đế liên tưởng tới việc này, khi đó An Lăng gia sẽ không thoát được can hệ.

Thượng Trang cắn môi, nàng biết chuyện này không thể nhắc tới trước mặt Hoàn Vương. Dù sao hiện tại trong tay nàng vẫn không có chứng cứ cụ thể.

Nàng miễn cưỡng cười: "Hôm qua, là Hoàng hậu mời ngài vào cung sao?"

Y có chút kinh ngạc ngẩng đầu, khoe môi khẽ cong: "Người khác không biết còn tưởng ngươi sắp xếp cơ sở ngầm cạnh ta."

Nàng cười: "Nếu có thể, nô tỳ cũng muốn như vậy." Nàng chẳng qua là nhớ tới thời điểm Tề Hiền phi lợi dụng nàng để dả kích Thái tử, sau khi Hoàn Vương đến, con thịnh nộ của Hoàng đế liền đi nhiều.

Nói như vậy mặc kệ có hữu dụng hay không, Hoàng hậu vẫn sai người mới y vào cung trước rồi tính.

Nguyên Chính Hoàn bắt giác cười rộ lên.

Đúng lúc này, một con gió thổi tới, trên trời xuất hiện mấy tia sáng xẹt qua.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới ngày mưa hôm đó, nàng nhìn y, lại không biết phải mở lời thế nào. Đột nhiên y lên tiếng: "Đúng rồi, Linh Khuyết cô nương bị thương sao?" Thời điểm nàng ấy ngã trên người y, y đã cảm nhận được.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng không ngờ y lại hỏi như thế, lập tức gật đầu: "Dạ, vì Thành Vương bị thương nên Thánh Thượng hạ lệnh phạt trọng nàng ấy."

Nguyên Chính Hoàn nhú mi, việc này thật giống với cách làm của Hoàng đế. Cho nên vì việc này Thượng Trang mới ở lại chăm sóc Nguyên Duật Diệp sao?

"Vì sao Vương gia lại đề cập tới chuyện này?" Nàng nhìn y, tỏ vẻ nghi hoặc.

Y hoàn hồn, lắc đầu đáp: "Không có gì, chỉ là thuận miệng thôi."

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại cuộc trò chuyện với Linh Khuyết hôm qua, chẳng lẽ nàng ấy thật sự đi tìm y sao?

Chỉ là việc này nếu y không nói, nàng sẽ không hỏi, miễn cho tới khi đó cả hai đều xấu hổ.

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi tên của nàng.

Nàng quay đầu nhìn y, nghe y tiếp tục: "Trong mắt ngươi, kẻ một lòng mưu quyền có phải người tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Đoạt cung - Cầm miệng

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật sự không rõ vì sao y lại đột nhiên hỏi như thế.

Theo bản năng đưa mắt nhìn bốn phía, xác định quanh đây không có ai, nàng mới hít vào một hơi, nói: "Thượng Trang không hiểu."

Y lại khẽ cười: "Ngươi không phải không biết, mấy ngày nay, những gì ngươi thấy cũng không ít."

Nếu câu nói trước của y khiến Thượng Trang cảm thấy mơ hồ, vậy thì câu này, ý chỉ lại vô cùng rõ ràng.

Cả kinh nhìn nam tử trước mặt, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Ngài cũng muốn nó sao?"

Y ngẩng đầu, mỉm cười: "Có đôi khi, là bất đắc dĩ. Mà cũng có khi là điều tất nhiên. Tựa như có một số việc đã định sẵn từ rất lâu trước đây."

Trái tim bất giác loạn nhịp, ở trước mặt nàng, y chưa từng nói những lời như thế. Nàng bỗng nhiên nhớ lại quá khứ, khi y hỏi nàng có muốn quyền lực hay không, nàng đã trả lời: Không thể cự tuyệt.

Có lẽ tình cảnh của y cũng giống như nàng.

"Thượng Trang." Nam tử duỗi tay về phía nàng.

Nàng cả kinh, cuối cùng cũng đưa tay nắm lấy tay y. Khác với sự khẩn trương của lần đầu, lúc này mọi thứ đối với nàng dường như đã chân thật hơn. Nàng có thể cảm nhận được một tầng chai sạn trên đầu ngón tay y, không khỏi kinh ngạc, nàng không biết nó rốt cuộc vì cái gì mà tạo thành.

Nguyên Chính Hoàn nhỏ giọng: "Ta chỉ muốn nói với ngươi, tương lai..."

"Cho dù tương lai ngài làm điều gì, Thượng Trang cũng đều không oán trách."

Nam từ giật mình, sau một lúc lâu mới lộ ra nụ cười yếu ớt. Y cúi đầu: "Ta hôm nay đã nhiều lời rồi."

Nàng lắc đầu: "Không đâu, ta thích nghe."

Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt y không tự xưng "Nô tỳ". Nhớ khi đó, mỗi lần dùng kính ngữ với y, tất cả đều không phải vì thân phận, mà là hoàn cảnh.

Mà nay, nàng đột nhiên muốn để bản thân phóng túng một lần.

"Đa tạ ngươì." Y giống như trút hết gánh nặng trong lòng.

Thượng Trang định nói thêm gì đó, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân của ai đó chạy tới, sau đó là giọng của nha hoàn: "Vu thượng nghĩ, thượng nghĩ..." Tiếng thờ hồn hèn của nha hoàn truyền tới, "Vu thượng nghĩ, Vương gia gọi ngài!"

Thời điểm chạy tới, ánh mắt nha hoàn dừng tại nơi hai tay bọn họ nắm chặt, không khỏi lập tức đưa tay che miệng.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng ta, Nguyên Chính Hoàn ở phía sau lặng lẽ rút tay về, mở miệng: "Váy bốn vương về trước."

"Nô tỳ tiễn ngài."

Y lại lắc đầu nói không cần, sau đó lên tiếng gọi Mạc Tầm tới.

Nhìn bọn họ rời đi, nha hoàn mới hoàn hồn, lúc này mới dám nhìn Thượng Trang, cười hi hi: "Thì ra Hoàn Vương điện hạ thích thượng nghĩ ngài! Ngài ấy còn chưa lập Vương phi đấy!" Nói xong, nàng ta trung về mặt hâm mộ nhìn Thượng Trang. Nàng tuy là ngự thị nhưng rốt cuộc vẫn là nô tỳ, nếu có thể trở thành Vương phi, đây chính là phúc đức đã tu ba đời.

Thượng Trang không nói chuyện, chỉ lẳng lẳng cất bước về phòng của Nguyên Duật Diệp.

"A, Vu thượng nghĩ!" Nha hoàn vội đuổi theo, trong lòng thầm trách bản thân nhiều chuyện.

Đẩy cửa phòng ra, nha hoàn thức thời không đi theo vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lui ra.

Nam từ trên giường mở lớn hai mắt nhìn nàng, lạnh giọng: "Về rồi sao?"

Thượng Trang cười cười: "Đây không phải do ngài kêu người tới gọi hả?"

Nguyên Duật Diệp trừng mắt nhìn nàng, đối với hắn, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói một lời hay nào. Nhưng không có nàng bên cạnh, hắn lại cảm thấy thiếu thiếu, cả người đều không thoải mái.

Hắn kêu nàng cút, nàng so với kẻ khác còn cút nhanh hơn. Hoàn Vương người ta tới đây, nàng còn luyến tiếc không chịu trở về. Hắn không khỏi tức giận, trong lòng thầm hận vì sao lại cho nàng ra ngoài.

Thượng Trang đi tới bên giường của hắn, thấy sắc mặt khó coi, nàng liền ngồi xuống, hỏi: "Không khỏe sao? Nô tỳ đi mời Trọng Thái y tới."

Hắn hừ một tiếng: "Khó nghe được một câu quan tâm bốn vương từ ngươì."

Nàng gật đầu: "Nô tỳ đương nhiên phải quan tâm ngài, ngài mau khỏe, nô tỳ mới nhanh chóng rời khỏi nơi này." Đây là sự thật, nàng cũng không cần che giấu.

"An Lãng Vu!" Hắn cơ hồ tức giận tới nhảy dựng lên, nhưng vết thương trên lưng vẫn còn, thoáng chốc khiến cả khuôn mặt trắng bệch, thiếu chút đã ngã xuống giường.

"Vương gia!" Nàng hoảng sợ đỡ lấy hắn, áo lót màu trắng của hắn lúc này đã nhiễm một màu đỏ của máu.

Nàng bực tức tới hét to lên: "Miệng vết thương lại hở rồi! Ngài cũng lợi hại thật đấy, ngay cả cơ thể mình mà cũng chà đạp được như vậy!"

Hắn đau tới không thể lên tiếng, chết tiệt, hắn đâu phải kẻ ngốc! Nếu không phải khó chịu, hắn sao có thể làm ra hành động như thế? Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Câm miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Giải thích

Nhìn cả người hần run lên, Thượng Trang liền kêu to: "Người đâu! Mau tới đây!"

Nha hoàn lập tức đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn cảnh tượng bên trong, không đợi Thượng Trang lên tiếng, nàng ta liền xoay người chạy ra ngoài gọi thái y.

Thái y nhanh chóng chạy tới, xem xét thương thế cho hần, nhíu mày: "Vương gia nhất định phải nằm nghỉ ngơi, miệng vết thương hở sau này sẽ để lại sẹo." Ông ta lại nhìn Thượng Trang, thấp giọng, "Thượng nghĩa hầu hạ Vương gia thế nào vậy?"

Trọng Thái y đương nhiên là lo lắng, Hoàng đế kêu ông phụ trách vết thương của Thành Vương, nếu có sai lầm, mạng nhỏ của ông sẽ không còn nữa. Ông tin nữ tử trước mặt này cũng hiểu được.

Thượng Trang khó mà giải thích, chỉ gật đầu: "Được, ta sẽ chú ý."

Nàng kêu nha hoàn tiến lên giúp đỡ thay y phục cho hần, sau đó thay thuốc rồi mới đỡ hần nằm xuống.

Mọi việc xong xuôi, nàng mới phát hiện cả người mình đã ướt đầm mồ hôi. Đúng lúc này, hần mở to mắt nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút ý cười nhợt nhạt.

Nàng tiến lên, mở miệng: "Tuy Thái y nói sẽ để lại sẹo, nhưng Vương gia thân là nam nhân chắc sẽ không để ý việc này."

Hần vốn thấy nàng đang hầu hạ mình, trong lòng thầm cao hứng, nhưng nghe nàng lên tiếng, hần không khỏi chán nản. Chẳng lẽ không nghe nàng nhắc nhở, hần không còn là nam nhân sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Trước khi hoàng thúc tới bốn vương vẫn ổn, thúc ấy đi rồi, thương thế của bốn vương đột nhiên tăng thêm." Hần vừa nói vừa đưa mắt nhìn nàng.

Thượng Trang biến sắc, cả giận nói: "Ngài đừng hòng giả họa cho người khác, ai mà không biết Hoàn Vương..." Nàng vốn muốn nói Hoàn Vương có tật trên người, nhưng bốn chữ đó đã tới yết hầu lại không bật ra được.

Nguyên Duật Diệp hừ nhẹ một tiếng: "Thứ đó quả nhiên là tấm mộc che chắn tốt cho y."

"Ngài có ý gì?" Nàng nhíu mày nhìn hần.

Hần cười nhạt: "Hoàng thúc của bốn vương mới là người thâm tàng bất lộ. Chi là, với sự thông minh của người đương nhiên không đủ để nhìn ra. Thôi, bốn vương không so đo với người."

Thượng Trang gạt mình, nàng đột nhiên nhớ lại những lời Nguyên Chính Hoàn nói hôm nay.

Tuy rằng y chỉ nói một câu...

Nhưng nàng hiểu.

Nàng không khỏi kinh ngạc trước những lời Nguyên Duật Diệp, xem ra việc hần nhắm vào Nguyên Chính Hoàn cũng không phải điều vô căn cứ.

Hần luôn luôn điều tra y.

Nếu không, làm sao hần biết trước khi tiến cung nàng đã gặp Nguyên Chính Hoàn?

Cho nên, hần mới nghĩ nàng là người của Hoàn Vương.

Đột nhiên hần lên tiếng: "Bốn vương đói bụng."

Thượng Trang trừng mắt nhìn hần, nàng đứng dậy ra ngoài phân phó nha hoàn mang đồ ăn tới.

Sau đó nàng quay lại dìu hần ngồi dậy, nha hoàn liền bưng canh ngân nhĩ hạt sen vào, nói là hôm qua làm cho Linh Khuyết, Linh Khuyết lại muốn để lại cho hần ăn.

Thượng Trang ngồi xuống mép giường đút cho hần ăn, hần lại nói: "Không bằng người ở lại vương phủ của bốn vương đi, hoàng cung không thích hợp với người."

Nàng kinh ngạc nhìn hần, cười cười: "Đa tạ Vương gia, hoàng cung không thích hợp, nơi này cũng không thích hợp." Nhìn sắc mặt hần thay đổi, nàng nói tiếp: "Có một chuyện ngài đừng quên, nếu ngày đó không phải nhờ Hiền phi nương nung âm thầm hỗ trợ, nô tỳ làm sao có thể trở thành ngự thị?"

Lời này đương nhiên là không phải cảm ơn Tề Hiền phi. Nàng chẳng qua là muốn nhắc nhở hần, nàng và Tề Hiền phi đang bất hòa.

Nàng chỉ là cung nữ, đương nhiên không có bản lĩnh đi hại người. Nhưng ai đã từng hại nàng, nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ, nếu không, tương lai là sống hay chết, nàng thật không thể biết được.

Hần cắn răng, cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Chuyện lần đó người vẫn để trong lòng sao?"

"Tại sao không?" Nàng nhìn hắn, không chút sợ hãi mà tiếp tục, "Mạng của nô tỳ chỉ có một, nếu nô tỳ muốn sống thì phải dựa vào năng lực của chính mình."

"An Lãng Vu!" Hắn bắt lấy cổ tay nàng, Thượng Trang cả kinh, chén canh trong tay lập tức rơi xuống giường. Hắn không chút để ý, chỉ nói, "Nếu không nhờ có ta, Từ ma ma có thể chịu ngồi yên không động tới người sao? Lần đó người đi diện thánh, ta cũng có tới, chỉ là chậm hơn y một bước! Nếu không có y, ngày đó ta vẫn có thể đảm bảo người không xảy ra chuyện gì!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Hôn sự

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, quên cả giấy dựa.

Ngực hắn không ngừng phập phồng, đôi mắt ửng đỏ có chút đáng sợ.

Sau một lúc lâu, nàng mới nhận rõ từng chữ hỏi: "Vì sao phải làm như vậy?"

Một câu này của nàng giống như dùng hết sức lực đẩy hắn ngã ra phía sau. Thượng Trang kinh hãi, lúc này đã thấy hắn quay mặt nhìn mình, nhẹ giọng: "Những gì mẫu phi làm với người, trước đó ta thật sự không biết." Nếu không phải Linh Khuyết vô tình kể, hắn thật không biết gì cả.

Thượng Trang sợ tới ngây người.

Hắn đây là... Đang giải thích sao?

Một Nguyên Duật Diệp như vậy khiến nàng không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Nàng vốn quen với tính cách không phân phải trái của hắn, quen với cái cách tự xưng "bốn vương" trước kia.

Hắn nhắm mắt lại, buông lỏng bàn tay đang nắm lấy nàng, chỉ vào chần đệm, nói: "Gọi người vào thay đi, ướt hết rồi."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nàng gác chén không lên bàn, một tay nhấc chần đệm lên, một tay lấy áo choàng trên giá bên cạnh khoác lên cho hắn, thấp giọng: "Nô tỳ kêu người vào dọn dẹp ngay." Nói xong, nàng hốt ha hốt hoảng cầm chần bỏ chạy ra ngoài.

Nha hoàn bên ngoài thấy nàng thì không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên phụ giúp thì nghe nàng nói: "Không cần, mấy thứ này dơ rồi, người vào trong thay chần đệm cho Vương gia đi."

Nha hoàn chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu vào trong.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy bản thân có chút mơ hồ, nàng thật không biết vì sao Nguyên Duật Diệp lại nói với mình những lời như vậy. Nàng thật không ngờ thì ra hắn lại giúp đỡ mình.

Đúng, nhưng chỉ có một chuyện thôi.

Nàng tự nói với chính mình.

Nàng vui đầu mà chạy về phía trước, thiếu chút nữa đã đụng phải người. Gia đình kia vốn muốn quở trách, nhưng lúc nhìn kỹ lại phát hiện đây là ngự tiền thượng nghi, gương mặt tức giận liền thay bằng nụ cười: "Vu thượng nghi sao lại gấp gáp như vậy? Việc này cứ kêu nha hoàn làm là được rồi."

Thượng Trang định mở miệng, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy Mộ Dung Vân Sở đang đứng phía sau gia đình.

Nàng không khỏi kinh hãi, Mộ Dung Vân Sở cũng nhíu mày, nàng ta sao lại ở đây?

Gia đình liền hoàn hồn, vội nói: "Tiểu nhân đáng chết. Thừa tướng đại nhân, mời, Vương gia đang nghỉ ngơi trong phòng." Dứt lời, hắn liền nghiêng người mời Mộ Dung Vân Sở đi trước.

Thượng Trang cũng ôm chần đệm tránh qua một bên.

Hắn liếc nàng, sau đó mới nâng bước đi về phía trước.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vừa đi qua, Thượng Trang bất đắc dĩ mà lắc đầu, lần này việc Nguyên Duật Diệp bị thương người trong triều không mấy ai biết, vương phủ chỉ truyền lời nói bị phong hàn. Cho nên, đám quan lại muốn mượn cơ này tới thăm bệnh đều phải trở về. Thật không ngờ, Mộ Dung

Thừa tướng lại vào trong được.

Thời điểm gia đình đưa Mộ Dung Vân Sở vào, nha hoàn vừa lúc thay chăn đệm cho Nguyên Duật Diệp xong.

"Vương gia." Mộ Dung Vân Sở hành lễ với hần.

Hạ nhân trong phòng đều thức thoir lui xuống, người trên giường cười cười: "Khó có dịp Thừa tướng tới thăm bốn vương." Hần duỗi tay ban ngồi,

Mộ Dung Vân Sở ngồi xuống, lên tiếng: "Đó cũng là nhờ Vương gia nể mặt." Nếu không hần đã giống những kẻ bên ngoài vừa vào đã bị đuổi về.

Nguyên Duật Diệp ho khan vài tiếng: "Khụ khụ... Trận phong hàn này thật làm khó bốn vương. Đúng rồi, không biết Thừa tướng hôm nay tới đây là có việc gì."

Mộ Dung Vân Sở lập tức đi vào chủ đề: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là Hiền phi nương nương có đề cập với thần hôn sự của xá muội, thần tới đây là muốn hỏi một chút ý tứ của Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Tình nguyện

Nguyên Duật Diệp không khỏi giật mình, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương?

Nàng ấy không được Hoàng đế phong phi, xem ra là Tề Hiền phi nhìn trướng quân cờ tốt này. Cười nàng, đương nhiên là để lấy thế lực của phủ Thừa tướng phủ.

Nếu so với đám cơ thiếp bình thường, Mộ Dung Vân Khương quả thật là tốt hơn nhiều.

Hần biết, nếu Mộ Dung Vân Sở đã tới cửa, vậy bên phía mẫu phi đã quyết định. Hần chỉ là không biết mục đích Mộ Dung Vân Sở tới đây hỏi hần là có ý gì? A, bộ dáng kia nào giống muốn hỏi hần chứ?

Hần mở to hai mắt: "Việc này mẫu phi chưa từng nói với bốn vương, bốn vương..." Đáng chết, hần lại chóng mặt rồi, xem ra đúng là không thể tự miễn cưỡng chính mình.

Mộ Dung Vân Sở nhận ra sự khác thường, khoe miệng khẽ động. Hần tiến lên đề Thành Vương nằm xuống: "Trên người Vương gia có thương tích, đừng tùy tiện cử động."

Giọng hần không lớn nhưng đủ làm Nguyên Duật Diệp chấn động.

Mộ Dung Vân Sở biết trên người hần có thương tích sao?

Kính ngạc đưa mắt nhìn hần, lại nghe hần nói: "Xem ra là thần quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, thần xin về phủ trước, việc này đợi Vương gia khỏe lại hãy bàn." Nói xong, hần liền cáo lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Nguyên Duật Diệp thầm cắn răng.

Hần quả thật đã xem thường Mộ Dung Vân Sở! Chỉ là nếu hôm nay hần có thể tới, vậy có nghĩa là hôn sự này, hần đồng ý.

Trên đường trở về không gặp Mộ Dung Vân Sở, Thượng Trang thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tiến lên thấy cả người Nguyên Duật Diệp ướt đầm mồ hôi, không khỏi cả kinh mà hỏi: "Ngài không khỏe sao?"

Hần phá lệ im lặng, lắc đầu rồi nằm xuống, nhắm hai mắt lại. Thượng Trang tò mò nhìn hần, nhưng nghĩ có lẽ hần đã mệt nên đứng dậy buông màn, lại nghe hần đột nhiên gọi: "Vu Nhi."

"Dạ."

Hần không mở mắt, chỉ thấp giọng: "Người có chuyện gì mà trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm không?"

Câu hỏi của hần khiến nàng ngẩn ra.

Trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm?

Đương nhiên là có, tỷ như chuyện nàng thay tiểu thư vào cung.

A, vô vị mà cười, chuyện này đương nhiên không thể nói với hấn.

Nàng lắc đầu: "Nào có chuyện vạn phần không muốn mà vẫn phải làm? Nếu đã không muốn thì đừng làm, như thế đơn giản hơn nhiều." Nàng không khỏi nghi hoặc, đang êm đẹp, vì sao hấn lại nói với nàng lời này?

Nghe nàng thoải mái trả lời như vậy, hấn không khỏi ghen tị.

Hấn cười yếu ớt: "Người thì biết cái gì? Nếu thật sự đơn giản như thế... Thôi đi, chỉ tiếc ta là Nguyên Duật Diệp, không phải Hoàn Vương thứ hai."

Thượng Trang cả kinh buông tay, chiếc màn trong tay theo đó rơi xuống, che nửa khuôn mặt của nam tử. Nàng không hết hy vọng, quyết hỏi tới cùng: "Có ai... Có ai hại ngài ấy sao?" Chẳng lẽ, tàn tật trên người y không phải do bẩm sinh?

Trong lòng tự hỏi, cả người nàng run lên.

Hấn cuối cùng cũng mở mắt nhìn nàng, chậm rãi đáp: "Thắng làm vua thua làm giặc, điểm này với người thông minh như người hấn phải hiểu rõ."

Hai tay siết chặt thành nắm, nàng không khuất phục: "Nhưng khi đó y chẳng qua chỉ là một đứa trẻ!" Đứa trẻ, lấy gì mà đấu với người ta?

"Đứa trẻ?" Hấn cười nhạo, "Ở nơi này chưa từng có đứa trẻ nào cả." Hấn bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện mẫu phi từng kể, chiến tranh giữa Lê quốc và Tây Chu.

Người chết trong trận chiến đó vô số kẻ, bao gồm cả ấu thái tử của Lê quốc.

Quyền lực không phân biệt tuổi tác, chỉ có mạnh và yếu. Nếu hấn không rõ đạo lý này thì ngày tân hoàng đăng cơ sẽ chính là lúc mẫu tử bọn họ phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đưa tiễn

Cả ngày này, từ phòng Nguyên Duật Diệp đi ra, cả người Thượng Trang như thất thần. Ngay cả nha hoàn bên ngoài gọi, nàng cũng không trả lời.

Có lẽ, nàng đã hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Không, nàng không thể lý giải tất cả.

Qua hai ngày, nghe nói Tề Hiền phi tới vương phủ, nàng liền tránh trong phòng. Với Tề Hiền phi, nàng thật sự không thích bà ấy, nhưng trong lòng hiểu được, những gì bà ấy làm đều là vì Nguyên Duật Diệp.

Thứ nhất, hấn là con trai của bà, thứ hai, chỉ có như vậy bà mới đưa hấn lên được vị trí Thái tử Tây Chu.

Những điều này, từ thần sắc kinh hoàng của bà thời điểm thấy hấn hôn mê, nàng đã cảm nhận được.

Nếu so với Nguyên Chính Hoàn, hấn quả thật hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất là bên cạnh hấn còn có một người mẹ yêu thương, mãi mãi đứng cùng chiến tuyến với hấn.

Còn Nguyên Chính Hoàn thì sao? Y chẳng có gì cả.

Tiền để băng hà, ngoại trừ thân phận đích tử để lại cho y, cái gì y cũng không có được.

Từ những lời Nguyên Duật Diệp nói, nàng cũng có thể cảm nhận được, nhiều năm trôi qua, cố gắng sống tốt đối với y mà nói đến tột cùng có bao nhiêu gian nan.

Bất giác xoa ngực, nàng đau lòng cho y.

Đang ở trong phòng suy nghĩ lung tung, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng của Ti Y: "Vu thượng nghĩa có trong phòng không?"

Thượng Trang kinh hãi, vội đứng lên, đáp lời: "Có." Nghĩ nghĩ, nàng vẫn tiến lên mở cửa. Quả nhiên, bên ngoài là Tề Hiền phi đứng sau Ti Y.

Nàng vội ra ngoài, hướng bà hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Tề Hiền phi khẽ cười: "Miễn đi, nơi này không phải hoàng cung, tội gì phải hành lễ lớn như vậy?" Nói xong, bà tiến lên vào phòng.

Thượng Trang vội nghiêng người tránh qua một bên. Tề Hiền phi đi vào, ngồi xuống.

Thượng Trang vội tiến lên rót trà cho bà: "Nương nương mời dùng trà."

Ánh mắt bà khẽ quét qua chén trà nhưng không hề đưa tay nhận lấy. Nàng không khỏi xấu hổ, chỉ đành nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, sau đó lui qua đứng hầu một bên.

Tì Y ra ngoài, đóng cửa lại.

Tề Hiền phi cuối cùng cũng lên tiếng: "Bổn cung vừa đi thăm Diệp Nhi, thấy thương thế của nó đã bình phục khá nhiều, trong lòng cũng yên tâm. Bổn cung tới là muốn đa tạ người đã chăm sóc nó tốt như vậy."

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không dám nhận, Vương gia là chủ tử, nô tỳ hầu hạ ngài ấy là việc nên làm." Nàng không biết trong hồ lô của Tề Hiền phi đang bán thứ gì, trước mặt bà, nàng càng khiêm tốn càng tốt.

Tề Hiền phi khẽ cười: "Người khản trương cái gì? Coi bổn cung là con hổ ăn thịt người sao?"

"Nương nương..."

"Được rồi." Bà vẫn cười, "Hôm nay bổn cung tới, một là xem thương thế của Diệp Nhi sao rồi, hai là mang người hồi cung. Bên phía Thánh Thượng quả thật không thể thiếu người." Nói xong, bà liền đứng dậy.

Thượng Trang nghiêng người, lại nghe bà tiếp tục: "Bổn cung tin người là người thông minh. Về cung rồi, ở trước mặt Thánh Thượng, lời nào nên nói, lời nào không được nói, chắc người cũng biết."

Trái tim có chút loạn nhịp, nàng hít vào một hơi thật sâu: "Vâng, nô tỳ biết."

Nàng theo bà ra ngoài, trực tiếp hồi cung.

Tới cửa, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm của nam tử: "Mẫu phi."

Bọn họ theo bản năng quay đầu, thấy hắc đế được nha hoàn đỡ đi tới. Sắc mặt Tề Hiền phi thay đổi, lập tức mắng: "To gan, ai cho phép người để Vương gia ra ngoài!"

Nha hoàn sợ tới mức trắng mặt, cả người run run không biết trả lời thế nào.

Hắn lại lên tiếng: "Không thể trách nàng ta, nhi thần tới là để tiễn người." Nói xong, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn về Thượng Trang. Ánh mắt này hoàn toàn không giống tính cách ngang ngược của hắn nhưng nó lại làm nàng không biết phải ứng xử ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Trắc phi

Nghe vậy, con giận của Tề Hiền phi cũng dịu đi: "Hải tử ngọc, ra đây làm gì? Mẫu phi sẽ trở lại thăm con, chỉ cần con khỏe mạnh, mẫu phi sẽ vô cùng cao hứng."

Hắn gật đầu: "Nhi thần biết rồi."

Bên ngoài Thành vương phủ đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn. Tì Y đỡ Tề Hiền phi lên xe, Thượng Trang vốn muốn chạy lại giúp đỡ, nhưng thấy Tì Y cũng theo lên xe, nghĩ nghĩ một hồi, nàng cũng đi lên.

Trên đường, Tề Hiền phi đột nhiên nhắc tới An Lăng Tễ, nói là trước đó không lâu nghe tin hắn sẽ hồi kinh.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Tề Hiền phi không tiếp tục truy hỏi, chỉ tán gẫu vài chuyện cùng Tì Y. Thượng Trang không thể chen miệng vào, chỉ yên lặng ngồi hầu một bên.

Về cung, nàng lập tức tới thăm cung của Hoàng đế.

Trần Trung canh giữ bên ngoài, thấy nàng, hần liền bước lên phía trước: "Vu thượng nghĩa về rồi sao? Mau vào bẩm báo lại chuyện của Thành Vương điện hạ đi, ngày nào Thánh Thượng cũng ngóng trông tin tức của ngài ấy."

Thượng Trang gật đầu, lập tức đi vào. Bên trong, Hoàng đế đang nửa nằm trên ngự tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Nàng thấp giọng.

Hoàng đế không mở mắt, chỉ nhẹ giọng: "Về rồi sao? Xem ra thương thế của Thành Vương đã không còn gì đáng ngại."

Nàng vẫn cúi đầu: "Sức khỏe Vương gia khá hơn rất nhiều, hiện tại đã có thể xuống giường. Trọng Thái y vẫn còn ở lại vương phủ thỉnh mạch cho Vương gia mỗi ngày, Thánh Thượng không cần phiền lòng."

"Vậy trăm an tâm rồi. Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, sắc mặt ông đã tái nhợt hơn lúc trước. Thượng Trang có thể nhìn ra, thân thể ông mỗi ngày càng suy kiệt.

Già đi, ai có thể trốn tránh được?

Hoàng đế vẫn nằm đó, ông không nói câu nào nhưng cung mày vẫn khóa chặt.

Thượng Trang đứng hầu một bên, cũng không lên tiếng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hiểu được ông một chút. Phía sau một Hoàng đế cao cao tại thượng, ông ấy chỉ là một lão nhân gia. Ở thời điểm cuối cùng trong sinh mệnh của mình, ông ấy vẫn không thể hưởng thụ một chút bình yên.

Tiền triều hậu cung ám toán khắp nơi, nếu nàng có thể nhìn ra, ông ấy tất nhiên có thể phát hiện.

Toàn bộ tâm cung im lặng tới đáng sợ, nếu hiện tại có một cây châm roi xuống đất cũng sẽ phát ra tiếng vang làm người ta sợ hãi. Thượng Trang cố gắng hít thở nhẹ nhàng, nhằm chán nhìn ra cái bóng đang khắc lên cánh cửa bên ngoài.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang cả kinh, sau đó nhanh chóng hoàn hồn: "Có nô tỳ."

Hoàng đế chậm rãi mở mắt, thân hình nhỏ bé của nữ tử dần dần trở nên rõ ràng. Ông đưa tay, Thượng Trang liền tiến tới dìu ông ngồi dậy. Ngồi thẳng người rồi, ông mới nói: "Mấy ngày nay, trăm đã suy nghĩ rất nhiều."

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn ông, nhưng sau đó liền lập tức cúi đầu. Mấy ngày nay ông ấy suy nghĩ cái gì không phải chuyện mà nàng nên hỏi. Chỉ khi ông ấy muốn nói, nàng mới có tư cách để nghe.

Hoàng đế đột nhiên cười nhạt một tiếng: "Trẫm thật không ngờ người cuối cùng ở bên cạnh trẫm lại là người của An Lăng gia." Dừng một lát, ông mới tiếp tục, "Trẫm thật già tới hồ đồ rồi, người chẳng qua chỉ là một cung nữ, há có thể gây ra đại sự gì? Mạng của người nằm trong tay trẫm, có ra sao đương nhiên cũng do trẫm định đoạt."

Thượng Trang nghe tới hồ đồ.

Người trên ngự tháp đứng dậy, đi về phía trước mấy bước. Bỗng dưng ông ngừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm nàng: "Trẫm không nhìn lầm người, người rất thông minh, so với những kẻ trong cung, thậm chí là người hầu hạ bên cạnh trẫm thông minh hơn nhiều."

Cả người run lên, nàng lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ không dám."

"Trẫm không thể không thừa nhận sự thật này." Thanh âm lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền tới, "Trẫm định ban người cho Thành Vương làm trắc phi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Mật thám

Làm... Trắc phi của Thành Vương?

Thượng Trang hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, lúc này, nàng còn thời gian quán cập bậc lễ nghĩa nữa?

Hoàng đế không để ý tới biểu cảm của nàng, vẫn tiếp tục: "Thân phận của Mộ Dung Vân Khương hiện tại không thích hợp ở trong cung. Nếu còn như

vậy, trong triều tất sẽ có lời đàm tiếu. Trẫm mặc dù là thiên tử cũng có những chuyện không thể không có kị. Trẫm, cần Mộ Dung tướng." Ánh mắt ông nhìn nàng như muốn nói: Việc này, trẫm tin ngươi biết rõ.

Đúng vậy, Thượng Trang hiểu.

Đây chính là chuyện bất đắc dĩ của thiên tử, ông phải lui từng bước để đổi lấy lòng trung thành của trọng thần. Cho dù thế nào, đối với Hoàng đế mà nói, đây là chuyện bình thường, bởi vì đó là nguyện vọng giang sơn Nguyên gia muôn đời thiên thu của ông.

Cho nên ngay từ đầu Thượng Trang đã biết, ông sẽ không để Mộ Dung Vân Khương làm phi tử của ông, bởi vì sau khi ông đi, nàng ấy sẽ vì vậy mà chôn cùng, hoặc là bầu bạn với Phật.

Ông thở dài: "Khó có được Mộ Dung Vân Khương tự mình lên tiếng, trẫm quyết định tứ hôn."

Thượng Trang khiếp sợ tới cả người bắt giắc run lên, nàng không màng lễ nghĩa, bật thốt lên hỏi: "Mộ Dung tiểu thư và Thành Vương điện hạ sao?" Lời này, nàng hỏi bằng thừa. Ý của Hoàng đế còn chưa rõ ràng sao?

Hoàng đế không trả lời, chỉ nói: "Trẫm không tin bọn họ, cho nên trẫm muốn ngươi tới Thành Vương phủ, giám thị bọn họ." Thời điểm nói câu này, ánh mắt vốn thần nhiên bỗng dưng trở nên sắc bén.

"Bọn họ" trong câu nói của ông, rốt cuộc là chỉ huynh muội Mộ Dung, hay mẫu tử Nguyệt Duật Diệp, hoặc là tất cả?

Thượng Trang bối rối, nhất thời không thể xác định.

Còn một việc nữa khiến nàng cảm thấy nghi hoặc. Ông không tin bọn họ, lại đi tin nàng hay sao? Lúc này nàng vẫn nhớ rõ thái độ của ông ngày đầu nàng tiến cung.

Ông ấy sẽ không chế nàng?

Độc được, hay là thứ khác?

Đang nghĩ, nàng nghe Hoàng đế cười khê: "Không cần nghĩ nữa, trẫm có thể nói ra lời này, đương nhiên là có chuẩn bị. Ngày sau tới Thành Vương phủ, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải báo cho trẫm. Nếu có một ngày trẫm mất, ngươi cũng phải..." Nói tới đây, ông đột nhiên im lặng, thần sắc có chút khác thường.

Thượng Trang hiểu ý của Hoàng đế, nếu ông không còn, nàng tất nhiên phải bảm báo với tân đế. Chỉ là ông có thể nói như thế, chứng tỏ ông sẽ không đã động với vị trí của Thái tử. Thái tử ở trước mặt ông làm ra nhiều chuyện như vậy nhưng ông vẫn không để trong lòng, còn cho hắn cơ hội.

Nhưng từ một tia chân chờ vừa rồi, Thượng Trang biết ông vẫn có khúc mắc với Thái tử. Nếu không, ông sẽ thoải mái nói thẳng ra cái tên Nguyên Duật Phong.

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, nếu đã như vậy, Hoàng đế vì sao phải làm ra vẻ với Nguyên Duật Diệp? Ông là người thương con mà.

Cho nên mới nói, tâm tư của Hoàng đế quá phức tạp, nàng đoán không ra.

Ho khan mấy tiếng, Hoàng đế mới tiếp tục: "Nếu ngươi không làm theo lời trẫm, trừng phạt chắc hẳn sẽ ngoài tưởng tượng của ngươi." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nữ tử, ông khẽ cười, "Trẫm đã hạ mật chỉ, nếu ngươi phản bội, cho dù trẫm mất cũng sẽ có người lấy nó ra."

Hai tay bắt giắc siết chặt thành quyền, thì ra thứ kiềm chế nàng lại là một đạo mật chỉ.

Đạo mật chỉ này viết cái gì, nằm trong tay ai quả thật khiến Thượng Trang phải để ý.

Nàng cúi đầu, cắn răng nói rõ từng chữ: "Nô tỳ đa tạ sự ưu ái của Thánh Thượng, chỉ là nô tỳ không thể làm trắc phi của Thành Vương."

Hoàng đế nhíu mi định quát, Thượng Trang lại cướp lời: "Thánh Thượng đừng tức giận, hãy nghe nô tỳ nói hết." Nàng hít một hơi thật sâu, "Nô tỳ có thể làm mật thám cho ngài mà không cần làm trắc phi của Thành Vương. Ở chung lâu ngày sẽ sinh tình, nô tỳ chỉ sợ đến lúc đó bản thân sẽ vì người mình yêu mà làm liều."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Giam cầm

Vì người mình yêu mà làm liều.

Thời điểm nói ra lời này, chính nàng cũng cảm thấy bình thường. Nếu hôm nay người Hoàng đế muốn nàng tiếp cận là Hoàn Vương, chỉ sợ nàng sẽ không hai lời như thế.

Hoàng đế nhú mi, cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Vậy sao?"

Ông đã không còn tức giận như trước, chỉ lẳng lặng chờ nàng tiếp tục. Thượng Trang nói: "Nếu nô tỳ hận Vương gia, nô tỳ nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Thánh Thượng giao. Chỉ tiếc, nô tỳ không có thù hận với Vương gia, mà nô tỳ chỉ là một nữ tử. Điều này là chuyện nguy hiểm với một mật thám."

Câu cuối cùng của nàng khiến Hoàng đế cũng sợ ngây người. Ông không ngờ nàng lại gan dạ như vậy, cư nhiên có thể trực tiếp nói ra lý do cự tuyệt như vậy.

Ông không thể không thừa nhận những gì nàng nói cũng là lo lắng của ông. Cho nên, ông mới hạ một đạo mật chỉ dùng để kiềm chế nàng.

Hoàng đế không nói lời nào, Thượng Trang liền tiếp tục: "Nô tỳ sẽ không hỏi đạo mật chỉ kia viết cái gì, bởi vì nội dung có ra sao, chỉ cần động tình, cho dù là mất đi tính mạng, nô tỳ cũng không có cơ hội phản đối."

Hoàng đế cười to, nhìn nàng nói: "Nếu thật sự có ngày đó, ngươi vẫn kiên định với suy nghĩ của mình sao?"

"Vâng." Nàng cắn răng đáp, "Cho nên nô tỳ khản cầu Thánh Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban, nô tỳ chỉ sợ... Không làm được chuyện này."

Nữ tử cúi đầu chạm đất, thân hình nhỏ gầy không lộ ra một chút bất an.

Đó là một sự kiên định.

Hoàng đế bỗng nhiên thất thần, ông đột nhiên nhớ tới người kia của nhiều năm trước. Giống lời nữ tử trước mặt vừa nói, nữ tử một khi động tình, cho dù là chết cũng sẽ quyết liệt chống cự.

Cho nên lời của nàng, hẳn tin.

"Đứng lên đi." Hoàng đế thấp giọng.

Thượng Trang cẩn thận ân điển, sau đó đứng dậy đi qua một bên.

Hoàng đế đi về phía trước vài bước, ngồi xuống cạnh bàn, đột nhiên quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Càng ngày càng thấy ngươi thông minh, lời ngươi nói rất đúng, lâu ngày sinh tình, trăm tin ngươi sẽ vì người mình yêu mà làm liều. Trăm thông suốt rồi, An Lăng Vu..."

Hoàng đế đột nhiên gọi tên nàng, nàng kinh hãi, một loại cảm giác không tốt xuất hiện trong đầu.

"Không bằng trăm ban ngươi cho Thái tử." Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, ông thật muốn nhìn xem, lần này, nàng sẽ lấy lý do nào để cự tuyệt.

Bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm chặt, mới qua một kiếp, Hoàng đế lấy đây nàng qua Thái tử.

Nàng từ chối một lần, tiết mục giống vậy không thể trình diễn lần hai.

Cẩn mật, Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ cả gan, Thượng Trang rõ ràng không thích nô tỳ tiếp cận Thái tử điện hạ." Ngày đó, nàng thiếu chút nữa đã đánh mất tính mạng.

Ông hừ một tiếng: "Đó là trước kia."

Trước kia? A, chỉ sợ hiện tại ông chỉ coi nàng là một quân cờ để lợi dụng mà thôi.

Thượng Trang vẫn kính cẩn cúi đầu, nghe Hoàng đế tiếp tục: "Trẫm thật hiếu kỳ, ngươi là nữ tử duy nhất trăm đoán không ra ngươi muốn cái gì." Nữ tử trong cung đều thích vinh hoa phú quý, ông đương nhiên sẽ không vì thế mà chán ghét, bởi vì không phải người thủ đoạn, ở nơi này sẽ không có năng lực bảo vệ chính mình.

"An Lăng Vu, nói trăm biết, ngươi muốn thứ gì?"

Thượng Trang bất giác muốn cười, thứ nàng muốn kỳ thật rất đơn giản, nhưng có lẽ đời này, nó chỉ là một giấc mộng không bao giờ thành sự thật.

Nàng khẽ đáp: "Điều nô tỳ muốn chẳng qua là giúp chồng, dạy con."

"Ha ha..." Hoàng đế cười ra tiếng: "Hay cho câu giúp chồng dạy con! Có thể hiểu được điều gì là trân quý nhất, ngươi thật không tồi. Nhưng trăm sẽ không để ngươi được như ý muốn! Hoàng cung này sẽ giam cầm ngươi cả đời! Năm ngày sau thiết yến ở Hưng Viên, trăm sẽ ban ngươi cho Thái tử."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 9: Tâm phúc

Nhìn thẳng nữ tử bên dưới, kỳ thật, giúp chồng dạy con, cuộc sống như vậy khiến Hoàng đế vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng ông là bậc đế vương, từ nhỏ đã định vô duyên với cuộc sống đó. Mà nữ tử này, trí tuệ của nàng có thể giúp Thái tử, mà giúp Thái tử chính là giúp cho giang sơn Nguyên thị của ông, nếu đã như thế, sao ông có thể thả nàng rời đi?

Thượng Trang cắn răng quỳ, năm ngày sau...

Hai tay siết chặt thành nắm, năm ngày sau ở Hưng Viên sẽ có trận thi đấu mã cầu (1).

(1) Mã cầu (hay còn gọi là Polo): Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương. Người chơi ghi bàn bằng cách dùng một cái vó có cán dài điều khiển một quả bóng bằng nhựa trắng hoặc bằng gỗ vào cầu môn đối phương.

"Trẫm muốn ở một mình, người lui xuống trước đi." Hoàng đế trở về ngự thất ngồi xuống, cúi đầu.

Thượng Trang đứng dậy, chỉ đáp một tiếng "Vâng" rồi lui xuống.

Bên ngoài, thấy nàng, Trần Trung vội hỏi: "Thượng nghĩa, bên phía Vương gia không sao chứ?"

"Dạ, không sao." Trong đầu lúc này vẫn quanh quẩn mấy câu Hoàng đế vừa nói, đột nhiên nghe Trần Trung hỏi chuyện, Thượng Trang thiếu chút nữa đã không kịp phản ứng.

Hai người đang trò chuyện thì thấy cung nữ đang dìu Hoàng hậu tới.

Trần Trung vội chạy tới hành lễ, Thượng Trang cũng cúi thấp người.

Hoàng hậu không nhìn nàng, chỉ nói: "Vào trong bẩm báo, nói bốn cung có chuyện muốn nói với Thánh Thượng."

"Việc này..." Trần Trung lộ vẻ khó xử, quanh co một hồi mới đáp lời: "Mời nương nương quay về, Thánh Thượng hiện tại đã nghỉ ngơi, giờ phút này không ai được làm phiền."

"To gan, người đó cũng bao gồm Hoàng hậu nương nương sao?" Cung nữ cạnh Hoàng hậu tức giận quát.

Trần Trung vội làm hòa: "Nương nương bớt giận, ý chỉ của Hoàng Thượng nô tài không dám không tuân."

Cung nữ còn muốn tiếp tục thì Hoàng hậu lại lên tiếng: "Thôi, bốn cung không làm khó công công nữa. Chúng ta đi." Nói xong, cung nữ đỡ bà xoay người. Nhưng một khắc đưa mắt nhìn Thượng Trang, bà thấp giọng: "Vu thượng nghĩa cũng ở đây sao? Nếu không ngại thì cùng bốn cung đi dạo một đoạn đi."

Thượng Trang kinh hãi, vội vàng đuổi theo, cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng hậu hừ một tiếng, không dám? Nàng ta có gì mà không dám? Nay, nàng ta không phải là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế sao?

Bà cười lạnh một tiếng: "Phản đồ của Đông cung khiến bốn cung và Hiền phi bất hòa. Người mới từ Thành Vương phủ trở về, không biết tình hình của Thành Vương hiện tại sao rồi?"

Ánh mắt đảo qua nữ tử, trên gương mặt đó không hề lộ ra một tia kinh hoàng.

Thượng Trang thành thật trả lời: "Vương gia đã không còn gì đáng ngại, đa tạ nương nương quan tâm."

"Vậy sao?" Hoàng hậu nhíu mày, "Bốn cung thật không rõ vì sao người lại thay hẳn nói lời cảm tạ?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi nàng chỉ theo phép tắc mà nói chuyện, thật không ngờ Hoàng hậu lại đa tâm như vậy. Nàng muốn giải thích, lại nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Lần này người chăm sóc Thành Vương có công, chắc hẳn Hiền phi đã ban thưởng không ít?"

Trong lòng Thượng Trang coi như hiểu rõ, thì ra Hoàng hậu nói bóng nói gió như vậy là muốn thử nàng có phải đã trở thành người của Tề Hiền phi không. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi cười lạnh: "Nô tỳ hầu hạ Vương gia là làm theo ý chỉ của Thánh Thượng. Nô tỳ phụng theo thánh ý, nào dám đòi ban thưởng? Nô tỳ cho dù có mười lá gan cũng không dám."

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu cũng tốt hơn một chút.

Bà đi đằng trước, nhẹ giọng: "Bốn cung biết, người và Mộ Dung Vân Khương đã có vài lần chạm mặt, bốn cung thật muốn nghe suy nghĩ của người, nha

đầu kia là người thế nào?"

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn bà, đang êm đẹp, Hoàng hậu lại hỏi chuyện của Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, đáp: "Mộ Dung tiểu thư ôn nhu hiền hậu, là một cô nương tốt." Kỳ thật, nàng không hiểu rõ con người nàng ấy, lời này tùy tiện dùng trên bất cứ nữ tử nào cũng đều thích hợp.

Không ngờ, Hoàng hậu lại cười rộ lên, quay đầu nhìn nàng: "Vậy người có cảm thấy nha đầu đó xứng với Thái tử không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Các nàng

Hoàng hậu cứ thế mà hỏi thẳng làm Thượng Trang không khỏi hoảng sợ.

Nàng thật sự chưa từng nghĩ tới Hoàng hậu hôm nay đến lại là vì chuyện này. Xem ra, chuyện giữa Mộ Dung Vân Khương và Nguyên Duật Diệp bà đã biết.

"Sao không trả lời?" Hoàng hậu nhìn nàng, cười khẩy, "Không phải người đang cảm thấy Thái tử không cưới nổi nàng ta đấy chứ?"

"Nương nương, việc này..."

Hoàng hậu hừ lạnh, cắt ngang lời nàng: "Bổn cung chỉ hỏi người một câu, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương, Thánh Thượng đã hạ chỉ chưa?" Hai tay siết chặt thành nắm, bà hy vọng lúc này vẫn chưa chậm trễ.

Bà không thể để Tề Hiền phi đi trước mọi chuyện!

Thượng Trang run sợ, cuối cùng chỉ lắc đầu: "Vẫn chưa, nhưng Thánh Thượng nói ngày mai sẽ hạ chỉ." Không biết tại sao, giờ khắc này nàng lại muốn nói cho Hoàng hậu biết. Vốn dĩ, nàng có thể nói "Vẫn chưa", nhưng nàng lại muốn nhiều lời thêm một chút.

Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi, bà miễn cưỡng cười, lại nói: "Thái tử và muội muội của Mộ Dung Thừa tướng là một đôi trời sinh. An Lăng Vu, người nói xem có đúng không?"

Thượng Trang không trả lời, Hoàng hậu đã cùng cung nữ thay đổi phương hướng, lại lần nữa đi về Càn Thừa cung.

Thượng Trang dừng bước.

Nhìn Hoàng hậu, nàng không khỏi cười cười. Thế lực của Thừa tướng khiến bao nhiêu người phải theo đuổi, ngay cả Hoàng hậu cũng nghĩ như vậy. Với Thái tử, trong lòng Hoàng đế đã có tính toán chu toàn.

Mà nàng lại là người Hoàng đế ngăn chặn chọn vạn tuyển ban cho Thái tử.

Chỉ tiếc...

Thượng Trang cúi đầu, thu lại nụ cười, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, Hoàng hậu nương nương sẽ không để vào mắt.

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh đã đi xa, nàng cắn môi, chuyện đi này của Hoàng hậu không biết có chọc giận Hoàng đế hay không?

Hai tay siết chặt, có lẽ giờ khắc này, nàng đang có lòng riêng.

Hoàng đế ban nàng cho Thái tử là vì trong lòng có đứa con này, hiện tại ông vẫn hy vọng giao giang sơn cho Thái tử. Nếu Hoàng hậu đi chọc giận ông, dưới con giận dữ, ông có từ bỏ ý định ban nàng cho Thái tử không.

A, đó là những gì nàng hy vọng.

Nàng dứt khoát xoay người trở về phòng ngủ.

Xuyên qua hành lang dài, phía trước bỗng nhiên truyền tới cuộc đối thoại, trong đó còn kèm theo tiếng nữ tử khóc. Thượng Trang không muốn xen vào việc của người khác, vừa định nâng bước rồi đi thì lại nghe bên kia lên tiếng: "Chuyện này có gì mà do dự? Chỉ cần Mộ Dung Vân Khương chết, ta sẽ trở thành Thái tử phi, tương lai sẽ là quốc mẫu. Việc người giúp ta, ta sẽ ghi nhớ."

Thượng Trang không khỏi chấn động, giọng nói này không phải là...

Nàng lặng lẽ tiến lên, nhìn sườn mặt người đó, quả nhiên là Tần Lương đệ tâm cao khí ngạo.

Cạnh nàng ta là một nữ tử đang khóc nức nở. Tuy chỉ mới gặp một lần, nhưng nàng vẫn nhớ nàng ấy là Lã Đức nghi mới được sắc phong. Nhớ khi đó, Phục Linh còn nói từng thấy nàng ấy trộm khóc, có lẽ tất cả đều vì tiền đồ không tươi sáng.

Nghĩ tới việc Tần Lương đệ sai Lã Đức nghi đi giết Mộ Dung Vân Khương, cả người nàng không khỏi run rẩy.

Thượng Trang còn muốn tiếp tục nghe thì đột nhiên có người chạy tới: "Lương đệ! Lương đệ, không xong rồi! Lương đệ..."

Thượng Trang vội vàng tránh đi, nếu bị nhìn thấy, một tiểu cung nữ như nàng mà rơi vào tay nàng ta chắc chắn sẽ không còn đường sống.

Trên đường trở về phòng, hai tay vẫn siết chặt khăn lụa, trong lòng không khỏi suy nghĩ về cuộc đối thoại vừa rồi của Tần Lương đệ và Lã Đức nghi.

Thứ Tần Lương đệ có thể cho Lã Đức nghi, không nghĩ nàng cũng biết. Đợi Thái tử đăng cơ, nàng ta sẽ tạo điều kiện cho Lữ gia thăng tiến. Với tình cảnh hiện nay của Lã đức nghi, muốn nàng ấy không đồng ý cũng khó.

Ngoài đầu nhìn lại nhìn lại, gặp một cái cung nữ vội vàng chạy tới.

Thượng trang việc xoay người chạy chậm mở đi, nếu là bị nhìn thấy, nàng bắt quả là cái thân phận thấp cung nữ, dừng ở tần lương đệ trong tay, liền không có nàng đường sống.

Trở về phòng ngủ trên đường, hai tay vẫn giảo bắt tay vào làm thượng khăn con[từ], trong lòng một lần một lần nghĩ mới vừa rồi tần lương đệ cùng Lã đức nghi trong lời nói.

Tần lương đệ cho phép Lã đức nghi cái gì ưu việt, này ai đều có thể nghĩ ra. Không phải thay nàng cầu tình, liền định là nói đợi hán ngày thái tử đăng cơ, sẽ cho Lữ gia ưu việt. Bằng Lã đức nghi nay tình cảnh, muốn nàng không đáp ứng, cũng khó a.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Giết người

Thượng Trang đương nhiên hiểu, từ ngày Mộ Dung Vân Khương đặt chân vào hoàng cung, nàng ấy đã trở thành quân cờ trong trận chiến quyền lực, thậm chí là cái đinh trong mắt của một số người.

Ngồi trong phòng một lát, nàng càng lúc càng không rõ cảm xúc của mình là gì.

Khẽ cắn môi, nàng đứng dậy, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài. Nếu đã nghe thấy, nàng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn. Đó dù sao cũng là mạng người!

Chạy về Sở Viện, trên đường đi, nàng nghe cung nữ thái giám bàn tán, nói không biết vì sao Hoàng hậu lại chọc giận Thánh Thượng, lúc đi ra còn có người thấy bà ấy khóc.

Hai tay nắm chặt thành quyền, lý do là gì? Trong lòng nàng đương nhiên biết rõ.

Xem ra Tần Lương đệ không biết gì cả, nàng ta ước chừng chỉ nghe nói Hoàng hậu đi xin Thánh Thượng tứ hôn, để Mộ Dung Vân Khương vào làm chủ Đông cung, vì thế mới tìm người giết Mộ Dung Vân Khương. Nếu chuyện thành cũng bỏ đi, nếu không, Tần Lương đệ sợ là lại làm thêm chuyện xấu.

.....

Sở Viện.

Thời điểm Lã Đức nghi đi vào, nàng giật mình phát hiện Mộ Dung tướng đang ở đây.

Mộ Dung Vân Khương vội đứng dậy đi ra ngoài, cười nói: "Đức nghi tiểu chủ đến đây sao? Mời ngồi."

Mộ Dung Vân Sở cũng đứng lên, nhú mảy nhìn nữ tử đi vào. Lã Đức nghi có chút xấu hổ, bàn tay cầm khăn lụa Quảng Đông không ngừng run run, trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Mấy ngày gần đây không có thời gian tới thăm Mộ Dung tiểu thư, hôm nay rảnh rỗi nên muốn tới tìm tiểu thư nói chuyện, thì ra Thừa tướng cũng ở đây, là ta tới không đúng lúc rồi."

Mộ Dung Vân Sở cười cười: "Tiểu chủ quá lời rồi, chỉ là trùng hợp thôi."

Mộ Dung Vân Khương mời Lã Đức nghỉ ngơi, sau đó lệnh Thanh Nhi pha trà, mới nói: "Lã Vân Khương sơ sót, theo lý Vân Khương là người tới thăm tiểu chủ mới đúng." Nàng tự tay đưa trà tới trước mặt nàng ấy.

"Không dám, không dám. Mộ Dung tiểu thư khách khí quá. À đúng rồi..." Lã Đức nghi đưa mắt nhìn cung nữ phía sau, nàng ta liền bước lên phía trước, trong tay cẩn thận cầm một cuộn giấy.

Mộ Dung Vân Khương nghi hoặc nhìn nam tử bên cạnh, lại nghe Lã Đức nghi lên tiếng: "Đây là vật phẩm do Thánh Thượng ban tặng, ở chỗ ta không có gì quý giá, chỉ có bức họa này rất hợp với khí chất của Mộ Dung tiểu thư nên mạo muội mang tới mượn hoa hiến Phật." Nàng nháy mắt, cung nữ liền đi tới cạnh Mộ Dung Vân Khương, chậm rãi mở bức họa ra.

Thời điểm Thượng Trang chạy vào, đúng lúc thấy Lã Đức nghi nắm chặt phần dưới của bức họa.

Trong phút đó, một ý niệm lóe lên trong đầu.

Dưới đó có giấu chủy thủ!

Tâm trạng trầm xuống, nàng hét to: "Mộ Dung tiểu thư, cẩn thận!"

Nghe phía sau có người kêu lên, giờ phút này mặc kệ mọi thứ, Lã Đức nghi vẫn cắn răng đâm tới.

"A!" Mộ Dung Vân Khương sợ hãi hét lên, bước chân đã cứng đờ không thể dịch chuyển.

"Vân Khương!" Bên cạnh truyền tới thanh âm hoảng sợ của nam tử.

Chủy thủ cuối cùng vẫn đâm trúng người, cái giọng nói như muốn xé rách này khiến cả người Lã Đức nghi run rẩy không thôi. Nàng nhìn hai tay nhiễm máu, sau đó lại đưa mắt nhìn nam tử trước mắt, cả kinh lui về sau mấy bước, cuối cùng cũng té xuống. Thì ra, nàng vẫn là một kẻ nhất gan.

Giết người, nàng giết người rồi...

Thầm nói trong lòng như thế, cả người Lã Đức nghi mềm nhũn, không thể đứng dậy.

"Ca! Ca..." Mộ Dung Vân Khương lập tức đỡ lấy hán, nàng khóc, lời nói đã có chút hỗn loạn.

Thanh Nhi cũng sợ tới mức khóc thét thành tiếng: "Thiếu gia, thiếu gia!"

Thượng Trang vội kêu lên: "Người đâu?"

Thái giám bên ngoài lập tức chạy vào, nhìn tình hình lúc này, cả khuôn mặt trắng bệch, giọng nói run run: "Đã... Đã xảy ra chuyện gì?"

"Truyền thái y! Còn không đi!" Nàng hoảng loạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Dịch Chi

Nhìn thái giám vội vã rời đi, Thượng Trang mới nâng bước tiến lên phía trước. Lã Đức nghi giống như một kẻ vô hồn ngã ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng. Cung nữ nàng mang theo nửa quỳ bên cạnh, khóc không ra tiếng.

Mộ Dung Vân Khương không khỏi hoảng loạn, sự tình vừa rồi nàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Nàng không quan tâm lý do vì sao Lã Đức nghi lại muốn giết nàng, lúc này trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh hán giúp nàng chặn một nhát đao đó.

"Vì sao lại ngốc như vậy?" Nếu hán xảy ra chuyện, kêu nàng một mình phải sống sao đây?

"Ta... Ừm..." Máu từ miệng vết thương chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Mộ Dung Vân Khương hoảng loạn đưa tay tới, vừa chạm tới thanh chủy thủ, Thượng Trang đã cả kinh nói: "Không được! Nếu rút ra chỉ sợ không cầm được máu."

Mộ Dung Vân Khương sợ ngây người, mà Mộ Dung Vân Sở lại nâng mắt, lúc này hán mới nhớ ra, nơi này ngoại trừ bọn họ còn có nàng.

An Lăng Vu.

Hắn không rõ nàng vì sao lại đột nhiên tới đây, còn...

Cúi đầu, sắc mặt hắn trắng bệch.

Thượng Trang không nghĩ nhiều, lập tức cầm khăn tay tiến lên, nói: "Thừa tướng đại nhân cố chịu một lát." Nói xong, nàng duỗi tay che miệng vết thương cho hắn.

Chiếc khăn quá mỏng, rất nhanh máu đã thấm toàn bộ.

Lúc này Mộ Dung Vân Khương mới hoàn hồn, Thanh Nhi vội nói: "Đề nô tỳ đi tìm thêm khăn!"

Mộ Dung Vân Sở đột nhiên bắt lấy tay Mộ Dung Vân Khương, thấp giọng nói: "Vân Khương, Dịch... Dịch Chi đang ở bên ngoài, đi gọi hắn."

Mộ Dung Vân Sở rùng mình, nhìn về mặt kiên định của hắn, lại quay đầu nhìn chủ tử Lã Đức nghị, nghe hắn lần nữa lên tiếng: "Đi gọi hắn." Nàng mới khóc lóc chạy ra.

Thượng Trang khó hiểu nhìn hắn, lúc này, hắn còn tâm tư gọi thị vệ của mình vào đây sao?"

"Sao ngươi lại tới đây?" Nàng đang suy nghĩ thì nghe nam tử trước mặt lên tiếng.

"Nô tỳ..." Ánh mắt quét qua hai người phía sau, nàng do dự không biết có nên đem chuyện mình nghe thấy kể ra hay không.

Hắn lại nói: "Đa tạ."

Thượng Trang cả kinh quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của nam tử, hắn... Đa tạ nàng sao?

Câu cảm ơn này có bao nhiêu khó khăn, Thượng Trang hiểu.

"Nô tỳ không cứu được ai cả." Nàng cúi đầu.

Hắn hừ một tiếng. Lúc này bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới, nàng quay đầu liền thấy một nam tử chạy như bay về phía này. Tóc hắn dài che nửa khuôn mặt nhưng nàng vẫn có thể thấy biểu cảm vô cùng khó coi. Hắn không nhìn nàng mà ra tay dứt khoát điểm huyệt, sau đó cầm lấy thanh chủy thủ.

Mộ Dung Vân Sở lập tức ngăn cản hắn, khề lắc đầu: "Đừng, thái y rất... Rất nhanh sẽ tới đây. Dịch Chi, nhớ kỹ, thời điểm bồi thuốc, ta..."

Nam tử gạt đầu, nói: "Dịch Chi hiểu, ngài nghỉ ngơi đi." Nói xong, hắn quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương cơ hồ đã sắp ngã. Hắn lại nhìn hai nữ tử dưới mặt đất, ánh mắt lập tức lộ rõ sát khí.

Cả người Thượng Trang run lên, kỳ lạ, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng.

Cẩn thận nhìn mọi người tại đây, rốt cuộc tại sao lại có cảm giác như vậy, nhất thời nàng nói không rõ.

Thái y đã tới, phía sau, Trần Trung vội về mặt nghiêm trọng mang theo mấy tên thị vệ đi cùng.

Trần Trung tới chứng tỏ việc này đã truyền tới tai Hoàng đế. Thị vệ nhanh chóng xông lên trước, giải người ra ngoài. Giờ phút này Lã Đức nghị hoàn toàn im lặng, không khóc cũng không làm loạn.

Thanh Nhi mang rất nhiều khăn tay tới, thấy Thái y đã tới, còn cả nam tử tên Dịch Chi kia, nàng đột nhiên khóc lớn: "A... Tôn Dịch Chi người tới rồi! Thiếu gia ngài ấy... Ngài ấy..."

Tôn Dịch Chi không quay đầu nhìn nàng ta, chỉ cẩn thận đỡ Mộ Dung Vân Sở lên tháp nằm: "Tiểu thư ra ngoài trước đi, nơi này đã có ta."

Suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Thượng Trang, nam tử kêu Mộ Dung Vân Khương ra ngoài, điều này cho thấy bọn họ có chuyện che giấu nàng ấy. Lúc này, nàng hơi lo cho Lã Đức nghị, cũng không biết Hoàng đế sẽ xử trí nàng ta thế nào?

Còn nàng? Nàng nên khai ra chủ mưu đứng sau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Phủ nhận

Thượng Trang vừa ra bên ngoài liền nghe tiếng Trần Trung gọi mình: "Vu thượng nghia."

Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hần. Hần vội nói: "Vu thượng nghĩa về Càn Thừa cung bẩm báo với Thánh Thượng, nói thái y đã xem qua, miệng vết thương không quá sâu."

Thượng Trang gật đầu, xoay người đi về phía trước.

Lã Đức nghi cúi đầu quỳ gối trước mặt Hoàng đế, giờ phút này bên cạnh đã không còn cung nữ hay đi theo nàng.

Thượng Trang tiến vào, hành lễ. Hoàng đế ngược mắt nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao ngươi lại ở nơi này?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, nàng còn chưa mở miệng ông ấy đã biết nàng mới từ Sở Viện về. Lặng lẽ nhìn Lã Đức nghi, không phải là nàng ta nói chứ?"

Phía sau có cung nữ đi lên đưa khăn cho nàng, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, đây."

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, trên tay nàng vẫn còn đầy máu. Đứng rồi, trong cung, đổ máu là cấm kỵ. Hiện tại máu tươi đã không, lau cũng không sạch, nàng nhận lấy khăn tay từ cung nữ, che lại tay mình.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Hoàng đế biết nàng từ Sở Viện về có lẽ là vì thấy máu trên tay.

Nàng tiến lên, trả lời: "Trần công công muốn nô tỳ quay về bẩm báo với Thánh Thượng, vết thương của Thừa tướng đại nhân không sâu, chắc cũng không có gì đáng ngại."

Nghe vậy, sắc mặt ông ta mới hòa hoãn một chút, cũng không truy cứu ta vì sao lại ở đó. Ông cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, lạnh lùng hỏi: "Trẫm hỏi lần nữa, ngươi vì sao lại ám sát Mộ Dung Vân Khương?"

Cả người Lã Đức nghi run lên, nàng vẫn cúi đầu, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Thần thiếp tội đáng muôn chết."

"Ngu xuẩn!" Hoàng đế tức giận, "Ngươi chẳng qua là một Đức nghi nho nhỏ, sao có gan làm ra chuyện lớn như vậy? Nói, là ai sai khiến ngươi?"

"Thần thiếp ghen tức nên mới muốn giết Mộ Dung Vân Khương. Không ai sai khiến thần thiếp cả."

Thượng Trang nhìn nữ tử đang quỳ bên dưới, nàng thật không ngờ người nhất gan như Lã Đức nghi lại kiên định như thế. Lần này xem ra, Tần Lương đệ hưởng lợi rồi.

Hoàng đế đương nhiên không tin, đúng lúc này, Tề Hiền phi tới.

Tề Hiền phi nhìn Lã Đức nghi, sau đó mới tiến lên hành lễ, nói: "Chuyện của Mộ Dung tướng, thần thiếp đã nghe nói. Thánh Thượng đừng tức giận kéo ảnh hưởng tới long thể, đúng ý những kẻ phá rối." Nói xong, bà đỡ ông ngồi xuống.

Hoàng đế hừ một tiếng. Tề Hiền phi lại chuyển hướng sang Lã Đức nghi: "Hôm nay bốn cung ở hành lang sau hoa viên thấy Đức nghi muội muội cùng Tần Lương đệ..." Nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt ông khế thay đổi, bà cười cười, hỏi Thượng Trang, "Chẳng lẽ Vu Thượng nghĩa không thấy sao?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, khi đó, Tề Hiền phi cũng có mặt sao? Như vậy, bà ta đã nghe cuộc trò chuyện của Lã Đức nghi và Tần Lương đệ?

Sắc mặt của Lã Đức nghi vô cùng khó coi, mười ngón tay khảm chặt vào da thịt, đôi môi nổi chút màu đỏ sẫm.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, hỏi: "Thật không? Ngươi thấy nàng ta nói chuyện với Tần Lương đệ?"

Lời này còn chưa rõ sao? Nói chuyện với Tần Lương đệ, điều này chứng minh Lã Đức nghi có quan hệ với Đông cung từ trước.

Thượng Trang nhìn về mặt đắc ý của Hiền phi, nàng bình ổn cảm xúc, mới lên tiếng: "Nô tỳ không hề nhìn thấy chuyện mà Hiền phi nương nương vừa nói."

Lời vừa dứt, đáy mắt Tề Hiền phi hiện lên một tia tức giận, Lã Đức nghi cũng không khỏi kinh ngạc. Khi này, thời điểm Thượng Trang hét lên "Mộ Dung tiểu thư cẩn thận", nàng liền kết luận An Lăng Vu nhất định đã biết chuyện này. Nhưng hiện tại, nàng ấy lại nói chưa từng nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 14: Nói lời cảm tạ

Tề Hiền phi cười lạnh: "Nếu ngươi không biết thì làm sao xuất hiện ở Sở Viện?"

Ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, giờ khắc này, bà thật sự muốn nàng gánh toàn bộ trách nhiệm.

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ đi ngang qua Sở Viện, trùng hợp nghe tiếng kêu của Mộ Dung tiểu thư nên mới vào xem. Lúc tiến vào, nô tỳ mới thấy Đức nghi tiểu chủ đâm Thừa tướng đại nhân. Trong lúc bối rối, nô tỳ đã dùng khăn tay của mình cầm máu giúp Thừa tướng đại nhân."

Kỳ thật, mọi thứ Hoàng đế đều rõ.

Nhưng Thượng Trang lại phủ nhận tới cùng. Nếu nàng thừa nhận, việc này coi như phơi bày tất cả. Nếu nàng không thừa nhận thì cho dù trong lòng Hoàng đế biết, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là suy đoán.

"Lã Đức nghi." Tề Hiền phi nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng, "Nếu ngươi thành thật khai báo, Thánh Thượng còn có thể miễn ngươi tội chết. Nếu ngươi vẫn còn mạnh mẽ, vậy kết cục không phải ngươi không biết."

"Hiền phi muội muội nói vậy là có ý gì? Đây không phải là muốn dồn bốn cung vào chân tường sao?" Hoàng hậu được cung nữ dìu vào, vẻ mặt xanh mét, "Xảy ra chuyện như vậy, trong lòng bốn cung cũng vô cùng khó chịu. Thừa tướng là rường cột nước nhà, nếu có gì sơ xuất thì đó sẽ là thiệt thòi của thiên hạ."

Hoàng hậu tiến lên hành lễ với Hoàng đế, thời điểm nhìn Tề Hiền phi, ánh mắt lộ rõ vẻ oán giận.

Tề Hiền phi cũng không chịu thua thiệt: "Lời này của nương nương thật kỳ lạ, muội muội chẳng qua là muốn sớm tìm ra chủ mưu phía sau, miễn cho tương lai lại phát sinh những chuyện tương tự."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Việc này không cần ngươi quản. Bốn cung là người đứng đầu hậu cung, mọi việc đương nhiên phải do bốn cung xử lý."

"Chỉ sợ nương nương đang có tư tâm."

"Ngươi... To gan!"

"Ba---" Hoàng đế tức giận đập mạnh lên án thư, gân xanh đã nổi đầy trán. Ông quát: "Tất cả câm miệng cho trẫm! Mấy người các ngươi muốn trẫm chết mới vừa lòng sao? Cút cho trẫm... Phụt..." Hoàng đế đột nhiên ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

"Thánh Thượng!"

"Thánh Thượng!"

Ai nấy đều sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân đỡ lấy thân mình của ông.

Thượng Trang sợ hãi kinh hoàng không thôi, lúc này đã có cung nữ nhanh nhẹn chạy đi gọi thái y.

Hoàng hậu lại đứng phía sau, lớn tiếng: "Người đâu, giải Lã Đức nghi xuống trước!"

Thị vệ đi vào giải nàng ta xuống, Thượng Trang thấy rõ nàng ta vì sợ hãi mà cơ hồ đã đứng không được, toàn thân chỉ mặc cho thị vệ lôi đi.

"Thánh Thượng!"

Hai mắt của Hoàng đế vẫn nhắm chặt, hình như đã ngất đi.

Thái y nhanh chóng tới, bắt mạch, nói ông cấp huyết công tâm, hơn nữa long thể vốn đã suy kiệt nên vừa chịu đả kích liền ngất đi.

Thái y nói Hoàng đế cần phải tĩnh dưỡng, Hoàng hậu và Tề Hiền phi mặc dù không cam lòng cũng phải rời đi.

Thượng Trang ở cạnh giường chăm sóc, buổi tối, thời điểm dứt thuốc cho Hoàng đế, đa phần đều theo khoe miệng chảy xuống. Nàng không khỏi thở dài. Lúc này, Trần Trung đã trở về, ánh mắt có chút hồng hồng.

"Công công đi nghỉ đi, chỗ Thánh Thượng đã có ta."

Trần Trung lại lắc đầu: "Không sao. À đúng rồi..." Hắn cúi đầu, từ ống tay áo lấy ra một vật đưa cho Thượng Trang, "Đây là vật Thừa tướng đại nhân bảo ta giao cho người, ngài ấy nhờ ta nói lời cảm tạ."

Thượng Trang nghi hoặc đứng dậy, nhận lấy vật đó, lúc nhìn rõ mới biết là một chiếc khăn tay.

Đây là khăn tay của nữ tử, bên trên có thêu hồng mai, là chiếc khăn nàng dùng khi sáng. Mộ Dung Vân Sở quả thật là người ân oán rõ ràng, nhưng nàng sẽ không quên hắn có thành kiến rất sâu với nàng.

Trần Trung tiếp tục: "Thừa tướng đại nhân còn nói, để tỏ lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần ngươi mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết mình."

Quyển 3 - Chương 15: Hạ chỉ

Thừa tướng đại nhân còn nói, đề to lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần người mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết sức.

Những lời này thật sự làm Thượng Trang vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt dừng trên chiếc khăn tay, thì ra, đây chẳng qua là trả cho nàng, mà lời hứa của hắn chính là trả một mạng đó, không phải sao?

A, nàng sao lại là người như thế?

Hai người không nói nữa, chỉ im lặng canh giữ bên giường Hoàng đế.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế tỉnh dậy, tuy nhiên buổi lâm triều vẫn hủy bỏ.

Ông cử động thân mình, Thượng Trang vội tiến lên đỡ ông. Ông lại nhìn Trần Trung, nói: "Đi, chuẩn bị văn phòng tứ bảo cho trẫm (1)."

(1) Văn phòng tứ bảo: gồm bút lông, mực tàu, nghiêng, giấy

"Thánh Thượng..." Trần Trung lo lắng, "Ngài hãy nghỉ ngơi đi, có chuyện gì đợi long thể tốt hơn rồi nói vẫn chưa muộn."

"Đi chuẩn bị, khụ khụ..."

Bất đắc dĩ, Trần Trung đành lui xuống.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, sắc mặt có chút trắng bệch. Ông khẽ cười, hỏi: "Người biết trẫm định làm gì đúng không?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng cúi đầu, đáp: "Thánh Thượng định ban hôn cho Thành Vương điện hạ." Nàng thật không ngờ hôm qua náo loạn như thế, hiện tại ông vẫn kiên quyết tứ hôn.

Ông cười, nói: "Người thật thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không nên. Chuyện hôm qua, đừng tưởng trẫm không biết."

Hoàng đế không nói rõ nhưng Thượng Trang đương nhiên hiểu, thứ ông ám chỉ chính là mối quan hệ giữa Lã Đức nghị và Tần Lương đệ mà nàng che giấu. Ông không nói, bởi vì giữa Hoàng hậu và Tề Hiền phi nàng không đứng về phe nào cả. Cho dù là nghiêng về bên nào, đối với nàng chỉ có hại mà không có lợi.

"Thánh Thượng định xử trí Đức nghị tiểu chủ thế nào?" Nàng biết những lời này mình không nên hỏi, nhưng nàng lại biết giờ phút này hỏi, ông sẽ không tức giận.

Có lẽ vì nàng muốn biết Hoàng đế có thể dung túng Thái tử tới đâu.

Hoàng đế thân nhiên trả lời: "Việc này Hoàng hậu sẽ xử lý thỏa đáng, không cần trẫm quan tâm."

Thượng Trang khẽ cười, không nói chuyện nữa.

Đây là sự cung chiều của một người phụ thân dành cho con của mình, nhưng thật không biết, sự sủng ái này liệu có giúp được Thái tử trong tương lai hay không?

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế thay quần áo, Trần Trung dẫn dò bên dưới nhanh chóng mang văn phòng tứ bảo lên. Nàng dìu Hoàng đế tới ngự án, ông lại bảo không cần, sau đó một tay chống cạnh bàn, một tay cầm bút.

Thượng Trang không tiến lên, bởi vì nội dung ông sẽ viết, trong lòng nàng biết rõ.

Viết xong, ông lệnh Trần Trung mang ngọc tỷ tới.

Hoàn thành mọi công đoạn, Hoàng đế giao thánh chỉ cho Trần Trung, nói: "Đi Thành vương phủ tuyên chỉ."

"Vâng." Trần Trung cung kính đáp lời, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng đế thờ dài một tiếng, thật lâu sau, ông mới đưa mắt nhìn Thượng Trang, cười tự giễu: "Hoàng hậu không biết người lại là nữ tử tốt hơn Mộ Dung Vân Khương."

Thượng Trang không khỏi hoảng sợ, nàng đương nhiên hiểu, chữ "Tốt" trong lời của ông không hề tầm thường. Thứ mà ông thấy được trên người của nàng, là trí tuệ.

Nàng cúi đầu, không nói chuyện.

Bốn ngày sau, Hoàng đế thật sự sẽ ban nàng cho Thái tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Quý trọng

Đáp án đương nhiên là không đổi, bởi vì ông là Hoàng đế, kim khẩu đã mở nào có thể thay đổi?

Như vậy, còn nàng thì sao? Chẳng lẽ cứ như vậy mà tiếp nhận nó?

Thượng Trang cười bất đắc dĩ, chẳng lẽ, nàng còn cách nào khác?

Thái tử không thích nàng, điều này trong lòng nàng rõ hơn bất kỳ ai. Chuyện lần đó, hẳn chẳng qua coi nàng là một người khác, mà lúc Hoàng đế ép hỏi, hẳn vì quá xúc động mà làm càn.

Hắn chỉ phản nghịch lần đó, không hơn.

Dùng điểm tâm xong, Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc, sau đó mới dìu ông về giường. Nằm được một lát, ông cho mọi người lui xuống.

Rời khỏi đại điện, Thượng Trang thấy đám cung nữ bên ngoài ghé tai nhau nói gì đó. Nàng không nghe rõ, nhưng cũng có thể đoán được.

Đơn giản là bệnh tình của Hoàng đế.

Thấy Thượng Trang đi ra, các nàng vội tản ra, cười gọi nàng một tiếng "Vu thượng nghĩa". Thượng Trang cũng không có tâm tình đi so đo, chỉ cười đáp lễ rồi đi về phía trước.

Bệnh tình của Hoàng đế không có gì thay đổi, nhìn sắc mặt thái y mọi người đều có thể nhận ra. Nàng khẽ lắc đầu, không biết ngày Hoàng đế băng hà, trận tranh đấu này sẽ thâm thiết tới mức nào.

Đi được một đoạn, nàng thấy Trần Trung từ xa chạy tới.

Thấy nàng, thái giám vội hỏi: "Sao thượng nghĩa lại ra đây?"

"À, Thánh Thượng đang nghỉ ngơi, ngài kêu mọi người lui xuống." Thượng Trang cúi đầu trả lời.

Trần Trung gật đầu: "Hôm qua hầu hạ Thánh Thượng một đêm rồi, ngài về nghỉ đi. Ta sẽ ở ngoài trông chừng." Nói xong, hắn tiếp tục dời bước.

Thượng Trang nhìn bóng lưng của Trần Trung, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Thánh chỉ tứ hôn cuối cùng đã hạ.

Nguyên Duật Diệp cũng không có đạo lý kháng chỉ.

Không biết vì sao, nàng lại đột nhiên nhớ lại câu hỏi hắn từng hỏi nàng "Chuyện không muốn nhưng vẫn phải làm".

Đây không phải ám chỉ việc này sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng bật cười, việc này đối với nàng có gì quan trọng sao?

Chuyện này với Mộ Dung Vân Khương mà nói, nàng ấy chắc chắn sẽ vừa lòng. Nàng ấy không phải xem trọng Nguyên Duật Diệp hơn Nguyên Chính Hoàn sao?

Dưới chân vô ý đá phải hòn đá, nàng run người, theo đó mà bật cười.

Mộ Dung Vân Khương chỉ là không nhìn ra điểm hơn người của Nguyên Chính Hoàn.

Nhưng, nàng thấy.

Đó chính là quý trọng ẩn sâu trong mắt của y.

Đúng vậy, là quý trọng.

Nàng biết kiếp này y đã mất quá nhiều thứ, cho nên, so với bất cứ ai y là người hiểu rõ quý trọng là gì.

Lấy ra chiếc khăn Mộ Dung Vân Sở trả nàng, đây chắc là do Mộ Dung Vân Khương偷. Hôm qua thời điểm Trần Trung đưa nàng, nàng còn chưa có thời gian cẩn thận quan sát, bây giờ nhìn kỹ, thật là khéo léo. Tài nghệ của Mộ Dung Vân Khương quả thật xứng với câu "Độc lâm mai hoa tảo tịch tuyết".

Cẩn thận thu lại, nếu Mộ Dung Vân Sở đã không muốn thiếu nợ thứ gì, vậy thì nàng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Ngáp một cái, nàng liền trở về phòng ngủ. Cả ngày này cũng không ai tới gọi, nàng nghĩ bên phía ngự tiền chắc không có chuyện gì.

Tờ mờ tối, bên ngoài truyền tới tiếng của cung nữ.

Thượng Trang mở to mắt, nghe các nàng bàn chuyện của Lã Đức nghị.

Nàng đẩy cửa sổ, cung nữ ngoài sân viện không hề dừng lại, bọn họ còn chạy lại, hỏi: "Vu thượng nghĩ, nghe nói Lã Đức nghị bị ban chết, chuyện này là thật sao?"

Một cung nữ khác tiến lên, chen vào: "Đương nhiên là thật, ta vừa nghe bên ngoài bàn tán đó. Nghe nói năm Tuyên Khánh thứ mười lăm, ca ca của Lã Đức nghị Lã Lương khi đó là Trưởng sử Ký Châu bị bắt vì tội tham ô, khi đó Thừa tướng đại nhân là người đứng ra xét xử. Lã Lương bị cách chức, sau đó bị nhốt vào ngục. Lã Đức nghị có lẽ vì chuyện này mà muốn báo thù cho huynh trưởng."

Thượng Trang cả kinh, nàng thật đúng là xem thường Tần Lương đệ, thì ra nàng ta tới tìm Lã Đức nghị là có nguyên nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Uống rượu

Các cung nữ đều hào hứng giục cung nữ mới vào kể chuyện.

Thượng Trang nhìn không được mà hỏi: "Lã Đức nghị đã bị ban tử tội, liệu có dính dáng tới Lữ gia không?"

"Thượng nghĩ hồ đồ rồi sao?" Cung nữ kia cười đắc ý, "Việc này kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, đương nhiên là Lữ gia ở phía sau sai khiến, nếu không, Lã Đức nghị thân là nữ tử sao lại có lá gan lớn như vậy? Hoàng hậu nương nương đã hạ chỉ cắt chức toàn bộ người Lữ gia làm việc trong triều, trục xuất khỏi kinh thành, vĩnh viễn không được làm quan."

Làm Thừa tướng bị thương, tội vốn không hề đáng chết, nhưng Thượng Trang cũng đoán được, nếu Tần Lương đệ đã có thể lợi dụng mối quan hệ này của Lữ gia và Thừa tướng, vậy dù Lã Đức nghị có đắc thù hay không nàng ta vẫn sẽ không bỏ qua cho Lữ gia.

Các cung nữ càng nói càng hăng say, có người lộ ra vẻ tiếc hận.

Có người còn tức giận, mắng: "Lã Đức nghị cũng thật là, huynh trưởng bắt tài thì thôi, tội gì phải làm khó bản thân như vậy."

Dứt lời, mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý.

Thượng Trang chỉ khẽ cười một tiếng, xoay người rồi đi.

Kỳ thật kết cục của Lữ gia như vậy đã là tốt nhất. Từ lúc biết hận thù giữa Lữ gia và Mộ Dung tướng, nàng còn tưởng Hoàng hậu sẽ xuống tay ngoan độc hơn.

A, xem ra là nàng nghĩ nhiều.

Lúc ra ngoài, Thượng Trang mới phát hiện trời đã tối. Nàng cầm đèn lồng, chậm rãi đi tới Càn Thừa cung.

Lại một ngày trôi qua, nàng thảnh thơi dài một tiếng.

Câu nói đó của Hoàng đế vẫn khắc sâu trong đầu nàng.

Không muốn nghĩ nữa, nhưng nó vẫn cứ hiện lên, khiến nàng không khỏi phiền muộn. Thượng Trang ảo não, dậm chân lại trúng cục đá. Tâm trạng lúc này vô cùng khó chịu, nàng dùng một cước đá mạnh ra ngoài.

Trong hoàng cung này, nàng chỉ là một nô tỳ thấp bé, nhưng cho dù là nô tỳ cũng phải có cảm xúc.

Một cước này dùng lực rất mạnh, phải qua một lúc nàng mới nghe thấy tiếng cục đá chạm đất. Và cùng lúc đó, một tiếng động khác vang lên, hình như là... Tiếng vỡ đồ.

Thượng Trang cả kinh, không lẽ nàng lại gây ra chuyện nữa sao?

Nàng cẩn thận nghĩ lại, nơi này sao có thể có đồ sứ chứ? Cẩn thận cầm đèn lồng đi lên, phía sau gốc cây nàng lại mơ hồ nghe có âm thanh gì đó. Nàng hít một hơi thật sâu, kiễng mũi chân đi tới, trong lúc hoảng hốt hình như thấy có người dựa vào lan can.

Ai vậy?

Thượng Trang chấn động, vội rút tay về, nhưng trong một khắc đó nàng đã nhìn thấy chiếc giày màu vàng sáng rực của người kia.

Thiên hạ này chỉ có hai người được dùng đồ vật màu vàng.

Hắn không thể là Hoàng đế, như vậy... Là Thái tử!

Nhưng đã trễ thế này, hắn ở đây làm gì? Hơn nữa xung quanh không có tới một ngọn đèn, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không thấy.

Con gió thổi tới, trong sự lạnh lẽo cùng màn đêm là mùi rượu thoang thoảng.

Thượng Trang lập tức hoàn hồn, thì ra thứ vừa bị vỡ chính là bình rượu!

Nàng quay đầu xem nơi này còn ai khác không, nếu để Hoàng đế biết Thái tử ở đây uống rượu, ông ấy chắc chắn sẽ mất hứng. Nhưng nếu nàng tiến lên khuyên, rốt cuộc cũng không thích hợp.

Không bằng kêu người tới Đông cung báo cho Tàn Lương đệ.

Nàng vừa xoay người định đi thì nam tử ở sau gốc cây lên tiếng: "Tắt đèn đi!"

Thượng Trang dừng bước, lúc này nàng mới để ý trong tay còn cầm đèn lồng. Nguyên Duật Phong cho dù có ở sau gốc cây cũng không ngăn được ánh sáng phát ra từ chỗ này.

"Tắt đèn đi, nếu không bản cung sẽ giết ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Say

"Tắt đèn đi, nếu không bản cung sẽ giết ngươi."

Câu này chắc chắn là cảnh cáo.

Thượng Trang cúi đầu thổi tắt ngọn đèn. Xung quanh lập tức tối sầm, nơi này vắng vẻ, lại không có cung nhân đốt đèn, nàng chỉ có thể nương theo ánh trăng để xác định vị trí của nam tử, nhưng cho dù thế vẫn không nhìn rõ gương mặt.

Phía sau lại tiếp tục truyền tới tiếng nam tử uống rượu. Một lúc lâu, hắn lên tiếng: "Lại đây."

Thoáng chần chờ, Thượng Trang chỉ đành xoay người, xuyên qua thân cây đi tới. Nàng khuyu gối muốn hành lễ, hắn lại đưa tay kêu miễn, rồi đưa bình rượu tới: "Uống đi."

"Điện hạ..." Nàng làm sao có thể uống rượu chứ?

"Uống đi." Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Thượng Trang cắn răng, nàng nhận lấy ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Trong miệng truyền tới hương vị không thể tin được, nàng gạt mình, đưa mắt nhìn hắn, nghe hắn cười hỏi: "Hương vị của rượu thế nào?"

Nàng lắc đầu, đáp: "Ngài say rồi."

"Bồn cung không say." Nam tử đột nhiên tiến lại, Thượng Trang trốn không kịp, bả vai bị hắn bắt lấy. Hắn tới gần nàng, hỏi: "Bồn cung hỏi ngươi, hương vị của rượu thế nào?"

Bất giác nhú mày, nàng không sai, trên người hắn quả thật đầy mùi rượu. Nhưng thứ hắn đưa cho nàng rõ ràng là nước!

Thượng Trang không nhìn rõ gương mặt của hắn, chỉ có đôi mắt kia như phát sáng trong bóng đêm. Hít vào một hơi, nàng thành thật đáp: "Thứ trong tay nô tỳ vốn không phải rượu, đương nhiên nô tỳ không biết hương vị của rượu là thế nào."

"To gan!" Nguyên Duật Phong quát lớn, đưa tay đẩy người trước mặt.

Thượng Trang té động phải hành lang phía sau, đau tới nhú mày.

Hắn cũng lui mấy bước, đưa tay chống lên thân cây.

Ha ha, trước nay hắn toàn gặp những kẻ nịnh nọt, hắn nói gì, bọn họ đều đáp lời, hắn làm gì, bọn họ cũng đi theo.

Còn nàng? Nàng là ai? Tại sao lại không chịu thuận theo hắn?

Đột nhiên, hắn bật cười, chỉ tay vào nữ tử trước mặt: "Nào, theo bồn cung về Đông cung."

Đền lồng đã rơi dưới đất, giờ khắc này, không biết lấy dũng khí từ đâu, Thượng Trang bật thốt lên nói: "Điện hạ tội gì phải chà đạp chính mình như vậy?"

"Chà đạp?" Giống như vừa nghe một từ vô cùng nực cười, cả người hắn tựa vào thân cây phía sau, từ từ trượt xuống.

Thượng Trang tiến lên đỡ hắn, thấp giọng: "Trong lòng Thánh Thượng có điện hạ."

Nguyên Duật Phong không khỏi chấn động, sau một lúc lâu mới cười nói: "Lâm Phụng nghi đã chết, Lã Đức nghi cũng chết, ha ha ha..." Hắn cười, thân mình cũng run lên.

"Điện hạ..."

Xem ra hai sự việc kia, trong lòng Nguyên Duật Phong rõ tựa gương sáng. Nhưng, sự thật chính là Hoàng hậu vì lợi ích của Đông cung, chắc chắn sẽ không cho hắn tùy tiện hành động.

Nam tử cười một lát, sau đó mới tiếp tục: "Bồn cung uống quá nhiều rượu, lúc này vẫn còn phân được nước bình thường, xem ra, vẫn còn chưa say..." Nói xong, hắn ngửa đầu uống rượu.

"Điện hạ!" Thượng Trang đoạt lấy bình rượu trong tay hắn, "Cho dù ngài có uống nhiều thế nào, những người đó cũng không thể sống lại."

"Vậy còn ngươi? Ngươi cũng sẽ chết sao?" Hắn đột nhiên hỏi.

Thượng Trang không khỏi run sợ, hắn lại tiếp tục: "Bồn cung còn chưa biết tên của người."

Nàng thờ dãi một tiếng, thành thật đáp: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

Thì ra là nàng.

Nguyên Duật Phong nheo mắt phượng, tựa như trước kia không nhìn rõ mặt nàng. Trước mắt hắn lúc này lại chậm rãi hiện lên gương mặt của một nữ tử khác, tại thời khắc đó, hắn đột nhiên cảm thấy hai người có điểm tương tự nhau.

Thượng Trang quỳ xuống, định dìu hắn đứng dậy. Hắn lại đột nhiên ôm nàng, nghẹn ngào gọi: "Cô cô..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Hôn nàng

Một tiếng "Cô cô" dọa Thượng Trang sợ ngây người.

Nam tử ôm nàng mỗi lúc một chặt, thanh âm cũng đột nhiên nghẹn ngào: "Cô cô, Phong Nhi vĩnh viễn không thể trở thành con người trong lòng bọn họ."

Lúc bọn họ giết người đều rất ngoan độc, giống như năm đó..."

"Điện..." Thượng Trang bắt giác im lặng, hẳn chắc là say rồi!

"Cô cô" trong lời của hắn là công chúa dùng hương lộ hoa hồng sao?

"Cô cô, Phong Nhi thật hối hận, hối hận vì ba năm trước đây đồng ý với người. A, đó thật sự là chuyện tàn nhẫn nhất, không phải sao? Làm sao bây giờ, Phong Nhi muốn nuốt lời rồi."

"Hận bọn họ, con muốn hận bọn họ. Nhưng vì sao... Bọn họ lại là người thân của con..."

Ở cổ đột nhiên trở nên ấm áp, rất nhanh lại thay thành lạnh.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đó là... Nước mắt của hắn sao?

Hắn khóc?

"Bọn họ không ai hiểu con hết, không ai hiểu cái tù giam này khiến con đau thế nào... Cô cô..." Hắn khẽ gọi, nâng mắt nhìn Thượng Trang, nói nhỏ: "Phong Nhi, sắp chết rồi."

Hắn vừa nói vừa cười: "Đừng? Ba năm trước đây, người cũng nói như thế."

Hắn đưa người tới, Thượng Trang mặc dù không nhìn rõ mặt hắn nhưng có thể cảm nhận hơi thở của nam tử ngày càng gần. Mùi rượu đỏ đã bao phủ quanh chớp mũi nàng.

Nàng giãy giụa, nhưng sức lực hắn quá lớn, nàng tránh được sao?

Giương mặt nam tử đã tới gần, nàng thấy rất rõ, miệng hắn cong lên nụ cười...

Thượng Trang cả kinh, nàng nghĩ mình biết hắn định làm gì.

Hắn, muốn hôn nàng.

Không, chính xác là, hắn, muốn hôn cô cô của hắn!

Môi nam tử sắp chạm tới môi nàng, nhưng ngay một khắc đó, cả người nam tử đột nhiên ngã xuống. Thượng Trang không khỏi la lên một tiếng, cúi đầu nhìn nam tử mê man trong lòng.

Trái tim cứ điên cuồng nhảy loạn.

Nàng đã biết bí mật của Thái tử!

Bí mật đó không thể cho người ngoài biết!

Cho nên, thời điểm Thái tử nhắc tới chuyện hương lộ hoa hồng đã khiến Hoàng đế giật dử, mà Hoàng hậu ở cạnh cũng vô cùng sợ hãi.

Đây chính là đáp án.

Người trong lòng Thái tử là cô cô của hắn!

Trong lòng bối rối không thôi, nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Nàng không biết lúc sự việc bại lộ, Hoàng đế và Hoàng hậu đã có thái độ như thế nào? Điều duy nhất nàng biết, đó chính là công chúa đã chết, nàng ấy bị tước bỏ phong hào, vĩnh viễn không thể vào hoàng lăng.

Mà hiện tại, nàng không ngờ bản thân lại biết bí mật kinh khủng này, tiếp theo, phải làm sao đây?

Đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này quả thật không có ai. Cho dù là Hoàng hậu hay Tần Lương đệ, hiện tại nàng đều không thể đi tìm. Không khí càng lúc càng lạnh, nàng bắt giác sợ run người.

Y phục trên người Nguyên Duật Phong quá mỏng manh, hắn nằm ở đây, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Thượng Trang cắn răng, cảm lạnh thì cảm lạnh. Giờ phút này nàng phải nhanh chóng rời đi, ngày mai Thái tử tỉnh lại, hẳn chỉ nghĩ những chuyện vừa rồi là mộng thôi.

Nghĩ như vậy, nàng để nam tử dựa vào lan can. Còn mình vội nhặt đèn lồng, thu dọn mọi thứ rồi nhanh chóng rời đi.

Xa xa nhìn thấy ánh đèn lồng, Thượng Trang hít một hơi, vội vàng chạy về phía Càn Thừa cung.

Trước cửa Càn Thừa cung là Tàn Lương đệ với vẻ mặt kinh hoàng, Thượng Trang kinh hãi, vội nghiêng người hành lễ với nàng.

Tàn Lương đệ liếc mắt nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Trời đã tối, Vu thượng nghĩa đi đường không thấp đèn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Đưa quà

Thượng Trang cúi đầu: "Đa tạ Lương đệ quan tâm, nô tỳ... Nô tỳ vô ý té ngã."

Tàn Lương đệ đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên y phục nàng thật sự dính ít tro bụi, có lẽ là do té ngã. Nàng ta hừ một tiếng: "Té ngã, đèn lồng thì không hư, mà lửa thì tắt."

Một câu bình thường này lại khiến Thượng Trang kinh hãi, nếu để nàng ta biết nàng ở cùng Thái tử, nàng ta chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Không biết phải đáp lời ra sao, đúng lúc này phía sau có người vội vàng chạy tới, gọi: "Lương đệ! Lương đệ!"

Nàng quay đầu, thấy một cung nữ. Cung nữ đó chạy tới bên cạnh Tàn Lương đệ, thì thầm to nhỏ. Sắc mặt Tàn Lương đệ lập tức thay đổi, nàng ta không thêm để ý Thượng Trang, chỉ nhanh chóng đi về phía trước.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, nâng bước về trước.

Trần Trung thấy Thượng Trang liền tiến lên trước, hắn ta không để ý đèn lồng trong tay nàng, chỉ hỏi: "Vừa rồi người có nhìn thấy Tàn Lương đệ không?"

Thượng Trang theo bản năng quay đầu, thân ảnh của nữ tử kia đã không còn nữa. Nàng nhìn Trần Trung, đáp: "Có, mà xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Trần Trung thấp giọng: "Lương đệ tới hỏi Thái tử điện hạ có ở Càn Thừa cung không, ta chỉ trả lời không có, nào dám vào trong bẩm báo. Đông cung... Có chuyện?"

Sắc mặt Thượng Trang khê thay đổi, nàng hít vào một hơi: "Đông cung có Hoàng hậu và Tàn Lương đệ, sao có thể gặp chuyện?" Nàng thấy Trần Trung thở phào một tiếng, liền tiếp tục hỏi, "Thánh Thượng ngủ rồi sao?"

Trần Trung gật đầu.

Hai người đứng ngoài điện một lát, Trần Trung lại lên tiếng nói chuyện: "Hôm nay giờ Mùi, Thành Vương điện hạ vào cung tạ ơn."

Thượng Trang khê cười: "Vương gia cưới được kiều thế, đương nhiên là cao hứng." Xem ra thương thế của hắn đã không còn gì đáng ngại, nay lại rước Mộ Dung Vân Khương về, đối với thế lực của Thành Vương phủ mà nói như hổ mọc thêm cánh.

"Đúng vậy, ngày mai sẽ thành hôn."

Thượng Trang cả kinh, hỏi: "Nhanh vậy sao?"

Trần Trung trả lời: "Thánh Thượng nói trước khi tổ chức lễ hội ở Hưng Viên phải làm cho xong mối hôn sự này. Hơn nữa, thân phận hiện tại của Mộ Dung tiểu thư ở lại hoàng cung cũng không thích hợp. Chiều nay, Thánh Thượng đã hạ chỉ để nàng ấy về Thừa tướng phủ, ngày mai Thành Vương sẽ qua Thừa tướng phủ cưới nàng."

Cũng đúng thôi, việc này cũng chỉ là sớm hay muộn.

Tề Hiền phi không phải đang mong việc này càng sớm càng tốt hay sao?

Trần Trung lại nói: "Long thể Thánh Thượng nào này không tốt, hôn sự của Vương gia Thánh Thượng sớm đã chuẩn bị hậu lễ, cho nên ngày mai, Thượng nghĩa thay Thánh Thượng đưa tới Thành vương phủ đi."

Nàng quay đầu nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Công công vì sao không đi?"

"Thánh Thượng bên này không rồi ta được, người là thượng nghĩa, người đi cũng vô cùng thích hợp. Chỉ cần đưa quà là được, còn về phần tuyên chỉ sẽ có công công khác làm." Đang nói chuyện, hắn đột nhiên đổi chủ đề, "Thừa tướng đại nhân đang bị thương, mấy ngày nay, Thánh Thượng đang dần để Thái tử điện hạ lo liệu quốc sự."

Trần Trung nói xong, trong lòng Tang Cẩn dần dần hiểu rõ.

Hoàng đế để Nguyên Duật Diệp thành hôn nhanh như vậy, thì ra còn có nguyên nhân khác.

Đôi phu thê vừa tân hôn thường dính như keo như sơn. Mộ Dung thừa tướng lại bị thương, ông ấy ở sau để Thái tử giám quốc, điều này không ai dám hai lòng. Cho dù Thái tử không có năng lực này thì trên dưới trong triều cũng không ai dám ra tay "giúp đỡ".

.....

Hôm sau, Hoàng đế vẫn cáo ốm không lên triều, nghe nói là Nguyên Duật Phong đứng ra xử lý công vụ. Xem ra tối qua đã có người tìm thấy hắn.

Giờ Thìn, Thượng Trang cùng một công công khác xuất cung.

Lúc này, Thành vương phủ chắc náo nhiệt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Ái mộ

Chưa tới cửa lớn của Thành vương phủ, xa xa đã truyền tới tiếng pháo. Không biết vì sao, Thượng Trang lại có chút vui vẻ.

Có lẽ, nàng thích cuộc sống phổ phường như vậy, nơi thâm cung thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nàng ngồi trên kiệu, bắt giắc duỗi tay vén màn kiệu, bên ngoài thật nhiều người, có lẽ đều đến chúc mừng Nguyên Duật Diệp.

Đến cửa, gia đình của vương phủ lập tức ra tiếp đón.

Một gia đình tiến lên, nói: "Vương gia đã đi đón dâu, mong Thượng nghĩa đừng để ý."

À, thì ra là đón dâu. Dù sao cũng là người Hoàng đế phái tới, bọn họ đương nhiên phải khách khí.

Thượng Trang không khỏi bật cười, ngày thành thân của Nguyên Duật Diệp, quà của Hoàng đế nhiều tới mức đủ để hán cả đời tiêu xài. Dù sao cũng ngày trọng đại của Hoàng tử, phò tướng là điều đơn giản.

"Vu thượng nghĩa." Có một nữ tử gọi nàng.

Nàng nâng mắt thấy Linh Khuyết đi tới, nàng ấy nói với gia đình: "Thượng nghĩa cứ để ta tiếp đón, người ra trước xem đi."

Gia đình lui xuống, Thượng Trang thăm quan sát nàng, hỏi: "Vết thương trên người đã khỏi chưa?" Gương mặt nàng ấy có chút tái nhợt, nguyên nhân vì sao, trong lòng Thượng Trang rõ.

Hôm nay là ngày người nào đó thành thân.

Nhớ lại hôm đó, thời điểm Linh Khuyết giữ nàng ở lại nói chuyện, tuy nội dung đều liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, nhưng người nàng ấy quan tâm chính là Nguyên Duật Diệp.

Nàng ấy ái mộ hắn, nhưng lại không biết, trong hoàng thất, thứ mọi người xem trọng nhất là thân phận.

Ngay cả khi Nguyên Duật Diệp có thích nàng ấy, ngay cả khi được Tề Hiền phi xem trọng, thì trong mắt Hoàng đế, nàng ấy vĩnh viễn vẫn không bằng Mộ Dung Vân Khương. Thậm chí, ông ấy có thể mở miệng đánh chết nàng.

Nghĩ tới đây, Thượng Trang không khỏi cảm thấy bi ai.

Linh Khuyết miễn cưỡng cười: "Thương thế đã không sao, ta chỉ không ngờ người hôm nay tới lại là Vu thượng nghĩa."

Đừng nói là Linh Khuyết, ngay cả nàng cũng không ngờ tới chuyện này.

Linh Khuyết tiếp tục: "Bên ngoài trời lạnh, không bằng tới phòng ta đi." Nàng duỗi tay nắm Thượng Trang, một khắc đó, nàng lại không muốn từ chối, đi theo nàng ấy.

Cửa phòng đóng lại, âm thanh huyền ảo bên ngoài lập tức biến mất.

Linh Khuyết kêu nàng ngồi, sau đó rót trà cho nàng rồi tự mình ngồi xuống.

Thượng Trang không uống, lúc đưa mắt nhìn liền thấy ánh mắt nàng ấy hồng hồng, khóe mắt có chút ươn ướt. Trong lòng Thượng Trang rõ, nhưng nàng không nói, cũng không hỏi.

Sau một lúc lâu, Linh Khuyết mới lên tiếng: "Ta vô cùng khó chịu, muốn tìm người tâm sự." Nàng vừa nói, nước mắt liền theo gò má rơi xuống.

"Tại sao lại tìm ta?" Nàng nhìn Linh Khuyết, thấp giọng.

Có lẽ nàng ấy không nên tìm nàng.

Kỳ thật, Linh Khuyết luôn biết sẽ có ngày này, nhưng nàng vẫn đợi, hy vọng ngày đó sẽ trễ một chút.

Nhìn Linh Khuyết như vậy, Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng theo bản năng đứng lên, ôm nữ tử trước mặt vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Không phải hẳn

Đột nhiên Thượng Trang nhớ tới muội muội, cảm xúc trong lòng càng mạnh lên.

Nàng cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, bất giác muốn cười.

Người xưa có nói, nữ tử đều có tình cảm như một người mẹ. Như vậy, ngay cả với muội muội, cũng vậy sao?

Nhưng nàng vẫn nhớ, ngày đó, Linh Khuyết đã lắc đầu phủ nhận miếng ngọc bội của nàng.

Có lẽ, là nàng quá nhớ muội muội của mình, cho nên sâu thẳm nội tâm mới cảm thấy có lỗi.

Linh Khuyết khóc một hồi mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười: "Xin lỗi." Nàng dùng khăn lau nước mắt còn đọng trên khóe.

Mọi việc dù sao cũng phải có chừng mực vì hôm nay là ngày đại hôn của Nguyên Duật Diệp. Lát nữa ra ngoài, nàng phải cười thật rạng rỡ. Mặc kệ hấn có yêu Mộ Dung Văn Khương không, nhưng đó cũng là hôn thê Tề Hiền phi tuyển cho hấn, chỉ cần tốt cho hấn, nàng sẽ không hai lòng.

Nhìn bộ dáng của Linh Khuyết, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy thương cho nàng.

Nữ tử trước mặt không biết khi nào phải tranh, khi nào phải lui bước. Nàng ấy là người thức thời.

Ổn định tâm trạng, Thượng Trang thấp giọng: "Linh Khuyết cô nương không cần tìm ta."

Linh Khuyết biết chỉ cần nàng ấy hoảng loạn, Thượng Trang sẽ nghĩ ngay tới muội muội thất lạc nhiều năm trước. Nhưng nàng ấy phải sao?

Tâm tư của Linh Khuyết, nàng rõ.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác cười. May là không phải. Như vậy trong lòng nàng có thể ký gửi hình ảnh muội muội lên người Linh Khuyết.

Có lẽ có một ngày, nàng được ăn chuẩn rồi cung, khi đó có thể đoàn viên với muội muội.

Có hi vọng, sẽ có chờ mong.

Linh Khuyết lau khô nước mắt, nói: "Tìm người, là vì trong lòng người không có ngài ấy." Quả thật ngoại trừ An Lăng Vu, nàng không biết tìm ai để giải bày tâm sự.

Linh Khuyết không khỏi cười khổ.

Hai người ngồi trong phòng một lát, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa của nha hoàn: "Linh Khuyết cô nương, Linh Khuyết cô nương, mau lên, đội đón dâu đã trở về, cô nương còn phải đỡ phù dâu đấy!"

Linh Khuyết đứng lên, cười với Thượng Trang rồi nâng bước ra ngoài.

"Linh Khuyết..." Nàng nhìn không được mà gọi.

Nàng ấy quay đầu, lại lộ ra nụ cười tươi sáng: "Đa tạ người, ta không sao. Hôm nay là ngày đại hỉ, ta biết phải làm thế nào." Nói xong, Linh Khuyết lập

tức đẩy cửa ra ngoài.

Nha hoàn cao hứng, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Thượng Trang cũng ra ngoài, nàng không đi theo, chỉ đứng từ xa mà nhìn.

Tiếng pháo bên ngoài vang lên, nàng vội nâng tay che hai tai mình lại, híp mắt nhìn ra cửa lớn.

Nguyên Duật Diệp hôm nay một thân hi phục, vẻ ngoài thành thực hoàn toàn khác với bộ dáng cười đùa khi ở cạnh nàng. Phía sau hắn, Linh Khuyết cẩn thận điều Mộ Dung Vân Khương.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi cảm khái, Mộ Dung Vân Khương có được tính là tìm được lang quân như ý không?

Đoàn người tiến vào đại sảnh.

Tề Hiền phi đã an vị nhưng bên cạnh lại không có Hoàng đế.

Lễ quan cao giọng bắt đầu lễ bái đường. Thượng Trang không tới gần, vẫn đứng từ xa nhìn lại. Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ tới hôm nay nàng đều tự nhủ, nếu thời gian có thể dừng lại ở khắc này thì tốt biết bao. Hắn là hắn, nàng là nàng, bọn họ vĩnh viễn cùng nhau xuất hiện một chỗ.

Chỉ là, không có nếu như...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Ghen tị

Ghen tị

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Ân điển

Nguyên Duật Diệp chỉ ghé qua sương phòng gần đó, không tới tân phòng. Thượng Trang theo vào, y phục đã được đặt sẵn bên giường.

Nàng không nói gì, trực tiếp đi lên, giúp hắn cởi bỏ hi phục.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, một câu cũng nói không được. Tại sao trong lòng hắn lại khó chịu như vậy?

Từ lúc cảm y phục trên giường thay cho hắn tới nút thắt cuối cùng, nàng vẫn chưa ngắt đầu. Không biết hôm nay vì sao hắn lại im lặng, im lặng tới mức khiến nàng bất an.

Trong trí nhớ, Nguyên Duật Diệp không phải người như thế.

Hôm nay là đại hôn của hắn, tại sao nàng lại nhìn không ra một chút tia cao hứng từ hắn vậy?

A, nghĩ tới đây, miệng nàng bất giác cong lên, giống hay không cũng không liên quan tới nàng. Nàng chỉ là vào hầu hạ hắn thay y phục mà thôi.

Thấy nàng đột nhiên khẽ cười, cung mày Nguyên Duật Diệp nhíu lại càng sâu.

Hắn vốn muốn hỏi tại sao nàng cười, nhưng lời vừa tới miệng lại thành: "Người sẽ gả cho y sao?" Dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy chấn động, xem ra, hắn thật sự điên rồi.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, bất giác ngắt đầu nhìn nam tử trước mặt, sâu trong đôi mắt đó ẩn ẩn chút đau thương. Nhìn đầu ngón tay run lên, nàng theo bản năng lui lại nửa bước: "Vương gia nói gì vậy? Hôm nay là đại hôn của ngài, sao lại liên quan tới nô tỳ chứ?"

Nàng không biết "Y" trong câu của hắn ám chỉ ai.

Nguyên Chính Hoàn sao?

Hai tay siết chặt thành nắm đấm, đáy lòng nàng thầm cười khổ, nàng là cung nữ, mà cung nữ rất khó để tìm cho mình một mối nhân duyên phù hợp. Từ phi, đó là ân điển của chủ tử.

Đúng vậy, ân điển.

Bên tai lại truyền tới lời Hoàng đế từng nói, ngày thiết yến ở Hưng Viên, ông ấy sẽ ban nàng cho Thái tử.

Chẳng qua việc này nàng đương nhiên không thể nói cho Nguyên Duật Diệp.

Nàng vẫn lạnh nhạt, thờ ơ khiến hắn càng thêm phần nộ. Hắn tiến lên một bước, bàn tay nắm chặt cổ tay của nàng: "Người sẽ gả cho y sao? Gả cho... Hoàng thúc?"

Hỏi, hắn nhất định phải hỏi ra đáp án.

Nhưng nếu nhận được câu trả lời rồi thì có thể nào? Nàng gả cho ai rồi cuộc cũng không liên quan tới hắn.

Chỉ là, trong lòng vô cùng khó chịu, trái tim mách bảo không thể không hỏi.

Thượng Trang kinh hoàng, cổ tay đột nhiên cảm thấy đau đớn, có rút thế nào cũng rút không được. Nàng nhìn hắn, bật cười: "Khó có được trong ngày đại hôn Vương gia lại nhớ tới nô tỳ, nô tỳ đa tạ Vương gia."

Vấn đề này, nàng lựa chọn tránh không trả lời.

Nguyên Duật Diệp định tiếp tục thì bên ngoài có tiếng gõ cửa: "Vương gia, khách khứa đã tới, nương nương mời ngài ra ngoài được chưa."

Hắn nhíu mày, chỉ nói: "Bổn vương biết rồi, lập tức ra ngay." Nói xong, cũng không nhìn nàng, hắn buông tay, nhanh chóng ra ngoài.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cổ tay bị hắn nắm tới đỏ. Nghĩ nghĩ, nàng cũng theo ra ngoài.

Vương phủ càng lúc càng náo nhiệt, khách khứa liên tục tới. Nhìn quan lại quyền quý trước mặt, Thượng Trang không khỏi hoa cả mắt.

Sắc trời đã tối, đèn được đốt lên, ba bước một lời chúc, năm bước một chén rượu.

Tiệc tối bắt đầu, Tề Hiền phi cũng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười chan hòa.

Nguyên Duật Diệp đưa lưng về phía Thượng Trang nên nàng không rõ dáng vẻ của hắn. Nhìn xung quanh, xa xa, nàng thấy Nguyên Chính Hoàn, ngọn đèn chiếu vào càng tô điểm lúm đồng tiền cùng khuôn mặt của y.

Thượng Trang lặng lẽ rời đi, quả nhiên vừa rời yến hội không xa, nàng đã thấy Mạc Tầm và Phục Linh.

Phục Linh cũng thấy nàng, vội vẫy tay: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Mạc Tầm chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Nguyên Chính Hoàn, hôm nay vương phủ người đồng, hắn phải bảo vệ chủ tử nhà mình an toàn.

Thượng Trang chạy tới, đúng lúc này, bên ngoài có người hô lớn: "Thái tử điện hạ tới..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 25: Rời đi

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nhưng nghĩ lại, Thái tử thân là huynh trưởng, hắn tới đây cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Đúng lúc nàng cũng muốn tránh sự ồn ào náo nhiệt, liền kéo Phục Linh ngồi xuống, cười nói: "Ta thấy Vương gia đến đây, nên nghĩ chắc người cũng tới." Nhìn tám vãi nhưng trong tay Phục Linh, nàng bất giác hỏi, "Đây là..."

"A, trời đêm lạnh lẽo, cái này là chuẩn bị cho Vương gia."

Phục Linh vừa dứt lời, Thượng Trang liền hỏi: "Vương gia không khỏe sao?"

Phục Linh cười: "Vương gia chỉ ngồi một chỗ, thân mình khó có thể chịu lạnh như người bình thường. Tiểu thư đừng lo lắng, nô tỳ sẽ hầu hạ ngài ấy chu đáo."

Thượng Trang khẽ cười, việc này nàng đương nhiên không lo lắng.

Hai người ngồi trò chuyện, Phục Linh hỏi nàng tình hình trong cung, nàng đều trả lời tốt. Còn về chuyện Hoàng đế ban nàng cho Thái tử, nàng không thể tùy tiện nói ra.

Lúc này, Mạc Tầm bên cạnh các nàng đột nhiên đi về phía trước vài bước, ánh mắt vẫn dõi theo Nguyên Chính Hoàn. Thượng Trang giật mình quay đầu nhìn hắt, Phục Linh lại nhò giọng cười: "Tiểu thư đừng lo lắng, Mạc thị vệ lúc nào cũng như vậy."

Thượng Trang hoàn hồn, đột nhiên thấy Phục Linh nhều mày: "Chỉ là có một lần thật kỳ quái, à đúng rồi, chính là ngày nô tỳ vừa tới vương phủ." Nàng nhìn Thượng Trang, ghé tai thì thầm, "Hôm đó trời mưa lớn, lúc đóng cửa phòng nô tỳ thấy có bóng người đi ngang. Quá hoảng sợ, nô tỳ liền đuổi theo thì thấy Mạc thị vệ. Nô tỳ sợ có thích khách đột nhập vào phủ nên mới báo lại, thế mà ngài ấy chỉ nói nô tỳ nhìn lầm. Chuyện này không làm được, dưới đất còn cả dấu chân mả. Tiểu thư nói xem Mạc thị vệ cẩn thận như vậy sao lại không đi điều tra việc này chứ? Thật kỳ lạ." Phục Linh vừa nói vừa lên nhìn Mạc Tầm, thấy hắn không đưa mắt nhìn phía bên này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim Thượng Trang đột nhiên như bị thứ gì đó siết chặt, ngày đó...

Là ngày Nguyên Duật Diệp gặp chuyện.

Không, Thượng Trang nhắm hai mắt lại, nàng điên rồi sao? Hung thủ là Lâm Thủ, hắn ta không phải đã nhận tội rồi sao?

Nhưng vì sao khi nghe Phục Linh nói trong Hoàn Vương phủ xuất hiện bóng người, nàng lại nghĩ ngay tới chuyện của Nguyên Duật Diệp chứ? Căn bản là không có chứng cứ.

Huống hồ, trên người thích khách còn cả ngọc bội của An Lăng gia.

Tất cả đột nhiên trở nên hỗn loạn. Nàng hít một hơi thật sâu, ép bản thân không được nghĩ nữa.

Qua một lát, Phục Linh liền quên hết chuyện này. Nàng nắm tay Thượng Trang, thật lòng nói: "Tiểu thư, nô tỳ cảm tạ người. Nô tỳ mặc kệ tiểu thư là ai nhưng ngài chính là phụ mẫu tái sinh nô tỳ. Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không quên ngài vì nô tỳ mà cầu xin Vương gia."

Thượng Trang ngăn ra, quả nhiên Phục Linh biết thân phận thật của nàng. Nàng chẳng qua chỉ là Thượng Trang, một nha đầu trong An Lăng phủ.

Nàng cười: "Người không giám thị ta?"

"Không." Phục Linh vội lắc đầu, "Nô tỳ giống cách Mạc thị vệ quan tâm Vương gia." Đây là lời nói thật lòng của nàng, nếu không phải có nữ tử trước mặt, nàng sớm đã chết. Ở Hoàn Vương phủ, nàng không sung sướng sao? Tất cả đều do nàng ấy cho nàng.

Trong lòng Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Nguyên Chính Hoàn tới. Phục Linh vội đứng dậy đắp tấm vải nhưng lên đùi y, cúi người hỏi y vài câu, chỉ thấy y lắc đầu.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia định rời đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tục Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Đề thân

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, lắc đầu: "Bốn vương không thích uống rượu, cũng không thích náo nhiệt."

Mạc Tầm cúi người hỏi: "Chủ tử có muốn về phủ nghỉ ngơi trước không?"

Y lại nói: "Yến hội còn chưa được một nửa, nếu về phủ trước sẽ không thích hợp."

Đang nói chuyện, thấy Linh Khuyết từ xa tới, Mạc Tầm lập tức nâng bước lên trên, gọi: "Chủ tử nhà ta uống nhiều rượu, không biết Linh Khuyết cô nương có thể chuẩn bị ít canh giải rượu không?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ Nguyên Chính Hoàn, Mạc Tầm hầu như không nói chuyện với người khác, chứ

đừng nói là chủ động mở miệng.

Nàng bắt gặp nhìn Nguyên Chính Hoàn, sắc mặt y chưa từng thay đổi, chỉ có cặp mắt nhiễm chút màu hồng mắt tự nhiên.

Linh Khuyết cũng cả kinh nhìn qua phía bên này, thấy Thượng Trang cũng ở đây, sắc mặt nàng cũng dịu đi nhiều. Nàng tiến lên, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, nói: "Nơi này gió lớn, không bằng Vương gia dời bước tới mái đình phía trước nghỉ ngơi, nô tỳ đi lấy rượu cho ngài." Nói xong, nàng nhìn Thượng Trang, khẽ cười, rồi nâng bước rồi đi.

Thấy tâm tình nàng tốt hơn, Thượng Trang cũng yên tâm.

Bốn người đi qua mái đình trước mặt, Thượng Trang đưa mắt nhìn xung quanh được bao phủ bằng cây thường xuân. Nơi này, gió đã nhỏ đi rất nhiều, đèn lồng trên đỉnh chiếu sáng mái đình.

Trên bàn đá đã bày sẵn trà ấm.

Mọi thứ hôm nay trong Thành Vương phủ đều được chuẩn bị kỹ càng.

Mạc Tầm nhíu mày hỏi hần: "Ngài khó chịu sao?"

Y lắc đầu, chỉ hỏi Thượng Trang: "Dạo này Thánh Thượng có khỏe không?"

Thượng Trang gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới việc y không thấy được, vội nói: "Vâng, cho nên ngài ấy mới kêu nô tỳ đến đây."

Y khẽ cười: "Diệp Nhi cuối cùng cũng lập Vương phi."

Thượng Trang không tiếp lời, chỉ lẳng lặng nhìn y, y có từng để bụng vị Thành Vương phi kia vốn là Vương phi của y không? Đáy lòng thầm than một tiếng, việc Mộ Dung Văn Khương từ hôn, y chưa từng tức giận.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp thấy một người trên hành lang cách đó không xa. Thượng Trang lập tức nhận ra, người đó là nam tử tên Dịch Chi.

Đúng rồi, hôm nay không thấy Mộ Dung Thừa tướng tới. Ngày thành thân của Mộ Dung Văn Khương, Tôn Dịch Chi lại tới đây, hẳn rồi cuộc là ai?

Đang nghĩ, Linh Khuyết đã quay lại. Phục Linh vội nhận chén canh giải rượu, hầu hạ y dùng.

Linh Khuyết vội hỏi: "Vương gia muốn ngồi ở đây một lát, hay là để nô tỳ sai người sắp xếp sương phòng?"

"Không cần đâu, bốn vương ở đây được rồi." Y đột nhiên cười, "Nghe nói từ nhỏ người đã đi theo Diệp Nhi? Vậy quan hệ chắc không tầm thường."

Linh Khuyết không khỏi run sợ, Thượng Trang cũng vô cùng kinh ngạc, y nói như vậy rồi cuộc là có ý gì?

"Thì ra hoàng thúc ở đây." Thanh âm của Nguyên Duật Diệp từ sau truyền tới.

Thượng Trang quay đầu, thấy hần một mình lại đây, cười nói: "Vừa rồi đột nhiên không thấy hoàng thúc, diệt nhi còn sợ vương phủ tiếp đón không chu toàn, hoàng thúc đã về trước."

Nguyên Chính Hoàn cũng cười: "Hôm nay là đại hôn của người, bốn vương sao có thể làm thế? Đúng lúc người tới đây, bốn vương có chuyện quan trọng muốn nói." Y dừng một lát, mới tiếp tục, "Hôm nay nhân ngày vui, không bằng thêm một chuyện nữa. Bốn vương muốn đề thân với người."

Tác giả: Rồi cuộc Nguyên Chính Hoàn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Từ chối

Đề thân?

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, hần theo bản năng nhìn Thượng Trang, đột nhiên bật cười. Chắc hẳn điên rồi, việc này liên quan gì tới nàng?

Vô luận thế nào, chuyện của nàng y sẽ không trực tiếp hỏi hần, dù sao hiện tại nàng là người của Hoàng đế.

Thượng Trang cũng cả kinh nhìn Nguyên Chính Hoàn, đang êm đẹp, y muốn đề thân cái gì?

Y ho một tiếng: "Linh Khuyết cô nương ở chỗ của diệt nhi rất vừa lòng bốn vương."

Nguyên Duật Diệp nhú mi, mà sắc mặt Linh Khuyết cũng trở nên tái nhợt, không tin nhìn nam tử trước mặt. Chẳng lẽ vì những lời hôm đó nàng nói... Y muốn...

"Bốn vương muốn làm chủ, vì Mạc Tầm định mối lương duyên này, không biết Diệp Nhi nghĩ thế nào?"

Thượng Trang càng thêm khiếp sợ, y đột nhiên đề cập hôn sự của Mạc Tầm..

Nàng bất giác đưa mắt nhìn nam tử lạnh lùng bên cạnh, trên mặt hắn không hề lộ ra một tia vui sướng. Nhưng vừa rồi, hắn rõ ràng chủ động nói chuyện với Linh Khuyết.

Chẳng lẽ Mạc Tầm thật sự có ý với Linh Khuyết sao?

"Nô tỳ không muốn!" Linh Khuyết quỳ gối, cúi đầu, hai tay siết chặt. Nàng cắn môi, trong lòng đột nhiên sinh ra hận ý. Hôm đó, nàng chỉ nói Thượng Trang thích y, mà hôm nay y lại dùng cách như vậy đề thân với Nguyên Duật Diệp!

Nguyên Duật Diệp định mở miệng, lại bị Hoàn Vương cắt ngang: "Tại sao? Mạc Tầm không bạc đãi ngươi, bốn vương cũng sẽ như vậy."

"Nô tỳ không muốn! Nếu Vương gia muốn cưỡng ép, nô tỳ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội." Hôm nay là đại hôn của Thành Vương, tân nương lại không phải nàng, nàng sao có thể đồng ý gả cho nam tử không chút thân quen chứ?

Lời này, nàng vốn không thể nói, nhưng giờ khắc này, lá gan đột nhiên lớn lên, Linh Khuyết mở miệng từ chối.

Hai tay Nguyên Chính Hoàn siết chặt thành nắm, nghe Nguyên Chính Hoàn trách mắng: "Có phải vì bốn vương chiều hư nên ngươi không biết trên dưới nữa không? Ở trước mặt hoàng thúc sao có thể làm càn như vậy?" Hắn lại nhìn y, cười cười, "Tính tình nha đầu này từ nhỏ đã vậy, hoàng thúc đừng để trong lòng. Nếu Mạc thị vệ thích, bốn vương sẽ chọn vài người tốt đưa tới quý phủ."

Đây là cự tuyệt.

Nhìn sắc mặt Mạc Tầm trở nên khó coi, Thượng Trang không khỏi đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp. Cho dù Mạc Tầm có thật lòng với Linh Khuyết không, nhưng hành động này của hắn quả thật cho Mạc Tầm mặt mũi quá lớn. Nếu không thích thì cứ đẩy một đám người ra sao?

Chỉ là có một việc Thượng Trang tin, nếu tiếp tục ép buộc, với tính cách cương liệt của Linh Khuyết, nàng ấy thật sự sẽ đi tìm cái chết.

Lúc này có gia đình tới, vội vàng mở miệng: "Vương gia, thì ra ngài đang ở đây, nương nương đang tìm ngài." Thấy Hoàn Vương cũng có mặt, hắn vội hành lễ.

Nguyên Duật Diệp cười: "Xem ra diệt nhi không thể ở lại tiếp đãi hoàng thúc rồi." Nói xong, hắn nhìn Linh Khuyết, rồi theo gia đình rời đi.

Linh Khuyết vẫn quỳ, trái tim thoáng buông lỏng một chút. May là hắn không đồng ý.

A, đúng rồi, sao hắn có thể đồng ý chứ? Chắc chắn không.

"Bốn vương muốn nói chuyện với ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, thấy Mạc Tầm chuẩn bị lui ra, nàng liếc nhìn Phục Linh, cả hai cùng ra khỏi đình.

Đứng cách đó khá xa, bọn họ thấy Linh Khuyết đứng lên, nhưng hai người nói gì thì bọn họ không thể nghe thấy.

Phục Linh cười cười: "Mạc thị vệ, ngài để ý nàng ấy khi nào vậy? Ha ha, thật lợi hại, một chút sắc mặt cũng không thay đổi."

Thượng Trang quay đầu, quả nhiên trên mặt hắn vẫn không có chút biểu cảm, giống như căn bản chưa từng nghe Phục Linh nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Đi dạo

"Mạc thị vệ đừng buồn, vừa rồi không phải Thành Vương điện hạ đã nói rồi sao? Ngài ấy sẽ tặng n ngài thật nhiều cô nương." Phục Linh giễu cợt.

Thượng Trang nhìn không được đánh nàng một cái, Phục Linh lại bật cười thành tiếng. Trong mắt của nàng, Mạc Tầm động lòng với một cô nương là chuyện vô cùng kỳ quái.

Đừng nói là Phục Linh, ngay cả Thượng Trang cũng vậy.

Trong mắt Thượng Trang, ngoại trừ chủ tử của mình, Mạc Tầm sẽ không quan tâm bất cứ ai. Nhưng sự việc hôm nay khiến nàng không khỏi giật mình, đáy lòng ần ần cảm thấy có chỗ không đúng.

Mạc Tầm nâng bước chạy về phía trước nhưng không phải đuổi theo Linh Khuyết, hấn vọt vào đình, gọi: "Chủ tử..."

Thượng Trang và Phục Linh cũng đi theo, thấy Nguyên Chính Hoàn xoay người, lắc đầu: "Không sao."

Thật sự không có việc gì sao? Nhưng vì sao sắc mặt y lại khó coi như vậy?

Phục Linh cũng nhìn ra vẻ khác thường, lo lắng hỏi: "Sắc mặt Vương gia không tốt, ngài cảm thấy khó chịu ở đâu sao? Nô tỳ rót cho ngài chén nước." Nói xong, nàng tiến lên, vừa cầm ấm trà liền nhủ mảy, "Trà nguội rồi."

Phục Linh nhìn xung quanh, không chờ người tới đổi, nàng đã ôm ấm trà chạy đi.

Nguyên Chính Hoàn cũng không quản nàng ấy, chỉ nói với Mạc Tầm: "Người đi nói cho nàng, bốn vương không hề có ý vũ nhục nàng."

Mạc Tầm không khỏi run sợ, nhưng nhìn vẻ mặt kiên định của y, hấn cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi về hướng Linh Khuyết vừa rời khỏi.

Thượng Trang không biết y và Linh Khuyết đã nói cái gì, nhưng nghe cách nói chuyện của y với Mạc Tầm, nàng thâm suy đoán, có lẽ Linh Khuyết đã hiểu lầm ý của y.

Vừa định mở miệng, y đã hỏi: "Cảm thấy kỳ lạ lắm sao?"

Một câu khiến Thượng Trang không biết phải trả lời thế nào.

Y thấp giọng, khẽ cười: "Xem ra là ta nhiều chuyện, Linh Khuyết cô nương vốn không thích như vậy."

"Vương gia..."

Y lắc đầu: "Chưa đi sao?"

Thượng Trang giật mình: "Thánh Thượng không nói khi nào phải trở về, với lại khó có cơ hội gặp Phục Linh, chi bằng tranh thủ thời gian trò chuyện với nàng ấy."

Y "Ừ" một tiếng, Thượng Trang lại nói: "Vương gia muốn trở về sao?"

"Không, người đi dạo với ta một lát."

Nàng gật đầu, tiến lên đẩy y.

Lúc này, người trên hành lang đã ít đi, tất cả đều đã ra ngoài xem náo nhiệt.

Tối nay trời nổi gió nhưng không khí không hề lạnh lẽo. Trên hành lang dài, dưới ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, nàng và Nguyên Chính Hoàn lặng lẽ đi về phía trước.

Thượng Trang nhỏ giọng: "Ngày ngày vào cung đón Phục Linh, nghe Từ ma ma nói ngài dính mưa, ngài có... Có sinh bệnh không?" Nàng vốn muốn hỏi chuyện của Nguyên Duật Diệp, nhưng lời vừa tới môi đã thay đổi thành như vậy.

Có lẽ, nàng không nên hỏi thẳng y.

Y khẽ cười: "Chỉ là ướt một chút thôi, đương nhiên sẽ không sao. Khi đó ta vốn định nói người một tiếng, lại không ngờ không gặp được người."

Thật vậy sao? Thật sự không gặp?

Thượng Trang lặng lẽ nhìn y, biểu cảm trên khuôn mặt đó vẫn không thay đổi.

Hai người đang nói chuyện, Thượng Trang thấy căn phòng phía trước đột nhiên có người đi ra. Nàng nhủ mảy, đó là tân phòng. Đợi người đó tới gần, nàng mới nhìn rõ, người vừa rồi là Tôn Dịch Chi.

Nguyên Chính Hoàn không thấy hấn nhưng thính lực vô cùng tốt, chỉ hỏi: "Ai vậy?"

Thượng Trang hoàn hồn, đáp: "À, là Tôn Dịch Chi của phủ Thừa tướng."

"Là hấn?"

Quyển 3 - Chương 29: Bàn tay ấm áp

"Vương gia quen hẳn?" Vừa lên tiếng hỏi Thượng Trang lại cảm thấy buồn cười, nếu Tôn Dịch Chi là người của Mộ Dung tướng, Nguyên Chính Hoàn quen biết cũng không có gì kỳ lạ.

Không ngờ, y lại nói: "Người này xuất thân nhập quý, không thường xuất hiện trong kinh. Lần đầu ta gặp hẳn cũng là ba năm trước ở tái ngoại."

Thượng Trang kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Ba năm trước? Vương gia đi xa sao?"

Y cười một tiếng, gật đầu: "Đúng vậy, rất xa." Y chỉ trả lời một câu, không hề tiếp tục.

Hai người dọc theo hành lang đi thêm một đoạn, thấy Mạc Tầm từ phía trước đi tới, vẻ mặt vẫn lạnh như băng. Hắn liếc Thượng Trang một cái, sau đó mới nói với Nguyên Chính Hoàn: "Lời của chủ tử Mạc Tầm đã truyền đạt."

"Nàng.." Vừa bật thốt lên một chữ, Nguyên Chính Hoàn đã im lặng. Y khẽ cười, "Thôi, nếu nàng không muốn, vậy thì bỏ đi."

Ba người đứng một lát, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Thượng Trang quay đầu, thấy một thái giám. Hắn ta chạy tới, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, rồi nói với Thượng Trang: "Thái tử điện hạ nghe nói Thượng nghĩa cũng ở đây nên kêu nô tài nói với Thượng nghĩa cùng ngài ấy hồi cung."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi: "Điện hạ muốn về rồi sao?"

"Đúng vậy, cho nên ta mới tới tìm Thượng nghĩa." Bộ dáng của hắn vô cùng vội vàng.

Thượng Trang nhìn Nguyên Chính Hoàn, nếu Thái tử đã lên tiếng, nàng chỉ có thể quay về. Thái giám kia tiếp tục: "Thượng nghĩa nhanh đi, bên phía Thành Vương điện hạ người không cần qua chào đâu."

Không cần chào, vậy Nguyên Duật Phong đã nói trước giúp nàng.

Thờ dài một tiếng, Thượng Trang định lên tiếng thì Nguyên Chính Hoàn nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, bốn vương cũng nên trở về rồi, đúng lúc cùng đường với các người."

Nghe y nói vậy, thái giám đương nhiên không dám nhiều lời.

Đúng lúc Phục Linh đã quay về, bọn họ một đường cùng đi. Ngoài cửa, xe ngựa của Nguyên Duật Phong đã chờ sẵn.

Thái giám chạy lên, nói nhỏ mấy câu, Nguyên Duật Phong liền vén màn nhìn ra ngoài: "Hoàng thúc cũng hồi phủ sao? Không bằng bốn cung đưa ngài trở về."

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không cần phiền Thái tử, bốn vương có xe ngựa của mình. Nhưng, Vu thượng nghĩa sẽ tiễn ta một đoạn, nàng ấy có lẽ còn muốn nói với Phục Linh."

Nguyên Duật Phong nhìn nữ tử đứng cạnh y, thoáng cười một tiếng, buông màn: "Hoàng thúc cứ tự nhiên."

Lên xe, Phục Linh liền đưa lò sưởi cho Nguyên Chính Hoàn. Y đột nhiên cười: "Ta thấy nha đầu người thật giống Mạc Tầm thứ hai."

Nghe xong, Phục Linh liền cười nói: "Chờ ngày nào đó Vương gia cưới Vương phi, những việc này sợ là dù có muốn làm nô tỳ cũng chẳng còn cơ hội."

Thượng Trang nhin không được mà cười rộ lên: "Vương gia chiều hư Phục Linh rồi."

"Tiểu thư!" Phục Linh chu miệng, kéo tay nàng, "Chỉ là nếu tiểu thư tới thì tốt quá."

Lời của nàng làm sắc mặt Thượng Trang thoáng thay đổi, lại thấy Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Ta cũng thấy vậy." Nói xong, y đưa lò sưởi cho nàng, "Làm ấm tay đi, đường hồi phủ rất nhanh, nhưng đoạn đường người hồi cung lại rất dài."

Thượng Trang giật mình, Phục Linh bên cạnh nhanh chóng nhét lò sưởi vào tay nàng thật chặt, sau đó lại che miệng cười.

Quyển 3 - Chương 30: Đạo phố

Hai tay ẩm lên, Thượng Trang quay đầu nhìn y, gương mặt đột nhiên đỏ ửng.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm của Mạc Tầm, nói là đã tới Hoàn Vương phủ.

Thời điểm xuống xe, nàng trả lại lò sưởi. Y kêu cứ mang theo, nhưng trong lòng vẫn ghi tạc lời của Hoàng đế, giờ phút này nàng không thể đi lại với y quá gần.

Hôm nay lấy Phục Linh làm tấm chắn để bọn họ hội ngộ, nhưng không biết tình huống như vậy khi nào với có được.

Quay đầu nhìn y khẽ cười, Thượng Trang cũng bắt giắc cười theo, cuối cùng nàng xoay người đi tới xe ngựa của Thái tử.

Nguyên Duật Phong vẫn dựa vào tấm đệm, thấy nàng tiến vào, hần chỉ thoáng nhìn qua, sau đó lại nhắm hai mắt.

Thượng Trang hành lễ với hần, hần chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì.

Thượng Trang hít vào một hơi, yên lặng nhìn hần. Thấy hần không có ý định nói chuyện, trong lòng nàng cũng thoáng yên tâm. Xem ra hôm qua hần thật sự say rượu nên mới không biết đã gặp nàng, còn nói với nàng nhiều chuyện như vậy.

Xe ngựa cứ như thế mà lên đường, màn cửa bị gió thổi bay lên, trời bên ngoài đã tối đen như mực.

Thượng Trang cũng khép hai mắt dựa vào vách xe.

Xe ngựa chạy được một lát thì tốc độ chậm lại, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, đường cái bên ngoài lúc này vẫn còn náo nhiệt. Nàng mở mắt muốn nhìn, lại nghe Nguyên Duật Phong đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Nàng còn đang kinh hãi thì hần đã đứng dậy nhảy xuống xe ngựa.

"Điện hạ." Thượng Trang nhìn không được mà gọi.

Hần không quay đầu, chỉ nói: "Bốn vương ra ngoài đi dạo một lát, nếu người muốn đợi thì ngồi yên trong này, nếu cũng muốn xuống xe thì đi theo bốn cung."

Sắc mặt thị vệ cũng lập tức thay đổi, vội vàng ngăn hần: "Điện hạ, không được! Nếu ngài có sơ suất gì bọn thuộc hạ không gánh nổi tội."

Nguyên Duật Phong lạnh mặt, hần không nhìn bọn họ, vẫn nâng bước đi về phía trước."

"Điện hạ!"

Hần đột nhiên bật cười: "Các người cứ đi theo đi, đợi ngày bốn cung đăng cơ sẽ xử lý các người thế nào!" Lời này tuy mang theo ý cười nhưng vẫn lộ rõ hận ý.

Bọn thị vệ sợ tới xanh mặt, không ai dám đi về trước.

Thượng Trang cũng cả kinh, nàng không biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành nhanh chóng xuống xe ngựa theo sau.

Thượng Trang đi theo hần, hai người một trước một sau mà đi.

Quán ăn ven đường còn chưa dọn hàng, mùi bánh bao hấp bay tới. Trong quá khứ, nàng không thường xuyên ra ngoài nhưng vẫn có thể nhờ nha hoàn hay gia đình mua về.

Sau này vào cung, hương vị này khó mà tìm lại được.

"Cho ta hai cái bánh bao." Thanh âm của nam tử truyền tới.

Lúc Thượng Trang hoàn hồn, một cánh tay đã duỗi tới: "Muốn ăn không?"

Nàng ngo ngắc nhận lấy, ngửi ngửi, thật thơm. Hần lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước: "Đã lâu rồi chưa đi dạo như vậy. Ta vẫn nhớ, phía trước con phố này là một cây cầu, dưới cây cầu còn có một cây cỏ thụ."

"Trước đây ngài từng tới đó sao?" Thượng Trang nhìn không được mà hỏi.

Hần cười: "Đúng vậy, nhiều năm trước đây." Hần cúi đầu cắn một miếng bánh bao, khen ngợi, "Ngon thật, cho dù nhiều năm qua đi hương vị vẫn không

thay đổi. Quán bánh này chỉ bán lúc tối."

Thượng Trang cũng cắn một miếng, tối nay nàng vốn chưa ăn gì, giờ phút này đương nhiên sẽ cảm thấy hương vị đặc biệt. Bên tai còn truyền tới tiếng nói chuyện của Nguyên Duật Phong, hẳn tựa như rất thích cuộc sống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31: Ba năm

Tiếp tục đi về phía trước, bọn họ quả thật thấy cây cầu Nguyên Duật Phong nói, bên dưới còn cả một cây cổ thụ.

Hắn đi lên, tay vịn lan can.

Cúi đầu nhìn mặt hồ, ngọn đèn phảng chiếu hình bóng của hai người.

Hắn đột nhiên cười rộ.

Cây cầu đối diện có cặp nam nữ đứng dựa vào nhau, trên mặt lộ rõ sự hạnh phúc. Hắn ngơ ngác đứng nhìn, sau một lúc lâu, nụ cười trên mặt dần dần cứng lại.

"Ba năm rồi."

Thượng Trang cả kinh, ba năm!

Không biết vì sao, nàng lại nhớ tới cô cô của hắn, ba năm trước là ngày công chúa qua đời. Ánh mắt lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt.

Ba năm trước đây dường như đã xảy ra nhiều chuyện.

Lại nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chân chờ, cuối cùng cũng mở miệng: "Ba năm trước, Hoàn Vương điện hạ đi xa sao?"

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn nàng, cười nhạt: "Đang êm đẹp sao lại hỏi về y?"

"Nô tỳ chỉ là... Thuận miệng thôi."

"À, hoàng thúc không phải đi xa từ ba năm trước." Hắn thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn trời.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, Nguyên Chính Hoàn chỉ nói xa nhà, nàng lại lý giải thành ba năm trước. Y chẳng qua nói rằng gặp Tôn Dịch Chi ở tái ngoại mà thôi.

"Là..." Lá gan đột nhiên lớn lên, nàng muốn biết chuyện của y.

Hôm nay, có lẽ Nguyên Duật Phong sẽ không trách tội nàng.

Nam tử không quay đầu, chỉ nói: "Sức khỏe hoàng thúc từ nhỏ đã không tốt, khi đó nghe nói dưới chân núi có vị thần y chữa được bách bệnh, y liền tự mình tới. Năm đó, y chẳng qua chỉ là hài tử, nhưng về sau nghe nói thần y ra ngoài du ngoạn, y ở bên ngoài tìm kiếm nhiều năm nhưng vẫn chưa gặp được."

Thượng Trang nghe tới ngây người, thì ra đây là cái mà y gọi xa nhà.

Nhưng nếu có thần y, bệnh của Nguyên Chính Hoàn sẽ có hy vọng, không phải sao?

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên cao hứng.

Nguyên Duật Phong quay đầu, thấy nàng cười, hắn không khỏi nhú mày. Hắn nhìn ra được nữ tử này đối với Hoàn Vương không giống bình thường. A, vậy thì sao? Nàng chẳng qua chỉ là cung nữ.

Người trên đường thưa thớt dần, chủ quán cũng bắt đầu thu dọn.

Thượng Trang đưa mắt nhìn thị vệ đứng phía xa, nàng bất giác lại nhìn nam tử bên cạnh, nghe hắn cười nói: "Cuộc sống này đối với ta là một thứ xa xỉ."

Thượng Trang không khỏi mơ hồ, nhưng thấy hắn nâng bước quay về, nàng liền nhanh chóng hoàn hồn, đi theo.

Bọn thị vệ thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều nghiêng người tránh ra, chừa đường cho hắn.

Lên xe, bánh bao cũng đã ăn xong, hắn mệt mỏi dựa vào đệm mà ngủ. Thượng Trang nhỏ giọng: "Điện hạ cẩn thận, coi chừng cảm lạnh."

Hắn mở mắt, tâm tình chấn động, hình như đêm qua hắn có gặp nàng. Nhưng sau đó, hắn nhanh chóng bật cười, sao có thể? Đêm qua, khi tỉnh lại, người đầu tiên hắn gặp là Tần Lương đệ.

Nữ tử trước mặt, nàng là người duy nhất không ngăn cản những việc hắn làm, giống như mọi thứ đều không liên quan. Hắn còn nhớ lần đó trên đường tới Càn Thừa cung, hắn để nàng ngồi cùng kiệu, khi đó còn nói nếu sau này nàng có chết thì cũng đáng.

Vậy mà nàng còn có thể lớn tiếng kêu "Không thể phế Thái tử" trên đại điện.

A, dùng khí như vậy thật sự rất giống một người.

Trong lòng bất giác cao hứng, hắn ngồi dậy, nhìn nàng: "Hôm qua ta thức khuya."

Thượng Trang vội đáp: "Long thể Thánh Thượng bất an, điện hạ bận rộn là chuyện đương nhiên."

Hắn khẽ cười: "Đúng vậy, là chuyện nhi tử giúp phụ thân của mình." Hắn không lấy thân phận Thái tử để làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Hiểu

Ý của Nguyên Duật Phong sao Thượng Trang có thể nghe không hiểu?

Nàng quay đầu, thấy hắn nhắc màn cửa nhìn ra bên ngoài. Hoàng cung ngày càng gần, xung quanh chỉ còn tiếng bánh xe lăn lộn và bước chân của đám thị vệ.

Thượng Trang nhìn hắn, từ đôi mắt đó, nàng thật sự không tin chuyện Nguyên Duật Diệp bị thương có liên quan với hắn.

Bất giác lại nghĩ tới chuyện của An Lăng Tễ.

Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: "Điện hạ vì sao lại đề cử thiếu... À không, tiến cử ca ca nô tỳ với Thánh Thượng chứ?"

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, nhớ tới chuyện này, hắn khẽ cười: "Là hắn tới tìm bản cung. Bản cung thấy hắn là người tài, nên thuận miệng đề cử với phụ hoàng. Thật không ngờ, trong lòng phụ hoàng sớm đã có chủ ý cho việc đó."

Vậy sao?

Thượng Trang vẫn không khỏi nghi hoặc, lão gia không muốn An Lăng gia có bất cứ quan hệ gì với hoàng gia nhưng không ngờ thiếu gia lại chủ động tới tìm Thái tử. Không biết vì sao, nàng nghĩ lão gia không biết chuyện này.

"Tại sao lại đột nhiên hỏi?" Thấy nàng không nói lời nào, Nguyên Duật Phong mở miệng hỏi.

Thượng Trang kinh hãi, vội lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là ca ca đột nhiên về kinh, nô tỳ còn chưa gặp mặt đã nghe nói điện hạ tiến của huyênh ấy."

Nghe vậy, Nguyên Duật Phong cũng không truy hỏi.

Về cung, Thượng Trang phải về Càn Thừa cung nên liền xuống xe.

Nguyên Duật Phong đổi qua cỗ kiệu, chỉ nhìn nàng một cái rồi hạ màn kiệu. Thượng Trang ngược mắt, thấy Tần Lương đệ đứng cách đó không xa, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Tần Lương đệ tiến lại, liếc mắt nhìn nàng rồi hành lễ: "Điện hạ."

Kiệu phu thấy nữ tử trước mặt là Tần Lương đệ nên dừng lại.

Tần Lương đệ bước lên phía trước, việc này dù sao cũng không liên quan tới Thượng Trang, nàng không dừng lại, chỉ xoay người rồi đi.

Trần Trung đứng hầu ngoài Càn Thừa cung. Thấy Thượng Trang trở về, hắn vội hỏi: "Hôn sự của Vương gia tiến hành thuận lợi không?"

Thượng Trang gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là thuận lợi, Thánh Thượng nghỉ ngơi rồi sao?"

Trần Trung lắc đầu: "Vẫn chưa, ngài ấy đang xem tấu chương."

"Mấy ngày nay không phải chính sự đều do Thái tử xử lý sao?" Thượng Trang kinh ngạc hỏi.

Trần Trung cười cười: "Đúng vậy, Thánh Thượng chẳng qua là muốn xem thành quả của điện hạ thôi. À, nếu Thượng nghĩa đã tới thì vào trong bẩm báo Thánh Thượng một tiếng, để ngài ấy yên tâm." Nói xong, hắn nghiêng người đẩy cửa phòng vào.

Thượng Trang nhẹ chân bước vào.

Sau bình phong, trên long sàng, nàng thấy một bóng dáng mơ hồ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng ho khan truyền tới. Thượng Trang vòng qua bình phong, hướng ông hành lễ.

Hoàng đế khép tấu chương lại nhìn nàng, Thượng Trang liền nói: "Hồi Thánh Thượng, hôn sự của Thành Vương diễn ra thuận lợi."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Lúc trở về, Thái tử đi đâu?"

Thượng Trang cả kinh, xem ra Thái tử đi đâu Hoàng đế đều rõ.

Nàng cúi đầu đáp: "Trên đường về điện hạ mua bánh bao ăn, sau đó đứng trên cầu một lát rồi về."

"Nó có nói gì không?" Hoàng đế ho khan mấy tiếng, ngồi dậy.

Thượng Trang bình thản đáp: "Dạ không." Chuyện Hoàng đế hỏi sợ là quan hệ giữa Thái tử và công chúa, mà hắn quả thật không nói, chỉ hỏi nàng về Hoàn Vương thôi.

Hoàng đế cười lạnh: "To gan! Thái tử xuống xe, tại sao ngươi không ngăn cản?"

Nàng vội quỳ xuống, Hoàng đế không phải không hiểu đứa con trai này, có lẽ ông ấy muốn thử nàng, muốn xem nàng có phải đang nói dối không.

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi cười: "Ngài ấy là Thái tử, nô tỳ cho dù muốn cản cũng cản không được. Huống hồ, ngài ấy không phải vẫn quay về sao?"

Hoàng đế nhìn chằm chằm nữ tử bên dưới, sau một lúc lâu đột nhiên cười ra tiếng: "Ngươi thật hiểu nó!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Vương phi

"Nô tỳ không dám."

Kỳ thật Hoàng đế và nàng đều hiểu, với tính cách của Thái tử, ngươi càng ngăn cản hắn càng làm tới.

Tức giận trên mặt Hoàng đế từ từ tan đi, ánh mắt lại nhìn tấu chương bên cạnh: "Cách làm việc của Thái tử thật khiến trầm lo lắng, đôi khi nó ra tay không đủ tàn nhẫn."

Đúng vậy, Nguyên Duật Phong là người dễ mềm lòng.

"Thôi, hôm nay ngươi cũng mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi."

Thượng Trang hành lễ rồi rời đi, ra đến bên ngoài, Trần Trung nhìn sắc mặt nàng, cao hứng nói: "Xem ra Thánh Thượng rất vừa lòng với tấu chương điện hạ phê duyệt, vậy là tốt rồi."

Thượng Trang mỉm môi cười, không nói gì, chỉ lẳng lặng về phòng.

Nằm trên giường, nàng nhớ lại ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống của Tần Lương đế, nhưng Hoàng đế lại nói sẽ ban nàng cho Thái tử, nếu vậy ngày tháng sau này ở Đông cung sợ là không được bình yên.

Nghĩ tới đây, nàng cười khổ một tiếng, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Nàng không muốn nghĩ nữa, đành nhắm mắt lại ngủ.

.....

Thành vương phủ.

Tiệc cuối cùng cũng tan, khách quý lần lượt ra về, Tề Hiền phi cũng hồi cung.

Ngoài tân phòng, Linh Khuyết thấy mấy tên gia đình đồ Nguyên Duật Diệp đi tới, nàng không khỏi kinh hãi, vội hỏi: "Vương gia sao vậy?"

Một gia đình cười nói: "Hôm nay Vương gia cao hứng nên uống mấy chén, Linh Khuyết cô nương nóng ruột làm gì?"

Có kẻ khác tiếp lời: "Đúng vậy, hôm nay là ngày vui của Vương gia, cả đời chỉ có một lần như vậy, uống mấy chén cũng là chuyện bình thường." Nói xong, hắn liền đẩy cửa tân phòng.

Linh Khuyết vội nói: "Vẫn là để ta điều Vương gia, các người vào không được thích hợp." Hôm nay, bên trong còn có Vương phi, nghĩ tới đây, trong lòng nàng chưa xót không nói nên lời.

Gia đình nghe xong thấy cũng có lý nên giao Nguyên Duật Diệp cho nàng, còn hỏi: "Một mình cô nương làm được không?"

"Không sao." Nàng đáp lời, đỡ nam tử vào phòng.

Cửa phòng đóng lại, Linh Khuyết ngẩng đầu nhìn hắn, không khỏi nhũn mảy, tiệc tối ngồi ấy rõ ràng vẫn còn tỉnh táo, sao vừa quay lưng đã uống nhiều như vậy?

Vết thương lúc trước vừa khỏi, uống rượu nhiều chắc chắn hại thân.

Sống mũi đột nhiên ê ẩm, cả người Nguyên Duật Diệp nói lên, lồng ngực khó chịu, cúi người phun ra.

"Vương gia!" Linh Khuyết kinh hãi, thân thể nam tử ngã xuống, nàng có muốn nâng lên thế nào cũng không được.

Lúc này, một đôi tay trắng nõn đưa tới giúp nàng. Linh Khuyết theo bản năng ngẩng đầu, thấy Mộ Dung Vân Khương một thân hồng trang. Nàng bất giác nhìn thoáng qua giường, khăn hi đã đặt ngay mép.

Nàng kinh ngạc: "Vương phi, ngài..."

Nàng vốn muốn hỏi khăn hi sao có thể tự mình tháo ra chứ? Nghe lão nhân nói, tân nương tự mình tháo khăn hi là điềm xấu.

Nhưng, nàng còn chưa nói xong đã bị Mộ Dung Vân Khương ngắt lời: "Đừng nói nữa, đỡ Vương gia lên giường."

Hai người đỡ hắn, sau đó gọi nha hoàn mang nước vào.

Mộ Dung Vân Khương nhận lấy khăn trong tay Linh Khuyết, cười nói: "Các người lui xuống đi, nơi này có ta là được."

Linh Khuyết chưa xót cười, đúng vậy, hôm nay làm gì còn chuyện của nàng nữa chứ? Vương gia đã có Vương phi rồi.

Nàng xoay người, ngay khoảng khắc đó, nước mắt dọc theo hai má chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tục Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Ánh mắt

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Mộ Dung Vân Khương quay đầu nhìn khuôn mặt nam tử. Cung mày hắn nhíu chặt, có lẽ là vì uống quá nhiều rượu lên thân thể khó chịu.

Giúp hắn lau mồ hôi trên trán, nàng đột nhiên hoảng hốt đứng bật lên.

Nam tử này, nàng tựa như chưa từng quen biết.

Nàng chỉ biết hắn là Thành Vương của Tây Chu, là Ngũ hoàng tử.

Mà nay, nàng là Vương phi của hắn, hắn đã trở thành phu quân của nàng. A, thật buồn cười, cuộc đời này thật kỳ lạ.

Nàng thở dài một tiếng, tiếp tục lau người cho hắn.

Nam tử trên giường đột nhiên mở mắt nhìn nàng.

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, ánh mắt này khiến nàng không biết phải làm gì tiếp theo.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, sau một lúc lâu đột nhiên duỗi tay nắm chặt cổ tay của nàng, cắn răng: "Ta không thích ánh mắt của ngươi."

Mộ Dung Vân Khương đau tới nhủu mày, không khỏi kinh hoảng nhìn hắn.

Giờ khắc này không biết lấy dừng khí từ đâu, nàng tới gần, mở miệng hỏi: "Vương gia xem thiếp là ai? Vương gia nghĩ thiếp là ai?"

Có một loại trực giác mạch báo, người hắn nhìn không phải nàng, tuyệt đối không phải.

Nhưng người đó là ai?

Nàng không biết, có lẽ là tỷ nữ vừa rồi, có lẽ là cơ thiếp của hắn, mà cũng có lẽ là một người khác.

Nhưng có một thứ nàng có thể xác định, đó là người trong lòng của hắn.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười, vậy thì sao? Người trong lòng nàng cũng đâu phải Nguyên Duật Diệp.

Lúc hoàn hồn lại, nam tử trên giường đã mê man. Nàng muốn rút tay, nhưng hắn lại nhanh chóng bắt lấy. Nàng cười suy sụp, không ngờ đêm tân hôn lại diễn ra như vậy.

.....

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, Thượng Trang nghe nói Hoàng đế đặc biệt ân chuẩn Thành Vương vừa thành hôn, không cần lên triều, mà ông ấy vẫn dưỡng bệnh ở Càn Thừa cung, chính sự vẫn giao cho Thái tử xử lý như trước.

Thượng Trang vào hầu hạ, phần lớn thời gian Hoàng đế đều ngủ, những lúc tinh thần tốt lên sẽ xem tấu chương Thái tử phê duyệt, thỉnh thoảng sẽ cười, nhưng có đôi khi lại nhủu mày trầm tư.

Nàng thức thời đứng bên cạnh, không dám nhiều lời.

Thời điểm vào thay trà, Trần Trung không khỏi mở miệng hỏi: "Thánh Thượng, chuyện thiết yến ở Hưng Viên..."

Hoàng đế nâng mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Làm sao?"

Trần Trung vội đáp: "À, nô tài cảm thấy chi bằng ngài cứ nghỉ ngơi, trận bóng có thể dời lại."

Hoàng đế khẽ cười, lên tiếng: "Việc đã định thì phải cử hành đúng hạn. Trẫm đã lâu rồi chưa xem, cho dù không thể vận động thì cũng có thể xem những người trẻ tuổi kia."

Thấy ông cao hứng, Trần Trung cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi đứng hầu một bên.

Hai ngày này Tề Hiền phi đều tới đây, trên mặt tràn ngập ý cười.

Chỉ là mỗi lần có Hoàng hậu, hai người đều mời đao xỉ kiếm, không ai nhường ai.

Hôm nay về phòng, Thượng Trang nghe cung nữ bên ngoài lúi rúi bàn luận chuyện ở Hưng Viên ngày mai. Mọi người đều hào hứng, bởi vì đây là cơ hội xuất cung nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Có lẽ Thượng Trang nên cảm thấy may mắn, bởi vì nàng là ngự thị, đương nhiên có thể đi cùng.

Nhưng sau đó, nàng phải đón nhận ân điển mà cả đời nàng không muốn nhận nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Hưng Viên

Hôm nay, một ngày ẩm áp giữa mùa đông thật sự rất khó gặp.

Thượng Trang ngồi cùng ngự giá với Hoàng đế, khí sắc của ông thoạt nhìn cũng không tệ.

Có lẽ từ ngày vào cung tới nay, Thượng Trang chưa từng thấy ông như vậy. Mọi chuyện kinh tâm động phách khi trước tựa như chưa từng phát sinh, lão nhân trước mặt chẳng qua là vừa khỏi bệnh, ra ngoài đi dạo, thần sắc vô cùng cao hứng.

Nếu không có lời nói ngày đó, Thượng Trang hôm nay có lẽ cũng sẽ rất vui.

Hưng Viên là khu rừng rậm cách sườn đông hoàng cung khoảng năm dặm, nghe nói khi Tây Chu lập quốc, Thái tổ Hoàng đế sai người cải tạo khu rừng này thành khuôn viên để hoàng thất tiêu khiển.

Tới thời Tuyên Khánh đế, ông cực kỳ thích môn mã cầu nên đặc biệt xây một sân bóng ở đây. Hằng năm, nơi này thường diễn ra trận đấu giữa nhóm thần tử.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang tới Hưng Viên.

Tò mò là đương nhiên có, chỉ là ngại Hoàng đế đang ở trên ngự giá, nàng không dám nhắc rèm, chỉ có thể xuyên qua khe hở mà nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hiện tại là mùa đông, cây cỏ ở đây đều xơ xác ảm đạm.

Đội ngũ chậm rãi đi vào rừng, đường nhỏ dưới chân toàn đá vụn, cảnh trí xung quanh hoàn toàn do thiên nhiên tạo thành. Đi thêm một đoạn nữa, ngự giá dừng lại.

Trần Trung bên ngoài nhỏ giọng: "Thánh Thượng, đến nơi rồi."

Thượng Trang liền đỡ ông xuống dưới, nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài, nàng không khỏi sửng sốt. Trước mắt là một tòa cung điện nguy nga, hai chữ "Hưng Viên" bằng vàng bên trên dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ.

Cửa lớn Hưng Viên mở rộng, thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống nghênh giá.

Phía sau, Hoàng hậu và Tề Hiền phi cùng tiến lên, Tề Hiền phi dịu dàng nói: "Thánh Thượng vào trong nghỉ ngơi trước đi."

Hoàng đế gật đầu, nâng bước vào trong. Trần Trung lên trước dẫn đường, Thượng Trang đi sau địu Hoàng đế. Đi được một đoạn, nàng quay đầu thì không thấy Hoàng hậu và Tề Hiền phi, bọn họ có lẽ cũng đều về phòng của mình.

Thời điểm định dời ánh mắt, nàng lại bất gặp Nguyên Duật Diệp và Mộ Dung Vân Khương đi vào. Nguyên Duật Diệp trùng hợp cũng đang nhìn nàng, khiến nàng không khỏi kinh hãi. Sau đó, Mộ Dung Vân Khương cười nói mấy câu, hần liền quay đầu nhìn Vương phi của mình.

Đỡ Hoàng đế vào phòng nghỉ ngơi, bên trong bài trí mặc dù không tinh xảo như Càn Thừa cung nhưng cũng vô cùng đặc biệt.

Trần Trung vén màn, quay đầu nói: "Thánh Thượng nghỉ ngơi lát đi, trận đấu buổi chiều chắc sẽ rất hấp dẫn."

Nghe vậy, Hoàng đế liền cao hứng, cười nói: "Đúng vậy, trẫm cũng rất muốn xem mấy thanh niên này liệu có bằng trẫm khi đó không. Ha Ha, Trần Trung, nói với bên dưới chú ý ngựa chiến."

Trần Trung cũng cười: "Thánh Thượng yên tâm, việc này bọn họ chắc chắn sẽ sắp xếp chu toàn."

Hoàng đế gật đầu, Thượng Trang liền địu ông lên giường, sau đó Trần Trung buông màn, hai người cùng nhau ra ngoài. Trần Trung hít một hơi thật sâu, cười nói: "Lâu rồi mới thấy Thánh Thượng cao hứng như vậy."

Thượng Trang cũng cười: "Lúc Thánh Thượng còn trẻ nhất định rất hiếu chiến."

"Còn không phải sao? Ngoại trừ mã cầu, Thánh Thượng còn thích săn bắn, Thượng nghĩ chắc chưa từng thấy tài nghệ của Thánh Thượng..." Nói xong, con người Trần Trung đột nhiên tối sầm. Nàng chưa từng thấy, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội được thấy.

Thượng Trang vội nói tránh đi: "Công công, ta đi xem thuốc của Thánh Thượng."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Nghe lén

Vừa định xoay người, phía sau Trần Trung liền nói: "Đi tới cuối hành lang rồi rẽ trái, xuyên qua cổng vòm rồi tiếp tục rẽ trái là tới."

Thượng Trang quay đầu cảm tạ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hành lang này rất dài, trên đường thỉnh thoảng nàng sẽ gặp vài cung nhân đi ngang, biết nàng là ngự thị, ai nấy cũng đều khách khí.

Ngay góc rẽ, hai bên đều là sương phòng, hình như là nơi để vương công quý tộc ở tạm.

Lúc đi ngang qua, Thượng Trang bỗng dừng nghe giọng nói từ một căn phòng truyền tới: "Chủ tử, nếu nàng không muốn, ngài..." Câu tiếp theo người nọ đột nhiên hạ giọng, nàng không nghe rõ.

Nhưng, nàng vẫn không khỏi kinh hãi, đó là... Giọng của Mạc Tầm!

Bất giác dừng bước, nàng theo bản năng đưa mắt nhìn căn phòng đó, nghe Mạc Tầm tiếp tục: "Ngài tội gì... Ai?"

Một tiếng "Ai" làm Thượng Trang run lên, nàng theo bản năng lui bước, một thân ảnh từ bên trong vọt thẳng ra, tay bóp cổ nàng.

Quái loan, liền nhìn thấy hai bên đều là sương phòng, nói vậy lần này đến vương công quý tộc đều đã ở tạm ở trong này.

"Ai!" Thượng Trang nhin không được, định nói chuyện nhưng một chữ cũng không thể phát ra.

Khí lực quá lớn, nàng không thở được.

Mạc Tầm căng mắt nhìn, sao lại là nàng?

Hắn lập tức hoàn hồn, nàng ở đây làm gì? Nghe lén sao? Nàng tự mình tới, hay có ai ở phía sau sai khiến?

Nghĩ tới đây, lực đạo trên tay lại gia tăng.

"Ừm..." Thượng Trang cố gắng hít thở, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt cổ tay Mạc Tầm.

"Mạc Tầm..." Người bên trong mở miệng gọi hắn.

Mạc Tầm quay đầu nhìn thoáng vô trong, lực đạo trong tay chưa từng giảm bớt, chỉ nói: "Không có việc gì cả, chủ tử yên tâm."

Từ lúc bắt đầu hắn đã không có hảo cảm với nữ tử này, thậm chí trong mắt hắn, nàng là người có khả năng làm hại chủ tử. Nếu hôm nay đã đụng phải, không bằng hắn nhân cơ hội giải quyết nàng, cũng đỡ để ngày sau chủ tử xảy ra chuyện.

"Ừm..." Ánh mắt Mạc Tầm lộ ra sát khí, cả người Thượng Trang run lên, một câu cũng nói không được.

"Mạc Tầm, dừng tay!"

Dứt lời, trong phòng truyền tới tiếng "Bịch", Mạc Tầm liền run tay, khoảnh khắc quay đầu sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn buông Thượng Trang ra, cuống quýt vọt vào.

Thượng Trang ngã nhào xuống đất, ho khan kịch liệt.

Vừa rồi nàng thật sự nghĩ Mạc Tầm sẽ giết chết nàng.

Không, hắn chắc chắn sẽ giết nàng, nhưng...

Đúng rồi, y!

Giờ phút này mặc kệ cả người không còn sức lực, nàng lao đảo đứng lên đi vào phòng y, thuận tay đóng cửa lại.

Cánh tay xanh xao đỡ lấy mặt bàn, nàng mơ hồ thấy nam tử ngã bên giường, Mạc Tầm bên cạnh muốn đỡ y đứng dậy.

Nhưng ngược lại, y đẩy tay hắn ra.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hoàng gọi.

Nàng kinh hãi, nghe y gọi mình một tiếng "Thượng Trang."

Nàng đi qua cầm lấy tay y, thấy tay y run lên nhẹ nhẹ. Mạc Tầm cắn răng: "Chủ tử, nàng ta ở ngoài nghe lén! Có người sai khiến nàng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Túy Phế Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 37: Giáng tội

Nàng liều mạng lặc đầu, mở miệng muốn giải thích như yết hầu vô cùng khó chịu, nhin không được mà ho khan. Nàng muốn giải thích rằng bản thân chẳng qua ngẫu nhiên đi ngang, nàng không cố ý nghe lén bọn họ nói chuyện.

"Chủ từ..."

Mạc Tầm định tiếp tục nhưng bị y lớn tiếng cắt ngang: "Câm miệng!" Nếu không phải nghe tiếng của nàng, y thật không biết nàng đứng ngoài cửa.

Mạc Tầm muốn...

Nghĩ tới đây, y thật sự rất tức giận, Mạc Tầm hẳn chưa từng tự tiện làm chủ như vậy. Lần này, hẳn thật sự to gan mà.

"Khụ khụ..." Nàng vội vã giải thích, "Vương gia, không ai sai Thượng Trang đến cả, ta chỉ là đi ngang qua thôi."

Mạc Tầm lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng lẽ người không biết nghe lén sẽ bị chủ từ giáng tội sao?"

Nàng lặc đầu: "Ta chưa nghe gì cả."

"Ta biết." Cho dù nàng có nghe thấy thì như thế nào? Bọn họ căn bản chẳng nói gì cả, là Mạc Tầm quá sốt ruột thôi. Không đúng, có lẽ Mạc Tầm vẫn luôn có thành kiến với nàng.

Mạc Tầm quỳ xuống, bắt mắt nhìn Thượng Trang, thấp giọng: "Đề thuộc hạ điu ngài lên giường nghỉ ngơi."

Nghĩ đến này, cư nhiên sẽ có tức giận, đừng tìm hấn, chưa bao giờ dám tự tiện làm chủ. Lúc này đây, hẳn thật sự là lớn mật a.

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi y nghe tiếng động bên ngoài nên mới từ trên giường ngã xuống sao?

Nàng nhin không được mà hỏi: "Vương gia sao vậy?" Vừa rồi nàng chỉ thấy tay y run lên, giờ phút này cẩn thận quan sát, trán y đã rùng rùng mồ hôi.

Y lặc đầu, cười: "Đêm qua trong phủ có khách nên uống vài chén, hiện tại hơi khó chịu."

"Vậy ngài dùng canh giải rượu chưa?"

"Kêu Phục Linh đi lấy rồi."

Thảo nào không thấy Phục Linh ở đây. Nàng nâng mắt nhìn Mạc Tầm, sắc mặt hẳn vô cùng khó coi, bộ dáng lúc này hoàn toàn khác với thời điểm muốn giết nàng khi nãy. Thượng Trang biết, cho dù thái độ của hấn đối với mình thế nào thì với Nguyên Chính Hoàn, hấn luôn tận tâm tận lực. Nếu không vừa rồi hấn cũng không kích động tới mức vọt ra ngoài như vậy.

Nếu Nguyên Chính Hoàn vì chuyện vừa rồi mà trách hấn, vậy nàng thật cao hứng. Ít nhất trong lòng của y, có nàng.

Nhưng dù sao, nàng cũng không muốn vì mình mà làm ảnh hưởng tới quan hệ của bọn họ.

Thượng Trang miễn cưỡng người: "Vậy Vương gia để Mạc thị vệ điu ngài đi, một mình ta không đỡ ngài được."

Y nhú mày, Mạc Tầm cũng cả kinh nhìn nàng, giờ phút này hấn không nói gì thêm, chỉ cúi người bế y lên. Vừa đứng dậy, Thượng Trang cơ hồ muốn ngã xuống mép giường.

"Thượng trang!" Y sốt ruột gọi.

Nàng cười: "Không sao, ngồi lâu nên tê chân thôi."

Y không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa tay bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn y, nàng thấp giọng: "Thượng Trang chưa nghe thấy gì cả, cho dù có nghe được cũng sẽ không nói ra ngoài." Đây là lời hứa của nàng dành cho y, vĩnh viễn không hỏi hấn.

Người trong hoàng thất ai mà không có bí mật?

Hoặc nói đúng là, có ai mà tâm tư không phức tạp?

Nhớ lại ngày đó ở Thành Vương phủ, y nói với nàng những lời này, nàng còn nói mặc kệ y làm gì nàng cũng không trách. Nếu đã thế, nàng sao có thể nói

ra bí mật của y và Mạc Tầm?

Mạc Tầm kinh ngạc nhìn nàng, hai tay siết chặt thành nắm, hẳn biết lời của nàng chủ tử nhất định sẽ tin. Nhưng còn hẳn? Hẳn tin sao?

"Sao lại đóng cửa lại? Mạc thị vệ phải mở cửa sổ nhiều hơn, như vậy Vương gia mới... A, tiểu thư ở đây sao?" Phục Linh đẩy cửa vào thấy Thượng Trang ở trong thì lập tức cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Định ý

Thượng Trang cười xấu hổ.

Phục Linh nhú mày, chạy lên hỏi: "Tiểu thư sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi thế?"

Bất giác đưa tay xoa hai má, nàng lắc đầu: "À, vừa rồi không cẩn thận té ngã, là... Là Mạc thị vệ đỡ ta vào." Hai chân lúc này còn mềm nhũn, hơn nữa nàng cũng không muốn nhắc tới chuyện của Mạc Tầm.

Nghe vậy, Phục Linh liền sốt ruột hỏi: "Sao tiểu thư lại té? Có nặng lắm không?"

Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Không sao, hiện tại ta cũng nên đi rồi, vốn là muốn đi xem thuốc của Thánh Thượng." Nói xong, nàng muốn đứng dậy rồi khỏi.

Phục Linh liền giữ nàng lại: "Hay là để nô tỳ đi, vừa rồi nô tỳ có thấy nồi thuốc đang nấu, thì ra là của Thánh Thượng." Nàng thao thao bất tuyệt nói, chén canh trong tay không biết từ khi nào đã đưa cho Thượng Trang.

Thấy nàng ấy xoay người rồi đi, Thượng Trang liền gọi lại: "Này, người cầm lấy." Nàng lấy lệnh bài đưa cho Phục Linh, dù sao đó cũng là thuốc của Hoàng đế, không phải ai cũng có thể tự ý động vào.

Phục Linh nhận lấy, nghe nàng tiếp tục dặn dò: "Lát nữa người chỉ cần giao cho Trần công công, không cần vào trong. Nếu Trần công công có hỏi, cứ nói... Nói ta té bị thương." Nói dối không phải sở trường của nàng, nhưng nếu hiện tại nàng qua đó, quả thật có vẻ miễn cưỡng.

"Người biết Thánh Thượng nghỉ ngơi ở đâu không?" Thượng Trang lại hỏi.

"A?" Phục Linh làm sao biết được.

Thượng Trang thở dài một tiếng, xem ra nàng vẫn phải tự đi. Đang định mở miệng bác bỏ, Nguyên Chính Hoàn lại lên tiếng: "Nói Mạc Tầm dẫn người đi đi."

Y đã lên tiếng, Mạc Tầm tuy không tình nguyện cũng phải nuốt xuống. Hắn liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng, nhanh chóng ra ngoài.

"A, Mạc thị vệ đợi ta với!" Phục Linh vừa gọi vừa đuổi ra ngoài.

Thượng Trang lắc đầu, thời điểm quay lại thấy y nhú mày, bộ dáng vô cùng khó coi. Nàng cầm chén thuốc qua, thấp giọng: "Uống thuốc trước đi."

Hắn không nói lời nào, chỉ cúi đầu một hơi uống sạch.

Đỡ y nằm xuống, y lại nắm chặt tay nàng: "Thượng Trang, Mạc Tầm không phải cố ý."

Nàng khẽ cười, nói nhỏ: "Vương gia lo lắng gì chứ, Thượng Trang sẽ không để trong lòng." Hắn vốn có ý tốt nên mới hành động như vậy, tất cả cũng là vì tốt cho Nguyên Chính Hoàn.

Cho nàng, nàng sẽ không trách hắn.

Y cuối cùng cũng cười, lại nói: "Sau này sẽ không xảy ra chuyện vậy nữa."

Nói chuyện với y một lát, tay y cũng không còn run như trước, sắc mặt đã khá hơn nhưng người lại gồng mình, không chịu nghỉ ngơi.

Nàng không biết hôm qua y đã gặp ai, làm những gì, nàng không hỏi, cũng không muốn tìm hiểu. Chỉ là nhìn y như vậy, nàng thật đau lòng."

"Đừng giận Mạc thị vệ, hẳn cũng vì muốn tốt cho ngài."

"Mạc Tầm hấn..." Y dừng lại, lắc đầu, "Hấn trước giờ đều vậy."

Thượng Trang lại cười thư thái, có Mạc Tầm như vậy mới tốt, hấn như vậy mới có thể bảo vệ y chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Cái ôm

Thượng Trang ngồi ngay mép giường y một lát, cuối cùng y không chống đỡ được mà ngủ thiếp đi. Nàng cũng thấy khí lực đã trở lại, định nhích người đứng dậy lại phát hiện y cầm chặt tay mình.

Nàng kinh hãi gọi: "Vương gia..." Nhưng y không tỉnh, dường như đang ngủ rất say.

Thở dài một tiếng, Thượng Trang định rút tay ra, y lại giữ càng chặt, nhũn mày kêu: "Đừng! Mẫu hậu, đừng..."

"Vương gia!" Nàng kinh hãi gọi y, "Vương gia, Vương gia..."

"Ừm." Nam tử mở mắt, sắc mặt tái nhợt, khẽ động thân mình nói, "Ta làm sao vậy?"

Nàng duỗi tay giúp y lau mồ hôi trên trán, thấp giọng: "Ngài gặp ác mộng."

Thời điểm Tiên hoàng băng hà, thậm chí là khoảng thời gian từ khi Tuyên Khánh đế đăng cơ, những gì y đã trải qua vốn nàng không thể tưởng tượng được.

Cho nên, nàng sẽ không hỏi.

"Vậy sao? Đau đầu quá, ta... Không nhớ nữa."

"Vậy thì đừng nghĩ." Nàng dịu y nằm xuống.

Y lại đột nhiên ôm chặt lấy nàng, đem gương mặt mình vùi sâu vào cô, hô hấp có chút dồn dập.

Thượng Trang cả kinh, nhưng lại không đẩy y ra, chỉ nghe giọng y khàn khàn hỏi: "Thượng Trang, người sẽ khinh thường ta sao?"

Trái tim đột nhiên đau đớn, nàng lắc đầu: "Không, vĩnh viễn không." Y ở trong lòng nàng vô cùng đẹp, loại cảm giác này, nàng tin bản thân sẽ không nhìn lầm.

Bọn họ đều là người sống cẩn thận.

Cho nên bọn họ biết cái gì nên quý trọng, cái gì nên tranh thủ đoạt lấy.

Nếu y muốn quyền thế, không có gì là sai. Mà nàng cũng không thể cự tuyệt, tựa như nàng không thể từ chối việc Hoàng đế ban mình cho Thái tử.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi chua xót. Nếu tất cả đều đã định sẵn, vậy cái ôm này nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Cả đời, sợ rằng chỉ có một lần.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gần gũi y như vậy. Mùi hương trên người nam tử quanh quẩn cạnh nàng, có chút mờ ảo, nhưng lại vô cùng chân thật.

"Thượng Trang." Y nằm trong lòng nàng ní non gọi nàng một tiếng.

Không biết có phải tác giả lười chia chương không mà từ chương 41 trở đi chương nào cũng dài khoảng 70-80 trang A4. Hôm nay tui lên đây đề hỏi mọi người muốn up luôn 1 lần hay edit đến đâu up tới đó. Có đóng góp nào cứ bình luận ở đây nhé. Xie xie!!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Vụng trộm

Thời điểm nhìn y, Thượng Trang mới phát hiện y đã ngủ.

Cánh cửa đẩy ra, Mạc Tầm đi vào. Thượng Trang cả kinh, thấy hấn chạy nhanh tới đây, vội hỏi: "Chủ tử sao vậy?"

"À, chỉ là mệt mỏi thôi." Lúc này nhìn Mạc Tầm, trên người hấn đã không còn sát khí.

Mạc Tầm không nói gì, chỉ tiến lên đỡ Nguyên Chính Hoàn nằm xuống, giúp y đắp chăn.

Thượng Trang thức thoi đứng dậy: "Nếu Mạc thị vệ đã tới, vậy ta cũng nên trở về rồi." Nói xong, nàng xoay người ra ngoài.

Mạc Tầm đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nàng, sau đó lại quay đầu nhìn nam tử trên giường, thở dài một tiếng, hấn chỉ hi vọng y không nhìn lầm nàng.

Không cần đi lấy thuốc, Thượng Trang có thể trực tiếp trở về, nhưng lại nghĩ tới nha đầu Phục Linh còn cầm lệnh bài của mình. Quay về hỏi Mạc Tầm có vẻ không thích hợp, chỉ bằng nàng cứ về trước, biết đâu giữa đường sẽ gặp nàng ấy.

Nghĩ như vậy, nàng liền theo đường cũ trở về.

Lúc đi qua chỗ ngoặt, nàng đột nhiên thấy hai thân ảnh phía trước, mặc dù chỉ liếc qua nhưng nàng lại thấy vô cùng rõ ràng.

Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi,

Hấn... Nắm tay nàng ấy!

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy có loại dự cảm không tốt. Nàng định đi lên phía trước thì đột nhiên có bị ai đó kéo vào núi giả bên cạnh.

"A!" Thượng Trang vừa hét lên thì bàn tay to kia đã che miệng nàng lại. Nàng quay đầu lập tức thấy người phía sau là Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, nàng dùng sức rút tay hấn ra, nói: "Ta vừa mới thấy..." Đang nói thì nàng đột nhiên im lặng, những gì vừa thấy có thể nói hấn nghe sao?

Hấn không màng Thượng Trang muốn nói cái gì, thân thể cao lớn ép nàng vào vách đá, cắn răng hỏi: "Ngươi thấy cái gì? Ta đây lại thấy ngươi từ trong phòng y đi ra. Các người... Các người..." Lòng ngực lên xuống không ngừng, hấn giận, nhưng vì sao lại tức giận chứ?

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, nàng đẩy hấn ra, nhú mày: "Ngài tránh ra!"

"Không tránh!"

"Nô tỳ ở đâu thì liên quan gì tới ngài?"

"An Lãng Vu!"

"Suốt ngày quản ta, không bằng đi trông Vương phi của mình đi, nàng ấy..."

"Nàng ấy là Vương phi của Thành Vương, với Nguyên Duật Diệp ta không có liên quan!" Hấn hung hăng cắt ngang lời nàng, bản thân cũng không rõ tại sao lại nói như vậy, chỉ là lời tới miệng thì lập tức phun ra.

Thượng Trang cả kinh, Nguyên Duật Diệp như vậy...

Hấn đột nhiên cúi người ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng, thì thầm kêu: "Vu Nhi..."

"Vương gia!" Thượng Trang chấn động, đẩy người hấn ra, "Ngài thả ta ra mau!" Nàng giẫy dụa, móng tay đâm thẳng vào sống lưng của hấn.

"Vì sao y lại có thể, còn ta thì không?" Hấn dường như không biết đau, trong lòng chỉ cảm thấy phẫn nộ. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, hấn chưa từng trải qua cảm giác ghen tị. Nhưng lúc này, hấn đang ghen, thật sự rất ghen tị.

Loại cảm giác như lửa đốt này khiến hấn chìm trong tra tấn.

Có lẽ chính hấn cũng không biết bản thân rốt cuộc biến thành thể này từ khi nào.

Loại cảm giác này, có đôi khi, hấn nói không rõ.

"Ta sẽ xin ngươi với phụ hoàng!"

Nói xong, hấn liền buông tay. Thượng Trang lập tức kéo hấn lại, bật thốt lên nói: "Không được đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh quay đầu, vừa định mở miệng thì nghe bên ngoài truyền tới giọng của nữ tử: "Nương nương, là ở đây! Vừa rồi thần thiếp rõ ràng thấy có người đi vào. Ngài nói xem, có phải là cung nữ nào đó cùng thị vệ vụng trộm không?"

Là giọng của Tần Lương đệ.

"Vậy sao?" Bên ngoài lại truyền tới thanh âm của Hoàng hậu.

Cảm ơn ý kiến của mọi người. Bắt đầu từ chương sau độ dài sẽ tăng lên hẳn, cho nên thời gian ra sẽ hơi lâu. Bất mí một chút: Chương sau cực kỳ hấp dẫn, các bí mật dần dần hé lộ, thắc mắc của mọi người sẽ phần nào được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Cung biến

Edit xong liền đăng luôn nên chưa kịp chỉnh sửa, nếu có lỗi chính tả hay cách diễn đạt thì cmt giúp mình nhé! Chúc cả nhà ngon.

Thượng Trang trầm mặc, Tần Lương đệ này đúng là không sợ thiên hạ đại loạn mà.

Nàng ta thật có bản lĩnh, còn dẫn cả Hoàng hậu tới. Nếu bọn họ thấy nàng và Nguyên Duật Diệp ở đây, việc này không biết phải giải thích thế nào.

Nguyên Duật Diệp nhìn sắc mặt mặt mày của nàng, tâm trạng phần nộ cũng dịu xuống, thấp giọng: "Đừng lo lắng, ta là Vương gia, muốn một cung nữ cũng chẳng phải đại sự gì." Nói xong, hắn xoay người định ra ngoài.

Thượng Trang hoảng hốt, vội giữ hắn lại.

Hắn không biết việc Hoàng đế định ban nàng cho Thái tử, nếu việc này truyền ra ngoài, Hoàng đế không phải sẽ nghĩ hắn biết chuyện này nên cố ý tranh với Thái tử hay sao? Nếu thật sự là thế, Hoàng hậu lại càng không bỏ qua cho hắn.

Còn nữa, Hoàng hậu đối với nàng đã có thành kiến, thảm họa này sợ là tránh không được.

"Này..."

Vội vàng khóa chặt miệng hắn lại, việc này Thượng Trang thật sự không biết phải giải quyết thế nào. Chỗ này căn bản không có đường lui, chỉ cần có người tới, tình hình bên trong vừa nhìn sẽ biết ngay.

A, thật buồn cười, nàng vốn nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi có hành động khác lạ, nay bản thân mình lại bị xem là vụng trộm với Thành Vương.

Nguyên Duật Diệp gạt mình, lúc này bàn tay ẩm ướt của nàng đặt trước mặt hắn.

Mà trong lòng hắn lại có chút cao hứng.

Nàng không cho hắn ra ngoài là vì lo lắng sao?

Thượng Trang đang sốt ruột lại thấy hắn cười cười. Nàng tức giận định lên tiếng thì nghe Tần Lương đệ bên ngoài tiếp tục: "Mấy người các ngươi còn không vào xem, rốt cuộc là ai lại to gan như vậy? Ban ngày ban mặt mà dám làm ra chuyện xấu hổ!"

Hai cung nữ nhận lệnh, đang muốn tiến lên thì đột nhiên có một người khác lên tiếng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người quay đầu, thấy Nguyên Duật Phong khoanh tay đứng phía sau.

Hoàng hậu còn chưa kịp lên tiếng đã bị Tần Lương đệ cướp lời: "Điện hạ, thiếp và nương nương phát hiện có người trốn sau núi giả này! Bọn họ không muốn ra nên thiếp mới gọi người vào điều tra."

Nguyên Duật Phong nhìn thoáng qua hướng đó, từ nơi này đương nhiên không thể thấy rõ. Hắn lại nhìn Tần Lương đệ, lạnh giọng: "Nàng không ngoan ngoãn ở trong phòng, lại kéo mẫu hậu chạy tới đây âm ỉ cái gì?" Hắn không biết người phía sau núi giả kia là ai, chỉ là nhìn dáng vẻ xảo trá của Tần Lương đệ, không biết vì sao, trong lòng hắn không được thoải mái.

Trong cung có quy định, cung nữ và thị vệ không được tư thông, việc này hắn đương nhiên cũng biết.

Nhưng hắn hiểu, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, càng không thể khống chế.

Tựa như hấn và cô cô.

Nhớ lại chuyện xưa, trong lòng không khỏi đau xót, hấn nhủ mảy.

Ai cũng có quyền bảo vệ người mình yêu, nhưng hấn lại không thể, cho nên lúc này, hấn không muốn hai người phía sau bị bắt.

Tần Lương đệ quyết không buông tay, ra lệnh cho hai cung nữ kia: "Còn không tiến vào!"

Cung nữ hoảng sợ, vội xoay người tiến lên.

"Tất cả lui xuống!" Nam tử hét lớn khiến hai cung nữ sợ tới trắng mặt.

Tần Lương đệ cũng không màng, chỉ cười hỏi: "Điện hạ, ngài sao vậy?" Nàng ta đi tới đuổi cánh tay mềm mọng qua lại bị hấn chán ghét hất đi. Sắc mặt thay đổi nhưng nàng ta vẫn gượng cười, "Chẳng lẽ điện hạ không muốn biết mấy người trốn phía sau là ai sao?"

Vừa rồi mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng thấy có bóng của hai người. Nếu không, nàng cũng không hùng hổ kéo Hoàng hậu tới đây làm gì.

Nguyên Duật Phong lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, cái liếc mắt này khiến Tần Lương đệ bỗng nhiên hoảng sợ.

Nàng ta chưa từng thấy hấn như vậy.

Hoàng hậu thấy hấn có chút khác thường, liền tiến lên trước hỏi: "Phong Nhi... A..." Dưới chân vô tình đạp phải thứ gì đó, Hoàng hậu đã tới ngã xuống đất.

Mọi người đều cả kinh.

Thái tử vội tiến lên dịu bà: "Mẫu hậu sao vậy?"

Tần Lương đệ cũng bị dọa không nhẹ, đương nhiên không kịp phản ứng.

Có người sợ hãi kêu lên: "A, chân nương nương đạp phải cây kim!"

Hoàng hậu cúi đầu thấy lòng bàn chân giẫm phải cây kim. Cây kim rất nhỏ, vết thương không chảy máu nhưng lại khiến bà đau tới vã mồ hôi.

Nguyên Duật Phong ôm lấy bà, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lương đệ, mặt khác nói: "Truyền thái y! Mau truyền thái y!" Hấn vừa nói vừa đưa Hoàng hậu về phòng.

Giờ phút này, Tần Lương đệ không dám ở lại, nếu Hoàng hậu có sơ xuất gì, Thái tử nhất định sẽ giáng tội nàng. Nếu không phải nàng đưa Hoàng hậu tới đây, bà ấy sao có thể gặp chuyện?

Đám cung nữ cũng vội vàng theo sau, không ai còn nghĩ tới chuyện hai người trốn sau núi giả.

Nghe tiếng người bên ngoài xa dần, Thượng Trang và Nguyên Duật Diệp không khỏi nhìn nhau. Nàng lặng lẽ dò đầu ra ngoài, quả thật không còn một ai.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu lại thấy Nguyên Duật Diệp đang ngoác nhìn mình, mà bàn tay nhỏ bé vẫn che miệng của hấn. Nàng cuống quýt rút về, đúng lúc này lại nghe có tiếng người chạy tới. Nhìn thoáng qua, thấy đó là Phục Linh, nàng không nghĩ nhiều, lập tức xông ra ngoài.

Mãi tới khi thân ảnh nàng biến mất, Nguyên Duật Diệp mới hoàn hồn.

Hấn nâng tay vuốt khóe môi của mình, không khỏi bật cười.

Chỉ là qua một lát, nụ cười kia liền tắt. Hấn nhớ lại chuyện khi nãy, Hoàng hậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Duật Diệp ra ngoài, hiện tại là mùa đông, cây cỏ chắc chắn không tươi tốt như mùa hè. Nhưng trong nháy mắt, hấn lập tức hiểu ngay. Đang êm đẹp, nơi này làm sao có thể xuất hiện cây kim được? Hấn xoay người, xung quanh đã không còn ai.

.....

Thượng Trang đuổi kịp Phục Linh, nha đầu kia dừng lại, cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ đang tìm người đấy! Lúc nãy trở về, Mạc thị vệ nói người đi rồi. Nô tỳ còn thắc mắc sao không gặp người trên đường đây!"

Thượng Trang xấu hổ mà cười, chuyện nàng trốn sau núi giả đương nhiên không thể nói ra.

"Tiểu thư, vừa rồi người đi đâu vậy?" Phục Linh tò mò hỏi, tiện thể đề thấp thanh âm, "Đúng rồi, khi nãy nô tỳ thấy đám người của Thái tử điện hạ, hình như... Đã xảy ra chuyện."

Thượng Trang vội tỏ vẻ không biết: "Vậy sao? Ta không nhìn thấy. À phải rồi, người nói vừa trở về đúng không? Vương gia đã ổn rồi chứ?"

Nghe nàng nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, Phục Linh liền lắc đầu: "Không sao, đã ngủ rồi." Nàng lấy lệnh bài ra trả cho Thượng Trang. "Thiếu chút quên trả tiểu thư, nếu không lại xảy ra đại sự."

Thượng Trang nhận lấy, lại nhìn không được mà hỏi: "Sao người đi lâu như vậy? Mặc thị vệ sớm về rồi mà."

Nha hoàn đột nhiên đỏ mặt, thấp giọng: "Tiểu thư, còn người có ba việc gấp (1)."

(1) Có rất nhiều cách giải thích khác nhau, và ý của Phục Linh ở là đi đại tiện

"Hả?" Thì ra nha đầu này có lý do như thế, đã vậy còn không biết xấu hổ mà cười, "Thôi được rồi, không đùa với người nữa, ta về đây."

Thượng Trang đi được vài bước, phía sau, Phục Linh tựa hồ nhớ ra cái gì, vội chạy tới gọi: "Đứng rồi tiểu thư, có một việc."

Thượng Trang dừng bước, quay đầu nhìn. Thấy bộ dáng khó xử của Phục Linh, nàng không khỏi nhíu mày. Nha hoàn cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh rồi mới tiến lên, nói nhỏ: "Lúc nấu canh giải rượu cho vương gia, nô tỳ phát hiện.... Trong canh có trộn thuốc."

Nàng cả kinh vội hỏi: "Thuốc gì?" Thứ đầu tiên Thượng Trang nghĩ tới, là độc dược. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc vẫn có khả năng, nếu là thuốc độc hai người trong hoàng gia thì một nha đầu như Phục Linh sao có thể phát hiện?

Phục Linh thấy sắc mặt nàng thay đổi, mới biết việc mình nói rất nghiêm trọng. Nàng thấp giọng: "Nô tỳ không biết, chỉ là chắc chắn không phải thuốc tốt cho cơ thể, nô tỳ còn trộm uống một ngụm mà." Giọng nàng trầm xuống, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang biết, trước đây Phục Linh từng làm trong y quán nên mới có thể ngửi được mùi lạ trong canh.

"Chén canh là tự tay Mặc thị vệ giao cho người sao?" Nàng vội hỏi.

Phục Linh gật đầu lia lịa, việc này nàng chắc chắn không nhớ nhầm. Mặc thị vệ còn phân phó, nói không được cho người khác tiếp cận chén thuốc này.

Thượng Trang lại hỏi: "Việc này người có hỏi Mặc thị vệ không?"

Nàng lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang mới lên tiếng: "Việc này đừng nói cho ai hết, biết chưa?"

Mặc Tầm làm việc cẩn thận, chỉ cần nhìn cách hần muốn trừ bỏ nàng là biết. Cho nên chuyện liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần sẽ không để xảy ra sơ sót. Vậy việc này, Mặc Tầm chắc chắn biết, mà hần biết, vậy y cũng sẽ biết.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thượng Trang, Phục Linh không dám chậm trễ, chỉ gật đầu: "Nô tỳ biết rồi."

Thượng Trang hoàn hồn, thuận miệng hỏi: "Vương gia bị bệnh sao?" Nhưng, nếu y bị bệnh, tại sao lại cố ý che giấu?

"Dạ không, tiểu thư đừng lo lắng, Vương gia rất tốt, mà cho dù ngài ấy có bệnh cũng có nô tỳ đây."

Nghe Phục Linh nói vậy, Thượng Trang mới yên lòng.

Hai người nói thêm vài câu rồi Thượng Trang mới vội vàng trở về.

Lúc quay về, Hoàng đế vẫn còn ngủ.

Trần Trung kéo nàng sang một bên, hỏi: "Sao lại té vậy?"

Thượng Trang nhớ lại lý do của Phục Linh, cười lắc đầu: "Bất cẩn nên té ngã, cũng không phải đại sự gì. Công công sẽ không để Thánh Thượng biết chứ?"

Trần Trung thở dài: "Ta sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy? Vừa rồi Thái tử phái người tới báo, nói Hoàng hậu nương nương bị kim đâm ở chân, sợ là không thể cùng Thánh Thượng tới xem mã cầu."

Việc này nàng kỳ thật đã biết từ sớm, chỉ thuận miệng hỏi: "Vậy nương nương có sao không?"

"Vấn đề này không quá lớn, ta đây cũng chưa bẩm báo với Thánh Thượng." Nói xong, hần lại nhìn vào trong. Hoàng đế đang nghỉ ngơi, ai dám tiến lên quấy rầy?

Thượng Trang gật đầu, không sao thì tốt.

Trong đầu nhớ lại chuyện khi nãy, nàng không khỏi hoảng sợ. Nếu không phải Hoàng hậu bị thương cần rời khỏi, Tần Lương đệ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng và Nguyên Duật Diệp.

Bất giác nghĩ tới chuyện của Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi, nàng cười yếu ớt một tiếng, đó là chuyện của Nguyên Duật Diệp, hẳn đã không quan tâm, vậy nàng còn để trong bụng làm gì?

Đứng hầu bên ngoài cùng Trần Trung một lát, bên trong đột nhiên truyền tới thanh âm của Hoàng đế.

Hai người cùng đi vào, nghe ông ấy hỏi: "Giờ nào rồi?"

Trần Trung vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, vừa tới giờ dùng thiện."

"Vậy truyền đi."

Hoàng đế vừa dùng bữa trưa vừa hỏi tình hình trước trận mã cầu. Nhìn bề ngoài, Hoàng đế tựa hồ rất vừa lòng, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười khó có được.

Trần Trung cuối cùng cũng mở miệng bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử cho người qua nói Hoàng hậu không cần thận bị thương, sợ là lát nữa không thể cùng ngài đi xem trận đấu."

"Cái gì?" Hoàng đế nhíu mày, "Sao lại có chuyện như vậy?"

Trần Trung đem toàn bộ chuyện nghe được bẩm báo. Hoàng đế trầm ngâm một hồi, mới nói: "Kêu Thái y tới trị thương cho Hoàng hậu."

"Vâng." Trần Trung nhận lệnh.

Dùng thiện, Trần Trung sai người thu dọn lui xuống, Hoàng đế cũng cho hắn đi ra, chỉ giữ lại một mình Thượng Trang.

Thượng Trang diu ông qua nhuễn tháp ngồi, nghe ông thở dài một tiếng: "Mấy đứa con này thật không dễ trăm yên lòng. Hiện tại người trăm lo nhất vẫn là Thái tử. Tính cách của nó quá ôn hòa, trăm không biết ngày sau nó có bảo vệ được giang sơn Tây Chu này không nữa?"

Cả người run lên, Thượng Trang chỉ im lặng nghe, không nói câu nào.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng, đột nhiên bật cười: "Mấy ngày nay trăm luôn quan sát, An Lăng Vu, người thật sự là một nữ tử đặc biệt."

Nàng kinh hãi, vội cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng đế vẫn cười: "Sau khi người vào đông cung, trăm sẽ đề ca ca người vào triều làm quan."

Lần trước không cho An Lăng Tễ vào triều, giờ phút này Hoàng đế lại nói như vậy. Ý tứ bên trong Thượng Trang đương nhiên hiểu rõ, ông muốn ấy muốn mượn sức của An Lăng gia phò trợ Thái tử.

Huống hồ, lần trước người tiến cử An Lăng Tễ lại là Thái tử, Hoàng đế này để An Lăng gia ra mặt, cống hiến sức lực vì Thái tử. Nhưng nghe Thái tử nàng mới biết, lần tiến cử đó hẳn chỉ thuận miệng nhắc thôi.

"Vinh hoa phú quý người tất nhiên không cần lo lắng, nhưng có một chuyện trăm phải nói ra, vị trí trung cung sau này không thuộc về người."

Nữ tử quỳ xuống, vội nói: "Thánh Thượng quá xem trọng nô tỳ rồi, nô tỳ không có năng lực phụ tá điện hạ."

Hoàng đế muốn nàng trợ giúp Thái tử, nhưng trong lòng luôn đề phòng nàng, thậm chí còn cảnh cáo cho dù xảy ra chuyện gì, vị trí Hoàng hậu cũng không phải thứ mà nàng có thể mơ tưởng. Kỳ thật, địa vị cao quý kia vốn không phải thứ nàng cần.

Nàng nhớ bản thân đã từng nói với Hoàng đế suy nghĩ này, nhưng ông ấy lại nói hoàng cung sẽ giam giữ nàng cả đời.

Thượng Trang cười chua xót, nàng rốt cuộc chỉ là một cung nữ, làm gì có khả năng quyết định mọi chuyện.

Ánh mắt vẫn sắc bén quan sát thân hình nhỏ bé của nữ tử quỳ bên dưới, Hoàng đế cười nói: "Sợ là trăm đã xem nhẹ người rồi. Người cũng biết, vì sao ngay từ đầu trăm lại chán ghét người như vậy."

Chuyện này vẫn là điều Thượng Trang muốn biết, nhưng trước nay không hề có cơ hội.

Giờ phút này nghe Hoàng đế lên tiếng, nàng không khỏi khần trương. Thượng Trang vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau đó đứng dậy, đi tới đứng cạnh cửa sổ: "Ngọc phi của tiên hoàng là người của An Lăng gia các người."

Thượng Trang kinh hãi, phi tử của tiên hoàng? Vậy bà ấy là người cùng thế hệ với lão gia. Nhưng khi ở trong phủ nàng chưa từng nghe nhắc tới, Thượng Trang cần mỗi người này có lẽ...

Nàng cẩn thận suy nghĩ, có lẽ đây mới là lý do lão gia không muốn đưa tiểu thư vào cung, chẳng lẽ ông ấy sợ sẽ xuất hiện một Ngọc phi thứ hai sao?

Hoàng đế cười nhạo một tiếng, tiếp tục: "Ngọc phi năm đó nhờ vào một khúc Nghê thường vũ y mà thu hút được ánh mắt của phụ hoàng, sau đó trở

thành nữ tử được sủng ái nhất hậu cung." Ông xoay người, nhìn nàng, "Người cũng biết, sự sủng ái đó kéo dài tận mười lăm năm."

Mười lăm năm?

Tuy rằng chưa gặp Ngọc phi nhưng Thượng Trang cũng biết nữ tử có thể nhận được sự sủng ái suốt mười lăm của Hoàng đế, ngoại trừ kỹ năng nhảy múa, bà ấy chắc chắn còn có chỗ khác người.

Nhưng lời Hoàng đế vừa nói nàng lại không nghe ra về sau.

"An Lăng Vu, ngẩng đầu lên." Giọng nói già nua lại lần nữa truyền tới.

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng ngẩng đầu. Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, âm sắc lạnh như băng: "Các người thật giống nhau, đều là nữ tử có mỹ mạo và trí tuệ."

Đáy lòng Thượng Trang cười khổ, nếu Hoàng đế biết nàng căn bản không phải An Lăng Vu, liệu có còn suy nghĩ thế không?

Hoàng đế hừ một tiếng, đột nhiên đưa tay tát nữ tử bên dưới một cái. Nàng theo bản năng rụt người, nghe ông tiếp tục: "Nếu không phải Ngọc phi, mẫu phi của trẫm đã là Hoàng hậu Tây Chu rồi!" Những lời này lộ rõ hận ý.

Theo nàng được biết, Tiên hoàng hậu là mẹ ruột của Nguyên Chính Hoàn. Nhưng như lời Hoàng đế vừa nói, vì sao... Vẫn không phải là vị Ngọc phi kia?

"Nếu không phải bà ta vu oan mẫu phi thì sao tới phiên..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, sắc mặt mỗi lúc một tái nhợt.

Mặc dù Hoàng đế nói chưa xong thì Thượng Trang cũng đoán được đôi chút. Nếu không phải mẫu phi của ông xảy ra chuyện, ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn không tới lượt mẫu thân của Hoàng Vương. Cho nên sau khi Tiên đế băng hà, ông ấy mặc dù là Hoàng đế Tây Chu cũng không thể bất kính với tổ tiên của mình.

Vì vậy, ông ấy hận An Lăng gia, chỉ cần nghe tới cái họ An Lăng thì lập tức tỏ thái độ gay gắt.

Người phía trước xoay người, đưa lưng về phía nàng, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Một mình bà ta cũng thôi đi, đột nhiên lại xuất hiện Lân Hương... Hừ!"

Thượng Trang lập tức ngậy người.

Thì ra, Hoàng đế oán hận người họ An Lăng, ngoại trừ việc Ngọc phi vu oan mẫu phi ông, mà phía sau còn một nguyên nhân khác. Đó là Lân Hương công chúa!

Công chúa dùng hoa hồng làm hương lộ...

Lân Hương công chúa.

Mẫu tử bọn họ, một người tranh giành sự sủng ái của mẫu phi ông, một người đoạt lấy trái tim của con trai ông. Những việc như thế đã từng xảy ra, kêu ông không hận sao được?

Toàn thân run lên, Thượng Trang hiện tại cũng là người họ An Lăng, bản thân có thể sống ở đây tới giờ phút này quả thật là kỳ tích.

Nàng cúi đầu, nói giọng: "Sự sủng ái của Thánh Thượng dành cho nô tỳ, nô tỳ không thể hồi báo. Nhưng Thánh Thượng, sao ngài lại yên tâm đưa nô tỳ tới cạnh điện hạ chứ?" Ông ấy chẳng lẽ không lo nàng sẽ trở thành Lân Hương công chúa thứ hai sao?

Thượng Trang cúi đầu nhìn cặp giày màu vàng đi tới. Ông lên tiếng: "Thứ duy nhất người không giống bọn họ là sự mộc mạc bên ngoài chưa bị chạm khắc."

Sự mộc mạc bên ngoài? Cho nên ông ấy muốn lợi dụng nàng sao?

Hít hơi thật sâu, Thượng Trang to gan hỏi: "Nữ tử thông minh có rất nhiều, vì sao Thánh Thượng lại kiên quyết lựa chọn nô tỳ?" Chẳng lẽ bởi vì nàng là người An Lăng gia sao?

Nàng thâm nghĩ, đây căn bản không phải lý do.

Hoàng đế cười rộ lên: "Người quả nhiên rất thông minh." Nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, Hoàng đế thu lại ý cười, tiếp tục, "Người cho rằng trẫm thật sự không biết những lần người tiếp xúc với Thành Vương và Hoàn Vương sao?"

Trái tim nàng trầm xuống, đúng vậy, những việc này sao thể che giấu được ông ấy?

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn nhịn không được, bỗng nhiên nâng mắt.

Hoàng đế nhìn thẳng mắt nàng, gần từng chữ: "Bọn họ đều thích người."

Bọn họ đều thích nàng...

Thì ra đây mới là nguyên nhân ông ấy chọn nàng.

Xem ra, cho dù việc này không phải mong muốn nhưng nàng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Mưu kế của Hoàng đế quả nhiên thâm hiểm, ông ta một mặt dùng sự thông minh của nàng phụ trợ Thái tử, một mặt lợi dụng tình cảm của Nguyên Chính Hoàn và Nguyên Duật Diệp dành cho nàng để kiềm chế bọn họ.

A, nàng thật sự muốn hỏi tại sao Hoàng đế lại khẳng định hai người đó thích nàng, còn vì nàng mà nhẫn nhịn nhiều như vậy?

Đáy lòng Thượng Trang nguội lạnh, giờ phút này nàng thật sự không nói được câu nào.

Hôm nay Hoàng đế nói rất nhiều, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng nàng có thể suy đoán được, nhất là chuyện của Thái tử và Lãnh Hương công chúa. Nàng có thể tưởng tượng ra ngày đó Hoàng đế phần nộ thế nào, cho nên mới vĩnh viễn xóa tên công chúa ra khỏi hoàng tộc.

"Thánh Thượng, trận mã cầu sắp bắt đầu rồi." Bên ngoài truyền tới giọng của Trần Trung.

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng: "Trẫm biết rồi, chuẩn bị bãi giá."

"Vâng." Trần Trung đáp.

Hoàng đế xoa người, mở miệng: "Hầu hạ trẫm thay y phục."

Cung nhân tiến vào giúp Hoàng đế mặc y phục, lúc ra ngoài đã thấy Tề Hiền phi đứng chờ. Thấy Hoàng đế đi tới, bà ta vội hành lễ, tiến lên dìu ông: "Thần thiếp vừa tới mới biết Hoàng hậu nương nương bị thương. Thật đáng tiếc, Hoàng hậu không thể cùng Thánh Thượng đi xem trận mã cầu này rồi."

Hoàng đế ho khan một tiếng, không trả lời.

Cổ kiệu sớm đã đứng chờ bên ngoài, Tề Hiền phi và Hoàng đế ngồi cùng một kiệu, những người còn lại đi cạnh.

Đi được một đoạn, xa xa đã có thể nhìn thấy sân thi đấu.

Trần Trung đột nhiên nhỏ giọng kêu: "A, áo choàng của Thánh Thượng để trong phòng rồi, phải làm sao đây? Vẫn là ta quay về lấy." Nói xong, hắn liền xoa người định rời đi.

Thượng Trang vội cản lại: "Để ta đi." Nàng trẻ tuổi, chạy đi chạy lại đương nhiên nhanh hơn Trần Trung.

Trở về, nàng lấy áo choàng treo trên giá rồi nhanh chóng quay lại.

Thời điểm tới nơi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Hoàng đế ngồi tại vị trí cao nhất của khán đài, bên dưới tay phải là Tề Hiền phi, còn Mộ Dung Văn Khương lặng lẽ ngồi cạnh bà ấy. Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy trên mặt nàng không có chút khác thường. Đúng rồi, cho dù nàng ấy và Tôn Dịch Chi có thật sự làm ra chuyện gì, nhưng tại lúc này, nàng ấy sao có thể để người khác soi mói chứ?

Bên phía còn lại là ghế dành cho Hoàng hậu, mà người ngồi cạnh là Tần Lương đệ. Không có Hoàng hậu ở đây, mặt mũi của nàng ta rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Bên dưới lần lượt là Nguyên Chính Hoàn và Mộ Dung Văn Sở. Tôn Dịch Chi vẫn để tóc che nửa khuôn mặt, biểu cảm bình tĩnh như nước. Mộ Dung Văn Sở đang bị thương, có lẽ sức khỏe còn chưa bình phục, cho nên không thể ra sân thi đấu. Những người còn lại là đại thần trong triều.

Trận đấu bắt đầu.

Hôm nay Thái bộc (1) làm trọng tài, hắn ta cưỡi một con người đỏ thẫm chạy ra giữa sân, phát cờ. Sau đó, Thượng Trang nghe tiếng vó ngựa truyền tới, đưa mắt nhìn lại, hai đội cưỡi ngựa từ bên ngoài đi vào.

(1) Thái bộc: phụ trách trông coi, nuôi cấp ngựa, giữ gìn xe ngựa cho hoàng tộc

Vương công quý tộc trên lưng ngựa đã thay hoa phục thường ngày, hôm nay bọn họ lần lượt mặc xiêm y màu trắng và màu đen.

Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy ai nấy đều thân thể cường tráng, trên đầu còn đeo mũ giáp, từ nơi này nàng không thể nhìn rõ họ là ai.

Nhưng chắc chắn các vị Hoàng tử đều đã ra sân.

"Thánh Thượng, ngài uống ly trà trước đi." Tề Hiền phi đưa chén trà cho Hoàng đế, cười nói.

Hoàng đế gật đầu, một tay bưng ly uống một ngụm, ánh mắt vẫn theo dõi sân thi đấu, xem ra ông ấy rất thích môn mã cầu này.

Hai đội nhân mã trắng đen xếp thành hai hàng, Thái bộc ra lệnh một tiếng, tiếng trống dồn dập vang lên, tất cả lập tức xông lên.

Trận đấu tuy vừa bắt đầu nhưng vô cùng gay gắt, thủ pháp của mỗi người đều nhanh lẹ, Thượng Trang căn bản không nhìn kịp bóng đang nằm trong tầm kiểm soát của ai.

Nàng chỉ có thể cảm thán: Công phu thật lợi hại!

Một cầu thủ áo đen tung gậy đánh trái banh ra ngoài, đột nhiên một cầu thủ áo trắng phóng ngựa tới, ngăn cản cú vào lưới thành công.

"Hay!" Hoàng đế hào hứng khen ngợi.

Tề Hiền phi lộ ra nụ cười thân thiện, ánh mắt lại nhìn về cầu thủ khi nãy, ly trà trong tay buộc chặt, lúc này, nhi tử của bà phải biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng đế mới tốt.

Người thi đấu không vì một câu của Hoàng đế mà khinh thường, tất cả đều như trước đồng loạt xông lên.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang thấy một trận mã cầu lớn như vậy, huống hồ, công phu lợi hại thế này cũng là lần đầu được thấy. Nàng đưa mắt nhìn, khóe miệng bất giác cong lên ý cười.

Trận thứ nhất, hai bên thực lực ngang nhau, không ai ghi điểm.

Nhưng dù vậy, không khí vẫn vô cùng náo nhiệt. Hoàng đế thậm chí kích động vỗ tay khen ngợi mấy lần. Trần Trung ở cạnh thấy thế, cũng cao hứng cười.

Thượng Trang đi tới rót trà cho bọn họ, thời điểm tới trước mặt Tề Hiền phi, nàng đột nhiên thấy sắc mặt bà thay đổi, sau đó là tiếng hét lớn của Tàn Lương đệ.

Cánh tay run lên, Thượng Trang theo bản năng quay đầu.

Một con ngựa đột nhiên ngã ầm xuống đất, người bên trên cũng lập tức quay cuồng. Trên sân thi đấu, một con ngựa khác đột nhiên phóng tới, không ai giữ được, chỉ thấy một nam tử mặc y phục màu đen kéo ngựa chậm lại cũng bị con ngựa điên kia đâm tới!

Tề Hiền phi đứng dậy, sắc mặt Mộ Dung Vân Khương cũng trắng bệch, nàng là thiên kim tiểu thư, trước nay sao có thể gặp trường hợp thế này? Thanh Nhi bên cạnh vội tiến lên che mắt của nàng.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, mà bên đó, vó ngựa vẫn chưa được khống chế.

"A!" Ai đó hét lên.

Hai tay Thượng Trang run run, ấm trà trong tay cũng rơi xuống đất. Nước nóng hắt thẳng lên người, nhưng giờ phút này, nàng không còn tâm trạng để chú ý dưới chân mình nữa.

Sân thi đấu nổi loạn, người trên đài cũng cả kinh đứng dậy. Thượng Trang ép bản thân phải dời mắt đi, cảnh tượng đó bản thân chắc chắn không thừa nhận được. Thứ duy nhất nàng là tiếng vó ngựa rầm rầm cũng tiếng la sợ hãi, thậm chí là tiếng chân của cấm vệ quân từ bên ngoài xông tới.

Thanh Nhi dù sao cũng là một tiểu cô nương, rốt cuộc cũng sợ hãi mà cùng tiểu thư nhà mình ngã xuống mặt đất.

"Diệp Nhi!" Sắc mặt Tề Hiền phi trắng bệch, vội vàng xông lên.

Tì Y vội vàng kéo bà, khóc lóc: "Nương nương, không được!"

Tình cảnh lúc này còn ai dám xông tới chứ? Sân thi đấu không lớn, nhưng đám ngựa nổi loạn lại giống thiên quân vạn mã trên sa trường!

"Diệp Nhi!" Tề Hiền phi tê tâm liệt phế gọi.

Thượng Trang lại đưa mắt nhìn, không biết ngựa xảy ra vấn đề khi nào, nhưng giờ phút này bọn chúng vẫn đang nổi loạn, lại một nam tử từ trên ngã xuống...

"Thánh Thượng!" Trần Trung đột nhiên kêu lên.

Thượng Trang quay đầu nhìn, thấy Hoàng đế không biết từ khi nào đã đứng dậy, ánh mắt hoảng sợ nhìn xuống bên dưới. "Bích", cả người ông ngã xuống, một ngụm máu tươi trào ra.

"Thánh Thượng!" Mọi người đều tiến lên, luống cuống tay chân dìu Hoàng đế.

"Thái y! Truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Tàn Lương đệ ngơ ngác nhìn tình cảnh hỗn loạn, cả người run run, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Cấm vệ quân lập tức tiến vào, Thái bộc sợ hãi tới mức ngã khụy dưới đất.

Trận mã cầu hôm nay, người thi đấu đều có thân phận hiển hách, trong đó có cả Thái tử cùng các vị Vương gia. Mặc kệ đây là sơ xuất của ai, nhưng tính mạng của người đó coi như rất khó bảo toàn.

Máu tươi văng tung tóe, người trên khán đài đều kinh hãi, không ai có thể chắc chắn đám ngựa đó có phá rào chắn xông về phía này hay không?

Mạc Tầm bảo vệ trước mặt Nguyên Chính Hoàn, thấp giọng: "Chủ tử, thuộc hạ hộ tống ngài đi trước."

Nguyên Chính Hoàn nghiêng mặt, hỏi: "Mạc Tầm, tình hình hiện tại thế nào?" Xung quanh loạn quá! Ai xảy ra chuyện? Ai bị thương? Y không nghe rõ cho lắm.... Còn Thượng Trang đâu?

Đúng rồi, nàng ấy ở cùng Hoàng đế, lúc này nhất định đã cùng ông rời khỏi.

Mạc Tầm không trả lời, chỉ đưa y rời đi.

Cách đó không xa, Mộ Dung Vân Sở đưa mắt quan sát bọn họ. Tôn Dịch Chi đỡ hấn đứng dậy, ánh mắt bất giác nhìn Mộ Dung Vân Khương trên đài cao, vừa đi vừa nói: "Ta đưa thiếu gia ra ngoài trước, tiểu thư lúc này còn ở trên đài."

Hắn bắt lấy tay Tôn Dịch Chi, cắn răng: "Đưa muội ấy đi trước."

"Thiếu gia..." Không màng sắc mặt của Mộ Dung Vân Sở, Tôn Dịch Chi đã dứt khoát kéo hấn rời khỏi hiện trường.

Thượng Trang theo sau Hoàng đế, đoàn người rời đi mỗi lúc một nhanh.

Sự cố vừa rồi, không biết có ai chết hay không? Nhưng người trọng thương tất nhiên là có.

Còn việc người đó là ai, nàng không biết.

Nhưng Hoàng đế lại biết.

Nếu không, ông ấy sẽ không cấp huyết công tâm như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi đau xót. Nàng biết các trận cung đấu thường không hỗn loạn như trận mã cầu hôm nay, nhưng thâm tâm lại nhìn không được mà liên tưởng tới.

Hai chân mềm nhũn, nàng cắn răng, thầm trách bản thân vô dụng.

Cánh tay đỡ cây cột bên cạnh, nàng hít một hơi, đưa mắt về phía trước. Mọi người đã đi xa, ai nấy đều lo cho Hoàng đế, đương nhiên sẽ không quản nàng.

Tề Hiền phi, Mộ Dung Vân Khương, còn cả Tần Lương đệ, giờ phút này bọn họ đều rời khỏi.

Cười khổ một tiếng, đúng lúc này, một con ngựa hí vang, liên tiếp vó ngựa truyền tới. Nàng giật mình quay đầu, thấy một con ngựa lao qua rào chắn phóng về bên này. Thượng Trang kinh hãi, nàng còn tưởng nơi này đã an toàn rồi.

Con ngựa vừa kêu vừa chạy tới. Nó bị kinh hãi, hay phát điên, nàng thật sự không biết.

Thượng Trang muốn bỏ chạy, nhưng bước chân bên dưới lại không nghe lời. Nàng kinh hoàng dựa người vào cây trụ phía sau, như một con mồi bị thú săn vây hãm.

Ngay tại lúc này, Mộ Dung Vân Sở nhìn thấy tất cả. Hiện tại Tôn Dịch Chi không có ở đây, hấn đã quay về cứu Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang sợ hãi nhắm hai mắt lại, bên tai chợt vang lên tiếng hí thống khổ mình tê của con ngựa. Nàng bất giác mở mắt, thấy con ngựa cao lớn ngay trước mặt mình ngã xuống.

Thượng Trang sợ ngây người, nàng còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Nhưng, đó là thật!

Kinh hoàng ngẩng đầu, nàng thấy đối diện là Mộ Dung Vân Sở. Nơi này là khu vườn đang được tu sửa, nàng thấy dưới chân hấn có một mớ đá vụn. Thượng Trang thật sự không ngờ Mộ Dung Vân Sở lại có công phu tốt như vậy.

Hắn là Thừa tướng, cho nên hấn cho nàng cảm giác giống thư sinh hào hoa phong nhã, nhưng sự thật lại không phải thế.

"Phụt." Một ngụm máu phun ra, Mộ Dung Vân Sở một tay ôm bụng, nửa quỳ xuống đất.

"Thừa tướng đại nhân!" Thượng Trang hoảng sợ, lập tức tiến lên dìu hấn. Nhìn máu không ngừng chảy ra, nàng bật thốt kêu, "Miệng vết thương sợ là..."

"Rời khỏi nơi này trước." Giọng hần run run.

Thượng Trang hoàn hồn, cuống quýt dùng sức nâng hần đứng dậy. Nàng đỡ hần đi thêm một đoạn, để hần ngồi trên tảng đá ven đường, rồi nói: "Để nô tỳ tìm người tới giúp." Nàng chỉ là nữ tử, không thể đỡ hần đi đoạn đường dài, chỉ sợ hần xảy ra sơ xuất.

Mộ Dung Vân Sở lại nói: "Không cần, lát nữa về phòng bôi thuốc là được."

"Vậy để nô tỳ đi tìm thái y."

Hần lại lắc đầu: "Thái y đều ở chỗ Thánh Thượng rồi, vết thương của ta không đáng ngại, đừng kinh động bọn họ. Thượng nghĩa không trở về sao? Thánh Thượng..." Khi này mặc dù ở xa, nhưng hần biết Hoàng đế sợ là không ổn rồi.

Thượng Trang cắn môi, hiện tại bên cạnh Hoàng đế chắc chắn không thiếu người. Mộ Dung Vân Sở vì cứu nàng mà thương thế tái phát, Tôn Dịch Chi lại không ở đây, nàng làm sao mặc kệ hần được? Nàng nhìn xung quanh, chỉ thấy cấm vệ quân ở xa qua lại, không biết tình hình ở sân thi đấu sao rồi.

Nàng xoay người, nói: "Vậy nô tỳ dìu ngài về phòng."

"Không cần, Dịch Chi sẽ nhanh chóng tới đây." Hần vẫn cự tuyệt.

Thượng Trang khó xử, nhưng không dám đi. Hần mất máu quá nhiều, sắc mặt cũng không tốt, mà nàng lại không thể làm gì.

Đưa tay sờ trước ngực, lúc này nàng mới phát hiện bản thân quên mang khăn tay, hiện tại chỉ đành xé một góc áo, tiến lên giúp hần lau vết máu trên miệng.

"Trong mắt đại nhân, nô tỳ chưa bao giờ là người tốt, nhưng hôm nay nô tỳ thật không ngờ ngài lại chịu ra tay cứu giúp." Nàng khấn trương nói không ra lời, chỉ sợ hai chân mềm nhũn sẽ ngã lên người hần."

Mộ Dung Vân Sở cắn răng: "Ta chỉ muốn trả người phần ân tình ngày đó." Nếu không có nàng, Vân Khương có lẽ đã... Hít vào một hơi, lúc này nghĩ lại hần vẫn cảm thấy may mắn.

Cả người Thượng Trang run lên, trong đầu lại nhớ tới lời Trần Trung từng nói, liền khẽ cười: "Đúng rồi, nô tỳ thiếu chút quên mất. Ngài từng nói sẽ giúp nô tỳ làm một chuyện, mà chuyện đó hôm nay ngài đã làm."

Ngay cả khăn tay hần cũng sai người mang trả, như thế có thể thấy được, Mộ Dung Vân Sở làm người không muốn nợ ân tình của người khác. Hôm nay cứu nàng, đúng lúc đáp trả ân tình ngày đó.

Cho nên, việc này không liên quan tới thành kiến của hần với nàng.

Cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, hần nén đau: "Lời ta nói có nghĩa là, ta có thể giúp người làm một chuyện, không bao gồm sự việc hôm nay."

Thượng Trang cả kinh ngẩng đầu, nghe hần tiếp tục: "Mạng của Vân Khương sao chỉ đáng từng đó?"

Thượng Trang nhìn không được mà cười, đúng vậy, Mộ Dung Vân Khương là thiên kim tiểu thư, là Thành vương phi, còn nàng chẳng qua chỉ là một nô tỳ nhỏ bé.

Máu đã được cầm, nhưng Thượng Trang vẫn không dám buông tay. Nàng nâng mắt nhìn nam tử trước mặt, giờ phút này bốn bề vắng lặng, nàng đột nhiên không chút sợ hãi, nói thẳng: "Nô tỳ thật không ngờ công phu của đại nhân lại lợi hại như vậy."

Hần động dung, nhìn nàng hỏi: "Người muốn nói gì?"

Hai tay bỗng căng thẳng, nếu đã nói ra, đương nhiên sẽ không thu hồi. Nàng thấp giọng: "Với công phu như vậy, ngài sao có thể không tránh được chủ thủ của Lã đức nghị?" Người khác không biết tình hình hôm đó nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng, Lã đức nghị chỉ là nữ tử, nếu hần thi triển công phu, không có đạo lý tránh không được.

Cho nên, đó là cố ý.

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên chấn động. Cố ý bị thương, với hần mà nói có chỗ nào tốt chứ?

Một ý niệm bỗng lóe lên, nàng theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng của sân thi đấu, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng sự tình vừa rồi, nàng lại rõ mồn một.

Nếu hần không bị thương, vậy vừa rồi hần cũng sẽ góp mặt ở đó, không phải sao?

"Thiếu gia!" Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu của Tôn Dịch Chi. Thời điểm quay đầu, Thượng Trang chỉ thấy cả người Tôn Dịch Chi đầy máu, tiến lên đỡ hần, "Xảy ra chuyện gì? Nàng ta..."

Mộ Dung Vân Sở còn chưa lên tiếng đã thấy Thượng Trang đứng lên, nói: "Nếu đại nhân đã không sao, vậy nô tỳ xin về trước." Nói xong, nàng liền nhấc váy chạy đi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh, nàng không thể dừng lại, không thể.

Tôn Dịch Chi thu hồi ánh mắt nhìn theo Thượng Trang, đang định mở miệng thì nghe Mộ Dung Vân Sở hỏi: "Vân Khương đâu?"

"Tiểu thư không sao, đã cho người đưa nàng ấy về phòng trước." Tôn Dịch Chi diu hần đứng lên, một mặt hỏi, "Ai làm thiếu gia bị thương vậy?"

"Ta động chân khí, miệng vết thương nứt ra."

Tôn Dịch Chi xanh mặt: "Về phòng bôi thuốc trước."

Mộ Dung Vân Sở bắt lấy tay hần, thấp giọng hỏi: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tôn Dịch Chi lắc đầu: "Trở về rồi nói."

Thượng Trang trở về, trên đường thỉnh thoảng gặp đám cung nhân, thần sắc ai nấy cũng đều hoảng sợ.

Nghe nói Tề Hiền phi bị dọa tới ngất đi, hiện tại đã được đưa về phòng.

Ngoài phòng của Hoàng đế đã có cấm vệ quân canh gác, Thượng Trang đi vào, thấy đám thái y quỳ trước giường, ánh mắt Trần Trung hồng hồng. Hần thấy nàng liền thở dài một tiếng, cũng không nói gì.

Hoàng đế nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt. Thượng Trang cắn răng, Hoàng đế nhất định đã thấy gì đó.

Trái tim như bị nhát dao đâm trúng, Hoàng hậu đâu?

Hoàng hậu không có ở đây!

Hoàng hậu bị thương không tới xem thi đấu, vậy sự cố đó chắc chắn cũng không thấy được.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, như vậy... Chẳng lẽ Thái tử xảy ra chuyện sao?

Suy nghĩ dừng lại trên người Hoàng đế, chỉ mấy lần trò chuyện, nàng có thể nhìn ra trong lòng ông ấy chứa con này có bao nhiêu quan trọng. Mặc kệ hần phạm bao nhiêu lỗi lầm, ông ấy cũng bỏ qua, chính mình vẫn là người phụ thân yêu thương con cái.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh khi đó, vó ngựa thiếu một bước đã đạp xuống... Nàng nhịn không được lui ra sau, thân mình dựa vào cây trụ ngoài hành lang mới miễn cưỡng đứng lại.

"Trần Trung..." Giọng nói suy yếu của Hoàng đế truyền tới, "Bên đó... Tình hình thế nào rồi?"

Trần Trung quỳ trước giường, nhỏ giọng: "Thánh Thượng, vẫn chưa có người tới báo, nô tài... Nô tài cũng không rõ lắm."

Đang nói chuyện, cung nữ từ bên ngoài tiến vào, báo: "Thánh Thượng, Lý tướng quân tới."

Hoàng đế nhíu mi, Trần Trung lập tức đứng lên chạy ra ngoài. Sau một lúc lâu, hần mới quay lại, nhỏ giọng bên tai Hoàng đế: "Thánh Thượng, Lý tướng quân nói có vài vị Vương gia và đại nhân bị thương."

Hoàng đế phát tay, hỏi: "Thái tử đâu?"

"Thái tử..." Sắc mặt lập tức thay đổi, Trần Trung vội lau mồ hôi, đáp: "Thái tử điện hạ bị thương, Hoàng hậu nương nương đang ở bên cạnh."

"Gọi Thái tử tới, trẫm... Trẫm muốn gặp nó."

Gương mặt Trần Trung tái nhợt, chỉ đành gật đầu: "Vâng, vâng, nô tài đi ngay."

Dẫn Thượng Trang ra ngoài, Trần Trung lập tức dừng lại, che mặt khóc. Trái tim Thượng Trang trầm xuống, trong lòng cũng đoán được vài phần.

"Công công..."

Trần Trung khóc nói: "Người sao có thể nói ra chuyện này chứ? Thái y nói Thánh Thượng sợ là không ổn, sao ta có thể đem chuyện Thái tử điện hạ đã... đã..."

Thái tử thật sự...

Nước mắt bất giác rơi ra, lúc này nàng cuối cùng đã không cần lo lắng chuyện Hoàng đế ban thưởng cho Thái tử, nhưng kết cục như vậy nàng hoàn toàn không muốn! Đêm đó, cái hôm cùng nam tử ăn bánh bao, nàng vẫn nhớ mãi trong lòng.

Hần còn nói, cuộc sống đó là một hy vọng xa vời...

Trần Trung vẫn khóc: "Đừng nói là Thái tử điện hạ, ngay cả các vị Vương gia... Cảnh Vương và Tần Vương trọng thương, mấy vị đại nhân khác cũng bị thương."

"Vậy Thành Vương điện hạ đâu?" Bên tai đột nhiên văng vẳng một tiếng "Diệp Nhi" của Tề Hiền phi, không biết vì sao, Thượng Trang lại đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Trần Trung ngẩng ra, một lát sau mới nói: "Đúng rồi, này giờ không nghe ai nhắc tới Thành Vương điện hạ cả!"

Không nhắc tới, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Đúng lúc này, bên trong truyền tới tiếng kêu sợ hãi: "Thánh Thượng, Thánh Thượng, không được."

Trần Trung vội lau nước mắt chạy vào, Thượng Trang kinh sợ đứng ngẩng ra, không biết phải làm thế nào.

"Thánh Thượng!" Trần Trung chạy tới trước giường, thấy ngay mép một bãi máu tươi, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Kêu Thái tử tới." Bốn chữ này, Hoàng đế dùng hết sức gằn từng chữ nói ra.

"Thánh Thượng.." Thanh âm Trần Trung bắt đầu run run, kêu Thái tử tới? Tới thế nào?

Hoàng đế rốt cuộc cũng mở mắt, cố gắng điều chỉnh hơi thở, mới nói: "Còn giấu trẫm?" Nếu là lúc trước, ông nhìn sẽ không rõ, nhưng hiện tại, Hoàng hậu không có ở đây, ông chẳng lẽ còn không biết sao?

"Thánh Thượng!" Trần Trung quỳ xuống, nhịn không được mà khóc.

Thời điểm đi vào, Thượng Trang thấy mọi người đều im lặng, chỉ có một mình Trần Trung quỳ trước giường khóc lớn. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hóc mắt của thiên tử cao cao tại thượng ươn ướt.

Đôi môi ông run lên, máu tươi trên khóe miệng mỗi lúc một chói mắt.

Thì ra, ông ấy cũng có thời điểm sợ.

Thượng Trang cứ nghĩ một người cao cao tại thượng như ông sẽ không biết sợ là gì, nhưng nàng sai rồi, Hoàng đế cũng là người bình thường, ông ấy chỉ là một người cha thương con thôi.

"Thánh Thượng!" Trần Trung thấy ông khẽ động liền tiến lên trước, khuyên, "Thánh Thượng nghỉ ngơi đi, thái y nói..."

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan một trận, tức giận quát, "Trẫm không nghỉ ngơi, trẫm muốn... Muốn gặp thái tử." Dù sống hay chết, ông cũng phải gặp.

Bởi vì, đó là nhi tử của ông.

Trần Trung lau nước mắt, đứng dậy ra ngoài.

Hoàng đế tựa lưng ra sau, đưa mắt nhìn đám người trong phòng, thấp giọng: "Ngoại trừ An Lăng Vu, tất cả lui xuống."

Nhóm thái y như trút được gánh nặng, ai nấy đều nhanh chóng lui ra ngoài. Bọn thái giám cung nữ cũng lần lượt đi theo.

Thượng Trang chần chờ một lát, mới tiến lên quỳ trước giường, khẽ gọi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hoàng đế trầm tư quan sát nàng, ông đưa tay, chỉ ra phía sau. Nàng theo ngón tay ông chỉ nhìn ra sau tấm đệm, đưa tay chạm tới một vật mềm mại. Nàng lấy ra, không khỏi giật mình, đó là thánh chỉ!

Thượng Trang cả kinh nhìn Hoàng đế, nghe ông nói chuyện: "Ngươi phải giữ cho kỹ, đây là... Di chiếu."

Cánh tay Thượng Trang run lên, vật trong tay thiếu chút đã rơi xuống đất.

Di chiếu!

Hai chữ đó như vang vọng bên tai, nàng không tin đưa mắt nhìn người phía trước, ông ấy lại đem di chiếu giao cho nàng sao?

Hoàng đế không nhìn nàng, chỉ nói: "Không cần kinh ngạc, nếu trẫm... Đã dám giao di chiếu ra, đương nhiên sẽ có biện pháp kiềm chế ngươi."

Nghe vậy, Thượng Trang mới nhớ lại một đạo mật chỉ mà ông từng nói. Tuy hiện tại nàng không cần phải làm mật thám bên cạnh Nguyên Duật Diệp, nhưng đạo mật chỉ đó, Hoàng đế trước nay chưa từng thu hồi.

Nàng không biết bên trên viết gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Cát đi."

Nàng kinh hãi, vội cẩn thận cát vào ống tay áo.

Hoàng đế lại tiếp tục: "Không được mở ra xem, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được lấy ra!"

Nàng cắn răng, cúi đầu: "Vâng, nô tỳ tuân chỉ."

Hoàng đế đột nhiên bật cười, đứng lên, nhin không được mà ho khan. Thượng Trang vội tiến lên vỗ ngực giúp ông lại bị ông gạt đi. Ho xong một trận, Hoàng đế mới thấp giọng: "Đạo thánh chỉ này vốn không định dùng tới, nếu không có chuyện hôm nay... A, khụ khụ..."

Hoàng đế vừa cười lại nhin không được mà ho khan, trong đó xen lẫn đau xót cùng không cam lòng.

Nếu không có chuyện hôm nay, di chiếu này sợ là như đá chìm dưới đáy biển.

Cả người run lên, nơi này lại không phải hoàng cung, vậy di chiếu trong tay nàng được viết từ khi nào? Ông đã nhận ra điều gì nên mới viết di chiếu này sao?

Nhưng có một chuyện nàng lại rất rõ, nếu Hoàng đế đã quyết dùng đạo di chiếu này, vậy di chiếu lúc trước đương nhiên sẽ có người tiêu hủy. Mặc kệ người đó là ai, cũng không có khả năng là nàng.

Có lẽ, người đó là kẻ cầm đạo mật chỉ không chế nàng.

Nếu Thái tử xảy ra chuyện, vậy di chiếu này...

Trong lòng nàng trầm xuống, người Hoàng đế định truyền ngôi rốt cuộc là ai?

Hai tay lại bắt giác run lên, nàng không biết, nàng thật sự không biết.

"Thánh Thượng, Lý tướng quân tới." Bên ngoài truyền tới giọng nói của cung nữ.

Thượng Trang kinh hãi, lúc này Trần Trung không có bên ngoài, nàng quay đầu thấy Hoàng đế phát tay, ý bảo cho ông ta tiến vào.

Lý tướng quân tiến lên, quỳ một gối hành lễ: "Khởi bẩm Thánh Thượng, mật tước đã điều tra, tất cả ngựa đều bị hạ thuốc."

Thượng Trang cả kinh nhìn nam tử vừa vào, kẻ nào lại có gan lớn như vậy?

Hoàng đế nhắm mắt, cúi đầu: "Ban chết cho Thái bộc." Chỉ một câu đơn giản, không còn việc gì khác. Vấn đề này mặc kệ có liên quan tới Thái bộc hay không, hắn ta chắc chắn không thoát khỏi đường chết.

"Vâng." Lý tướng quân lập tức lui xuống.

Hoàng đế đột nhiên ho khan một trận, máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Thượng Trang sợ hãi, vội cúi người giúp ông lau đi, cắn răng nói: "Nô tỳ kêu thái y vào."

Hoàng đế bật cười, thanh âm mang theo ý hận: "Trẫm thật không ngờ, hắn là muốn... muốn..." Máu tươi trào ra mỗi lúc một nhiều khiến vạt áo Thượng Trang đỏ thẫm một mảng.

"Thánh Thượng!" Ông ấy chắc chắn đã biết gì đó, cho nên mới vội vàng thay đổi di chiếu.

Cánh cửa bị đẩy ra, Trần Trung nhanh chóng đi vào, trên nét mặt già nua đã chứa đầy nước mắt. Phía sau hắn, một người được thị vệ nâng vào, bên trên phải dùng vải trắng đắp lên.

Thượng Trang cắn răng, trên đời này còn thứ gì tàn nhẫn hơn chuyện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ?

Không biết vì sao, nước mắt cuối cùng cũng nhin không được mà rơi xuống, mặc dù thời gian tiếp xúc giữa nàng và Nguyên Duật Phong không nhiều.

Từ đầu tới cuối, hắn không biết nàng đã biết bí mật của hắn, cũng không biết Hoàng đế ở sau lưng trăm phương nghìn kế đẩy nàng tới cạnh hắn. Với hắn mà nói, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi trong hoàng cung Tây Chu này mà thôi.

Nhưng, đau đớn của hắn, nàng cảm nhận được.

Ngực giam này hắn muốn tìm cách chạy trốn, lại không ngờ cuối cùng hắn vẫn không có cơ hội.

Nhớ lại đêm đó, khi hắn uống say, hắn nói hắn không thể kiên trì được nữa, vậy lúc này, hắn được giải thoát chưa?

Trái tim bắt giác đau nhói, ai mà ngờ cách giải thoát lại là như thế.

Thị vệ lạng lẽ tới trước giường Hoàng đế, đồng loạt quỳ xuống.

Không ai dám phát ra tiếng động.

Trần Trung quỳ xuống, rung rung nước mắt: "Thánh Thượng..."

Hoàng đế đưa mắt nhìn, dưới tấm vải trắng đó, ông dường như đã thấy được gương mặt của Thái tử. Cố gắng đi tới, cho dù Thượng Trang có tiến lên diu cũng bị đẩy ra, khí lực không lớn nhưng đủ khiến Thượng Trang chấn động.

Bàn tay chạm lên tấm vải màu trắng, bất giác run run. Trái tim của Thượng Trang theo đó mà đau nhói, nàng biết mình không nên xem, nhưng ánh mắt lúc này lại không thể di dời. Mọi người đều cúi đầu, Trần Trung vẫn khóc, mấy lần định lên tiếng khuyên nhủ nhưng cuối cùng lại thôi.

Hắn muốn khuyên Hoàng đế đừng nhìn, nhưng với tính tình của Hoàng đế, không nhìn, ông ấy cam tâm sao?

Hoàng đế tự mình mở một góc của tấm vải lên, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng đôi môi vẫn đỏ hồng kỳ lạ.

"Thái tử...." Cả người Thượng Trang run lên, trực tiếp ngã xuống mép giường của Hoàng đế.

Trận thi đấu đó, người này sao có thể bị ngựa giẫm tới thay đổi hoàn toàn thế này? Trang phục vốn trắng tinh như tuyết nay lại loang lổ vết máu, thậm chí là có xen lẫn với bùn đất.

Chỉ có đôi giày và ngọc bội màu vàng mới chứng tỏ được thân phận của hắn.

"A!" Hoàng đế đột nhiên quát to, cả người liền ngã xuống.

"Thánh Thượng!" Tất cả đều kinh hãi, luống cuống tay chân tiến lên.

Thượng Trang hoảng sợ, chỉ thấy Hoàng đế mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Cánh tay Trần Trung đưa qua, run run dò tìm hơi thở của ông, cuối cùng chưa xót kêu lên một tiếng "Thánh Thượng" rồi quỳ xuống cúi đầu.

Hoàng đế băng hà.

Thượng Trang mặc dù hoảng sợ, nhưng lập tức hoàn hồn.

Nơi này không phải hoàng cung, tin tức Hoàng đế băng hà không thể truyền ra ngoài.

Hoàng hậu sợ là không thể làm chủ, Trần Trung chỉ đành phái người mời Nguyên Chính Hoàn tới.

Thời điểm y tới, thi thể của Thái tử đã được nâng ra ngoài, có cung nhân tiến lên đỡ Hoàng đế lên giường, cẩn thận sắp xếp.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn cũng không được tốt, y không hỏi nhiều, chỉ trầm giọng: "Trần công công, đi truyền lệnh xuống, lập tức hồi cung. Tin tức Thánh Thượng băng hà không thể truyền ra bên ngoài nữa chứ!"

Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra một lúc, đối với hoàng tộc Tây Chu mà nói, đây là đả kích có tính sinh tồn.

Thượng Trang nhìn y, hai tay bất giác siết chặt. Hoàng đế băng hà, Thái tử hoăng thế, các vị Vương gia trọng thương, chuyện lần này thật sự nháo thành rất lớn.

Nhắc tới nàng lại không khỏi cười khổ, đây vốn là trận mã cầu mọi người đều mong chờ, kết quả...

Bất giác tiến lên một bước, trong đầu lại nhớ tới chuyện ngựa thi đấu bị hạ độc, nàng lập tức liên tưởng tới việc Mộ Dung Vân Sở bị thương. Vừa định lên tiếng nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, thì ngay thời khắc này, bên ngoài truyền tới tiếng của thị vệ: "Vương gia, ngài không thể vào, Vương gia..."

Tiếp theo truyền tới tiếng quát, sau đó là tiếng người ngã xuống đất. Cánh cửa bị đá văng ra, nam tử vọt vào, kêu: "Phụ hoàng..."

Mọi người đều đưa mắt nhìn lại, Nguyên Duật Diệp chạy tới, đưa mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường.

"Vương gia..."

Trần Trung tiến lên ngăn hắn, hắn lại dùng sức đẩy Trần Trung ra, nhanh chóng tiến lên, quỳ xuống: "Phụ hoàng..."

Vừa rồi thấy Nguyên Chính Hoàn vội vàng đi vào, hắn liền biết sự tình không ổn. Quay đầu nhìn nam tử ngồi trên xe lăn, đáy mắt hắn ẩn ẩn lửa giận.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bước vào, Thượng Trang đã thăm quan sát hắn, hắn dường như không hề bị thương. Trên người vẫn là y phục màu trắng, vết máu bên trên tựa hồ không phải của hắn. Không biết vì sao, thấy hắn bình an vô sự, nàng lại cảm thấy an tâm.

Nhưng, ánh mắt hắn nhìn Nguyên Chính Hoàn lúc này lại khiến nàng hoảng sợ. Nàng dường như chưa từng thấy hắn như vậy.

"Phụ hoàng băng hà, các người định che giấu sao?" Hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hai vị Vương gia..."

Trần Trung định lên tiếng khuyên bảo, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Mạc Tầm, mời Vương gia ra ngoài, có chuyện gì hồi cung rồi nói."

"Vâng." Mạc Tầm nhận lệnh.

Vừa chạm vào y phục của Nguyên Duật Diệp, hấn đã hét to: "Cút! Ai dám động vào bần vương!" Hấn quay đầu nhìn Trần Trung, lạnh giọng, "Trần công công, phụ hoàng băng hà, tại sao hoàng thúc lại ở đây?"

Trần Trung kinh hãi, không biết phải trả lời thế nào.

"Phụ hoàng nói để y tới sao?"

"Việc này..." Trần Trung hoảng sợ.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh một tiếng, hấn đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, mở miệng: "Nếu phụ hoàng không nói gì, vậy việc này, bần vương tiếp nhận." Hấn là con của Hoàng đế, hấn có tư cách hơn y!

Mạc Tầm kinh hãi, quay đầu nhìn chủ tử nhà mình.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Mời hoàng thúc quay về, nếu ngài xảy ra sơ xuất, mất nhiều hơn được!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, lời này rốt cuộc là có ý gì?

Mạc Tầm biến sắc, vừa định mở miệng đã Nguyên Chính Hoàn nói: "Việc này Diệp Nhi nên tránh thì hơn." Thái tử xảy ra chuyện, Hoàng đế cũng băng hà, Hoàng tử hiện tại lại có rất nhiều, hiện tại nếu hấn đứng ra xử lý, khó trách người đời đàm tiếu sau lưng. Y có thể nghĩ tới điểm này, Nguyên Duật Diệp chắc chắn cũng thế.

Quả nhiên, Nguyên Duật Diệp xanh mặt, ánh mắt đùng đùng sát khí, hấn đứng dậy xông lên nắm lấy vạt áo của y: "Ngựa bị người ta động thủ ở chân, hoàng tộc đều ở trên sân thi đấu. Hoàng thúc, thúc cũng mang họ Nguyên đấy!"

"Chủ tử!" Mạc Tầm xông lên, lại thấy Nguyên Chính Hoàn phát tay ý bảo hấn dừng lại.

Trần Trung căng lớn hai mắt, người trước mặt đều là chủ tử, còn hấn chỉ là nô tài, muốn khuyên cũng không thể. Nhưng lời Nguyên Duật Diệp vừa nói, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể hiểu được.

Người họ Nguyên đều ở trên sân thi đấu, Nguyên Chính Hoàn cũng họ Nguyên, nhưng y là người duy nhất không có mặt.

Cả người Thượng Trang run lên, Nguyên Duật Diệp đang nghi ngờ y!

"Diệp Nhi!"

Hôm nay trên sân thi đấu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sợ là không ai có thể nói rõ. Kết cục, bọn họ cũng không thể tránh né. Nhưng với y mà nói, việc này rất khó giải quyết, chỉ vì người trước mặt thu lợi lớn nhất là y, không phải sao? Cũng khó trách Nguyên Duật Diệp lại nghi ngờ.

A, thật bất đắc dĩ.

Thượng Trang nhìn sắc mặt y có chút khó coi, trong lòng cả kinh, lúc này không màng mọi thứ, chỉ biết chạy lên nói: "Vương gia sao vậy?" Nàng đưa tay chạm tới, tay hấn rất lạnh.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, cánh tay buông xuống, hấn thật không rõ bản thân bị thương lúc nào.

Nhưng, khi thấy nữ tử phía sau xông lên, tức giận trong lòng lại tích tụ, hấn cắn răng: "Mời hoàng thúc trở về, mong thúc ghi nhớ, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân."

Nguyên Chính Hoàn nhú mày nhìn hấn, đúng lúc này Mạc Tầm đẩy hấn ra, cúi người khuyên nhủ: "Chủ tử, chúng ta về thôi." Nếu Nguyên Duật Diệp đã muốn quân, vậy cứ để hấn quân đi. Ngay từ đầu Mạc Tầm đã không muốn chủ tử nhà mình nhúng tay vào việc này.

Giờ phút này Thượng Trang cũng không tiện lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hai người bọn họ ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Mạc Tầm." Lời vừa nói ra, chất lỏng sền sệt rơi ngay trên mu bàn tay.

Trái tim Mạc Tầm như muốn ngừng đập, hấn cuống quýt vòng ra trước, run tay giúp y lau vết máu trên miệng, y bị thương mà hấn lại không biết! Hấn sao có thể không biết?

"Là ai động thủ?" Mạc Tầm cố lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Mạc luôn ở cạnh bảo vệ y, vậy mà ngay cả chuyện này xảy ra khi nào hắn cũng không biết! Cần thận nhớ lại tình hình khi này, không, không thể nào là Thành Vương, vừa rồi hẳn hoàn toàn không có cơ hội.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Đừng lo, đưa ta về phòng trước, chuyện hôm nay không được nói ra ngoài."

Mạc Tầm biết rõ lợi hại trong chuyện này, hắn không nói nhiều, chỉ đẩy xe lăn đi về phía trước.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng thu lại ánh mắt, trong đầu liền suy nghĩ tới những chuyện vừa phát sinh trong điện. Trần Trung cúi đầu, một chữ cũng không dám nói. Hoàng hậu không có tâm tư đi quản chuyện này, hẳn mới nghĩ tới việc đi tìm Hoàn Vương, lại không ngờ bản thân vẫn chưa đủ chu đáo.

"Truyền lệnh xuống, hồi cung." Qua một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng.

Trần Trung hoàn hồn, vội gật đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, ánh mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường. Hắn đột nhiên ngã xuống, cúi đầu. Không một tiếng động, rất yên tĩnh, nhưng Thượng Trang có thể nhìn thấy hai vai của hắn đang run run.

Nàng ngơ ngác đứng nhìn, hai mắt cũng bắt gặp hồng hồng, nàng không biết bản thân đang đau lòng vì ai, nhưng nước mắt vẫn nhịn không được mà rơi xuống.

Thời điểm định lấy khăn lụa trước ngực, đầu ngón tay vô tình chạm vào di chiếu giấu trong ống tay áo, Thượng Trang lập tức cả kinh. Vừa rồi xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cơ hồ đã quên tới thứ này!

Ánh mắt lại lảng lảng nhìn nam tử bên giường, Hoàng đế từng nói, nếu chưa tới ngày phát tang, di chiếu tuyệt đối không được lấy ra.

Nàng cắn môi, việc này quá lớn, mà hắn lại nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Nhớ lại bộ dáng lúc hắn xông vào, Thượng Trang bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Hắn nói sẽ điều tra, nhưng tra thế nào?

Chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp vu oan cho y sao?

Càng nghĩ Thượng Trang càng cảm thấy hoảng sợ, trong đầu tại sao lại nảy ra suy nghĩ độc ác này chứ? Nguyên Duật Diệp là người vậy sao?

Giờ phút này, mọi người đều đã ra ngoài, Trần Trung thỉnh thoảng sẽ tiến vào nhìn ngó một chút.

Trần Trung là lão cung nhân, cũng là tâm phúc của Hoàng đế, hôm nay ở Hưng Viên xảy ra chuyện như vậy, tất cả công việc trong cung hắn đã xử lý ổn thỏa. Sống hơn nửa đời người, hầu hạ Hoàng đế cả đời, Trần Trung cũng xem như công đức viên mãn. Hiện tại, hắn chỉ mong việc này mau chóng kết thúc. Có lẽ trong tiềm thức hắn cũng không để ý chuyện này do ai gây ra, bởi vì kẻ đó chắc chắn là người họ Nguyên.

Thở dài một tiếng, hắn chỉ hy vọng Hoàng đế ở trên trời đừng nhìn tình cảnh lúc này.

Nguyên Duật Diệp vẫn cúi đầu trước giường Hoàng đế, ai cũng không dám tiến lên khuyên nhủ. Thượng Trang chỉ lảng lảng đứng đó, một câu cũng nói không ra lời.

Qua một lúc, một cung nữ bưng bồn nước tiến vào, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, Trần công công nói chuyện bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi, hiện tại kêu người hầu hạ Vương gia thay xiêm y, lát nữa hồi cung."

Nói xong, lại có cung nữ đem y phục vào đưa cho Thượng Trang.

Sau đó, các nàng đều lui ra ngoài.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, hắn dường như không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi, vẫn quỳ không chịu nhúc nhích. Nàng tiến lên, đặt bồn nước cạnh hắn, nửa quỳ tắm khăn ướt, thầm giọng: "Nô tỳ giúp ngài lau mặt." Thời điểm lại gần, hắn đột nhiên nâng tay bắt lấy cổ tay của nàng.

Thượng Trang kinh hãi, nàng biết hắn đang tức giận, cho nên không cãi nhau với hắn, chỉ nói: "Lát nữa hồi cung, chẳng lẽ Vương gia muốn để vậy ra ngoài sao?"

Hắn vẫn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa người qua, lần này, hắn không có hành động nào khác thường. Nàng cẩn thận vén tóc giúp hắn, dung nhan bị che phủ lúc này tái nhợt, hốc mắt uơn ướt. Không biết vì sao, giờ khắc này, Thượng Trang vô cùng đau xót, nàng tin, dù ở nơi nào cũng có tình thân.

Cho dù đó là hoàng tộc.

Cẩn thận lau vết bẩn trên mặt hắn, máu tươi bên trên lúc này đã khô lại. Giúp hắn lau sạch hai má, thấy hắn nhướng mày, Thượng Trang cả kinh phát hiện, trên gương mặt nam tử có một vết cắt rất nhỏ, mặc dù chỉ như sợi tơ nhưng nơi đó vẫn còn có máu rỉ ra.

Hắn chỉ nhìn xuống đất, không nói một lời.

Nước trong bồn đã đục ngầu, nàng kéo tay hắn, một lần lại một lần giúp hắn lau đi bụi bẩn. Giúp hắn cõng y phục, hắn rút cuộc cũng nhận không được mà thét lớn. Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên: "Tay của ngài..."

Nãy giờ nàng còn cảm thấy kỳ lạ, hắn không bị thương sao? Khi đó hỗn loạn như vậy, hắn sao có thể không bị thương?

Tay bị gãy, hắn lại không rên một tiếng!

Vừa rồi giúp hắn lau người, hắn cũng không nói lời nào!

Nàng cuống quýt quay đầu, nói với bên ngoài: "Vương gia bị thương, mau truyền thái y."

Người bên ngoài lập tức chạy đi.

Thượng Trang quay đầu, thấy hắn tức giận, cắn răng lên tiếng: "Ta còn tưởng ngươi chỉ nghĩ tới y, không phân biệt tốt xấu mà để ý y!"

Không phân biệt tốt xấu?

A, xem ra hắn thật sự nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Lúc này, không thể âm ỉ với hắn, nàng chỉ thấp giọng: "Quần áo không thể cởi ra, để nô tỳ tìm kéo cắt giúp ngài." Nói xong, nàng đứng lên đi tìm kéo."

Thời điểm bước vào, Trần Trung nhìn tình cảnh bên trong, không khỏi kinh hãi: "Vương gia sao vậy?"

Hắn không đáp, chỉ hỏi: "Làm tới đâu rồi?"

"Dạ, nô tỳ đã để nhóm đại nhân trở về, mấy vị Vương gia cũng về trước, Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương cũng vậy, Thái tử... Thái tử đã được đưa về cung. Nếu Vương gia chuẩn bị xong có thể tùy lúc khởi hành."

Hắn gật đầu, nén đau đứng dậy ra ngoài.

Thái y tới xem vết thương cho hắn, thần sắc có chút ngưng trọng. Ông ta vừa định mở miệng đã bị hắn cắt ngang: "Hiện tại bốn vương cần hồi cung gấp, vết thương đó để trở về rồi nói."

"Vương gia..." Thái y nhíu mày.

Hắn lại trầm giọng: "Trần công công!"

Trần Trung hoảng sợ, cuối cùng chỉ đành nhận lệnh đưa thái y ra ngoài.

Thượng Trang miễn cưỡng giúp hắn thay xiêm y, hắn quay đầu, nhìn ra sau tấm bình phong, đột nhiên hỏi: "Lúc quy thiên, phụ hoàng không nói gì sao?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng không biết hắn đang ám chỉ điều gì?

Nàng lắc đầu: "Ngài ấy không cần dặn gì cả."

Ánh mắt sắc bén đảo qua mặt nàng, có lẽ, hắn không tin. Nguyên Duật Diệp chỉ cười lạnh một tiếng, xoay người đi vào.

Trong ngự giá, Hoàng đế được đặt nằm trên tấm đệm.

Nguyên Duật Diệp âm trầm ngồi cạnh long sàng, Thượng Trang cúi đầu. Xung quanh vô cùng im lặng, nàng phát hiện, ngay cả hơi thở của hắn cũng chứa đầy phẫn nộ. Hai tay bắt giác siết chặt, không biết Hoàn Vương lúc này đã về phủ hay chưa? Y không sao chứ? Cũng may cạnh y còn có Mạc Tầm.

Bên trong, Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng: "Chuyện tới nước này, ngươi vẫn cho rằng y đơn giản như những gì ngươi nhìn thấy sao?"

Thượng Trang theo bản năng đưa mắt nhìn hắn, nàng đương nhiên biết hắn đang ám chỉ ai.

Không, nàng không biết.

Trong lòng rất loạn, chuyện này nàng không muốn nghĩ nữa, cho dù nàng biết hắn có lý do nghi ngờ y.

Cho nên, nàng mới không tiếp tục suy nghĩ.

Hắn lại nói: "Nếu ta tra ra y, chắc chắn sẽ không bỏ qua."

"Vương gia..."

Hắn nhìn nàng, đau đớn từ cánh tay truyền tới khiến hắn càng thanh tỉnh: "Có một số việc ta có thể mất nhắm mắt mở, nhưng việc này thì không! An Lăng Vu, nếu ngươi muốn bao che, ngay cả ngươi ta nhất định cũng không tha!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, hắn nói gì vậy? Cảnh cáo nàng sao?

Bao che?

Vì sao những lời hắn nói lại khiến nàng cảm thấy, tất cả không đơn giản là nghi ngờ, trong tay hắn hình như đã có chứng cứ?

Nghĩ tới đây, trái tim nàng lại đập loạn nhịp.

Thời điểm Trần Trung nói không có tin tức của hắn thì hắn ở đâu? Hắn đã làm gì?

Giờ khắc này, nàng cũng tức giận, bạo dạn nói: "Sao vương gia lại khẳng định người gây chuyện là y vậy? Theo nô tỳ thấy, người có lợi nhất trong việc này cũng không phải y, không phải sao?" Nàng trừng mắt nhìn hắn, Nguyên Chính Hoàn quả thật lấy được chỗ lợi không nhỏ, nhưng Nguyên Duật Diệp hắn thì sao? Hắn là người may mắn sống sót sau vó ngựa vạn phần nguy hiểm đó.

Kỳ thật nàng biết, đó có lẽ là do vận khí hắn tốt, hoặc là...

"Ngươi!" Động tới vết thương trên người, hắn hít một ngụm khí lạnh. Hay lắm, hắn vô lý chạy trốn, vậy mà trong mắt nàng hắn lại là hung thủ! Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Ngươi chỉ tin tưởng y, đúng không? An Lăng Vu, thì ra trong lòng ngươi, ta thật sự chẳng là gì cả! Được, được lắm!"

Hắn thề, ai dám động tới cơ nghiệp trăm năm của Nguyên thị, hắn sẽ bắt kẻ đó trả cái giá thật lớn!

Một ngày nào đó, hắn sẽ để nàng nhìn thấy bộ mặt thật của người mà nàng hết mực tin tưởng!

Hồi cung, nhóm cung nhân cẩn thận thay long bào cho Hoàng đế. Tất cả mọi người đều tới Càn Thera cung, quỳ khóc.

Bên trong, thái y giúp Nguyên Duật Diệp xử lý vết thương, sau đó lại thấp giọng: "Vết thương của Vương gia đã không còn gì đáng ngại, có điều sau này mỗi lần thời tiết trở lạnh, sợ là sẽ tái phát."

Nam tử trước mặt chỉ cúi đầu, không nói một câu.

Thái y lặng lẽ nhìn hắn, lúc này mới biết thì ra những gì ông vừa nói hắn căn bản không để vào tai. Thái y lắc đầu, thở dài một tiếng, trong cung xảy ra đại sự, mà vị Hoàng tử trước mặt rất có khả năng là tân quân, cho nên ông ta đương nhiên không dám chậm trễ.

Trong Càn Thera cung, nhóm phi tần đều khóc lóc.

Thời điểm hồi cung, Tề Hiền phi còn trong trạng thái hôn mê, buổi sáng, thời khắc nhìn nhĩ tử của mình ngã ngựa, mọi thứ xung quanh bà dường như sụp đổ.

Hiện tại, bà vừa biết tin Nguyên Duật Diệp không sao, lại nghe nói Hoàng đế băng hà.

Chuyện xấu liên tục ập tới, bà quỳ cạnh long sàng khóc thất thanh, cơ hồ khí lực để đứng dậy cũng không còn.

Hoàng hậu khóc mấy lần rồi chết lặng, nhĩ tử mất, trượng phu cũng qua đời, kiếp này của bà coi như xong rồi. Cho dù có tính kế thế nào thì đến cuối cùng bà chỉ lẻ loi một mình...

Người phía sau đều an an khóc lớn. Thượng Trang quỳ cuối hàng cùng hai nữ tử, là Trang Phân nghiã và Úc Thượng nghiã. Hai người đó, sau lần tuyển tú đó nàng chưa từng gặp lại.

Bất giác nghĩ tới Lã Đức nghi đã mất, ba người bọn họ cùng nhau vào cung. Lã Đức nghi đi trước, nay Hoàng đế lại băng hà, hai người lại không có con, kết cục sợ là cũng không tốt đẹp.

Thượng Trang kỳ thật cũng giống bọn họ.

Có điều, càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy buồn cười. Nàng chẳng qua là một cung nữ, một nô tỳ, sao có tư cách đánh đồng với nhóm chủ tử chứ?

"Thánh Thượng, ngài cứ đi như vậy, mẫu tử thần thiếp ở lại phải sống sao đây?" Một nữ tử bi thương khóc.

Thượng Trang vừa nhìn liền nhận ra, bà ấy là Hứa phi, mẫu phi của Tân Vương. Thượng Trang thở dài một tiếng, nghe Trần Trung nói, Tân Vương trọng thương, sinh từ lúc này nằm trong gang tấc, cho nên vị Hứa phi này sợ là không còn hi vọng nữa rồi.

Cho dù không thể đăng cơ, nhĩ tử cũng có thể tới đất phong, mà bà tốt xấu gì cũng là Thái hậu một vùng. Nếu không có nhĩ tử, nữ tử trong cung này thật chẳng còn gì cả.

Giống như Hoàng hậu.

Trong trận cung đấu này, bà là người thua thảm nhất, không phải sao?

Cung nữ tiến lên đỡ Hoàng hậu, bà cơ hồ quỹ không được, chỉ tê liệt khuỷu xuống.

Trần Trung tới cạnh Thượng Trang, giao cho nàng một quyển sách nhỏ, nhẹ giọng: "Đưa cái này cho quân sự Đông cung, kêu hắn an bài hậu sự cho điện hạ. Việc này giao cho người khác ta không an tâm, chỉ bằng Thượng nghĩa tự mình đi một chuyến đi."

Thượng Trang nhận lấy, gật đầu ra ngoài.

Giờ phút này, bên ngoài Càn Thừa cung đã phủ đầy vải trắng, cả hoàng cung đều phủ một sắc thái bi thương.

Sắc trời dần tối, Thượng Trang hít vào một hơi, đi tới Đông cung.

Nàng không ngờ lần tiếp theo bước chân vào Đông cung lại là tình thế như vậy. Kỳ thật nàng không hề muốn tới đây, chỉ vì nàng luôn nghĩ, một khi tới đây sẽ mang thân phận thiếp thân của Thái tử.

A, thế sự vô thường, không phải sao?

Chủ nhân đông cung sẽ sớm đổi người, đột nhiên nàng lại nhớ tới Lâm Thụ và Lâm Phụng nghi. Bọn họ có phải cũng là vật hi sinh cho trận chiến này không?

"Thượng nghĩa." Cung nữ đi ra nghênh đón.

Thượng Trang gật đầu, theo nàng ta đi tìm quân sự.

Giao việc Trần Trung phân phó nói lại một lần, quân sự kia coi như là người làm việc ổn trọng, nhất nhất gật đầu, sau đó lui xuống.

Hai mắt cung nữ cũng hồng hồng, có lẽ đã từng khóc.

"Ta đưa Thượng nghĩa ra ngoài."

Thượng Trang gật đầu, đi theo nàng ta. Đi được một đoạn, nàng cảm thấy kỳ quái nên liền dừng lại, nhíu mày hỏi: "Người muốn dẫn ta đi đâu?" Đường này có vẻ không đúng.

"An Lăng Vu." Thanh âm của nữ tử ở một bên truyền tới, Thượng Trang quay đầu liền thấy người tới là Tần Lương đệ.

Nàng ta liếc mắt nhìn nàng, nghiêng rằng: "Nếu đã tới Đông cung, người chẳng lẽ không thể qua thăm điện hạ sao?"

Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị nữ tử bên cạnh bắt lấy, cả người bị kéo vào nội thất. Sau đó, một bàn tay đặt lên cổ nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 42: Di chiếu (Chưa full)

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, lạnh giọng: "Các người rốt cuộc đã làm gì điện hạ? Rốt cuộc đã làm gì?"

"Cái gì?" Thượng Trang kinh hãi, mà cánh cửa phía sau đã bị cung nữ đóng lại. Nàng ta sợ sệt đứng qua một bên, hai mắt vẫn hồng hồng, đôi môi cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng động.

Thượng Trang bắt đầu giãy giụa. Tần Lương đệ muốn giết nàng, nhưng dù sao nàng ta cũng một nữ tử nhu nhược, suýt chút không giữ được nàng, chỉ đành gọi cung nữ: "Còn không qua đây giữ chặt con tiện nhân này!"

Cung nữ run run, qua một lát mới nhào tới giữ Thượng Trang lại.

"Lương... Đệ..." Nàng khó khăn nói ra từng chữ.

Hai mắt Tần Lương đệ đỏ ngầu, lạnh giọng quát: "Người cho rằng ta không biết gì sao? Người và ai đứng sau hòn non bộ kia, ta đều nhìn thấy! Uống công điện hạ muốn tha cho các người một mạng, các người... Các người... Ừm..." Nàng ta nhìn không được mà bật khóc.

Cung nữ bên cạnh cũng run rẩy khóc theo.

Thượng Trang hoảng sợ, nàng biết Tần Lương đệ nhìn thấy gì đó mới mời Hoàng hậu tới, nhưng nàng không ngờ hai chuyện vốn không liên quan lại bị

nàng ta gộp chung một chỗ.

"Lương đệ, Thành... Thành Vương điện hạ... Ngài ấy..."

Thượng Trang muốn giải thích, nàng và Nguyên Duật Diệp không liên thủ hại chết Thái tử, bởi vì khi đó hắn cũng có mặt trên sân thi đấu. Tàn Lương đệ không phải kẻ ngốc, nàng ta chắc chắn suy nghĩ được tới điểm này, chỉ là vì sự ra đi đột ngột của Thái tử mà trở nên hoảng loạn.

Nhưng những lời này lại không thể nói ra, khí lực của nàng ta quá lớn, Thượng Trang không có cách nào hít thở, muốn giãy dụa cũng không có cách, bởi vì thân thể đã bị cung nữ giữ chặt.

Không được rồi..

Ánh mắt chầm chậm nhắm lại.

.....

"Ta muốn nguoi chết, muốn nguoi phải chết..."

Tiếng gào thét của nữ tử vẫn quanh quẩn bên tai, Thượng Trang sợ hãi kêu lên một tiếng, bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Nàng không chết?

Thượng Trang ngẩng đầu, không khỏi chấn động, đây là phòng nàng. Nàng trở về từ khi nào vậy?

Đưa tay sờ lên cổ, nơi đó ần ần đau. Thượng Trang xuống giường tới bàn trang điểm, trước gương đồng, nàng mơ hồ nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng một vòng màu tím trên cổ. Như vậy, chuyện vừa rồi không phải giấc mộng.

Nhưng... Sao có thể?

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Ai?"

Bên ngoài truyền vào giọng nói của cung nữ: "Vu thượng nghĩa tỉnh rồi sao? Trần công công kêu nô tỳ tới xem người, người không sao chứ?"

Nàng lập tức đứng dậy, ra ngoài mở cửa: "Ta làm sao vậy?"

Cung nữ nhũn mày, bối rối đáp: "Người mệt mỏi nên ngất xỉu."

Ngất xỉu? A, nàng thật sự không có ấn tượng, trong đầu lúc này, tất cả đều là bộ dáng Tàn Lương đệ muốn giết mình.

Ổn định thần trí, nàng lại hỏi: "Ai đưa ta về đây?" Nếu bị ngất, vậy cũng cần có người đưa nàng trở về.

Cung nữ trả lời: "Là Thành Vương điện hạ phái người đưa Thượng nghĩa về."

Nguyên Duật Diệp?

Lần này đến lượt Thượng Trang kinh ngạc, nàng rõ ràng tới Đông Cung, còn hắn tới đó làm gì?

Cung nữ thấy nàng im lặng, đành nói: "Thượng nghĩa ổn không? Trước mắt còn nhiều việc phải làm lắm đấy!"

Nghe vậy, Thượng Trang mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn trời đã sáng, liền vội hỏi: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"À, đã giờ Thìn."

Nàng đã ngủ suốt một đêm sao?

Bình ổn cảm xúc, nàng theo cung nữ qua Càn Thừa cung.

Trần Trung thấy nàng đã khỏe nên cũng không nói nhiều. Thời điểm đi vào, nàng thấy mọi người đều khóc.

Tiếng khóc của Hứa phi mỗi lúc một lớn, về sau Thượng Trang mới biết sáng nay Tân Vương phủ truyền tin, nói Tân Vương bị phế một chân, nửa đời còn lại phải sống dựa vào xe lăn. Nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, hai mắt nhắm chặt, trong lòng chua xót không thôi.

Trần Trung nói hoàng cung đã phát tang, Thượng Trang lại bất giác nghĩ tới di chiếu đang nằm trên người của nàng. Chắc không ai nghĩ Hoàng đế lại đưa thứ quan trọng cho mình, vì thế tới giờ phút này, nó đương nhiên vẫn còn an toàn.

Đưa mắt nhìn cảnh phía trước, chưa vị Hoàng tử nào có mặt.

Đúng lúc này, cung nhân bên ngoài thông báo có Vương gia tới.

Sau đó, từng người lần lượt đi vào, ngay cả Thành Vương và Thành Vương phi cũng tới. Thượng Trang nhìn qua một vòng, quả nhiên không thấy Cảnh Vương và Tần Vương, bọn họ xem ra bị thương rất nặng.

Nàng lại nhìn Nguyên Duật Diệp, hôm nay hấn mặc đồ tang màu trắng, người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện hấn cũng bị thương.

Cánh tay vừa được cố định, sợ là không thể hồi phục nhanh như vậy.

Bên cạnh, Mộ Dung Vân Khương sợ hãi cúi đầu, chưa từng ngược mắt nhìn long sàng phía sau bình phong.

Nguyên Chính Hoàn là người cuối cùng tới, thần sắc so với hôm trong phòng Hoàng đế ở Hưng Viên đã khá hơn nhiều, nhưng thật ra vẫn lộ vẻ tiêu tụy như trước. Thượng Trang nhíu mày nhìn y, nơi này quả nhiều người, y không phát hiện ra nàng, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ, trên mặt không lộ một chút biểu cảm.

Trong điện, người người đều khóc lóc, trầm mặc. Thượng Trang cũng không rõ, ai thật lòng, ai ngụy tạo.

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu đột nhiên khóc lóc, đám phi tần ở sau cũng theo đó khóc lên, có lẽ ngoại trừ thương tâm bên ngoài, các nàng là khóc cho chính bản thân của mình.

Trương lai của bọn họ, mất rồi.

"Thánh Thượng! Thánh Thượng! Ngài phải làm chủ cho điện hạ!"

Mọi người quay đầu nhìn Tần Lương đệ hét lớn từ bên ngoài xông vào. Ai nấy đều kinh hãi, Thái tử đã ra đi, thân là Lương đệ như nàng ta không có tư cách tới nơi này.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, quát: "Người đâu, đưa Lương đệ trở về Đông cung!"

Đông cung? Thật buồn cười!

Thị vệ tiến lên kéo nàng ta ra ngoài.

Tần Lương đệ không tin vào mắt mình mà nhìn Hoàng hậu, kêu gào: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương, Thánh Thượng băng hà, hiện tại chỉ có mình ngài mới làm chủ được cho điện hạ." Bà ấy là mẫu thân thân sinh của Thái tử, bà ấy chẳng lẽ không muốn biết ai hại con mình sao?

Đáy mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, Tề Hiền phi khẽ cười, giọng nói: "Các người buông Lương đệ ra, nếu đã là chuyện liên quan tới Thái tử, Hoàng hậu nương nương không muốn nghe sao?"

Hai tay Thượng Trang siết chặt, sợ là Tề Hiền phi còn chưa biết người Tần Lương đệ muốn đối phó chính là Nguyên Duật Diệp!

Nếu bà ta biết, sao có thể dám dương dương tự đắc để nàng ta ngông cuồng như vậy?

Thị vệ buông tay, Tần Lương đệ lập tức đứng thẳng người, đi về phía trước vài bước, chỉ tay vào Nguyên Duật Diệp: "Thành Vương và cung nữ tư thông bị điện hạ nhìn thấy nên tính kế hại chết điện hạ!"

Lời vừa dứt, mọi người đều cả kinh.

Tề Hiền phi cũng hoảng loạn, run rẩy quát: "To gan, người nói bậy gì thế hả?"

Tần Lương đệ cười lớn: "Tới giờ phút này Hiền phi nương nương còn tưởng ta oan uổng hấn sao? Nhìn vết thương trên mu bàn tay hấn đi, đó là dấu do móng tay nữ tử để lại!" Nàng ta vừa nói vừa giật mạnh tay của hấn.

Nguyên Duật Diệp không ngờ Tần Lương đệ lại có gan làm thế, cơn đau lập tức ập tới, cánh tay bị gãy cho dù muốn rút ra cũng không còn sức lực.

Mộ Dung Vân Khương hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy thân thể của hấn: "Vương gia."

"Mọi người thấy rõ chưa?" Tần Lương đệ hét lớn.

Thượng Trang cắn môi, lại nghe Mộ Dung Vân Khương lên tiếng: "Việc này nhi thần thỉnh mẫu phi thứ tội, là nhi thần không cẩn thận làm tay Vương gia bị thương."

"Người nói bậy!" Tần Lương đệ trừng mắt nhìn nàng, "Nữ tử đó rõ ràng là nặc tiền Thượng nghĩa, An Lăng Vu!" Đêm qua, nàng ta muốn giết Thượng Trang, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bây giờ cũng không thể nói rõ. Lúc tỉnh dậy, nàng ta đã không thấy người đâu, nhưng mặc kệ kẻ nào đã đưa người đi, nàng ta cũng quyết không buông tha nàng!

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thượng Trang. Mộ Dung Vân Khương cũng nhìn nàng, thông dong đáp: "Chỉ bằng

vết thương trên tay, sao Lương đệ có thể kết luận ta đang nói bậy. Nơi này là Càn Thừa cung, Lương đệ vốn không nên ở đây làm loạn."

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn Vương phi của mình bên cạnh, từ lúc thành hôn, hấn và nàng một mực tương kính như tân, cho tới hiện tại hấn chỉ nghĩ nàng chẳng qua là một thiên kim tiểu thư ở trong khuê phòng, nhưng thật không ngờ, thì ra nữ tử nhu nhược bên cạnh hấn cũng có lúc cương nghị như vậy.

Thượng Trang cũng giật mình không nhỏ.

Nàng biết chuyện Tần Lương đệ định nói không có cách nào nói ra. Cho dù có người tin nhưng nàng ta cũng không có chứng cứ đầy đủ. Hiện tại, nàng ta chỉ là cuồng quá mất khôn mà thôi.

Thái tử mất, tất cả hi vọng của nàng ta đều tan biến, nàng ta không cam lòng, cho nên mới tới đây náo loạn.

"Không!" Tần Lương đệ lắc đầu, chuyển hướng khẩn cầu Hoàng hậu, "Không, nương nương, bọn họ là người đứng sau núi giả ở Hưng Viên hôm đó..."

"Câm miệng!" Hoàng hậu lạnh lùng quát. "Còn không mau lui điên phụ này xuống." Bà tức giận tới cả người phát run.

Lúc này Tề Hiền phi nào dám lên tiếng, bà sợ ngay thời điểm mấu chốt này lại gây ra sự cố.

Nhưng An Lăng Vu...

Lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, nếu chuyện này bị nàng làm hỏng, bà nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Tần Lương đệ cả kinh nhìn Hoàng hậu, nàng thật không tin người gọi kẻ dưới lời nàng xuống lại là bà ấy. Hoàng hậu là mẫu hậu thân sinh của Thái tử, chẳng lẽ bà ấy không muốn nhìn những người đó rơi đài sao?

"Nương nương! Hoàng hậu nương nương! Nương nương..." Không ai thèm để ý, thị vệ nhanh chóng kéo Tần Lương đệ ra ngoài.

"Vương gia không sao chứ?" Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, ánh mắt lại nhìn Thượng Trang đang cúi thấp đầu. Nàng và hấn không có gian tình, nhưng vết thương kia xác thực có liên quan tới nàng.

Trận náo loạn nhanh chóng chìm xuống.

Trần trung tiến lên, từ dưới long sàng lấy ra một cái hộp, bên trong là một đạo thánh chỉ màu vàng rực rỡ. Thượng Trang kinh hãi, trong đầu lập tức nhận ra chiếu thư này hấn là di chiếu ban đầu Hoàng đế để lại.

Quả nhiên, Trần Trung lên tiếng giải thích: "Nương nương, điện hạ đã mất, đạo di chiếu này đã trở thành phế phẩm..."

Nước mắt trên gương mặt của Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể kìm nén.

Những lời Trần Trung nói rất nhỏ, người bên ngoài bình phòng hấn không nghe được. Hoàng hậu phát tay, ý bảo Trần Trung thu lại thánh chỉ.

Di chiếu vô dụng, giữ lại làm gì.

"Chuyện không có di chiếu, trước mắt đừng công bố ra ngoài." Tề Hiền phi lên tiếng dãn dò, nhưng trên mặt lại nổi lên thần sắc đắc ý. Bà ta lại đưa mắt nhìn Thượng Trang, cái cảm giác nhìn thấy thẳng lợi ngay ranh giới khiến Thượng Trang có chút hoảng sợ.

Đến tối, mọi người ở gian ngoài đều lui xuống dù bữa, bên trong chỉ còn lại Hoàng hậu và Tề Hiền phi.

Thượng Trang ra ngoài, trùng hợp gặp Nguyên Duật Diệp đứng chờ trên hành lang. Nàng hành lễ với hấn, ánh mắt vô tình chạm phải vết thương trên mu bàn tay, trong lòng không khỏi run rẩy.

Nam tử ho một tiếng, nàng mới hoàn hồn, đáp: "Nô tỳ xin cáo lui trước."

Nói xong, nàng định xoay người đi nhưng cánh tay lại bị hấn giữ chặt. Thượng Trang cả kinh, cả người bị hấn ôm chặt vào lòng. Hôm nay là quốc tang, hấn muốn làm gì?

"Vương gia..." Nàng nhỏ giọng, không dám lớn tiếng.

Hấn lại khẽ cười: "Không có cũi thì làm sao có lừa. Chuyện Tần Lương đệ nói không phải tất cả đều giả dối, thông minh như hoàng thúc hấn sẽ biết được."

Thượng Trang cả kinh, thời điểm ngược mắt liền thấy Nguyên Chính Hoàn cách đó không xa.

Nàng vùng vẫy, cả giận nói: "Vương gia định làm gì? Ngài ấy..."

Y không nhìn thấy, nhưng tại sao nội tâm nàng trong giờ khắc này lại hoảng sợ như vậy? Nàng thậm chí còn cảm thấy may mắn, bởi vì y không nhìn thấy.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người yên tâm, hoàng thúc không nhìn thấy nhưng vẫn có thể nghe được. Mà bản vương cũng tin nội tâm của hoàng thúc rõ tựa gương sáng."

Giữa bọn họ là khoảng cách ba trượng.

Không ai rõ hơn hai người, chuyện trên trường đua ở Hưng Viên, nếu không phải mình làm, vậy hung thủ chính là đối phương.

Hiện tại hắn điều tra y, y cũng vậy.

Y không biết ai đã cứu hắn, hắn cũng không biết ai làm y bị thương.

"Vương gia..." Phía sau truyền tới thanh âm của Mộ Dung Vân Khương.

Cánh tay ôm Thượng Trang cuối cùng cũng buông lỏng. Nam tử xoay người nhìn Mộ Dung Vân Khương chân thành đi về hướng này. Thượng Trang cả kinh, hoảng hốt chạy đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng đó, Mộ Dung Vân Khương biết nàng ấy là ai, nhưng nàng không hỏi, chỉ nói: "Đi dùng bữa thôi."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, cùng nàng rời đi.

Nàng lại hỏi: "Tay Vương gia không sao chứ?"

"Không sao." Hắn nhàn nhạt trả lời.

Mộ Dung Vân Khương cười khẽ, cũng không tiếp tục. Nếu hôm nay không phải Tần Lương đệ lỡ mạng, người làm Vương phi như nàng lại không biết Thành Vương bị thương, nhắc tới thật khiến người ta châm chọc.

Khóe miệng Nguyên Chính Hoàn khẽ động, con đầu ập tới, y không khỏi nhíu mi.

Phục Linh từ phía sau chạy tới: "Vương gia, nô tỳ hình như vừa thấy tiểu thư!" Nhưng nếu là tiểu thư, sao nàng ấy lại không tới đây?

Lúc này, Mạc Tầm cúi người thì thầm với y vài câu, y liền gật đầu, sau đó Mạc Tầm liền đẩy xe lăn rời đi.

Phục Linh nhìn lại, lắc đầu, cuối cùng cũng không dám nhiều lời.

Chương này còn nữa nha, đăng trước để mn đỡ chờ lâu, đợt tiếp theo sẽ full nhé..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.